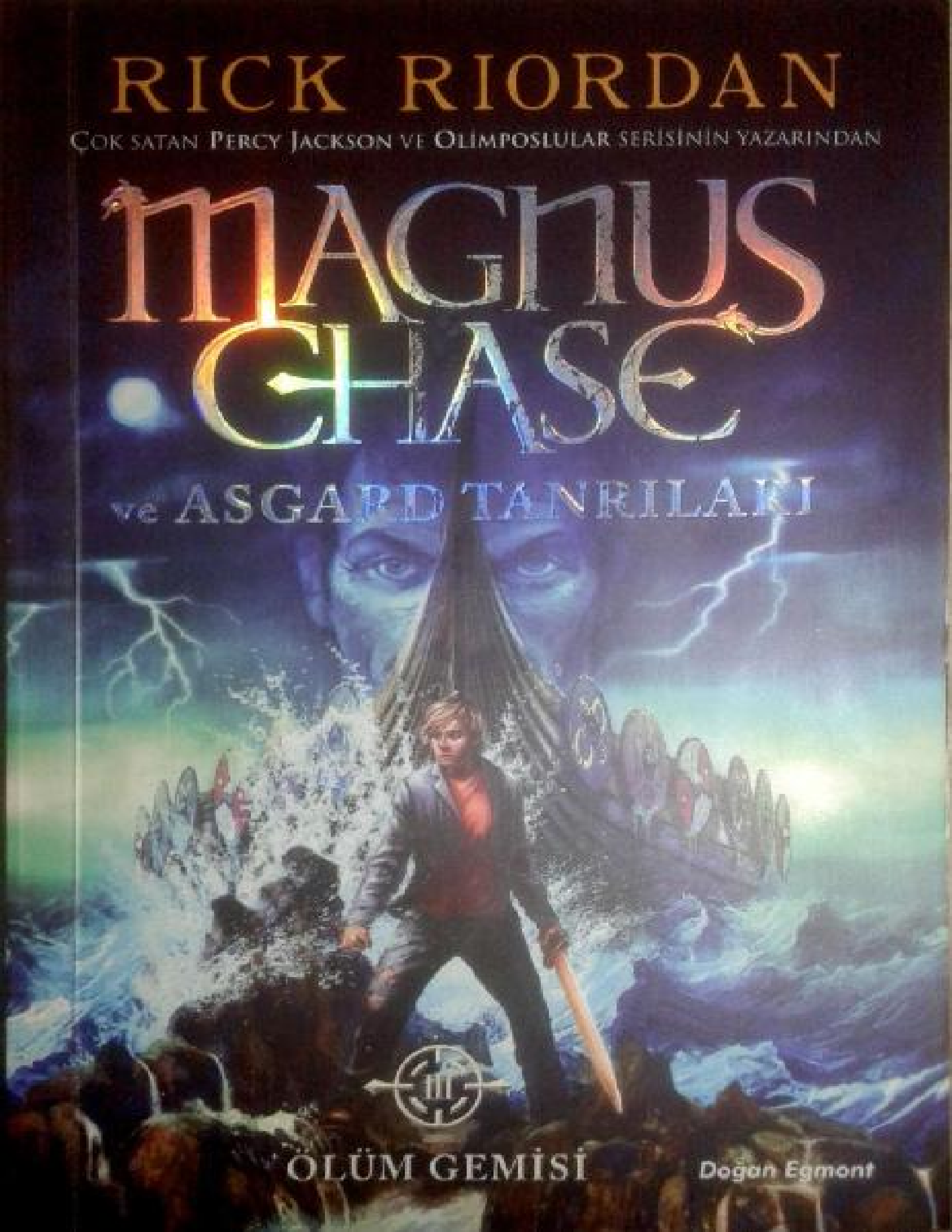
RICK RIORDAN

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN

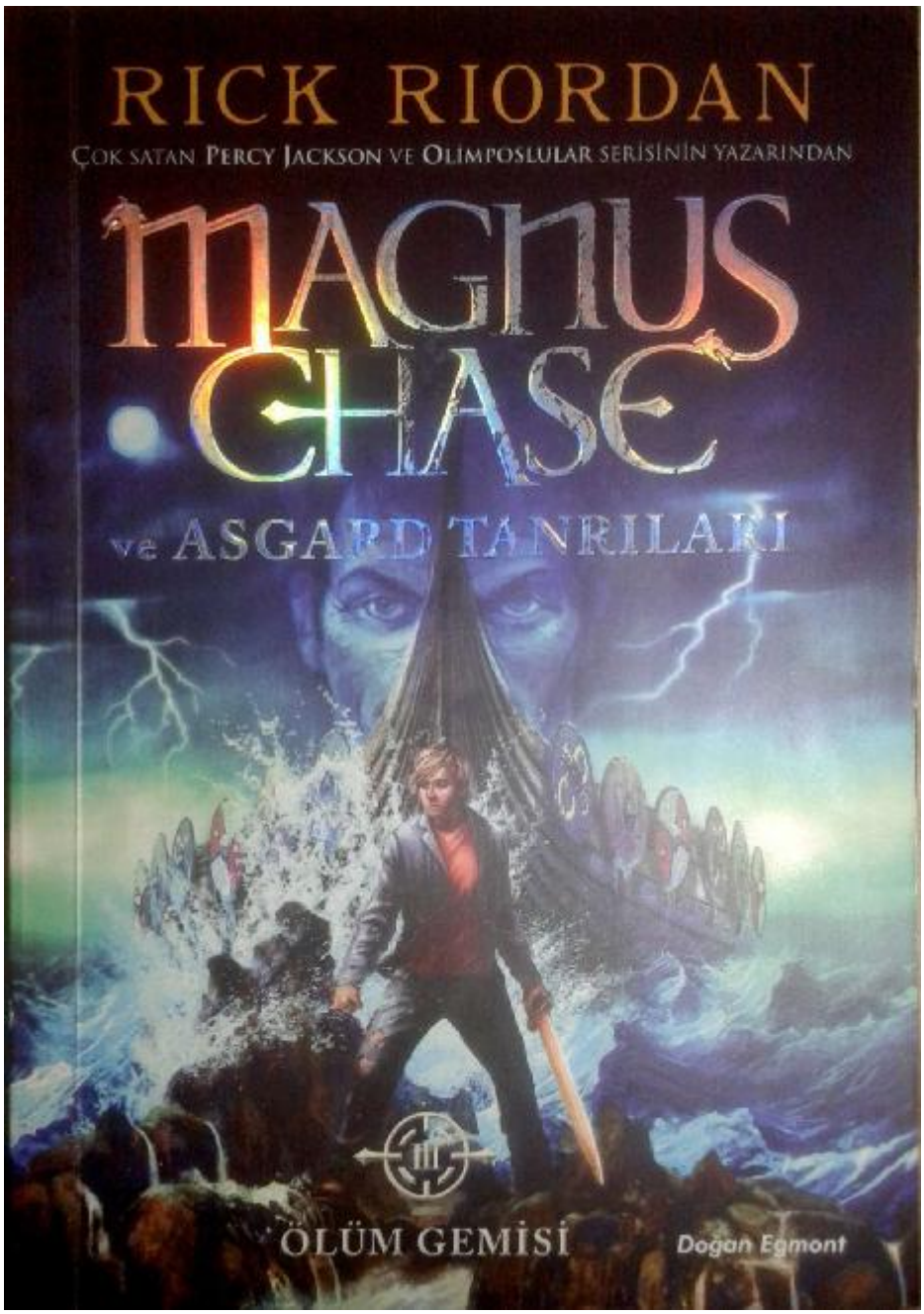
MAGNUS CHASE

ve ASGARD TANRILARI



ÖLÜM GEMİSİ

Doğan Egmont


RICK RIORDAN
ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN
MAGNUS CHASE
ve ASGARD TANRILARI
ÖLÜM GEMİSİ
Doğan Egmont

MAGNUS CHASE

ve ASGARD TANRILARI



ÖLÜM GEMİSİ

Scanned by CamScanner

Magnus Chase ve Asgard Tanrıları - Ölüm Gemisi
Özgün adı: *Magnus Chase and The Gods of Asgard - The Ship of the Dead*
© 2017, Rick Riordan
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap Nancy Gallt Literary Agency izni ile yayınlanmıştır. Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Disney • Hyperion tarafından yayınlanmıştır. Disney • Hyperion, Disney Book Group'un bir markasıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:3 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.dc.com.tr

Her 2.000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul, 2017
ISBN: 978-605-09-4850-9
Sertifika no: 11940

Çeviri: Taylan Taftaf
Yayına hazırlayan: Tülin Er
Kapak uygulama: Eda Aybangil
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yükselmeler Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@dc.com.tr

Scanned by CamScanner

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

ve ASGARD TANRILARI



ÖLÜM GEMİSİ

Çeviri: Taylan Taftaf

Doğan Egmont
Akıcı gelecektir
www.de.com.tr

Riverworld kitaplarıyla bende tarih aşkını uyandıran
Philip José Farmer'a

Scanned by CamScanner

İÇİNDEKİLER

1 - Percy Jackson Beni Öldürmek İçin Elinden Geleni Yapıyor..... 11
2 - Ragnarok Soslu Nohut Ezmeli Sandviçler..... 20
3 - Ölü Bir Kurtla Birkaç Parça İç Çamaşırından Oluşan Bir Mirasa Konuyorum..... 31
4 - Şimdi Aranızda İkinci Kurt Bedava!..... 41
5 - Erik'e, Erik'e, Erik'e ve Bir De Erik'e Veda Ediyorum..... 53
6 - Ayak Tırnağı Kâbusu Görüyorum..... 68
7 - Hep Birlikte Boğuluyoruz..... 79
8 - Alıngan Bir Hipster'ın Mekânındayız..... 91
9 - Geçici Vejetaryen Oluyorum..... 100
10 - Bal Likörü Hakkında Konuşsak?..... 111
11 - Kılıcım Sizi (Dramatik Duraksama) Funkytown'a Götürüyor!..... 123
12 - Ne Ayak Denecek Adam..... 133
13 - İnfilak Eden Aptal Büyükbabalar..... 145
14 - Mucize Eseri Hiçbir Şey Olmuyor..... 154
15 - Maymun Ol!..... 164
16 - Tükürük Adam, Elektrikli Testereye Karşı. Bilin Bakalım Kim Kazandı..... 171
17 - Bir Taş Yığınının Pususuna Düşüyoruz..... 179

Scanned by CamScanner

18 - Ölümüne Play-Doh Yuvarlıyorum 190
19 - Zombilerin Gaz Konuşmasına Katılıyorum 201
20 - En Kötü Vigi, Tweirvigi 212
21 - Keyifli Bir Açık Kalp Ameliyatı 221
22 - Sana Bir Kötü, Bir de... Aslında Yalnızca
Kötü Haberim Var 232
23 - Ölü Kurbağa Kokusunu Takip Edin
("Follow The Yellow Brick Road" Şarkısıyla!) 242
24 - Hearthstone'un Babasını İnek Kaçıran Bir Uzaylıyken
Daha Çok Seviyordum 254
25 - Fevkalade Denecek Ölçüde Korkunç Bir Plan Yapıyoruz 261
26 - Olaylar Wyrd'leşiyor 268
27 - Bir Taş Kazanıyoruz 280
28 - Benden Düşmanımın Kalbini Pişirmemi Asla İstemeyin 289
29 - Norveç Turizmine Katkı Sağlamanın Eşiğinden Dönüyoruz 299
30 - Flam, Bomba, Teşekkürler, Anne 311
31 - Mallory Cevizleniyor 321
32 - Ceviz Üstüne Böğürtlen 331
33 - Korkunç Denecek Ölçüde Fevkalade Bir Plan Yapıyoruz 339
34 - Birincilik Ödülü: Bir Dev! İkincilik Ödülü: İki Dev! 347
35 - Bir Karga Sürüsünden Yardım Alıyorum 356
36 - Memleketinin Kahramanı Yarıkaya'nın Baladı 365
37 - Alex Yüzümü Isırıyor 376
38 - Skadi Her Şeyi Bilir, Skadi Her Şeyi Vurur 385
39 - Şairane Biri Gibi Şairane Oluyorum 397
40 - Tanrıça Hel'den Ödemeli Arama Geliyor 405
41 - Mola İstiyorum 417

42 - Küçük Başlıyorum 427
43 - Büyük Bitiriyorum 437
44 - Neden Topları Var? Ben De Top İstiyorum! 446
45 - Bu Bölümde Ne Olduğunu Anlarsanız
Lütfen Bana da Anlatın Çünkü Ben Anlamadım 453
46 - Havlu Kazanıyorum 459
47 - Bir Sürü Sürpriz, Hatta Bazıları Güzel 471
48 - Chase Evi Gerçek Oluyor 479

SÖZLÜK 484



BİR

PERCY JACKSON BENİ ÖLDÜRMEK İÇİN ELİNDEN GELENİ YAPIYOR

"Bir daha dene," dedi Percy. "Bu defa daha az ölerek olsun."

USS *Constitution** gemisinin seren direğinin ucunda dikilmiş, altmış metre aşağıdaki Boston limanına bakarken, bir hindi akbabasının doğal savunma becerilerine sahip olmayı diledim. O zaman Percy Jackson'a kusmuk fırlatıp benden uzaklaşmasını sağlayabilirdim.

Yalnızca bir saat önce bana bu atlayışı ilk kez denettiğinde vücudumdaki bütün kemikler kırılmıştı. Alex Fierro kendi yatağında ölebilmem için beni Valhalla Oteli'ne son anda yetiştirmişti.

Ne yazık ki ben bir *einherji*, yani Odin'in ölümsüz savaşçılarından biriydim. Valhalla'nın sınırları dahilinde bulunduğum sürece ölümüm kalıcı olmazdı. Yatağa yatırılışımın oruzuncu

* ABD Donanması'na ait, ilk seferini 1798'de yapan, dünyanın yüzer durumdaki en eski donanma gemisi. Seremonilere katılmadığı zamanlarda Boston limanında demirlidir. (ç.n.)

dakikasında tepeden tırnağa yenilenmiş olarak doğmuştum. Ve işte, yeniden, daha fazla acı çekmeye hazır bir halde buradaydım. Oley be!

"Bu çok mu lazım?"

Percy geminin halat donanımına dayandı. Rüzgâr kara saçlarında hafif dalgalanmalara neden oluyordu.

Normal bir tip gibi görünüyordu. Turuncu tişört, kot pantolon, yıpranmış beyaz deri Reebok'lar. Yani sokakta yanınızdan geçse, *Hey, Poseidon'un yarı-tanrı oğlu değil mi bu?* diye düşünmezdiniz. Solungaçları ya da perdeli parmakları yoktu. Ama gözleri deniz yeşili rengindeydi. Sanırım seren direğinin ucunda durduğum şu anda benim yüzüm de aynı renkti. Jackson'la ilgili tek tuhaflık, kolunun iç kısmındaki dövmeydi. Koyu renk üç dişli mızrak dövmesinin altında SPQR harfleri vardı.

Harflerin açılımının *Sono Pazzi Quelli Romani*, yani *Şu Romalılar Çılgın İnsanlar* olduğunu söylemişti. Şaka yapıp yapmadığını bilemiyordum.*

"Bak, Magnus," dedi Percy. "Yakında düşman sularına açılacaksın. Orada deniz canavarları, deniz tanrıları ve kim bilir daha neler seni öldürmeye çalışacak, öyle değil mi?"

"Evet, galiba öyle."

Aslında kastettiğim şuydu: *Lütfen bana bunu hatırlatma. Lütfen beni rahat bırak.*

"Bir noktada," diye devam etti Percy. "Seni gemiden de atabilirler ve bu kadar yüksekten düşebilirsin. Denize çakıldığında

* *Senatus Populusque Romanus.* Roma Senatosu ve Halkı. Eski Roma'da cumhuriyet döneminin mutlak yasama yürütme organının simgesi. (ç.n.)

hayatta kalmayı, boğulmamayı ve dövüşe geri dönmek için yüzeye çıkmayı öğrenmen gerekiyor. Bu zor olacak. Özellikle de buz gibi soğuk suda."

Percy'nin haklı olduğunu biliyordum. Annabeth'in anlattıklarından anladığım kadarıyla, Percy benimkilerden bile daha tehlikeli maceralar yaşamıştı (size Valhalla'da yaşadığımı ve günde en azından bir kez öldüğümü hatırlatırım). Bana suda hayatta kalma teknikleri öğretmek için New York'tan kalkıp gelmesine minnettar olsam da başarısız olmaktan sıkılmaya başlamıştım.

Bir gün önce kocaman bir beyaz köpekbalığına yem olmuş, devasa bir mürekkepbalığı tarafından boğulmuş, binlerce kızgın denizanası tarafından çarpılmıştım. Nefesimi tutmaya çalışırken litrelerce deniz suyu yutmuş ve denizin on metre altında yumruk yumruğa dövüşte, karadaki kadar iyi olmadığımı öğrenmiştim.

Bu sabah Percy beni Old Ironsides'ın* etrafında gezdirerek denizciliğin ve denizde yön bulmanın temellerini öğretmeye çalışsa da halen mizana direğini kıç güvertesinden ayıramıyordum.

Şimdi de buradaydım işte: Bir gemi direğinden aşağı düşmekte başarısız oluyordum.

Aşağıya, Annabeth'le Alex Fierro'nun bizi izlediği güverteye baktım.

"Bunu yapabilirsin, Magnus!" diye coşkuyla bağırdı Annabeth.

Alex Fierro da iki elinin başparmaklarını kaldırdı. Yani en

* USS *Constitution*'ın 1812'de İngiliz savaş gemisi *Guerriere*'yi mağlup ettiğinde kazandığı lakap. (ç.n.)

azından ben öyle yaptığını sandım. Bu mesafeden emin olmak kolay değildi.

Percy derin bir nefes aldı. Şu ana dek bana karşı sabrını korumuştu ama hafta sonunun gerginliğinin onu da ele geçirmeye başladığını görebiliyordum. Bana her bakışında çocuğun sol gözü seğiriyordu.

"Sorun yok, adamım," dedi. "Bir kez daha göstereceğim, tamam mı? Bir paraşütçünün serbest düşüş pozisyonunda başlayıp, düşüşünü yavaşlatmak için bir kartalın kanatlarını açışı gibi kollarınla bacaklarını açacaksın. Ve tam suya dalmadan önce vücudunu ok gibi dümdüz yapacaksın. Başın havada, topukların aşağı dönük, sırtın dik, kıçın gerilmiş olacak. Bu son kısım gerçekten çok önemli."

"Paraşütçü," dedim. "Kartal. Ok. Kıç."

"Aynen," dedi Percy. "Beni izle."

Seren direğinden aşağı atladı ve kollarıyla bacaklarını mükemmel bir şekilde açarak düşüşe geçti. Son anda vücudunu bir ok gibi dümdüz hale getirip suya daldı. Suda küçük bir dalga bile oluşturmadan gözden kaybolmuştu. Birkaç saniye sonra yüzeye çıkıp, *Gördün mü? Hiç zor değil!* dermiş gibi ellerini yukarı kaldırdı.

Annabeth'le Alex, Percy'yi alkışladı.

"Tamamdır, Magnus!" diye seslendi Alex. "Şimdi senin sıran! Biraz erkek ol!"

Sanırım bunu espri olsun diye söylemişti. Çoğu zaman Alex kızdı ama bugün erkek olduğuna şüphe yoktu. Bazen erkek mi kız mı olduğunu anlayamayıp onunla konuşurken hatalar yaptığım olurdu. Alex de bu jestimin karşılığını benimle acımasızca dalga geçerek verirdi. Çünkü arkadaşlık bunu gerektirirdi.

"Çözdün bu işi!" diye bağırdı Annabeth.

Suyun karanlık yüzeyi beni dümdüz etmeye hazır görünüyordu.

Pekâlâ, diye mırıldandım kendi kendime.

Ve atladım.

Yarım saniye için kendime güvendiğimi hissettim. Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. Kollarımı iki yana açtım ve çığlık atmamayı başardım.

Tamamdır, diye düşündüm. *Bunu yapabilirim.*

Ama o anda kılıcım Jack birdenbire uyanıp benimle konuşmaya karar verdi.

"Hey, senyör!" Çift taraflı kılıcın iki yanındaki runlar parıldıyordu. "Sen ne yapıyorsun?"

Dalış için vücudumu dikey pozisyona getirmeye çalıştım. "Jack, şimdi olmaz!"

"Ah, anladım! Düşüyorsun! Biliyor musun, bir keresinde Frey'le ben de bir yerden düşerken..."

Jack müthiş hikâyesine devam edemeden suya çarptım.

Percy'nin beni uyardığı gibi, soğuk su vücudumu dondurdu. Bir an için felç olmuş bir halde derinlere indim. Ciğerlerimdeki hava boşalmıştı. Ayak bileklerim tuğladan yapılmış bir tramplenden sıçramışım gibi zonkluyordu. Ama en azından ölmemiştim.

Ciddi bir yara alıp almadığıma baktım. Einherji olduğunuzda vücudunuzdaki acıları dinlemekte de ustalaşıyordunuz. Valhalla'daki eğitim savaşı cephesinde ölümcül bir yarayla sendeleyip son nefesinizi vermek üzereyken, gayet sakin bir şekilde, *Ah, demek parçalanmış göğüs kafesi böyle bir acı veriyormuş. Enteresan!* diye düşünebiliyordunuz.

Bu atlayışımda sol ayak bileğimi kırdığıma emindim. Sağ ayak bileğim ise yalnızca burkulmuştu.

Bunları kolay bir şekilde iyileştirebilirdim. Frey'in gücünü çağırdım.

Bir yaz gününde güneş ışığının hissettireceği türden bir sıcaklık göğsümden uzuvlarıma yayılırken acı azaldı. Kendimi iyileştirmekte, diğerlerini iyileştirmekte olduğum kadar iyi değildim ama ayak bileklerimin düzeldiğini hissedebiliyordum. Sanki arkadaş canlısı eşek arılarının oluşturduğu bir sürü etimin içinde dolanıyor, kırıkları kaynatıyor, bağları birleştiriyordu.

Ah, çok daha iyi, diye düşündüm, soğuk karanlığın içinde. *Ama artık yapmam gereken başka bir şey daha olmalı... Ah, tabii ya, nefes almak.*

Jack'in kabzası, ilgi isteyen bir köpek gibi elime dokundu. Parmaklarımla deri kabzayı kavradım ve Jack beni yukarı çekerek roket güçlü bir Gölün Hanımı gibi sudan dışarı fırlamamı sağladı. Nefes nefese kalmış bir halde ve titreyerek, Old Ironsides'ın güvertesinde bekleyen arkadaşlarımın yanına indim.

"Vay!" Percy bir adım geriledi. "Bu farklıydı. Sen iyi misin, Magnus?"

"İyiyim," dedim öksürüklerimin arasında. Sesim, üşütmüş bir ördek gibi çıkmıştı.

Percy'nin gözleri silahımın üzerinde yanıp sönen runlara kaydı. "Bu kılıç da nereden geldi?"

"Selam, benim adım Jack!" dedi Jack.

Annabeth soluğunu tuttu. "Bu konuşabiliyor mu?"

"*Bu* mu?" dedi Jack. "Hey, küçükhanım! Biraz saygılı ol! Ben

Sumarbrander'im! Yaz Kılıcı! Frey'in silahı! Bin yıldır ortalıktayım! Hem de erkeğim!"

Annabeth kaşlarını çattı. "Magnus, bana büyülü kılıcından bahsederken *onun* konuşabildiğini atlamış olabilir misin?"

"Öyle mi yapmışım?" Bundan bahsedip bahsetmediğimi gerçekten hatırlamıyordum.

Jack son birkaç haftadır, canlı büyülü kılıçlar boş zamanlarında ne yaparsa onu yaparak kendi başına takılmıştı. Percy'yle idmanlarımızda Valhalla Oteli'nin standart eğitim kılıçlarını kullanıyorduk. Açıkçası Jack'in birdenbire ortaya çıkıp kendini tanıtacağını hiç düşünmemiştim. Ayrıca Jack'in konuşabilmesi, onunla ilgili *en az* acayip olan şeydi. Mesela Jersey Boys'un tüm kadrosunun şarkılarını başından sonuna ezbere söyleyebilmesi... İşte *bu* acayipti.

Alex Fierro kahkahasını bastırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bugün de her zaman olduğu gibi pembelerle yeşillere bürünmüştü ama üzerindeki kıyafetleri daha önce hiç görmemiştim: Bağcıklı deri çizmeler, gül rengi aşırı dar bir kot pantolon, pantolonun içine sokmadığı açık yeşil bir tişört ve boynunda bir kolye kadar gevşek duran damalı bir kravat. Kapkara Ray-Ban'ları ve rüzgârla savrulan yeşil saçlarıyla, 1979'da yayınlanan bir New Wave albümünün kapağından fırlamış gibi görünüyordu.

"Nazik ol, Magnus," dedi Alex. "Arkadaşlarınla kılıcını tanıştır."

"Ah, doğru ya," dedim. "Jack, bunlar Percy ve Annabeth. İkisi de yarı-tanrı. Yunan tarzı."

"Hmmm." Jack duyduklarından çok etkilenmemişti. "Bir keresinde Herkül'le tanışmıştım."

"Kim tanışmadı ki?" diye mırıldandı Annabeth.

"Haklısın," dedi Jack. "Ama sanırım Magnus'un arkadaşlarıy-sanız..." Jack birdenbire donup kaldı. Runları parlaklığını yitirdi. Ve elimden fırlayarak Annabeth'e doğru uçtu. "O nerede? Bebeği nerede saklıyorsunuz?"

Annabeth korkuluğa doğru geriledi. "Dur bakalım, kılıç! Kişisel alan diye bir şey var!"

"Uslu ol, Jack," dedi Alex. "Sen ne yapıyorsun?"

"O buralarda bir yerde," diye diretti Jack. Ardından Percy'ye doğru uçtu. "Aha! Cebinde ne var, deniz çocuğu?"

"Efendim?" Percy, bel hizasında süzülen büyülü kılıç yüzünden biraz gerilmiş gibi görünüyordu.

Alex Ray-Ban'ini indirdi. "Pekâlâ, şimdi gerçekten meraklandım. Cebinde *ne* var, Percy? Baksana, meraklı kılıçlar bunu bilmek istiyor."

Percy, kotunun cebinden sıradan görünümlü bir tükenmezkalem çıkardı. "Bunu mu soruyorsun?"

"BAM!" dedi Jack. "Bu güzellik de kim?"

"Jack," dedim. "Bu yalnızca bir kalem."

"Hayır, değil! Göstersene! Göstersene!"

"Ah... elbette." Percy kalemin kapağını açtı.

Kapağı açıldığı anda kalem, yaprak şeklinde, parıldayan keskin kısmıyla, yaklaşık bir metre boyunda bir kılıca dönüştü. Jack'e kıyasla zarif, hatta narin denebilecek bir kılıçtı ama Percy'nin onu nasıl kullandığını gördüğümde, bu silahla Valhalla'nın cephelerinde kendini koruyabileceğinden şüphem kalmadı.

Kılıcının ucunu bana çeviren Jack'in runları şarap rengi bir ışıkla yanıp sönmeye başlamıştı. "Gördün mü, Magnus? Sen de

kalem gibi görünen bir kılıç taşımanın aptalca bir fikir olduğunu söylüyordun!"

"Jack, ben böyle bir şey söylemedim!" diye itiraz ettim. "Bunu söyleyen *sendin*."

Percy tek kaşını kaldırdı. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Bir şey yok," dedim hemen. "Demek şöhretli Dalgakıran bu, ha? Annabeth bana bundan bahsetmişti."

"Bu *dişiden*," diye düzeltti Jack.

Annabeth kaşlarını çattı. "Percy'nin kılıcı dişi mi?"

Jack kahkaha attı. "Eh, öyle tabii."

Percy Dalgakıran'ı inceliyordu. Ama bakarak bir kılıcın cinsiyetini çıkarmanın neredeyse imkânsız olduğunu kendi deneyimlerimden biliyordum.

"Bilmiyorum," dedi Percy. "Emin mi..."

"Percy," dedi Alex. "Cinsiyetlere saygı göster."

"Pekâlâ. Yalnızca bunu bilmemem bana biraz tuhaf geldi."

"Diğer taraftan," dedi Annabeth. "Kalemin *yazabildiğini* de geçen yıla dek bilmiyordun."

"Bu çok alçakçaydı, Bilmiş Kız!" diye yakındı Percy.

"Her neyse!" diye araya girdi Jack. "Önemli olan Dalgakıran'ın şu anda burada bulunması, güzel olması ve benimle tanışması! Belki de ikimiz... Bilirsiniz işte... Kılıçları ilgilendiren konular hakkında konuşmak için biraz baş başa kalırız?"

Alex sırıttı. "Bu harika bir fikir. Kılıçlar birbirlerini daha yakından tanırken neden öğle yemeğine gitmiyoruz? Baksana Magnus, boğulmadan nohut ezmesi yiyebileceğini düşünüyor musun?"



İKİ

RAGNAROK SOSLU NOHUT EZMELİ SANDVİÇLER

Yemeğimizi geminin kıç tarafındaki üst güvertede yedik. (Baksanıza, nasıl da denizcilik terimleriyle konuşuyorum!)

Denize çakılarak geçen zorlu bir sabahın ardından, bol yağda kızartılmış nohut ezmelerimi, pidemi, yoğurdumu, soğutulmuş salatalık dilimlerimi ve ekstra baharatlı kuzu kebabımı hak ettiğimi düşünüyordum. Öğle yemeğimizi Annabeth hazırlamıştı. Kuzenim beni iyi tanıyordu.

Kıyafetlerim güneşin altında hızlı bir şekilde kurudu. Sıcak esinti yüzümde hoş bir his bırakıyordu. Yelkenli tekneler liman boyunca ağır ağır ilerlerken, masmavi gökyüzünde Logan Havalimanı'ndan kalkıp New York'a, Kaliforniya'ya ya da Avrupa'ya giden uçaklar uçuyordu. Boston şehrinin tamamı, 14:59'da çıkış zilini bekleyen bir sınıf gibi sabırsız bir enerjiyle yüklenmişti. Herkes yaz için şehir dışına çıkıp güzel havaların keyfini sürmeye hazırdı.

Benim tek istediğimse olduğum yerde kıpırdamadan kalmaktı.

Yakınımızdaki bir rodanın içine koyduğumuz Dalgakıran'la Jack'in kabzaları korkuluğa dayalıydı. Dalgakıran tipik bir cansız nesne gibi davranırken, Jack ona sokuluyor, konuşmaya çalışıyordu. Kabzası, Dalgakıran'la aynı koyu bronz renkte parıldıyordu. Neyse ki, Jack tek taraflı konuşmalar sürdürmeye alışkındı. Şakalar yapıyordu. Süslü iltifatlar ediyordu. Konuşmasının orasına burasına ünlü isimler sokuşturuyordu. "Biliyor musun, bir keresinde *Thor* ve *Odin*'le bir tavernada..."

Dalgakıran etkileniyorsa bile bunu belli etmiyordu.

Percy nohut ezmesi dürümünü ağzına tıktı. Suda nefes alabilmesinin yanı sıra, bu herif yemekleri koca lokmalar halinde içine çekme yeteneğine de sahipti.

"Pekâlâ," dedi Percy. "Ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

Evet, Magnus. Ne zaman yola çıkıyoruz? dermiş gibi, Alex bana bakarak tek kaşını kaldırdı.

Son iki haftadır Fierro'yla bu konuyu konuşmamak için kaçmaya çalışsam da çok şansım yoktu.

"Yakında," dedim. "Nereye gideceğimizi ya da oraya ulaşmanın ne kadar süreceğini tam olarak bilmiyoruz..."

"Hayatımın hikâyesi," dedi Percy.

"...ama yaz ortasında denize açılmadan Loki'nin Ölüm Gemisi'ni bulmamız gerekiyor. Gemi, Niflheim'la Jotunheim arasındaki sınırın bir yerlerinde demirli. Oralara ulaşmanın iki hafta kadar süreceğini tahmin ediyoruz."

"Yani," dedi Alex. "Çoktan yola çıkmış olmalıydık. Hazır olsak da olmasak da bu haftanın sonunda denize açılmak zorundayız."

Alex'in koyu gözlerinde endişeli yüzümün yansımasını gördüm. İkimiz de Niflheim'dan ne kadar uzaksak, hazır olmaya da o kadar uzak olduğumuzu biliyorduk.

Annabeth ayaklarını altına aldı. Uzun sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Koyu mavi tişörtünün üzerinde sarı harflerle UC BERKELEY, ÇEVRE TASARIMI FAKÜLTESİ yazıyordu.

"Kahramanların asla hazır olmaya vakti olmaz, öyle değil mi?" dedi. "Yalnızca elimizden gelenin en iyisini yaparız."

Percy başını salladı. "Evet. Genellikle bu işe yarıyor. Sonuçta şu ana dek ölmedik."

"Ama bunu *denemeye* devam ediyorsun." Annabeth Percy'ye dirseğini geçirdi. Percy de kolunu onun omzuna attı. Annabeth kendini rahat bir şekilde erkek arkadaşına bıraktı. Percy Annabeth'in sarı buklelerini öptü.

Bu sevgi gösterisi, kalbimde acı bir burukluk hissetmeme neden oldu.

Elbette kuzenimin mutlu olmasına memnundum ama bu bana, Loki'yi durdurmayı başaramazsam neleri kaybedebileceğimizi hatırlatıyordu.

Alex'le ben zaten ölmüştük. Asla yaşlanmayacaktık. Otel sınırlarının dışında ölmediğimiz sürece, Kıyamet Günü'ne dek Valhalla'da yaşayacaktık. Artık umut edebileceğimiz en iyi yaşam Ragnarok için eğitim almaya devam etmek, kaçınılmaz son savaşı elimizden geldiğince ertelemeye çalışmak ve bir gün Odin'in ordusuyla Valhalla'dan çıkarak Dokuz Dünya etrafımızda cayır cayır yanarken kahramanca ölmekti. Çok eğlenceli olacaktı.

Ama Annabeth'le Percy'nin normal bir yaşam sürme şansları

vardı. Çoktan liseyi bitirmişlerdi. Annabeth lise döneminin Yunan yarı-tanrıları için en tehlikeli dönem olduğunu söylemişti. Sonbaharda Batı Kıyısı'ndaki üniversitelerden birine gideceklerdi. *Bunu* da atlatırlarsa, yetişkinliğe geçmek için ciddi bir şansa sahip olacaklardı. Beş dakikada bir canavarların saldırısına uğramadan ölümlü dünyada yaşayabilirlerdi.

Ama bunun için arkadaşlarımla birlikte Loki'yi durdurmamız gerekiyordu. Aksi takdirde dünya -dokuzu birden- birkaç hafta içinde yok olacaktı. Eh, bilirsiniz işte... Telaşa mahal yok durumu.

Pidemi önüme koydum. Nohut ezmesi bile moralimi düzeltmeye yetmiyordu.

"Ya siz çocuklar?" dedim. "Bugün New York'a mı döneceksiniz?"

"Evet," dedi Percy. "Bu gece bebek bakıcılığı yapmak zorundayım. Çok heyecanlıyım!"

"Doğru ya," dedim. "Kız kardeşin yeni doğdu."

Durumu hassas bir başka önemli yaşam, diye düşündüm.

Ama gülümsemeyi başardım. "Tebrikler dostum. Adı ne?"

"Estelle. Büyükannemin adı. Elbette annemin annesinden bahsediyorum. Poseidon'un değil."

"Adı beğendim," dedi Alex. "Eski moda ve zarif. Estelle Jackson."

"Estelle *Blofis*," diyerek düzeltti Percy. "Üvey babamın adı Paul Blofis. Bu soyadı meselesinde elimden bir şey gelmez ama küçük kız kardeşim çok tatlı. Beş el parmağı. Beş ayak parmağı. İki göz. Çok salya akıtıyor."

"Tıpkı ağabeyi gibi," dedi Annabeth.

Alex kahkaha attı.

Percy'nin Estelle'i kollarına alıp *Küçük Deniz Kızı*'ndan şarkılar söylediğini hayal edebiliyordum. Bunu düşünmek kendimi daha da sefil hissetmeme neden oldu.

Bir şekilde, Estelle'e doğru düzgün bir yaşam sürmesine yetecek kadar zaman kazandırmak zorundaydım. Zombi savaşçılarla dolu Ölüm Gemisi'ni bulmak, geminin yola çıkarak Ragnarok'u başlatmasını engellemek ve dünyanın yok olmasına neden olacak başka şeytanlıklar yapmaması (ya da en azından dışarıda özgür olduğunda yapabileceği kadar şeytanlık yapmasını engellemek) için Loki'yi yakalayıp yeniden zincire vurmak zorundaydım.

"Hey!" Alex bana bir pide parçası fırlattı. "Bu kadar somurtma."

"Üzgünüm." Daha neşeli görünmeye çalıştım. Ama bu, irade gücüyle kırık ayak bileğimi iyileştirmek kadar kolay değildi. "Görevimizi tamamlayıp geri döndükten sonra Estelle'le tanışacağım günü iple çekiyorum. Ve çocuklar, Boston'a geldiğiniz için de size minnettarım. Gerçekten."

Percy, Dalgakıran'la konuşmaya devam eden Jack'e yandan bir bakış attı. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Deniz..." -omuz silkti- "...öngörülebilir değildir."

Alex bacaklarını esnetti. "En azından Magnus ikinci seferde çok daha iyi düştü. İşler kötüye giderse her zaman bir yunusa dönüşüp onun üzgün kıçını kurtarabilirim."

Percy'nin ağzının kenarı seğirdi. "Yunusa dönüşebilir misin?"

"Ben Loki'nin çocuğuyum. Görmek ister misin?"

"Hayır, sana inanıyorum." Percy'nin gözleri uzaklara kaydı. "Frank adında şekil değiştirici bir arkadaşım var. O da yunusa dönüşebiliyor. Devasa Japon balıklarına da dönüşebiliyor."

Alex Fierro'nun pembe-yeşil renkte devasa bir koi balığı olduğunu hayal ederken ürperdim. "Bu işin üstesinden geleceğiz. İyi bir ekibiz."

"Bu önemli," dedi Percy. "Hatta denizcilik becerilerine sahip olmanızdan bile daha önemli..." Sırtını dikleştirip kaşlarını çattı.

Annabeth Percy'den ayrıldı. "Ah. Bu bakışı biliyorum. Aklına bir fikir geldi."

"Babamın bana söylediği bir şey..." Ayağa kalkıp kılıcına doğru yürüyen Percy, bir devin bovling çantasını diktiği heyecan verici bir hikâye anlatan Jack'in sözünü keserek, Dalgakıran'ı eline alıp inceledi.

"Hey, dostum," diye yakındı Jack. "Tam aramızdaki buzları eritiyorduk."

"Pardon, Jack." Percy cebinden çıkardığı tükenmezkalemin kapağını kılıcının ucuna dokundurdu. Ve Dalgakıran yeniden kaleme dönüştü. "Bir keresinde Poseidon'la silahlar üzerine konuşmuştuk. Bana bütün deniz tanrılarının ortak bir noktası olduğunu söylemişti: Çok kibirlilermiş ve sahip oldukları büyülü nesneler söz konusu olduğunda çok sahiplenici olurlarmış."

Annabeth gözlerini devirdi. "Bugüne dek tanıştığımız *her* tanrı öyle değil miydi?"

"Doğru," dedi Percy. "Ama deniz tanrıları daha da öyle. Triton deniz kabuğundan trompetiyle *uyur*. Galatea zamanının çoğunu büyülü denizatı eyerini cilalayarak geçirir. Babamsa üç dişli mızrağını kaybetmek konusunda süper paranoyaktır."

Bir İskandinav deniz tanrıçasıyla karşılaşmamı düşündüm. Bu hiç iyi gitmemişti. Ran bir daha onun sularına girersem beni yok

edeceğine yemin etmişti. Ama o da büyülü ağlarına ve ağların içindeki çöplere saplantılı bir şekilde bağlıydı. Zaten bu sayede onu kandırıp bana kılıcımı vermesini sağlamıştım.

"Tanrılara ait olan şeyleri onlara karşı kullanmak zorunda kalacağımı söylüyorsun," diye tahminde bulundum.

"Doğru," dedi Percy. "İyi bir ekip olmanızdan bahsettiğinde... Bir deniz tanrısının oğlu olmanın bile suyun altındayken beni kurtarmaya yetmediği zamanlar oldu. Bir keresinde arkadaşım Jason'la birlikte fırtına tanrıçası Kymopoleia tarafından Akdeniz'in dibine çekilmiştik. Buna karşı koymak için elimden hiçbir şey gelmedi. Kıçımızı kurtaran, tanrıçanın oyun kartlarını ve aksiyon figürlerini yapma sözü veren Jason oldu."

Nohut ezmesi az kalsın Alex'in boğazına takılacaktı. "Ne?"

"Asıl nokta şu ki," diye devam etti Percy. "Jason okyanus hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama en sonunda beni o kurtardı. Aslında bu... Biraz utanç vericiydi."

Annabeth sırıttı. "Sanırım öyle. Bu olayın detaylarını duyma şansım hiç olmadı."

Percy'nin kulakları Alex'in kot pantolonu kadar pembe oldu. "Her neyse. Belki de en başından beri bu işe yanlış bir açıdan bakıyoruz. Size denizcilik becerileri öğretmeye çalışıyorum. Ama önemli olan, elinizde ne varsa onu kullanmak. Ekibinizi, aklınızı, düşmana ait büyülü nesneleri."

"Ve bunun planını yapmanın hiçbir yolu yok," dedim.

"Aynen!" dedi Percy. "Benim buradaki işim bitti!"

Annabeth kaşlarını çattı. "Percy, en iyi planın plansızlık olduğunu söylüyorsun. Athena'nın çocuğu olarak bunu destekleyemem."

"Evet," dedi Alex. "Ve kişisel olarak, bir deniz memelisine dönüşme *planımdan* halen memnunum."

Percy ellerini kaldırdı. "Bakın, benim tek söylediğim şu: Kuşağımızın en güçlü yarı-tanrısı burada ve o kişi ben değilim." Başıyla Annabeth'i gösterdi. "Bilmiş Kız şekil değiştiremez, sualtında nefes alamaz ya da Pegasus'la konuşamaz. Uçamaz. Çok güçlü değil. Ama delicesine zeki ve doğaçlamada çok iyidir. Onu ölümcül kılan da bu. Karada, suda, havada ya da Tartarus'ta olmasının bir önemi yok. Magnus, bütün hafta sonunu benimle çalışarak geçirdin. Ama bence aslında Annabeth'le çalışmalıydın."

Annabeth'in fırtına grisi gözlerindeki ifadeyi okumak kolay değildi. En sonunda, "Tamam, bunları söylemen çok tatlıydı," deyip Percy'nin yanağına bir öpücük kondurdu.

Alex başını salladı. "Fena değil, Yosun Kafa."

"Bu lakabı kullanma," diye mırıldandı Percy.

Rıhtım tarafından, kayarak açılan depo kapılarının gürültüsü geldi. Bina duvarlarında insan sesleri yankılanıyordu.

"Gitme işaretimiz geldi," dedim. "Gemi kuru havuzdan yeni çıkarıldı. Bu gece büyük bir törenle gemiyi yeniden halkın ziyaretine açacaklar."

"Evet," dedi Alex. "Tüm mürettebat gemiye doluştuğunda hiçbir acayiplik buradaki varlığımızı gizleyemez."

Percy tek kaşını kaldırdı. "Acayiplik mi? Üzerindeki kıyafetler gibi mi?"

Alex homurtuyla güldü. "Hayır. İllüzyon büyülerindeki gibi acayipliklerden bahsediyorum. Bu, sıradan ölümlülerin görüşünü perdeleyen güçtür."

"Hah," dedi Percy. "Biz buna Sis deriz."

Annabeth bükrüğü parmak eklemlerini Percy'nin kafasına vurdu. "Buna ne dersek diyelim, acele etmeliyiz. Ortalığı temizlememe yardımcı olun."

İlk denizciler rıhtıma gelmeye başladığında sürme iskeleden henüz iniyorduk. Önümüzde süzülen Jack, farklı renklerle parıldıyor ve korkunç tiz bir sesle *Walk Like a Man* şarkısını söylüyordu. Aynı esnada Alex önce çita, ardından kurt ve son olarak flamingo oldu (gerçekten çok iyi flamingo oluyordu).

Boş gözlerle grubumuza bakan denizciler bizden uzak durdu. Kimse bizi durdurmaya kalkmadı.

Rıhtımdan çıktığımızda Jack run taşına dönüşerek avucuma düştü. Onu boynumdaki kolyenin ucuna taktım. Jack'in birdenbire susması çok sık olan bir şey değildi. Dalgakıran'la randevusu kısa kesildiği için canının sıkıldığını tahmin ettim.

Constitution Yolu'nda yürürken Percy bana döndü. "Az önce ne oldu? Alex'in şekil değiştirip durmasından, kılıcının şarkı söylemesinden bahsediyorum. Yakalanmaya mı çalışıyordunuz?"

"Hayır," dedim. "Acayip büyülü şeyleri insanların gözüne iyice soktuğunda ölümlülerin kafası daha da karışıyor." Percy'ye bilmediği bir şeyi öğretmek kendimi iyi hissetmeme neden olmuştu. "Bunu yaptığında insanların beyinleri bir anlamda kısa devre oluyor ve bu da seni görmelerini engelliyor."

"Hah." Annabeth başını iki yana salladı. "Bunca yıldır göze çarpmamaya çalışıyoruz. Ama aslında her zaman kendimiz olabilirmişiz, öyle mi?"

"*Her zaman* kendiniz olmalısınız." Alex yeniden insana dö-

nüşmüştü ama saçlarına takılmış birkaç flamingo tüyü olduğunu gördüm. "Ve acayip olan her şeyi gözlerine sokmalısınız, arkadaşlarım."

"Bu lafını alıntılayacağım," dedi Percy.

"İyi edersin."

Percy'nin Toyota Prius'unu park ettiği köşede durduk. Erkek arkadaşıyla tokalaşmamızın ardından Annabeth bana sıkıca sarıldı.

Omuzlarımı sıkan kuzenimin yüzünü inceledim. Gri gözlerini endişeli bir ifadeyle kısmıştı. "Dikkat et, Magnus. Sağ salim geri döneceksin. Bu bir emirdir."

"Evet, efendim!" diyerek söz verdim. "Biz Chase'ler her zaman bir arada kalmalıyız."

"Lafı açılmışken..." Sesini alçalttı. "Oraya gittin mi?"

Bir kez daha serbest düşüşte olduğumu, acı dolu bir ölüme yaklaştığımı hissettim.

"Daha değil," dedim. "Bugün. Söz veriyorum."

Prius Birinci Bulvar'ın köşesini dönerken Percy radyoda çalan Led Zeppelin'e eşlik ediyor, Annabeth ise erkek arkadaşının berbat sesine kahkahalarla gülüyordu.

Alex kollarını kavuşturdu. "Bu ikisi biraz daha şirin olurlarsa, nükleer bir şirinlik patlamasına neden olarak Doğu Yakası'nı yok edebilirler."

"Senin iltifattan anladığın bu mu?" diye sordum.

"Benden duyabileceğin bir iltifata en yakın şey bu." Bana baktı. "Annabeth'e nereye gideceğine söz verdin?"

Ağzımda, folyo çiğniyormuşum gibi bir tat hissettim. "Amcamın evine. Yapmam gereken bir şey var."

"Ah." Alex başını salladı. "Oradan nefret ediyorum."

Haftalardır bu işi erteliyordum. Bunu tek başıma yapmak istemiyordum. Ama arkadaşlarımın birinden -Samira, Hearthstone, Blitzen ya da Valhalla Oteli'nin on dokuzuncu katındaki çetenin geri kalanından- benimle gelmelerini istemekten de çekiniyordum. Bu çok kişisel ve çok acı vericiydi. Ama Alex daha önce benimle Chase malikânesine gelmişti. Yanımda olması beni rahatsız etmezdi. Aslına bakılacak olursa, yanımda olmasını çok istediğimi şaşkınlıkla fark ettim.

Son nohut ezmesi parçasını ve deniz suyunu yutup boğazımı temizledim. "Benimle ürkütücü malikâneye gelip ölü bir adamın eşyalarını karıştırmak ister misin?"

Alex'in yüzü ışıldadı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."



ÜÇ

ÖLÜ BİR KURTLA BİRKAÇ PARÇA İÇ ÇAMAŞIRINDAN OLUŞAN BİR MİRASA KONUYORUM

"Bu yeni," dedi Alex.

Malikânenin ön kapısı zorla açılmış, kilit dili parçalanarak çerçeveden çıkmıştı. Antreyi kaplayan şark halısının üzerinde bir kurdun leşi yatıyordu.

Ürperdim.

Dokuz Dünya'da savaş baltanızı salladığınızda bir kurda çarpmamanız imkânsızdı. Kurt Fenris, Odin'in kurtları, Loki'nin kurtları, kurt adamlar, büyük kötü kurtlar ve ücret karşılığında herkesi öldürebilecek, kontratla çalışan, küçük işler çeviren bağımsız kurtlar.

Randolph Amca'nın antresindeki ölü kurt, iki yıl önce öldürüldüğü gece anneme saldıran kurtlara çok benziyordu.

Hayvanın kaba tüylü kara postuna ışıldayan, mavi renkli teller yapışmıştı. Ağzı küçümseyici bir hırlamayla kalıcı olarak çarpıl-

mıştı. Kafasının üzerinde, derisine bir Viking runu damgalanmıştı. Ama runun etrafındaki tüyler o kadar kötü yanmıştı ki bunun hangi sembol olduğunu çıkaramadım. Arkadaşını Hearthstone yanımda olsaydı sembolü tanıyabilirdi.

Alex midilli büyüklüğündeki leşin etrafından dolandıktan sonra kaburgalarına bir tekme attı. Ama yaratık taş gibi ölüydü.

"Vücudu henüz çözülmeye başlamamış," dedi. "Genellikle canavarlar, onları öldürmenden çok kısa bir süre sonra çözülürler. Ama bunun yanık post kokusunu bile halen alabiliyoruz. Çok kısa süre önce öldürülmüş olmalı."

"Sence bu run bir tür tuzak olabilir mi?"

Alex sırıttı. "Amcanın büyü hakkında bir şeyler bildiğini düşünüyorum. Bence kurt halıya çarpıp runu tetikledi ve BAM!"

Evsiz bir çocuk olduğum günlerde, yiyecek çalmak, çalışma odasını karıştırmak ya da yalnızca sinirini bozmak için, kendisi yokken Randolph Amca'nın evine gizlice girdiğim zamanları hatırladım. Bu seferlerin hiçbirinde başıma BAM gelmemişti. Hatta evinin güvenliği konusunda Randolph Amca'nın çok başarısız olduğunu düşünürdüm. Şimdiyse, alnıma kazınmış bir runla evin paspasında can verebileceğimi düşünmek midemi bulandırıyordu.

Randolph'un vasiyetinde, mirası devralmadan önce Annabeth'le birlikte mülkü ziyaret etmemiz gerektiğine yönelik çok net bir madde olmasının nedeni bu tuzak mıydı? Randolph öbür dünyadan bizden intikam almaya mı çalışıyordu?

"Sence evin geri kalanı güvenli midir?" diye sordum.

"Bence değildir," dedi Alex neşeyle. "Haydi keşfe başlayalım."

Birinci katta başka ölü kurtla karşılaşmadık. Yüzümüzde patlayan run da olmadı. Keşfettiğimiz en dehşet verici şey Randolph Amca'nın buzdolabındaki, sanayi devrimi öncesi bir toplum kurmaya yönelmiş olan son tüketim tarihi geçmiş yoğurt, ekşimiş süt ve küflenmiş havuçlar oldu. Yaşlı domuz Randolph, kilerde bana bir parça çikolata bile bırakmamıştı.

İkinci katta hiçbir şey değişmemişti. Randolph'un çalışma odasındaki mozaik, camlı pencereden içeri süzülen güneş ışığı raflarla Viking nesnelerini kırmızı ve turuncu tonlara boğmuştu. Bir köşede (tabii ki) hırlayan bir kurdun kırmızı yüzünün oyulduğu büyük bir run taşı vardı. Randolph'un masası yıpranmış haritalar ve solmuş sarı parşömenlerle kaplıydı. Yeni, önemli bir şey olup olmadığını anlamak için belgelere göz gezdirdim ama buraya son gelişimde görmediğim bir şeyle karşılaşmadım.

Annabeth'in bana gönderdiği Randolph'un vasiyetini kelimesi kelimesine bir kez daha aklımdan geçirdim.

Sevgili yeğenim Magnus'un dünyevi eşyalarını mümkün olduğunca kısa bir süre içinde incelemesi kritik önem taşımaktadır, diye başlıyordu Randolph vasiyetine. *Özellikle belgelerime çok dikkat göstermelidir.*

Amcamın, vasiyetine neden bu kısmı eklediğini bilmiyordum. Masasının çekmecelerinde bana bırakılmış bir mektup ya da *Sevgili Magnus, ölümüne yol açtığım, ardından Loki'yle işbirliği yaparak sana ihanet ettiğim, kılıcımı arkadaşın Blitzen'e sapladığım ve bir kez daha az kalsın ölmene neden olduğum için üzgünüm,* gibi içten bir özür notu bulamadım.

Bana malikânenin kablosuz internet şifresini bile bırakmamıştı.

Çalışma odasının penceresinden dışarı baktım. Sokağın karşısındaki Commonwealth Alışveriş Merkezi'nin önündeki yeşil alanda insanlar köpeklerini gezdiriyor, frizbi oynuyor, güzel havanın tadını çıkarıyordu. Her zamanki gibi kaidesinin üzerinde dikilen Leif Erikson'un heykeli metal sutyenini gururla sallayarak, Charlesgate'deki trafiği inceliyor ve büyük ihtimalle neden İskandinavya'da olmadığını düşünüyordu.

"Yani..." Alex yanıma geldi. "Bütün bunlar sana miras kaldı, ha?"

Malikâneye yürürken Alex'e Randolph Amca'nın vasiyetinden kabaca bahsetmiştim ama Alex halen kuşkulu, hatta gücenmiş gibi görünüyordu.

"Randolph evi Annabeth'le bana bıraktı. Ama ben teknik olarak ölüyüm. Yani her şey Annabeth'e ait. Randolph'un avukatları Annabeth'in babasıyla temasa geçmiş. Babası Annabeth'e, Annabeth de bana haber verdi. Annabeth benden eve bir bakmamı..." Omuz silktim. "...Ve burayla ilgili ne yapacağımıza karar vermemi istedi."

Alex en yakındaki raftan çerçeveli bir fotoğraf aldı. Fotoğrafta Randolph Amca, karısı ve kızları vardı. Caroline, Emma ya da Aubrey'le hiç tanışmamıştım. Yıllar önce bir fırtınada ölmüşlerdi. Ama onları kâbuslarımda görmüştüm. Loki'nin amcamı ele geçirmek için onları kullandığını biliyordum. Zincirlerinden kurtulması için kendisine yardım ederse, Loki Amcama ailesini yeniden görebileceğini söylemişti. Ve bir açıdan, dediği doğru çıkmıştı. Randolph Amcamı gördüğüm son seferde, derin bir yarıktan aşağı, Helheim'a doğru düşüyordu. Onursuz ölülerin âlemine.

Alex, belki de arkasında gizli bir not bulabileceğini umarak çerçeveyi çevirdi. Randolph'un çalışma odasına son gelişimizde bu yolla bir düğün davetiyesi bulmuştuk ve başımıza gelmeyen bela kalmamıştı. Ama bu defa çerçevenin arkasında gizli bir mesaj yoktu. Arkadaki boş kahverengi kâğıda bakmak, ölü akrabalarımın gülümseyen yüzlerine bakmaktan çok daha az acı vericiydi.

Alex fotoğrafı raftaki yerine geri koydu. "Annabeth evle ne yapacağını umursamıyor mu?"

"Çok umurunda değil. Üniversiteye başlayacağı için ve... Bilirsin işte, yarı-tanrı meseleleri yüzünden yeterince yoğun. Benden yalnızca evde ilgi çekici bir şey bulursam kendisini haberdar etmemi istedi. Eski fotoğraf albümleri, aile tarihine dair bir şeyler falan."

Alex burnunu kırıştırdı. "Aile tarihi." Yüzünde, ölü kurdu tekmelediği sırada olan ifadenin aynısı vardı: Biraz tiksinmiş, biraz da meraka kapılmış gibiydi. "Peki üst katta ne var?"

"Emin değilim. Çocukken ikinci kattan daha yukarı çıkmamıza izin verilmezdi. Ve yakın zamanda eve girdiğim seferlerde de..." Ellerimi havaya kaldırdım. "Dürüst olmak gerekirse yukarı hiç çıkmadım."

Alex gözlüğünün üzerinden bana baktı. Koyu kahve ve kehribar rengi gözleri ufukta yükselen uyumsuz iki ayı andırıyordu. "Kulağa ilgi çekici geliyor. Haydi çıkıp bakalım."

Üçüncü kat iki büyük yatak odasından oluşuyordu. Öndeki oda tertemiz, soğuk ve kişiliksizdi. İki ikiz yatak. Bir şifoniyer. Çıplak duvarlar. Konuk odası olabilirdi ama Randolph'un bu evde çok fazla konuk ağırladığından şüpheliydim. Belki de burası

Emma ya da Aubrey'in odasıydı. Öyleyse, Randolph kızlarına ait her şeyi çıkarmış olmalıydı. Geride, evin ortasında beyaz bir boşluk kalmıştı. Bu odada çok zaman geçirmedik.

Diğer yatak odası Randolph'a ait olmalıydı. İçerisi amcamın eski moda kolonyasının kokusunu taşıyordu. Duvarlara üst üste dizilmiş küf kokulu kitaplar yaslanmıştı. Çöp sepeti çikolata ambalajlarıyla doluydu. Herhalde Randolph dünyayı yok etmeyi kafasına koymuş Loki'ye yardım etmek için evden ayrılmadan önce bütün çikolata zulasını tüketmişti. Her zaman söylerim. Önce çikolatanı ye, dünyayı sonra yok edersin.

Alex dört direkli karyolanın üzerine çıktı ve yüzünde bir sırıtışla, yayları gıcırdatarak sıçramaya başladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Gürültü çıkarıyorum." Birdenbire durdu ve Randolph'un komodininin çekmecesini açıp içini karıştırmaya koyuldu. "Bakalım, neler varmış. Pastiller. Tel raptiyeler. Kesinlikle dokunmayı düşünmediğim, kullanılmış bir kâğıt mendil. Ve..." Islık çaldı. "Bağırsak ilaçları! Magnus, bütün bu hazineler artık sana ait!"

"Sen çok tuhaf birisin."

"*Fevkaladelik ölçüsünde acayip*'i tercih ederim."

Yatak odasını aramaya devam etsek de neye baktığıma dair hiçbir fikrim yoktu. "Özellikle belgelerime çok dikkat göstermelidir," diye yazıyordu vasiyette. Kullanılmış mendilleri kastetmiyordu herhalde.

Annabeth, Randolph Amca'nın avukatlarından çok fazla bilgi almayı başaramamıştı. Görünüşe göre, amcamız ölümünden bir gün önce vasiyetinde bazı değişiklikler yapmıştı. Belki çok uzun süre ha-

yatta kalamayacağını anlamış ve ihanetinden dolayı suçluluk duyduğu için bana bir tür son mesaj bırakmak istemişti. Belki de Loki öyle emrettiği için vasiyetini değiştirmişti. Ama bu beni eve çekmek için bir tuzaksa, o halde neden antrede ölü bir kurt vardı?

Randolph'un dolabında gizli belgeler bulamadım. Banyosunda da yarısı boşalmış Listerine şişelerinin oluşturduğu erkileyici bir koleksiyon haricinde dikkate değer bir şey yoktu. İç çamaşırı çekmecesi, bir bölük Randolph'a yetecek kadar lacivert iç çamaşırıyla doluydu. Hepsi de kolalanmış, ütülenmiş ve düzgün bir şekilde katlanmıştı. Bazı şeyleri açıklamak mümkün değildi.

Bir üst katta iki boş yatak odası daha vardı. Ama burada ölü kurtlar, patlayan büyülü runlar ya da ihtiyar moruk iç çamaşırları gibi tehlikeli şeylerle karşılaşmadık.

Malikânenin en üst katında Randolph'un çalışma odasındakinden bile daha büyük bir kütüphane yer alıyordu. Raflar gelişigüzel dizilmiş romanlarla doluydu. Odanın bir köşesinde, mini buzdolabı ve elektrikli çaydanlıkla, küçük bir mutfak vardı. Ama burada da -LANET OLSUN SANA RANDOLPH!- hiç çikolata yoktu. Pencereler Back Bay'in yeşil çatılı evlerine bakıyordu. Odanın karşı ucunda terasa çıktığını tahmin ettiğim bir merdiven olduğunu gördüm.

Şöminenin karşısına rahat görünümlü deri bir koltuk yerleştirilmişti. Mermer zeminin tam ortasına (tabii ki, gene) hırlayan bir kurdun kafası çizilmişti. Şömine rafındaki üç ayaklı, gümüş bir standın üzerine deri askılı ve runik tasarımlarla süslenmiş bir İskandinav içki boynuzu konmuştu. Valhalla'da bu tür boynuzlardan binlerce görmüş olmama rağmen burada da bir tane bul-

mak beni şaşırtmıştı. Randolph'un bal likörü içen bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim. Belki de bu boynuzdan tomurcuk çayını yudumluyordu.

"*Madre de Dios!*"* dedi Alex.

Ona baktım. İlk kez İspanyolca konuştuğunu duyuyordum.

Parmağının ucuyla duvardaki çerçeveli fotoğraflardan birine dokunup haylaz bir sırıtışla bana baktı. "*Lütfen* bana bunun sen olduğunu söyle."

Bu, her zamanki gibi kısacık kesilmiş saçları, harika gülümsemesi, kot pantolonu ve kamp gömleğiyle annemin bir fotoğrafıydı. Bir çınar ağacının içi oyulmuş gövdesinde duruyordu ve kollarındaki bebek Magnus'u kameraya doğru tutmuştu. Kafamda bir öbek beyaz-altın rengi saç vardı ve ağzım salyalar yüzünden parıldıyordu. Gri gözlerim, *Burada ne yapıyorum ben?* der gibi kocaman açılmıştı.

"O benim."

"Çok şirinmişsin." Alex bana yandan bir bakış attı. "Sonra ne oldu?"

"Ha ha."

Fotoğraflarla dolu duvara baktım. Randolph Amca'nın, rahat koltuğuna her oturuşunda göreceği bir noktaya annemle benim bir fotoğrafımızı asmasına çok şaşırmıştım. Sanki gerçekten de bizi önemsiyordu.

Bir başka fotoğrafta, Chase ailesinin üç kardeşi bir aradaydı: Natalie, Frederick ve Randolph. Üçünün de üzerinde İkinci Dünya Savaşı askeri üniformaları ve ellerinde sahte tüfekler vardı.

* İspanyolca, "Aman Tanrım!" (ç.n.)

Fotoğrafın Cadılar Bayramı'nda çekildiğini tahmin ettim. Bunun yanında büyükannemle büyükbabamın bir fotoğrafı vardı. Kiliseye ya da yaşlılar diskosuna gitmek için hazırlanmışlar gibi, üzerlerinde 1970'ler tarzında ekoseli kıyafetler vardı. Saçları bembeyazdı ve ikisi de kaşlarını çatmıştı.

İtiraf ediyorum: Büyükannemle büyükbabamı birbirlerinden ayırmakta zorlanıyordum. Ben onları tanıyamadan ölmüşlerdi ama fotoğraflarından anladığım kadarıyla, yıllar içinde birbirlerine benzeyen ve en sonunda ayırt edilemez bir noktaya gelen çiftlere benziyorlardı. Aynı beyaz saçlar. Aynı gözlükler. Aynı belli belirsiz bıyıklar. Fotoğrafta arkalarındaki duvarda, aralarında şu anda Randolph'un şömine rafında yer alan boynuzun da olduğu birkaç Viking eşyası asılıydı. Büyükannemle büyükbabamın da İskandinav olaylarına bulaştığını bilmiyordum. Dokuz Dünya'ya hiç gidip gitmediklerini merak ettim. Belki de çatık kaşlı ifadelerinin nedeni buydu.

Alex raflardaki kitapların adlarını inceliyordu.

"İyi bir kitap var mı?" diye sordum.

Omuz silkti. "*Yüzüklerin Efendisi*. Fena değil. Sylvia Plath. Güzel. Ah, *Karanlığın Sol Eli*. Bu kitaba bayılırım. Gerisi... Eh işte. Amcanın koleksiyonunda ölü beyaz erkekler biraz ağırlıktaymış."

"Ben de ölü beyaz bir erkeğim."

Alex tek kaşını kaldırdı. "Evet, öylesin."

Alex'in kitap okuyan bir tip olduğunu bilmiyordum. Favori kitaplarımdan bazılarını onun da sevip sevmediğini sormak istedim. *Scott Pilgrim* veya *Sandman*. Bunlar harikulade biçimde

tuhaf kitaplardı. Ama bunun bir kitap kulübü açmak için doğru zaman olmadığına karar verdim.

Belki günlükler veya gizli bölmeler bulabilirim diye rafları araştırmaya başladım. Alex ise terasa çıkan merdivene doğru yürüdü. Başını yukarı kaldırıp baktığında yüzünün saçları kadar yeşil bir renk aldığını gördüm. "Ah, Magnus? Bence buna baksan iyi olur."

Yanına gittim.

Merdivenin sonunda, terasa açılan kubbeli pleksiglas bir kapak ve kapağın diğer tarafında hırlayarak dolanan bir başka kurt vardı.



DÖRT

ŞİMDİ ARARSANIZ İKİNCİ KURT BEDAVA!

"Bununla ne şekilde ilgilenmek istersin?" diye sordum.

Alex kemer köprüsüne doladığı, moda aksesuarı, seramik kesme aleti ve dövüş silahı olarak üç ayrı kullanımı olan altın teli çekip çıkardı. "Onu derhal öldürmemiz gerektiğini düşünüyordum."

Kurt hırlayarak kapağa pençe attığında pleksiglasın üzerindeki büyülü runlar parıldadı. Daha önceki içeri girme girişimlerinde yanan yaratığın yüzündeki tüylerden duman yükseliyordu. Kurdun ne kadar zamandır terasta olduğunu ve neden başka bir yoldan içeri girmeye çalışmadığını düşündüm. Belki sonunun antrede cansız halde yatan arkadaşınınki gibi olmasını istemiyordu. Belki de eve bu odadan girmeye kararlıydı.

"Bir şey istiyor," diye tahminde bulundum.

"Bizi öldürmek istiyor. Bu yüzden onu ilk biz öldürmeliyiz. Kapağı açmak mı istersin, yoksa..."

"Dur." Normal şartlar altında, parıldayan mavi bir kurdu öl-

dürmekten yana olurdum ama bu yaratıkta gözüme takılan bir şey vardı... Koyu renk soğuk gözleri ardımıza kayarak başka bir avı arıyordu sanki. "Onu içeri almaya ne dersin?"

Alex bana delirmişim gibi baktı. Bana bu ifadeyle çok sık bakardı. "Ne yani, ona bir fincan çay mı ikram edeceksin? Belki de bir kitap ödünç verirsin?"

"Buraya bir görev yüzünden gelmiş olmalı. Biri bu kurtları buraya bir şeyi almaları için gönderdi. Belki de benim aradığım şeyi."

Alex bir süre düşündü. "Kurtları Loki'nin gönderdiğini düşünüyorsun."

Omuz silktim. "Loki, Loki'lik yapar."

"Ve kurdu içeri alırsak, dosdoğru peşinde olduğu şeye gideceğini düşünüyorsun."

"Öyle ya da böyle, buraya bağırsak ilacı için gelmediğine eminim."

Alex damalı kravatını gevşetti. "Pekâlâ. Kapağı açacağız, kurdun nereye gideceğine bakacağız ve *sonra* onu öldüreceğiz."

"Tamam." Boynumdaki kolyenin ucunda asılı run taşını çekip çıkardığım anda Jack kılıç biçimine dönüştü. Ama her zamankinden daha ağırdı. Onu kaldırmak, bir süpermarkette kendini yere atmış, sinir krizi geçiren bir çocuğu kaldırmak kadar zordu.

"Şimdi ne oldu?" İç çekti. "Burada kalp acısından öldüğümü göremiyor musun?"

Jack'e ölemeyeceğini ve kalbinin olmadığını söyleyebilirdim ama bunun kabalık olacağını düşündüm. "Pardon Jack. İlgilenmemiz gereken bir kurt var."

Ona durumu açıkladım.

Jack'in keskin kısmı menekşe renginde bir parıltı kazandı. "Dalgakıran'ın jilet keskinliğindeki kenarları," dedi, sersem bir sesle. "O kenarları gördün mü?"

"Evet. Nefis kenarlar. Şimdi Jack, görkemli Ölüm Gemisi'yle yola çıkıp Ragnarok'u başlatmadan önce Loki'yi durdurmaya ne dersin? Belki bundan sonra Dalgakıran'la sana ikinci bir randevu ayarlayabiliriz."

Bir başka ağır iç çekiş. "Kurt. Çatı. Bölme. Anladım."

Alex'e yandan bir bakış attığımda, çığlığımı bastırmak zorunda kaldım. Ona bakmıyorken devasa bir gri kurda dönüşmüştü.

"Sana sırtım dönükken bir şeylere dönüşmek zorunda mısın?"

Dişlerini göstererek sırıtan Alex, *Neyi bekliyorsun? Ben bir kurdum. Kapağı ben açamam*, dermiş gibi burnuyla merdivenin tepesini gösterdi.

Basamakları tırmandım. Merdiven boşluğu bir seranın içi kadar sıcaktı. Terastaki kurt hırlayarak pleksiglasa saldırıyor, kapağın üzerinde salya ve diş izleri bırakıyordu. Bu koruyucu bariyer runları çok lezzetli olmalıydı. Düşman bir kurda bu kadar yakın olmak ensemdeki tüylerin diken diken olmasına yol açmıştı.

Kapağı açarsam ne olacaktı? Runlar beni öldürür müydü? Yoksa kurdu mu öldürürlerdi? Ya da bu yapabileceğim en aptalca şey olduğundan, kurdu kendi rızamla içeri aldığımda runlar da etkisini yitirir miydi?

Kurdun salyaları pleksiglasa akıyordu.

"Hey, dostum," dedim.

Elimdeki Jack titreşti. "Efendim?"

"Sen değil, Jack. Kurtla konuşuyorum." Yaratığa gülümsedim. Ama bunu yaptığım anda, diş göstermenin köpekgiller için saldırganlık anlamına geldiğini hatırladım. Ben de hemen dudaklarımı büktüm. "Seni şimdi içeri alacağım. Bu güzel olmaz mı? O zaman neyi almaya geldiysen alabilirsin. Buraya beni öldürmek için gelmediğini biliyorum. Öyle değil mi?"

Kurdun hırlaması hiç güven verici değildi.

"Pekâlâ," dedim. "Bir, iki, üç!"

Bütün einherji gücümle kapağı ve üzerine yüklenmiş kurdu iterek terasa çıktım. Mangalı, çiçeklikleri ve Charles Nehri'nin mükemmel manzarasına bakan iki şezlongu görecek kadar vaktim oldu. Böylesine keyifli bir parti mekânı olduğunu bana söylemediği için Randolph Amca'yı tokatlamak istedim.

Geri çekilen kurt bana bakarak hırlamaya devam etti. Boynundaki tüyler bir balığın sırt yüzgeçleri gibi kalkmış, amcamın run tuzağına dokunan gözlerinden biri şişerek kapanmıştı.

"Şimdi mi?" diye sordu Jack heyecansız bir sesle.

"Daha değil." Gerektiği takdirde hızla harekete geçebilmek için dizlerimi esnettim. Bu kurda ne kadar iyi dövüştüğümü... veya, bilirsiniz işte, ne kadar hızlı koşabildiğimi gösterecektim. Artık durum neyi gerektirirse.

Kurt açık olan tek gözüyle bir süre daha baktıktan sonra beni umursamamaya karar vermiş gibi, merdivenden hızla inip evin içine girdi.

Rahatlamam mı, yoksa hakarete uğradığımı hissetmem mi gerektiğine karar veremedim.

Ben de peşinden koşarak eve daldım. Merdivenin en alt ba-

samağına ulaştığımda, Alex'le kurdun kütüphanenin ortasında birbirlerine hırladıklarını gördüm. Dişlerini göstererek birbirlerinin etrafında dönüyor; korku ya da zayıflığa dair bir işaret arıyorlardı. Mavi kurt Alex'ten çok daha büyüktü. Postundaki parıldayan neon tüyler de kesinlikle etkileyiciliğini artırıyordu. Ama tek gözü görmüyordu ve acıyla yüzünü buruşturmuştu. Her zamanki gibi Alex'liğini yapan Alex ise karşısındaki kurdun onu korkuttuğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu. Diğer kurt etrafında dolanırken durup onu izlemeye devam etti.

Parıldayan mavi ziyaretçimiz Alex'in kendisine saldırmayacağını anladığında, burnunu kaldırıp havayı kokladı. Raflara doğru koşup içinde denizcilik haritalarının olduğu bir kitabı, belki de *Üç Kolay Adımda Loki'nin Ölüm Gemisi'ni Nasıl Durdurursunuz?* eserinin bir kopyasını bulmasını bekledim. Ama şömineye doğru koşan kurt rafa sıçradı ve ağzıyla içki boynuzunu yakaladı.

Hey, muhtemelen onu durdurmalıydım, dedi beynimdeki miskin bir ses.

Ama Alex benden çok daha hızlı davranmıştı. Tek bir seri hareketle yeniden insana dönüştü, ileri doğru çıktı ve bir bovling topunu atarmış gibi telini savurdu (aslına bakacak olursanız, bunu çok daha zarif bir şekilde yaptı. Alex'i bovling oynarken görmüştüm ve bunu izlemek hiç de hoş değildi). Altın tel kurdun boynuna dolandı. Ve teli hızla geri çeken Alex, kurdu gelecekteki baş ağrılarından kesin bir şekilde kurtardı.

Kafası kesilmiş kurt halıya devrildi. Ve cızırdamaya başlayan leş, geriye içki boynuzundan ve birkaç tüyden başka bir şey kalmayana dek çözülerek yok oldu.

Jack elimde daha da ağırlaşmıştı. "Pekâlâ," dedi. "Bana hiç ihtiyacın yokmuş. Gideyim de aşk şiirleri yazıp ağlayayım." Ve run taşı haline geri döndü.

Alex içki boynuzunun önünde eğildi. "Bir kurdun neden dekoratif bir bardağı istediğine dair fikrin var mı?"

Alex'in yanına çömelip boynuzu elime aldığımda, içine kıvrılarak sokulmuş, günlüğe benzeyen, küçük, deri bir defter olduğunu gördüm. Defteri çıkarıp sayfaları karıştırdım: Viking runlarının çizimlerinin arasında Randolph Amca'nın kargacık burgacık elyazısıyla yazılmış paragraflar vardı.

"Sanırım," dedim. "Doğru ölü beyaz erkek yazarımızı bulduk."

Terastaki şezlonglara uzandık.

Ben amcamın defterini karıştırarak run çizimlerini ve bitişik elyazısıyla yazdığı delice şeyleri anlamaya çalışırken, keyfine bakan Alex ise boynuzdan guava suyu içiyordu.

Randolph Amca'nın kütüphanesindeki mini buzdolabında neden guava suyu olduğunu bilemiyordum.

Alex arada bir beni gıcık etmek için abartılı bir şekilde ağzını şapırdatıp dudaklarını yalıyordu. "Ahhhh."

"O boynuzdan bir şeyler içmenin güvenli olduğuna emin misin?" diye sordum. "Lanetli falan olabilir."

Alex boğazını tutarak boğulma taklidi yaptı. "Ah, hayır! Kurbağaya dönüşüyorum!"

"Lütfen dönüşme."

Günlüğü gösterdi. "Bir şeyler buldun mu?"

Sayfalara baktım. Runlar gözlerimin önünde iç içe geçiyordu.

Notlar Eski İskandinavca, İsveççe ve ne olduğunu tahmin bile edemediğim başka dillerde yazılmıştı. İngilizce paragraflardan bile çok az şey anlayabiliyordum. Kuantum fiziğiyle ilgili bir ders kitabını aynadaki yansımasına bakarak tersten okumaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

"Çoğunu anlayamıyorum. İlk sayfalar Randolph'un Yaz Kılıcı üzerine araştırmalarıyla ilgiliymiş gibi görünüyor. Referanslardan bazılarını tanıdım. Ama sonlarda..."

Son birkaç sayfa alelacele yazılmıştı. Randolph'un titrek elyazısı son satırları panik içinde kaleme aldığını düşündürüyordu. Son sayfalarda kurumuş kan lekeleri de vardı. Provincetown'daki Viking zombilerinin gömütünde Randolph'un birkaç parmağını kaybettiğini hatırladım. Herhalde bu sayfaları kalem tutmaya alışkın olmayan diğer eliyle yazmak zorunda kalmıştı. Öğretmenimin sağ elimi kullanmak zorunda bıraktığı ilkokulda benim elyazım da az çok böyleydi.

Randolph son sayfaya adımı yazmıştı. *Magnus.*

Adımın altına sekiz rakamını oluşturacak şekilde iç içe dolanmış iki yılan çizmişti. Çizim berbattı ama gene de sembolü tanıdım. Alex'in ensesinde de aynı sembolün dövmesi vardı. Loki'nin işaretiydi bu.

Çizimin altında Eski İskandinavca olduğunu tahmin ettiğim bir terim (mjöð) ve İngilizce bir not vardı: *L'yi durdurabilir. Bolverk'in bileme taşı > muhafizlar. Nerede?*

Son kelime aşağı doğru kaymış ve soru işareti çaresizlik içinde karalanmıştı.

"Bundan ne anlıyorsun?" Defteri Alex'e uzattım.

Kaşlarını çattı. "Bunun annemin sembolü olduğuna şüphe yok."

(Doğru duydunuz. Loki aslında erkek bir tanrı olsa da Alex'in annesiydi. Uzun hikâye.)

"Ya gerisi?"

"Bu kelime de *j* ile biten *möö* gibi görünüyor. Belki de İskandinav inekleri aksanlı bir mölemeye sahipti?"

"Eski İskandinavca... Ya da bu artık hangi dilse, okumayı bilmediğin belli."

"Magnus, dünyadaki bütün yeteneklere sahip olmadığımı öğrenmek seni çok şaşırtabilir. Yalnızca en önemli yeteneklere sahibim."

Gözlerini kısarak sayfaya baktı. Alex bir şeye odaklandığında, aklına gelen bir fikraya gülüyormuş gibi ağzının sol köşesi hafifçe yukarı kalkıyordu. Bu tiki benim için dikkat dağıtıcıydı. Her seferinde neyi bu kadar komik bulduğunu öğrenmek istiyordum.

"*L'yi durdurabilir,*" dedi. "Bunun Loki olduğunu varsayalım. 'Bolverk'in bileme taşı.' Sence bu da Skofnung Taşı gibi bir şey mi?"

Ürperdim. Skofnung Taşı'nı ve Skofnung Kılıcı'nı Loki'nin mağarasındaki evlilik töreninde kaybetmiştik. Zaten Loki de bin yıldır onu zapt eden zincirlerden o gün kurtulmuştu (maalesef bu da bizim hatamızdı). Skofnung Taşı'nı bir daha asla görmek istemiyordum.

"Umarım değildir," dedim. "Hiç Bolverk adını duydun mu?"

"Duymadım." Alex guava suyunu bitirdi. "Ama bu boynuzdan hoşlanmaya başladım. Bende kalsa sorun olur mu?"

"Senin olsun." Alex'in aile malikânemizden bir hatıra alması beni tuhaf bir şekilde memnun etmişti. "Şimdi... Randolph bu

defteri bulmamı istediyse ve Loki defteri benden önce ele geçirmek için kurtları buraya gönderdiyse..."

Alex defteri bana geri attı. "Dediğin şeyin doğru olduğunu, bunun bir tuzak ve bu notların da aklını kaybetmiş bir adamın karalamaları olmadığını varsayarsak mı?"

"Eh... evet."

"O halde en iyi senaryo şu olur: Amcanın aklına Loki'yi durdurmak için bir fikir geldi. Bu kendi başına yapabileceği bir şey değildi ama senin yapabileceğini umuyordu. Ve bu işin içinde bir bileme taşı var. Bir Bolverk. Ve muhtemelen bir İskandinav ineği."

"Bu şekilde ortaya koyduğunda çok umut vadetmiyor."

Alex boynuzun tepesine vurdu. "Düşünce baloncuğunu patlattığım için üzgünüm ama Loki'yi durdurmak amacıyla kurulan planların büyük kısmı başarısızlıkla sonuçlanır. Bunu biliyoruz."

Alex'in sesindeki karamsar ton beni şaşırttı.

"Sam'le gittiğiniz eğitimi düşünüyorsun," diye tahminde bulundum. "Nasıl gidiyor?"

Alex'in yüzünün aldığı ifade yeterince açık bir cevaptı.

Loki'nin rahatsız edici yeteneklerinin arasında en rahatsız edici olanlardan biri, yanında olduklarında çocuklarına istediği şeyi yaptırabilmesiydi. Bu da aile toplantılarını tam anlamıyla şenliğe dönüştürüyordu.

Ama Alex bu açıdan bir istisnaydı. Bir şekilde Loki'nin gücüne direnmeyi öğrenmişti ve son altı haftadır bunu üvey kız kardeşi Samira el-Abbas'a öğretmeye çalışıyordu. İkisinin de eğitimden neredeyse hiç konuşmaması, işlerin yolunda gitmediğini gösteriyordu.

"Deniyor," dedi Alex. "Ama Sam'in..." Cümlesini tamamlamadan sustu.

"Ne?"

"Boş ver. Bu konuda konuşmamaya söz verdim."

"Şimdi gerçekten meraklandım. Sam'le Emir arasında işler yolunda mı?"

Alex homurtuyla güldü. "Ah, evet. İkisi de sırılsıklam âşık ve evlenecekleri günün hayalini kuruyorlar. Sana yemin ederim, başlarında durması gereken kişi ben olmasaydım, el ele tutuşmak gibi çılgınca bir şey bile yapabilirlerdi!"

"O halde sorun ne?"

Alex sorumu geçiştirmek için elini salladı. "Söylemek istediğim, sana Randolph'tan gelen hiçbir şeye güvenmemen gerektiği. Ne bu defterde yazanlara, ne de bu eve. Ailenden sana kalan her şey... Bunların *her zaman* bir koşulu vardır."

Alex'in Randolph Amca'nın muhteşem manzaralı terasında, Randolph Amca'nın Viking boynuzundan buz gibi guava suyu içerken böyle bir şey söylemesi bana tuhaf geldi ama aileden bahsederken beceriksiz amcamı kastetmediğini hissediyordum.

"Ailenden hiç konuşmuyorsun. Demek istediğim, ölümlü ailenden."

Bozuk bir suratla bana baktı. "Ve buna şimdi başlamayacağım. Benim bildiklerimin *yarısını*..."

GAK! Alex'in çizmesinin ucuna kapkara kanatlarını çırparak bir kuzgun indi.

Boston'da karşınıza çok sık vahşi kuzgun çıkmaz. Kanada kazı, martı, ördek, güvercin, hatta şahin bile görebilirsiniz. Ama

ayağınızın üzerine kocaman bir yırtıcı kuş konduğunda, bunun tek bir anlamı olabilir: Valhalla'dan gelen bir mesaj.

Alex elini uzattı (normal şartlar altında kuzgunlara elinizi uzatmanızı tavsiye etmem, sizi fena ısırabilirler). Kuş Alex'in bileğine sıçradı ve avucuna fındık büyüklüğünde sert bir topak kustuktan sonra uçup gitti. Görevi tamamlanmıştı.

Evet, mesajlarımız kusmuk-postası yoluyla geliyordu. Kuzgunlar kemik ve hayvan postu gibi yenilemeyecek şeyleri midelerinde taşıyıp istediklerinde kusarak çıkarmak gibi doğal bir yeteneğe sahiplerdi. Bir mesaj kapsülünü yutmuş bir kuzgun herhangi bir sıkıntı yaşamadan Dokuz Dünya'da her yere giderek mesajı alıcısına kusabilirdi. Kendim için böyle bir kariyer seçmezdim. Ama burada kimseyi yargılamıyoruz, tamam mı!

Alex topağı kırdı ve içindeki katlanmış mektubu açıp okumaya başladı. Ağzının kenarının yeniden seğirmeye başladığını fark ettim. "Mesaj T.J.'den," dedi. "Görünüşe göre bugün yola çıkıyoruz. Hatta hemen şimdi."

"Ne?" Şezlongda doğruldum. "Neden?"

Elbette zamanımızın tükenmek üzere olduğunun farkındaydım. Yaz ortasından önce Loki'nin gemisine ulaşabilmek için çok yakında yola çıkmamız gerekiyordu. Ama çok yakında ile şimdi arasında büyük bir fark vardı. Şimdi'nin büyük bir hayranı olduğumu söyleyemezdim.

Alex mesajı okumaya devam etti. "Gelgitle ilgili bir şeyden bahsediyor. Bilemiyorum. Gidip Samira'yı okuldan alsam iyi olacak. Şu anda matematik dersinde olmalı. Hemen yola çıkmak zorunda olmamız onu hiç memnun etmeyecek."

Ayağa kalkıp bana elini uzattı.

Yerimden kalkmak istemiyordum. Alex'le bu terasta kalıp öğleden sonra ışığının nehrin rengini maviden kehribara dönüştürmesini izlemek istiyordum. Belki Randolph'un karton kapaklı eski kitaplarını okurduk. Bütün guava suyunu içerdik. Ama kuzgun emrimizi kusmuştu. Kusan bir kuzgunla tartışamazdınız.

Alex'in elini tutup ayağa kalktım. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

Alex kaşlarını çattı. "Hayır, aptal. Senin de Valhalla'ya dönmen gerekiyor. Teknesi olan sensin. Lafı açılmışken, diğerlerini uyardın mı?"

"Hayır," dedim, yüzümü buruşturarak. "Henüz değil."

Alex kahkaha attı. "Bu ilginç olacak. Sam'le beni bekleme. Sizi yolda yakalarız!"

Bununla ne demek istediğini soramadan, Alex flamingoya dönüşerek havalandı. Boston'daki kuş gözlemcileri için mükemmel bir gün olacaktı.



BEŞ

ERIK'E, ERIK'E, ERIK'E VE BİR DE ERIK'E VEDA EDİYORUM

Efsanelere göre Valhalla'nın 540 kapısı vardır ve bu kapılar kolay erişim için Dokuz Dünya'nın farklı noktalarına yerleştirilmiştir.

Ama efsaneler, bu kapılardan birinin Newbury Caddesi'ndeki Forever 21* mağazasında, kadın spor kıyafetleri bölümünün arkasında olduğundan bahsetmez.

Normalde kullanmaktan hoşlandığım bir kapı değildi ama Randolph'un malikânesine en yakın olan da buydu. Valhalla'daki hiç kimse neden Forever 21 mağazasında bir geçide sahip olduğumuzu açıklayamamıştı. Kapının, binanın Forever 21 olmadığı zamanlardan kaldığını söyleyenler olmuştu. Bense, birçok einherjar sonsuza dek yirmi bir, on altı ya da altmış yaşında kalacağından, bu yer seçiminin Odin'in sapık şakalarından biri olabileceğini düşünüyordum.

---

* *Forever 21*: Sonsuza dek 21 yaşında anlamına gelen, Amerikalı bir giyim mağazalar zinciri. Ürünlerinin ucuz ve son moda olması dolayısıyla gençlere hitap etmektedir. (ç.n.)

Cüce arkadaşım Blitzen bu geçitten özellikle nefret ederdi.

Ne zaman Forever 21'den bahsetsem, Blitzen *kendi* tasarımlarının çok daha iyi olduğuna dair atıp tutmaya başlar, etek boylarından falan bahsederdi. Bilemiyorum.

Bir tezgâhtarın tuhaf bakışlarına hedef olarak kadın iç çamaşırı bölümünden geçtikten sonra, spor kıyafetleri bölümüne daldım ve geçidin diğer tarafında, Valhalla Oteli'nin oyun odalarından birine çıktım. Devam eden bir bilardo turnuvası vardı. Vikingler bilardoyu ıstaka yerine mızraklarla oynuyordu (bu oyunlarda asla vuruş yapmak üzere olan bir Viking'in arkasında durmamanızı öneririm). 135. kattan Yeşil Erik beni coşkuyla selamladı (Valhalla nüfusunun yaklaşık olarak yüzde 72'si Erik adındaydı).

"Selam, Magnus Chase!" Omzumu işaret etti. "Üzerine tayt yapışmış."

"Ah, sağ ol." Gömleğime takılan yoga taytını çekip, üzerinde STOK DESTEK yazan kutunun içine attım.

Ve arkadaşlarımı bulmak için oyun odasından çıktım.

Valhalla Oteli'nde yürümek asla alışıldık, sıradan bir şeye dönüşmüyordu. En azından şu ana dek benim için dönüşmemişti ve yüzlerce yıldır burada olan einherjar da bana aynı şeyi söylüyordu. Odin'in gücü ya da Nornların büyüsü sayesinde... veya belki de yalnızca otel içinde faaliyet gösteren bir IKEA'mız olduğu için, her zaman bir sürü mızrak, kalkan ve tercih edebileceğimden çok daha fazla kurt motifi içerse de dekor sürekli değişiyordu.

Yalnızca asansörleri bulmak için bile sabahtan bu yana boyutları ve yönleri değişmiş koridorlardan, daha önce hiç bulunmadı-

ğım odalardan geçmem gerekti. Meşe panelli devasa bir salonda, savaşçılar sopa yerine kocaman kürekler ve disk yerine de savaş kalkanları kullanarak disk iteleme oyunu oynuyorlardı. Oyuncuların çoğunun bacaklarında atel vardı, kolları askıya alınmıştı ve kafaları bandajlıydı. Çünkü -ve tabii ki- einherjar disk iteleme oyununu da ölümüne oynuyordu.

Ana lobinin zemini koyu kırmızı renkte bir halıyla yeniden kaplanmıştı. Kan lekelerinin göze batmaması için akıllıca bir renk seçimiydi. Duvarlarda, ateş devleriyle çarpışmaya giden Valkyrie'lerin resmedildiği duvar kilimleri vardı. Kilimler çok güzel işlenmişti ama duvarlardaki meşalelere bu kadar yakın olmaları beni tedirgin etti. Valhalla güvenlik önlemleri konusunda epey gevşekti ve ben de yanarak ölmekten hiç hoşlanmıyordum (yanarak ölmek, ziyafet salonunda akşam yemeği sonrası dağıtılan naneli şekerlerin boğazınıza takılarak sizi öldürmesiyle birlikte, en hoşlanmadığım ölüm şekliydi).

Asansörle on dokuzuncu kata çıktım. Ne yazık ki, asansör müziği değişmemişti. Yakında Frank Sinatra'yla birlikte Norveççe şarkı söyleyebilecek noktaya gelecektim. Alt katlardan birinde yaşadığım için çok memnundum. Otelin yüz bilmem kaçıncı katında yaşasaydım... berserk olurdum.

On dokuzuncu kat tuhaf bir şekilde sessizdi. Thomas Jefferson Jr.'ın odasından şiddet içeren bir bilgisayar oyununun sesleri gelmiyordu (neden bilmiyorum ama ölü İç Savaş askerleri bilgisayar oyunlarını düşmanın mevzilendiği tepelere saldırmak kadar çok seviyordu). Mallory Keen koridorda bıçak fırlatma idmanı yapmıyordu. Yarıkaya Gunderson'un odasının kapısı açıktı

ve içeride, kütüphanesiyle silah koleksiyonunun içinde uçuşarak kitaplarının ve savaş baltalarının tozunu alan bir kuzgun sürüsü vardı. Ama koca adam etrafta değildi.

Görünüşe göre benim odam da kısa süre önce temizlenmişti. Yatağım yapılmış, odamın orta avlusundaki ağaçlar budanmış, çimenler biçilmişti (kuzgunların çim biçme makinesini nasıl kullanabildiklerini hiçbir zaman çözememiştim). Sehpanın üzerinde, T.J.'in zarif elyazısını taşıyan bir not vardı:

Zeminaltı 6. kat, 23. rıhtımdayız. Orada görüşürüz!

TV'de açık olan Valhalla Oteli Kanalı öğle sonrasının etkinlik listesini gösteriyordu: Raketbol, makineli silah savaşı (lazer savaşı* gibi ama makineli tüfeklerle), suluboya resim atölyesi, İtalyan mutfağı, ileri düzey kılıç keskinleştirme atölyesi ve dalaşma denilen bir şey. Elbette bunların hepsi ölümüne yapılan etkinliklerdi.

Hevesle ekrana baktım. Daha önce ölümüne suluboya resim atölyesine hiç katılmak istememiştim ama şimdi çok iyi bir fikir gibi görünüyordu. En azından kulağa, 23. rıhtımdan çıkmak üzere olduğum yolculuğa göre daha kolay geliyordu.

Ama öncelikle üzerime sinmiş olan Boston limanının kokusundan kurtulmak için duş aldım.

Yeni kıyafetler giydikten sonra çantamı kamp malzemeleri, kumanya ve tabii ki çikolatayla doldurdum.

Valhalla Oteli'nde kaldığım süit ne kadar hoş olursa olsun, için-

* *Laser tag*: Kızılötesi ışın silahları ve oyuncuların üzerlerine giydikleri kızılötesi alıcı-verici hedef yelekleriyle oynanan bir oyun. (ç.n.)

de çok fazla kişisel eşyam yoktu. Yalnızca sevdiğim birkaç kitap ve zaman içinde sihirli bir şekilde birer birer belirerek şöminenin üzerindeki rafı dolduran geçmişimden bazı fotoğraflar vardı.

Bu otel sonsuza dek evimiz olmayacaktı. Einherjar olarak burada asırlarca kalabilirdik ama esasen burası bizim için yalnızca Ragnarok öncesi bir konaklama yeriydi. Otelin tamamı geçicilik ve beklenti hissi yayıyordu. *O kadar rahatlama,* diyordu sanki. *Her an Kıyamet Günü'nde nihai ölümüne gidebilirsin. Oley be!*

Boy aynasında kendime bakıtm. Bunu neden birdenbire önemsediğimden emin değildim. Sokaklarda yaşadığım iki yıl boyunca görünümümü asla kafaya takmamıştım ama son zamanlarda benimle acımasızca dalga geçen Alex Fierro yüzünden nasıl göründüğümle daha çok ilgilenir olmuştum.

Ayrıca Valhalla'da arada bir kendinizi kontrol etmezseniz, omzunuzda kuzgun dışkısıyla, kıçınıza saplanmış bir okla ya da boynunuza dolanmış bir yoga taytıyla saatler boyunca ortalıkta dolanabilirdiniz.

Yürüyüş botları: Tamam. Yedek kot pantolon: Tamam. Yeşil Valhalla Oteli tişörtü: Tamam. Soğuk havada keşif seferleri ve gemi direklerinden düşmeye uygun şişme mont: Tamam. Kalbi kırık büyülü bir kılıca dönüşebilen run taşı: Tamam.

Sokaklarda yaşadığım günlerin ardından yüzümün bu kadar temiz olmasına alışamamıştım. Blitzen'in Jotunheim keşif yolculuğumuzda kestiği saçlarımın yeni görünümüne de alışabilmiş değildim. Jotunheim'dan bu yana saçlarım biraz uzadığı anda eline makası alan Alex, önler gözlerimin üzerine düşecek kadar ve arkalarsa ense hizasında olacak şekilde, itinayla saçlarımı kesiyor-

du. Saçlarımın çok daha dağınık ve fırça gibi olmasına alışkındım ama Alex sarı buklelerimi katletmekten öylesine zevk alıyordu ki ona hayır demek imkânsızdı.

Mükemmel! diyordu Alex. *Şimdi en azından bakımlı görünüyorsun ve dahası, saçların halen yüzünü kapatabiliyor!*

Randolph Amca'nın defteriyle birlikte, üzerine düşünmemek için kendimi zorladığım bir şeyi daha sırt çantama attım. Bu babamdan aldığım ipek bir mendildi.

Aynadaki Magnus'a son bir kez bakıp iç çektim. "Artık yola çıksan iyi olur, beyefendi. Arkadaşların kahkahalarla gülmek için seni bekliyor."

"İşte geldi!" diye bağırdı Yarıkaya Gunderson. Sıra dışı Berserker. Gün gibi ortada olan şeylerin habercisi.

Arkadaş canlısı bir yük kamyonu gibi bana doğru geldi. Saçları benim saçlarımın eski halinden bile daha vahşiydi (kendi saçlarını karanlıkta bir savaş baltasıyla kestiğine emindim). Üzerine hiç de alışıldık olmayan bir şekilde tişört geçirmişti. Ama açıkta kalan kolları halen kaslar ve dövmelerden oluşan tehlikeli bir araziyi andırıyordu. Savaş Baltası adını verdiği savaş baltası sırtındaydı ve deri pantolonunun bel kısmına yarım düzine bıçak asılıydı.

Koca bir ayı gibi beni kucaklayıp ayaklarımı yerden kesti. Sanırım göğüs kafesimin baskı altında kırılıp kırılmayacağını deniyordu. Beni yere bıraktıktan sonra kollarıma vurdu. Görünüşe göre tatmin olmuştu.

"Göreve hazır mısın?" diye bağırdı. "Ben göreve hazırım!"

Mallory Keen halat sardığı kanalın ucundan Yarıkaya'ya ses

lendi. "Ah, kapa çeneni öküz! Halen seni gemide dümen olarak kullanmamız gerektiğini düşünüyorum."

Yarıkaya kıpkırmızı olan gözlerini üzerimden çekmedi. "Onu öldürmemeye çalışıyorum, Magnus. Bunun için gerçekten uğraşıyorum. Ama bu çok zor. Kendimi meşgul tutmam lazım, yoksa pişman olacağım bir şey yapacağım. Mendili getirdin mi?"

"Ah, evet. Ama..."

"Aferin. Zaman geçiyor!"

Rıhtıma geri dönüp malzeme yığınını -yiyecek, silah ve bir sürü yedek deri pantolonla dolu olduğuna emin olduğum, silindir şeklinde devasa kamp çantalarını- düzenlemeye başladı.

Rıhtımın bulunduğu mağaraya baktım. Sol taraftaki duvar boyunca, tren büyüklüğündeki bir tünelden kanala giren ve diğer uçtaki tıpatıp aynı bir diğer tünelde yok olan bir nehir akıyordu. Cilalanmış ahşaptan, fıçı şeklindeki tavan suyun sesini yükselterek, eski tarz bir kök birası fıçısının içindeymişiz gibi hissetmeme neden oluyordu. Rıhtımın kenarı tekneye yüklenmeyi bekleyen erzak ve malzemelerle doluydu.

Mağaranın öbür ucunda, Thomas Jefferson Jr., Valhalla Oteli'nin müdürü Helgi ve asistanı Hunding'le hararetli bir konuşmaya dalmıştı. Klipsli bir not panosuna takılı bazı kâğıtlara bakıyorlardı. Kırtasiye işlerinden de Helgi'den de çok hoşlanmadığım için, bir çuvala borda kancalarını sokan Mallory'nin yanına gittim.

Üzerinde siyah bir kürkle siyah kot pantolon vardı. Kırmızı saçlarını topuz yapmıştı. Meşale ışığında çilleri turuncu bir renkle ışıldıyordu. Her zamanki gibi, belinin iki yanında güvendiği iki bıçağı asılıydı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Çünkü her şeyin yolunda olmadığı belliydi.

Kaşlarını çattı. "Ağzımı açtırma benim, seni..." Bilmediğim bir Galce kelime kullandı ama bunun *canım arkadaşım* gibi bir anlama gelmediğine emindim. "Seni ve tekneyi bekliyoruz."

"Blitzen'le Hearthstone nerede?"

Cüce ve elf arkadaşlarımı son görüşümün üzerinden birkaç hafta geçmişti ve birlikte denize açılacağımız günü sabırsızlıkla bekliyordum (bugünlerde sabırsızlıkla beklediğim az şeyden biriydi bu).

Mallory homurdandı. "Onları yoldan alacağız."

Bu, Boston'un farklı bir kesiminde -veya farklı bir dünyada- duracağımız anlamına geliyordu ama Mallory'nin bu konunun detaylarına girmek istemediği belliydi. Çatık kaşlarla arkama baktı. "Peki Alex'le Samira?"

"Alex bize yetişeceklerini söyledi."

"Pekâlâ." Mallory elini sallayarak uzaklaşmamı istedi. "Git de çıkışımızı imzala."

"Çıkışımızı mı imzalayayım?"

"Evet..." dedi, ne kadar kalın kafalı olduğumu gösteren bir ses tonuyla. "Helgi'yle halledeceksin. Otel müdürü. Git başımdan!"

Elinde halen borda kancaları olduğundan, dediğini yaptım.

T.J. ayağını erzak kutularından birinin üzerine koymuştu. Tüfeği omzundaydı. Ordu ceketinin pirinç düğmeleri parıldıyordu. Parmağının ucuyla piyade kepini hafifçe aşağı indirerek beni selamladı. "Tam zamanında, arkadaşım!"

Helgi'yle Hunding, Odin ne zaman motive edici personel ko-

nuşmalarından birine başlayacağını duyursa yaptıkları gibi, gergin bir halde birbirlerine baktılar.

"Magnus Chase," dedi Helgi, karayolunda ezilmiş hayvan leşini andıran sakalını çekiştirerek. Üzerinde her zamanki koyu yeşil renkte, ince çizgili takım elbisesi vardı. Sanırım bu takımın kendisini bir hizmet sektörü profesyoneli gibi gösterdiğini düşünüyordu ama yalnızca ince çizgili takım elbise giymiş bir Viking gibi görünüyordu. "Endişelenmeye başlamıştık. Deniz her an kabarabilir."

Kanaldaki öfkeli suya baktım. Valhalla'nın içinden geçen birkaç yeraltı nehri olduğunu biliyordum ama bu nehirlerde nasıl gelgit olabileceğini bir türlü anlayamamıştım. Ayrıca rıhtımın tamamını sualtında bırakmadan, burada su seviyesinin nasıl yükselebileceğini de bilemiyordum. Ama iki ölü Viking ve bir İç Savaş askeriyle konuştuğumdan, mantığı bir kenara bırakmaya karar verdim.

"Pardon," dedim. "Ben..."

Yalnızca elimi sallayarak, esrarengiz günlükler okuduğumu, kurt öldürdüğümü ve Boston Limanı'nda bacağımı kırdığımı anlatmaya çalıştım.

T.J. heyecandan titriyordu. "Tekneyi aldın mı? Onu görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Ah, evet." Sırt çantamı karıştırmaya başladım. Ama mendil çantanın en altına kaymıştı.

Hunding ellerini ovuşturdu. Sabah alelacele giyinmek zorunda kalmış gibi, üzerindeki otel üniformasının düğmelerini yanlış iliklemişti.

"Kaybettin, değil mi?" dedi Hunding. "Ah, büyülü nesneleri odanda bırakmaman gerektiği konusunda seni uyarmıştım!

Temizlik kuzgunlarına ona dokunmamalarını söyledim. 'O bir mendil değil, savaş gemisi!' dedim. Ama onu çarşaflarla birlikte yıkamak için direttiler. Eğer mendil kaybolduysa..."

"O zaman bunun sorumlusu *sen* olacaksın," dedi Helgi Hunding'e. "On dokuzuncu kat *senin* hizmet alanın."

Hunding yüzünü buruşturdu. Helgi'yle aralarında geçmiş birkaç yüzyıla dayanan bir kan davası vardı. Hunding'e fazla mesai yaptırmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan Helgi, adamın başına çöpleri kürekle çöp fırınlarına atmaktan hortumla lindworm ağıllarını yıkamaya dek bir sürü iş çıkarıyordu.

"Sakin ol." Kumaş parçasını çantadan çıkardım. "Gördün mü? İşte, burada. Ve Hunding, bu da senin için." Çikolatalarından birini ona uzattım. "Ben yokken odama göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Hunding'in gözleri doldu. "Evlat, kralsın! Ne zaman istersen odanda büyülü nesne bırakabilirsin!"

"Hmmm." Helgi kaşlarını çattı. "Pekâlâ, Magnus Chase. Çıkış için imzanı almam lazım." Not panosunu bana uzattı. "Dikkatlice oku ve her sayfanın altına adının baş harflerini yaz."

Ağır hukuk dilinde yazılmış bir düzine sayfayı karıştırdım. *Sincap saldırısı sonucu ölüm durumunda ve tesis dışında gerçekleşen vücut parçalanmaları için tesis işletmecisi sorumlu tutulamaz* gibi cümleler çarptı gözüme. Arkadaşlarımın otelden izinsiz ayrılmayı tercih etmesine şaşırmamak gerekiyordu. Bu feragat sözleşmeleri çok sertti.

T.J. boğazını temizledi. "Magnus, sen sözleşmeyle ilgilenirken belki ben de tekneyi kurabilirim? Bunu yapabilir miyim? Alayımızı düzene sokmaya hazırım!"

Bunu görebiliyordum. Üzerinde otuz günlük bir askeri yürüyüşe yetecek kadar mühimmat, çanta ve matara vardı. Gözleri süngüsü kadar parlaktı. T.J. genellikle on dokuzuncu kattaki tek makul kişi olduğundan, düşman mevzilerine dosdoğru saldırmak konusunda aşırı heyecanlansa da yanımda olduğuna memnundum.

"Evet," dedim. "Tabii ki ahbap."

"Oley be!" Mendili elimden çekip aldı ve koşar adım rıhtıma doğru yürüdü.

Muspellheim'ın ateşlerinde yanıp kül olmamız ya da buz devlerinin ayaklarının altında ezilmemiz durumunda tahkim kararının gerekliliğiyle ilgili maddelere takılmamaya çalışarak feragat sözleşmesini imzaladıktan sonra not panosunu Helgi'ye geri verdim.

Müdür kaşlarını çattı. "Her şeyi okuduğuna emin misin?"

"Ah... evet. Ben hızlı okurum."

Helgi omzumu tuttu. "O halde bol şans, Frey oğlu Magnus Chase. Ve unutma, Loki'nin gemisi *Naglfar*'ı durdurmak zorun..."

"Biliyorum."

"...yoksa Ragnarok başlar."

"Farkındayım."

"Ragnarok başlarsa ziyafet salonunu yenileme çalışmalarımız *asla* tamamlanmaz. Ve 242. kattaki yüksek hızlı internet bağlantısı sorununu *asla* çözemeyiz."

Kasvetli bir ifadeyle başımı salladım. Otelin koca bir katının internet bağlantısından sorumlu olmanın getireceği fazladan baskıya ihtiyacım yoktu. "Başaracağız. Endişelenme."

Helgi sakalını çekti. "Ama *olur da* Ragnarok'u başlatırsan,

mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buraya gelebilir ya da en azından bize mesaj atabilir misin?"

"Pekâlâ. Ne... mesaj mı?"

Bildiğim kadarıyla otel personeli dışarıyla haberleşmek için yalnızca kuzgunları kullanıyordu. Mobil cihazların nasıl kullanılacağını bilmezlerdi. Hiç kimsede hiç kimsenin numarası bile yoktu. Gene de bu konuda konuşmaktan asla geri durmuyorlardı.

"Bak Magnus, Kıyamet Günü'nde savaşmaya gitmeden önce herkesin otelden çıkış anketlerini doldurması lazım," diye açıkladı Helgi. "Otele geri dönemezsen, anketi internet sitemizde de doldurabilirsin. Ve otelin müdüründen bahsedilen her yerde *mükemmel* dersen çok memnun olurum. Odin bu anketleri gerçekten okuyor."

"Ama zaten hepimiz öleceksek..."

"Aferin." Omzuma vurdu. "Güvenli... ya da başarılı bir yolculuk olsun!"

Not panosunu kolunun altına sıkıştırıp hızlı adımlarla uzaklaştı. Herhalde ziyafet salonundaki yenileme çalışmalarını kontrol edecekti.

Hunding iç çekti. "Bu adam çok hissiz. Her neyse. Çikolata için sağ ol, oğlum. Keşke senin için daha fazlasını yapabilseydim."

Kafatasım gelen ani ilhamla karıncalandı. Otelde geçirdiğim zaman içinde Hunding en iyi bilgi kaynağım olmuştu. Hunding bütün cesetlerin nerede gömülü olduğunu bilirdi (kelimenin somut anlamıyla). Oda servisi menüsündeki bütün gizli maddeleri ve hediye dükkânlarının içinden geçmeden, Glasir Koruluğu üzerinden, lobiden gözlem platformuna nasıl gidileceğini size

söyleyebilirdi. Bu adam ayaklı bir Vikingpedi'ydi.

Çantamdan Randolph'un günlüğünü çıkarıp Hunding'e defterin son sayfasını gösterdim. "Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrin var mı?" diye sordum, *mjöð* kelimesini göstererek.

Hunding kahkaha attı. "Tabii ki, *bal likörü* demek!"

"Hah. Yani inceklerle bir ilgisi yok."

"Efendim?"

"Boş ver. Peki bu ad... Bolverk?"

Hunding öyle bir irkildi ki elindeki çikolatayı yere düşürdü. "Bolverk mi? HAYIR. Hayır, hayır, hayır. Bu defter de neyin nesi? Neden sen..."

"Argh!" Bağıran Yarıkaya'ydı. "Magnus, derhal buraya gelmen lazım!"

Köpürerek yükselmeye başlayan nehir kanalın üzerine taşıyordu. Mendili çaresizlik içinde sallayan T.J., "Bu nasıl çalışıyor? Bu nasıl çalışıyor?" diye bağırıp duruyordu.

Babamın verdiği bir hediye olan katlanabilir gemiyi yalnızca benim kurabileceğimi hiç düşünmemiştim. Yardım etmek için yanlarına koştum.

Mallory ve Yarıkaya, malzemelerinin suyun altında kalmaması için koşturuyordu.

"Suyun burayı basmasından önce en fazla bir dakikamız var!" diye bağırdı Yarıkaya. "Gemi, Magnus! Şimdi!"

Mendili T.J.'in elinden aldıktan sonra titreyen ellerimi sabitlemeye çalıştım. Bu gemi açma numarasını daha önce sakin sularda iki kere denemiştim. Birini kendi başıma, diğerini Alex'le. Ama bunun işe yarayabileceğine inanmakta halen zorlanıyordum

ve sonucun ne olacağını görmek için sabırsızlandığımı da söyleyemezdim.

Mendili suya doğru attım. Kumaş su yüzeyine çarptığı anda kat yerleri açıldı, açıldı ve açılmaya devam etti. Hızlandırılmış *stop-motion* videoda bir Lego modelinin kurulmasını izlemek gibiydi. Ve iki nefeslik bir sürenin ardından, kanalda demirlemiş bir Viking yelkenlisi belirdi.

Ama zarif bir şekilde işlenmiş gövdesi, korkuluklara asılı, detaylı süslemeleri olan Viking kalkanları ya da kullanılmaya hazır beş sıra kürek için hiç kimse bana iltifat etmedi. Bu alçak tavanlı tünelden parçalanmadan çıkabilmesi için geminin direğinin katlanmış olduğunu da kimse fark etmedi. Ejderha şeklindeki gemi başı süsünün güzelliği karşısında soluğu tutulan ya da geminin tipik bir yelkenliden çok daha büyük ve geniş olduğu gerçeğini takdir eden de olmadı. Hatta yağmur veya kar altında uyumamamız için güverte altı bile vardı.

Mallory Keen'in ilk yorumu, "Renk konusunda konuşabilir miyiz?" oldu.

T.J. kaşlarını çattı. "Rengi neden..."

"Bilmiyorum!" diye bağırdım. "Neden sarı olduğunu bilmiyorum!"

Babam Frey yolculuğumuz için mükemmel aracın bu olduğunu söyleyerek, tekneyi bana birkaç hafta önce göndermişti. Bizi gitmemiz gereken yere götürecekti. Bizi en tehlikeli denizlerde koruyacaktı.

Arkadaşlarım çok heyecanlanmıştı. Onlara büyülü gemimizi önceden göstermeyi reddetmeme rağmen bana güvenmişlerdi.

Ama neden, neden babam tekneyi *I Can't Believe It's Not Butter!** renginde yapmıştı?

Geminin her yeri insanın gözlerini eritecek ölçüde sarıydı: Halatlar, kalkanlar, gövde, dümen, hatta ejderha şeklindeki gemi başı süsü bile! Gövdenin alt kısmının da sarı olduğuna şüphem yoktu. Üzerinden geçtiğimiz bütün balıkları kör edecektik.

"Bunun şu anda önemi yok," dedi Yarıkaya, aslında bunun şu anda çok önemi varmış gibi çatık kaşlarla bana bakarak. "Bir an önce malzemeleri yüklemeliyiz! Acele edin!"

Tünelin yukarı kısmından, hızla yaklaşan bir yük treninin çıkaracağı türden bir gümbürtü geldi. Aynı esnada gemimiz büyük bir gürültüyle rıhtıma çarptı. Yarıkaya malzemeleri güverteye fırlatırken, T.J. çapayı düzeltmek için koştu. Mallory'yle ben de bütün einherji gücümüzle palamar halatlarını tuttuk.

Yarıkaya son malzemeleri de güverteye atarken tünelde bir su duvarının yükseldiğini gördük.

"Gidelim!" diye bağırdı T.J.

Devasa dalga geminin kıç tarafına vurmak üzereyken güverteye çıktık. Ve gemiye çarpan dalga yetmiş milyon galonluk bir katırın tepiği gibi bizi ileri fırlattı.

Arkama dönüp son kez rıhtıma baktım. Valhalla Oteli'nin kapı görevlisi Hunding, dizlerine dek suya batmıştı. Gemimiz hızla karanlığın içine sürüklenirken, çikolatasını sımsıkı tutmuş bir halde bana bakıyordu. Valhalla'daki ölülerle başa çıktığı asırların ardından ilk kez gerçek bir hayalet görmüş gibi, yüzü yaşadığı şokla bembeyaz olmuştu.

* Sarı renkli paketleriyle tanınan bir margarin markası. (ç.n.)



ALTI

AYAK TIRNAĞI KÂBUSU GÖRÜYORUM

Nehirlerimi de düşmanlarımı sevdiğim şekilde severim: Yavaş, geniş ve miskin.

Ve nadiren istediğim olur.

Gemimiz neredeyse zifiri karanlığın içinde, akıntıda sürükleniyordu. Güvertede koşturan arkadaşlarım halatları yakalıyor, küreklere takılıyordu. Bir o yana, bir bu yana yatan gemi bir sarkacın üzerinde sörf yapıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Bürün ağırlığıyla dümene sarılan Mallory bizi akıntının ortasında tutmaya çalışıyordu.

"Orada dikilip durma!" diye bağırdı bana. "Yardım et!"

Eski deyiş doğru çıkmıştı: Hiçbir denizcilik eğitimi suyla ilk temasa dayanamaz.

Yani, böyle bir eski deyiş olduğuna emindim.

Percy Jackson'dan öğrendiğim her şey beynimden uçup gitmişti. Sancak, iskele, kıç neresi bilemiyordum. Köpekbalığı saldırılarını nasıl engelleyeceğimi, gemi direğinden suya nasıl atlamam

gerektiğini unutmuştum. "Yardım ediyorum! Yardım ediyorum!" diye bağırarak güvertede koştururken, aslında ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

İnanılması imkânsız bir hızla tünelin içinde savrularak ilerliyorduk. Katlanmış direğimizin ucuyla tavan arasında çok kısa bir aralık vardı. Küreklerimizin uçları tünelin taştan duvarlarına sürtünerek, yanımızda buz pateni yapan periler varmış gibi parlak sarı kıvılcımlar çıkarıyorlardı.

Yanımdan hızla geçip geminin burnuna doğru ilerleyen T.J. az kalsın süngüsünü bana saplayacaktı. "Magnus, şunun ucunu tut!" diye bağırdı, ellerini sallayıp aynı anda gemideki bütün halatları göstererek.

En yakınımdaki halatı tutup bütün gücümle çektim. Doğru halatı tuttuğumu ya da en azından yanlış bir şey yapsam da yardım ediyormuş gibi göründüğümü umuyordum.

Ardı ardına dalgalara çarptık. Dişlerim telgraf mesajları çekiyormuş gibi takırdıyordu. Yandan gelen dalgalar korkulukların üzerindeki kalkanlara vuruyordu. O anda tünel genişledi ve birdenbire önümüzde beliren bir kayaya yandan çarptık. Gemimiz 360 derecelik bir dönüş yaptı. Ve bir şelaleden aşağı, kesin ölümümüze doğru düşmeye başladık. Hava buz gibi soğurken her yer kararardı.

Bir görü görmek için ne kadar da güzel bir zamandı!

Kendimi bir başka geminin güvertesinde buldum. Uzaklardaki buzulların arasında buzla kaplı bir koy vardı. Hava o kadar soğuktu ki paltomun kollarının üzerinde çatırdayan bir buz katmanı oluşmuştu. Ayaklarımın altında kaplama tahtaları yerine,

bir armadillonun kabuğunu andıran, gri ve siyah tonlarda tüm-sekli bir yüzey olduğunu fark ettim.

Uçak gemisi büyüklüğündeki Viking gemisi baştan aşağı aynı malzemeden yapılmıştı ve ne yazık ki, bu malzemenin ne olduğunu biliyordum. Gemide kullanılan malzeme, onursuz ölülerin kesilmiş el ve ayak tırnaklarıydı. Üst üste binmiş milyarlarca zombi tırnağı, *Naglfar*'ı (veya Ölüm Gemisi adıyla da bilinen Tırnak Gemisi'ni) yaratmak için şeytani bir pedikür büyüsüyle bir araya getirilmişti.

Tepemdeki gri yelkenler dondurucu rüzgârda dalgalanıyordu.

Güvertede ayaklarını sürüyerek yürüyen, paslı zırhlar içinde kurumuş insan kabukları vardı. Bunlar draugr, yani Viking zombileriydi. Zombilerin arasında dolanan devler emirler veriyor ve saf tutmaları için askerleri tekmeliyorlardı. Göz ucuyla baktığımda, güvertede daha karanlık şeyler olduğunu da gördüm. Bunlar dumandan yapılmış kurtları, yılanları ve iskelet atları andıran gölgelerdi.

"Bakın, kim gelmiş!" diye bağırdı biri, coşkulu bir sesle.

Birdenbire önümde dikilen kişi, bir donanma amiralinin beyaz üniforması içindeki Loki'den başkası değildi. Amiral şapkasının altından, sonbahar yaprakları rengindeki saçları çıkmıştı. Kehribar halkaları gibi parıldayan, yoğun bir ifadenin olduğu irisleri, kapana kısılmış zavallı gözbebeklerinin canlılığını yok ediyordu. Asırlar boyunca gözlerinin arasına damlayan yılan zehri yüzünden bir enkazı andıran, oyuk oyuk yüzüne ve bir zamanlar öfkeli bir cüce tarafından dikilmiş, yaralı, çarpık dudaklarına rağmen, Loki gülümseyerek karşılık vermemenin neredeyse imkânsız ol-

duğu, sıcak, arkadaş canlısı bir sırıtışla bana bakıyordu.

"Beni ziyarete mi geldin? Harika!"

Ona bağırmak için ağzımı açtım. Amcamın ölümüne yol açtığı, arkadaşlarıma eziyet ettiği, hayatımı mahvettiği ve altı ay süren bir hazımsızlığa neden olduğu için onu paylamak istiyordum ama boğazım ıslak çimentoyla kaplanmıştı sanki.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" dedi Loki, kıkırdayarak. "Olsun. Benim sana söyleyeceğim çok şey var. Öncelikle dostça bir uyarı: Yerinde olsam yaşlı Randolph'un planını izlemek konusunda *gerçekten* iki kez düşünürdüm." Yüzünde sahte bir anlayışlı ifade belirdi. "Korkarım zavallı adam yaşamının sonlarına doğru biraz bunamıştı. Onu dinlemek için deli olmalısın!"

Loki'yi boğmak istiyor ama ellerimin tuhaf bir şekilde ağırlaştığını hissediyordum. Başımı eğip baktığımda, tırnaklarımın doğal olmayan bir hızla uzadığını fark ettim. Toprağı arayan ana kökler gibi güverteye doğru uzanıyorlardı. Ayakkabılarım da ayaklarımı sıkmaya başlamıştı. Ayak tırnaklarının da uzamaya başladığını ve yürüyüş botlarımı yırtıp dışarı çıkmak istediklerini anladım.

"Başka?" Loki kendi alnına vurdu. "Ah, evet! Bak!"

Kazandığım çok değerli bir ödülü gösterirmiş gibi, güvertede dolanan zombilerin üzerinden kolunu sallayarak, buzulların arasındaki koyu gösterdi. Sisli ufukta buzulların birinden büyük bir parçanın koptuğunu ve su yüzeyini devasa buz perdeleriyle örttüğünü gördüm. Ses yarım saniye sonra duyuldu: Kalın bulutların arasından gelen gök gürültüsünün boğuk sesi gibiydi.

"Kıyak, ha?" Loki sırıttı. "Buz düşündüğümden çok daha hızlı

eriyor. Küresel ısınmaya *bayılıyorum!* Hafta sona ermeden denize açılabileceğiz. Yani şimdiden çok geç kalmış durumdasın, Magnus Chase. Yerinde olsam Valhalla'ya geri dönerdim. Ragnarok başlamadan önce hayatının keyfini çıkarmak için ancak birkaç günün var. Bence oteldeki şu müthiş yoga derslerine falan girmelisin!"

Güvertenin parıldayan gri yüzeyine ulaşarak daha aşağılara inmeye çalışan tırnaklarım yüzünden ben de aşağı çekiliyordum. İki büklüm olmak zorunda kaldım. Botlarımın ucundan dışarı çıkıp güverteye saplanan ayak tırnaklarım beni olduğum yere sabitlerken, fidanlar gibi yukarı doğru büyümeye başlayan ölü adamların tırnakları botlarıma dolanarak ayak bileklerimden yukarı tırmanıyorlardı.

Loki, ilk adımlarını atan bir bebeği izlermiş gibi, yüzünde nazik bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Evet, Kıyamet için gerçekten harika bir hafta. Ama illa bana meydan okuyacaksan..." İç çekti ve *Siz deli çocuklar ve macera tutkunuz,* dermiş gibi başını iki yana salladı. "Bu durumda *lütfen* çocuklarımı bu işin dışında tut, oldu mu? Yeterince acı çektiler. Onları birazcık umursuyorsan... Çıktığınız bu yolculuk onları yok edecek. Sana bu konuda söz verebilirim. Neyle karşılaşacaklarına dair *hiçbir fikirleri* yok!"

Dizüstü çöktüm. Artık el ve ayak tırnaklarımın nerede sona erdiğini, geminin nerede başladığını anlayamıyordum. Baldırlarımla el bileklerime sıkıca dolanan gri ve siyah renkli keratin dalları beni güverteye sabitliyor, uzuvlarımı zapt ediyor, vücudumu geminin dokusunun içine çekiyordu.

"Dikkat et, Magnus!" diye bağırdı Loki. "Öyle ya da böyle, çok yakında yeniden konuşacağız!"

Omzuma inen sert bir el beni sarsarak uyandırdı.

"Magnus!" diye haykırdı Yarıkaya Gunderson. "Kendine gel, adamım! Hemen bir kürek kap!"

Kendimi yeniden parlak sarı gemimizin güvertesinde buldum. Soğuk, yoğun bir sisin içinde yanlamasına sürükleniyorduk. Akıntı bizi nehrin gürültülü bir karanlığın içine döküldüğü iskele tarafına doğru çekiyordu.

Boğazımı tıkayan ıslak çimentoyu zorlukla yutkundum. "Bu ne, bir başka şelale mi?"

Mallory kendini kürek bankına atarak yanıma oturdu. "Evet, hem de bizi dosdoğru Ginnungagap'a gönderip öldürecek bir şelale. Artık kendini kürek çekebilecek gibi hissediyor musun?"

T.J.'yle Yarıkaya önümüzdeki banka oturdular. Dördümüz birden bütün gücümüzle kürek çekmeye başlayıp sancak tarafına çevirdiğimiz gemiyi uçurumdan uzaklaştırdık. Omuzlarım yanıyordu. Kaslarım çığlıklar atarak kürek çekmeme karşı çıkıyordu. En sonunda şelalenin korkunç gürültüsü gerimizde kaldı. Sisin dağılmasıyla, Boston limanında olduğumuzu anladım. Old Ironsides'tan çok uzakta değildik. Sol tarafımda Charlestown'ın yan yana dizilmiş tuğla evleri ve kilise kuleleri görünüyordu.

T.J. arkasına dönüp sırıtarak bize baktı. "Gördünüz mü? Çok kötü değildi!"

"Ya, ne demezsin!" diye çıkıştı Mallory. "Yalnızca az kalsın dünyanın ucundan aşağıya düşecektik!"

Yarıkaya devasa kollarını esnetti. "Az önce koca bir fili Bunker Tepesi'ne taşımışım gibi hissediyorum. Ama iyi iş çıkar..." Yüzümün halini gördüğünde duraksadı. "Magnus? Ne oldu?"

Titreyen ellerime bakıyordum. Uzamaya devam eden tırnaklarımın Ölüm Gemisi'ne ulaşmaya çalıştıklarını hissediyordum.

"Küçük bir görü gördüm," diye mırıldandım. "Bana biraz zaman verin."

Arkadaşlarım tedirgin ifadelerle birbirlerine baktılar. *Küçük* bir görü diye bir şey olmadığını biliyorlardı.

Mallory bana sokuldu. "Gunderson, neden gidip dümenin başına geçmiyorsun?"

Yarıkaya kaşlarını çattı. "Ben senden emir al..."

Mallory öfkeyle ona bakmağında, Yarıkaya küfürler mırıldanarak dümenin başına gitti.

Mallory gözlerini üzerime dikti. Yeşil irislerine, kardinal kuşu yumurtalarının kabuklarını andıracak şekilde kahverengi ve turuncu tonlar hâkimdi. "Loki'yi mi gördün?"

Normalde, Valhalla Oteli'nin savaş alanında göğsüme saplanmış bir baltayı çıkarmaya çalışmadığı sürece Mallory Keen'le bu kadar yakın olmaya alışkın değildim. Mallory kişisel alanına önem verirdi. Bakışları çok tedirgin ediciydi. Çatıdan çatıya atlayan alevler gibi, özgür bir şekilde süzülen öfkeyi getiriyordu aklıma. Bu alevlerin neyi öldüreceğini ve neye dokunmadan geçeceğini asla bilemezdiniz.

"Evet." Mallory'ye gördüklerimi anlattım.

Mallory tiksintiyle dudağını büktü. "Bu sahtekâr... Son günlerde hepimiz onu kâbuslarımızda görüyoruz. Onu elime geçirdiğimde..."

"Hey, Mallory!" dedi T.J. "Çoğumuzdan daha çok intikam almak istediğini biliyorum ama..."

Keen sert bir bakışla T.J.'yi susturdu.

T.J.'in ne söyleyeceğini merak ettim. Mallory'nin İrlanda'da bir arabaya yerleştirilmiş bombayı etkisiz hale getirmeye çalışırken öldüğünü duymuştum ama bunun dışında, geçmişine dair çok az şey biliyordum. Ölümünden Loki sorumlu olabilir miydi?

Mallory bileğimi kavradığında, nasırlı parmakları bana *Naglfar*'ın keratin sarmaşıklarını anımsattı. "Magnus, Loki dikkatini dağıtmaya çalışıyor. Bu rüyayı bir daha görürsen, onunla konuşma. Oltaya gelme."

"Ne oltası?"

Yarıkaya arkamızdan seslendi. "Saat on yönünde Valkyrie!" Charlestown sahilini gösteriyordu. Çeyrek mil kadar uzaktaki iskelede duran iki kişi olduğunu gördüm. Birinin başında yeşil bir başörtüsü vardı. Diğerinin saçları yeşildi.

Mallory çatık kaşlarla Yarıkaya'ya baktı. "Bu kadar yüksek sesle konuşmak zorunda mısın, öküz?"

"Bu benim her zamanki sesim, kadın!"

"Evet, biliyorum. Yüksek ve sinir bozucu."

"Beğenmediysen..."

"Magnus," dedi Mallory, bana dönerek. "Daha sonra konuşuruz." Yarıkaya'nın az önceki kaosta savaş baltasını düşürdüğü yere gitti ve silahı alıp ona doğru salladı. "Bunu ancak terbiyeni takınmayı öğrendiğinde geri alabilirsin."

Ve merdivenden güverte altına indi.

"Ah, bunu yapamaz!" Yarıkaya dümeni bırakıp Mallory'nin peşinden gitti.

Dümen boş kaldığı anda gemi sancak tarafına kaymaya başladı.

Bunu gören T.J. koşarak dümenin başına geçti.

"Bu ikisi ayrılmak için çok kötü bir zaman seçtiler," dedi iç çekip.

"Bir dakika. Ne?" dedim.

T.J. kaşlarını kaldırdı. "Duymadın mı?"

Yarıkaya'yla Mallory o kadar çok tartışırlardı ki birbirlerine öfkeli mi olduklarını, yoksa yalnızca sevgilerini mi gösterdiklerini ayırt etmek kolay değildi. Ama şimdi düşündüğümde, son birkaç gündür birbirlerine karşı çok daha saldırgan olduklarını fark ettim.

"Neden ayrıldılar?"

T.J. omuz silkti. "Ölümden sonraki yaşam depar değil, maratondur. Sonsuza dek yaşayan sevgililer için uzun dönemli ilişkiler kolay olmaz. Birkaç yüzyıllık zaman içinde einherji çiftlerin altmış, yetmiş kere ayrılması sıra dışı bir şey değildir."

Bunun nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Ama elbette, uzun ya da kısa dönemli, hayatımda hiç ilişkim olmadığından... Hayal edemedim.

"Ve etraflarında çok fazla silah seçeneğiyle, aralarındaki farklılıkları çözmeye çalışacakları bu dönemde," dedim. "Onlarla aynı gemide sıkışıp kaldık."

"İkisi de profesyonel," dedi T.J. "Bir şey olmaz."

O anda, ayaklarımın altında bir yerlerde tahtaları parçalayan bir balta darbesiyle bütün güverte sarsıldı.

"Tamam," dedim. "Peki, Mallory'nin Loki hakkında söyledikleri?"

Gülümsemesi silindi. "Hepimizin o sahtekârla sorunları var."

T.J.'in Loki'yle nasıl bir sorunu vardı? Valhalla Oteli'nin on

dokuzuncu katındaki arkadaşlarımla yaşamaya başlamamın üzerinden aylar geçmişti ama geçmişleri hakkında ne kadar az şey bildiğimi yeni yeni fark ediyordum. Thomas Jefferson Jr., Amerikan İç Savaşı'nda Elli Dördüncü Massachusetts Bölüğü'nde görevli bir piyade olmasının yanı sıra, savaş tanrısı Tyr ile köle bir kadının oğluydu. Eğitim savaşlarında korkunç bir şekilde öldürüldüğü ya da uykusunda çıplak bir halde otelde yürüyen Yarıkaya Gunderson'u bulup odasına geri getirmek zorunda kaldığı zamanlarda bile asla neşesini kaybetmeyen T.J., bugüne dek tanıdığım ölüler içinde en tatlı yaradılışa sahip kişiydi. Ama o da dehşetten kendine düşen payı almış olmalıydı.

Acaba Loki onu rüyalarında baştan çıkarmak için ne türden bir mühimmat kullanıyordu?

"Mallory, Loki'nin dikkatimi dağıtmaya çalıştığını söyledi. Bir de... oltaya gelmememi."

T.J., elini Kurt Fenris'e kaptıran babası Tyr'den kendine geçen kalıtımsal acılar çekiyormuş gibi parmaklarını esnetti. "Mallory haklı. Bazen düşmanına meydan okumamalısın, Magnus. Özellikle de karşında Loki varsa."

Kaşlarımı çattım. Loki de *meydan okumaktan* bahsetmişti. *İlla benimle dövüşeceksen ya da illa beni durdurmaya kalkışacaksan* değil, *illa bana meydan okuyacaksan* demişti.

"T.J., senin baban meydan okumaların ve düelloların *tanrısı* değil miydi?"

"Aynen öyle." T.J.'in sesi, yemeye bayıldığı peksimet ekmeği kadar sert ve düzdü. İskeleyi işaret etti. "Baksana, Sam'le Alex'i takip eden biri var."

Az önce fark etmemiştim ama dikkatli bir şekilde baktığımda, Loki'nin çocuklarının birkaç metre gerisinde, arabasının arkasına saklanmış biri olduğunu gördüm. Üzerinde kot pantolon ve deniz mavisi renkte bir işyeri tişörtü vardı. Ve tişörtün üzerinde favori nohut ezmeli sandviçlerimi yapan restoranın adı yazıyordu. Görünüşe göre, Samira'nın sözlüsü Emir Fadlan bizi uğurlamaya gelmişti.



YEDİ

HEP BİRLİKTE BOĞULUYORUZ

"Vay be," dedi Samira, iskeleye yaklaştığımızda. "Haklıymışsın, Alex. Bu gemi *gerçekten* sarıymış."

İç çektim. "Lütfen siz de başlamayın."

Alex sırıttı. "Bence adını *Koca Muz* koymalıyız. Herkes katılıyor mu?"

"Sakın!" dedim.

"Ben sevdim," dedi Mallory, Alex'e palamar halatını fırlatırken.

Mallory'yle Gunderson güverte altından görünüşe göre ateşkes ilan ederek çıkmışlardı. Ama ikisinin de birer gözü morarmıştı.

"O halde karar verildi!" diye bağırdı Yarıkaya. "Gemimizin adı *Mikillgulr!*"

T.J. kafasını kaşıdı. "*Koca muz* için İskandinavcada bir kelime mi var?"

"Eh, pek sayılmaz," dedi Yarıkaya. "Vikingler muzu keşfe-

decek kadar güneye inmedi. Ama *mikillgulr, koca sarı* demektir. Bence yeterince yakın!"

Gökyüzüne bakarak içimden dua etmeye başladım. *Baba, yaz tanrısı Frey, tekne için çok teşekkür ederim. Ama bence orman yeşili de harika bir yaz rengi olabilirdi. Lütfen beni arkadaşlarımın önünde utandırmaktan vazgeçer misin? Amen.*

Kıyıya çıkıp Koca Sarı'nın iskeleye bağlanmasına yardımcı oldum. Nehirdeki zorlu yolculuğumuz ve Loki'yle karşı karşıya kaldığım hayal yüzünden bacaklarım titremeye devam ediyordu. Suda geçen birkaç dakikanın ardından kıyıya çıktığıma bu kadar seviniyorsam, bizi bekleyen uzun deniz yolculuğu çok eğlenceli geçecek demekti.

Emir elimi sıktı. "Nasılsın, Jim... yani, Magnus?"

Bunca ayın ardından, Emir halen gerçek adımı unutup bana *Jimmy* diyebiliyordu. Bu benim hatamdı. Evsiz olduğum iki yıl boyunca, Emir'le babası güvenebileceğim az sayıdaki sıcak yemek kaynağından biriydi. Ulaştırma Müdürlüğü binasında bulunan restoranlarındaki yemek artıklarını bana verirlerdi. Bu nezaketlerinin karşılığını onlara gerçek adımı söylemeyerek vermiştim. Bu yüzden suçlu hissediyordum.

"İyiyim..." Emir'e bir kez daha yalan söylediğimi fark ettim. "Demek istediğim, bir başka tehlikeli göreve çıkmak üzere olduğumuzu düşünürsen, olabilecek kadar iyiyim diyelim."

Samira baltasının sapını kaburgalarıma geçirdi. "Hey, onu korkutmasana! Son birkaç günümü endişelenmemesi için Emir'le konuşarak geçirdim."

Alex sırıttı. "Ben de son birkaç günümü, Samira'nın endişe-

lenmemesi için Emir'le konuşurken onların başında durarak geçirdim. Gerçekten çok tatlıydı."

Samira'nın yüzü kızardı. Üzerinde her zamanki yolculuk kıyafetleri vardı: Deri çizmeler, beline iki baltanın asılı olduğu dayanıklı kargo pantolonu, uzun kollu, balıkçı yaka eşofman üstü ve büyülü başörtüsüyle uyumlu koyu yeşil ceket. Hafif esintiyle dalgalanırken ortamın renklerini yakalayan başörtüsü Samira istediği anda tam kamuflaj moduna girmeye hazırdı.

Ama Sam'in yüzü biraz *bozuktu*. Dudakları kuruyup soyulmaya başlamış, gözleri yuvalarına çöküp donuklaşmıştı. Ciddi bir vitamin eksikliğinden mustaripmiş gibi görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"İyiyim!"

İyi olduğunu söylese de nefesindeki kötü kokuyu alabiliyordum. Güneş altında bırakılmış limonların ekşi, çürük kokusuna benziyordu. Bu, bir süredir yemek yememiş birinin nefesinin kokusuydu. Sokaklarda yaşadığım günlerden bu kokuyu çok iyi tanıyordum.

"Hayır," dedim. "İyi değilsin."

Samira buna itiraz etmek üzereyken Emir araya girdi.

"İki hafta önce Ramazan başladı. İkimiz de oruç tutuyoruz."

"Emir!" dedi Sam.

"Ne? Magnus bizim arkadaşımız. Bunu bilmeyi hak ediyor."

Alex'in sinir bozukluğunu belli etmemeye çalıştığını fark ettim. Tabii, o ne olup bittiğini biliyordu. Randolph'un evinde Sam'in eğitime odaklanamamasının sebebinden bahsetmek üzereyken son anda bundan vazgeçmişti. Ramazan hakkında pek bir

şey bilmesem de, aç kalmanın ne demek olduğunu iyi bilirdim. Aç kalmak insanın konsantrasyonunu çok fena bozabilirdi.

"Peki bunun kuralları ne?" diye sordum.

"Oruç tutmam bu görevde beni hiç etkilemeyecek," dedi Sam. "Kimsenin endişelenmemesi için bu konuda bir şey söylemek istemedim. Tek yapmam gereken gün içinde bir şey yiyip içmemek."

"Duş da alamazsın," dedi Emir. "Küfür etmek, sigara içmek ve şiddet de yasak."

"Eh, iyiymiş," dedi Alex. "Zaten görevlerimiz *asla* şiddet içermez."

Sam gözlerini devirdi. "Biri bana saldırdığında kendimi savunabilirim. Yalnızca bir ay..."

"Bir *ay* mı?" dedim.

"On yaşımdan beri her yıl oruç tutarım," dedi Sam. "İnan bana, büyütecek hiçbir şey yok."

Bence büyütecek çok şey vardı. Özellikle de günlerin uzun olduğu yaz mevsiminde, gündüzün bitmesini beklemeyecek her türlü ölüm-kalım durumuyla karşılaşacağımız bu yolculukta. "Görevimiz sona erene dek bunu erteleyemez misin?"

"Bunu yapabilir," dedi Emir. "Yolcuysan veya oruç tutmak sağlığını tehlikeye atıyorsa erteleyebilirsin. Kaldı ki, ikisi de sizin durumunuzda geçerli."

"Ama ertelemeyecek," dedi Alex. "Çünkü kendisi dindar bir katır kadar inatçıdır."

Sam, Alex'i kaburgalarından dürttü. "Ağzından çıkana dikkat et, kardeşim."

"Ah!" diye inledi Alex. "Hani şiddet yasaktı?"

"Kendimi savunuyordum," dedi Sam.

"Hey, millet!" diye seslendi teknedeki Yarıkaya. "Bütün malzeme yüklendi ve yola çıkmaya hazırız. Siz ne hakkında zırvalıyorsunuz? Atlayın!"

Her zamanki gibi bakımlı olan Emir'e baktım. Kıyafetleri temiz ve ütülüydü. Saçları mükemmel bir şekilde kesilip taranmıştı. Hiç de açlık ve susuzluktan zayıf düşmüş birine benzemiyordu. Ama yüz kasları normalde olduğundan daha gergindi. Kafasından aşağı bir kova su dökülmesini bekliyormuş gibi kahverengi gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Emir acı çekiyordu ama bunun Ramazan'la hiçbir ilgisi yoktu.

"Dikkatli olun," dedi. "Lütfen hepiniz dikkatli olun. Magnus, senden Samira'ya göz kulak olmanı isterdim ama bunu yaparsam baltasını kafama geçirir."

"Asla baltamı kafana geçirmem," dedi Sam. "Her neyse. Magnus bana değil, ben Magnus'a göz kulak olurum."

"Ben de Sam'e göz kulak olurum," dedi Alex. "Aile bunun içindir, değil mi?"

Emir gözlerini kırpıştırmaya devam etti. Sam'in yeşil saçlı, akışkan cinsiyetli üvey kardeşi Alex Fierro hakkında ne düşünmesi gerektiğinden halen emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Pekâlâ." Emir başını salladı. "Teşekkür ederim."

Emir'in ıstırabı yüzünden suçluluk duymama engel olamıyordum. Aylar önce, Samira'nın Odin'in Valkyrie'si olarak çalıştığı diğer hayatını görmeye başladığında, delirmemesi için Emir'in zihnini iyileştirmiştim. Ve ölümlü gözleri sonsuza dek açılmıştı.

Bundan sonrasında mutlu mesut bir cehalet içinde yaşayamayacaktı. Artık Commonwealth Meydanı'nda yürüyen toprak devlerini, Charles Nehri'nde yüzen denizyılanlarını ve can veren kahramanların ruhlarını Valhalla Oteli'ne götürmek için tepesinde uçuşan Valkyrie'leri görebiliyordu. Hatta ağır silahlanmış bir muzu andıran Viking savaş gemimizi bile görüyordu.

"Dikkatli olacağız," dedim, Emir'e. "Hem hiç kimse bu gemiye saldırmaya kalkışmaz. Çünkü çok sarı."

Emir'in dudaklarında ince bir tebessüm belirdi. "Bak, bu doğru işte." Ardından, arabasına giderek bagajdan yeşil renkli, yalıtılmış bir paket çıkardı. Bu, Fadlan Ezmecisi'nin ev siparişlerinde kullandığı paketlerdendi. "Bu senin için, Magnus. Umarım beğenirsin."

Paketten taze nohut ezmesi kokusu geliyordu. Daha birkaç saat önce nohut ezmesi yemiştim ama paketi gördüğüm anda midem guruldamaya başladı çünkü... daha da çok nohut ezmesi vardı. "Adamım, senden iyisi yok! Buna inanamıyor... bir dakika! Oruç tutarken bir de bana yemek mi getirdin? Bu doğru değil."

"Ben oruç tuttuğum için sen de yemeyeceksin diye bir kural yok." Omzuma vurdu. "Senin için dua edeceğim. Hepiniz için dua edeceğim."

Emir'in içten olduğunu biliyordum. Ben ateisttim. Yalnızca bana daha iyi renkte bir tekne vermesi için babama dua ediyordum. İskandinav tanrılarının ve Dokuz Dünya'nın varlığını öğrenmek, her şeyi kontrol eden yüce, ilahi bir güç olmadığına daha da inanmamı sağlamıştı. Ne türden bir tanrı, her ikisi de yaradılışın kralı olduğunu iddia eden, ölümlüleri zevk için şimşeklerle vuran ve motive edici seminerler veren Zeus ve Odin gibi adam-

ların kendisiyle aynı kozmosta var olmasına izin verirdi?

Ama Emir inançlı bir çocuktu. O ve Samira çok daha büyük bir şeye, insanları gerçekten *umursayan* kozmik bir güce inanıyorlardı. Gene de hattın diğer ucunda birinin olmadığını düşünmekle birlikte, sanırım dualar açısından Emir'in destek vermesi rahatlatıcıydı.

"Sağ ol, adamım." Bir kez daha Emir'in elini sıktım.

Emir Sam'e döndü. Aralarında birkaç adımlık mesafe vardı; birbirlerine dokunmuyorlardı. Tanıştıkları bunca yıl içinde birbirlerine hiç dokunmamışlardı. Bunun Emir'i, oruç tutmaktan çok daha fazla zorlayıp zorlamadığını düşünmeden edemedim.

Aslına bakılacak olursa, ben de çok dokunmaktan yana biri değildim ama arada bir sevdiğim birinin bana sarılması işe yarayabiliyordu. Sam'le Emir kadar birbirini sevip el ele bile tutuşamamak... bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim.

"Seni seviyorum," dedi Emir, Sam'e.

Samira, yüzünün ortasına kocaman bir kartal yumurtası çarpmış gibi geriye sendeledi. Alex, düşmemesi için üvey kardeşini tutmak zorunda kaldı.

"Ben... evet," diye geveledi Sam. "Aynen... ben de."

Emir başını salladı. Ve arkasına dönüp arabasına gitti. Birkaç saniye sonra, stop lambaları Flagship Yolu'nun aşağısında kayboldu.

Samira kendi alnına vurdu. "*Aynen? Ben de?* Tam bir aptalım."

Alex, hafifçe Sam'in koluna vurdu. "Ben de senin konuşmayı bildiğini sanırdım. Her neyse. Haydi, kardeşim. Neon sarısı savaş gemin bekliyor."

Palamar halatlarını çözüp katlanmış direğimizi ve yelkeni açtıktan sonra, bir dizi başka denizcilik işini hallettik. Çok geçmeden, Logan Havalimanı ile Liman Bölgesi arasındaki kanala girip Boston'u geride bırakmıştık.

Yeraltı akıntılarında savrulmadığı ya da boyutlararası şelalelere doğru sürüklenmediği zamanlarda *Koca Muz*'u daha çok sevdiğimi fark ettim. Güçlü bir rüzgâr yelkenimizi şişirirken, günbatımı şehir merkezinin siluetine altın kırmızısı bir ton kazandırdı. Deniz önümüzde mavi renkli ipek bir çarşaf gibi uzanıyordu ve şimdilik tek yapmam gereken, geminin burnunda durup manzaranın tadını çıkarmaktı.

Zorlu, uzun günün ardından biraz rahatlama şansım bile olabilirdi. Ama Randolph Amcamı düşünüyordum. Bir zamanlar o da Yaz Kılıcı'nı bulmak için bu limandan yola çıkmıştı.

Ne o ne de ailesi bir daha geri dönmüştü.

Bu farklı, dedim kendi kendime. *Bu defa einherjar ve dünyanın en inatçı, en dindar Valkyrie'sinden oluşan iyi eğitimli bir tayfamız var.* O anda Loki'nin sesi zihnimde yankılandı. *Zavallı Sam ve Alex. Bu görev onları yok edecek. Neyle karşılaşacaklarına dair hiçbir fikirleri yok!*

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.

"Pardon?"

Samira'nın yanımda durduğunu fark etmemiştim.

"Ah, yok bir şey. Ben... gerçekten yok bir şey. Yalnızca baban beni kısa süreliğine ziyaret etti." Ona neler olduğunu anlattım.

Samira yüzünü buruşturdu. "Her zamanki gibi, desene. Alex de neredeyse her gün hayaller ve kâbuslar görüyor."

Gözlerimle güverteyi taradım. Alex aşağı inmiş olmalıydı.

"Gerçekten mi? Bu konuda bana bir şey söylemedi."

Sam, *Alex işte*, dermiş gibi omuz silkti.

"Ya sen? Sen hiç görü görüyor musun?"

Sam düşünceli bir halde, başını hafifçe yana eğdi. "İlginç ama hayır. Ramazan zihnin odaklanmasına ve iradenin güçlenmesine yönelik bir zamandır. Belki de Loki'nin son günlerde zihnime girememesinin nedeni budur. Umuyorum ki..."

Cümlesini tamamlamasa da ne demek istediğini anlamıştım. Oruç tutmasının, Loki'nin onu kontrol etmesini zorlaştıracağını umuyordu. Ama bu bana biraz düşük bir ihtimal gibi geliyordu. Gerçi, benim babam da yalnızca komutlar vererek istediklerini bana yaptırabilseydi, ben de bunu engellemek için her şeyi deneyebilirdim. Hatta onu durdurmak için nohut ezmeli sandviçlerden bile vazgeçebilirdim. Samira babasının adını her söylediğinde, içinde kaynayan yakıcı öfkeyi hissedebiliyordum. Loki'nin gücü, nüfuzu altında kalmaktan *nefret* ediyordu.

Logan Havalimanı'ndan kalkan bir yolcu uçağı esaslı bir gürültüyle tepemizden geçti. Direğin tepesindeki vigladan etrafa bakarken koyu renk kıvırcık saçları rüzgârla dalgalanan T.J. uçağı gördüğünde kollarını havaya kaldırarak haykırdı. "YİH-HUUU!"

1860'ların insanı olduğundan, T.J. uçaklara bayılıyordu. Sanırım uçaklar ona, cücelerden, elflerden ya da ejderhalardan çok daha sihirli görünüyordu.

Aşağıdan gelen tangırtılar duydum. Herhalde Alex ve Mallory malzemelerle mühimmatımızı düzenliyorlardı. Geminin kıç tarafında dümenin üzerine eğilmiş olan Gunderson ise ıslıkla *Fly Me*

To The Moon'u çalıyordu (bu da Valhalla'nın aptal asansörlerinde dilimize dolanan bir başka şarkıydı).

"Hazır olacaksın," dedim en sonunda, yanımdaki Sam'e. "Bu defa Loki'yi mağlup edeceksin."

Bakışlarını günbatımına çevirdi. Bir şeyler yiyip içebileceği, ama en önemlisi, yeniden küfür edebileceği akşam saatlerini bekleyip beklemediğini düşünmeden edemedim.

"Durum şu ki," dedi Sam. "Loki'yle karşı karşıya gelene dek bunu bilemeyeceğim. Alex'in eğitimi yalnızca beni gevşetmek, şekil değiştirme konusunda rahatlamamı sağlamak üzerine kurulu ama..." Yutkundu. "Ama şekil değiştirmede daha rahat olmayı isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Ben Alex değilim."

Buna itiraz edilemezdi.

Sam bana şekil değiştirme yeteneğinden ilk kez bahsettiğinde, bu yeteneği kullanmaktan nefret ettiğini de söylemişti. Bunu Loki'ye teslim olmak, babasına daha çok benzemek olarak görüyordu. Alex ise Loki'nin gücünü kendi gücü olarak kullanmaya inanıyordu. Sam babasından kendisine geçen bu mirası kesinlikle kurtulması gereken bir zehir olarak bellemişti. Disipline ve düzene inanıyordu. Daha çok dua etmeye. Yemeyi içmeyi bırakmaya. Ne gerekiyorsa yapmaya. Ama şekil değiştirmek, Alex ve Loki gibi akışkan olmak... kanının bir parçası olsa da Sam'e çok yabancıydı.

"Bir yolunu bulacaksın," dedim. "İşine yarayacak bir yolunu bulacaksın."

Söylediğim şeye gerçekten inanıp inanmadığımı anlamak ister gibi bir süre yüzümü inceledi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim, Magnus. Ama şu anda endişelenmemiz gereken başka

şeyler var. Alex bana amcanın evinde olanlardan bahsetti."

Akşamın ılık havasına rağmen ürperdim. Kurtların aklıma gelmesi bende böyle bir tepkiye neden oluyordu. "Amcamın notlarının ne anlama geldiğine dair bir fikrin var mı? Bal likörü? Bolverk?"

Sam başını iki yana salladı. "Onları aldığımızda Hearthstone'la Blitzen'e sorabiliriz. Uzun zamandır yollardalar... yaptıkları şeye ne demişlerdi? Hah! Uzun mesafeli keşif."

Bu kulağa çok etkileyici geliyordu. Belki de Dokuz Dünya'nın denizleri içinde bize en güvenli rotayı çıkarmak için Mimir'in tuhaf boyutlararası mafya ağında tanıdıkları kişilerle görüşüyorlardı. Ama aklıma gelen asıl görüntü, Blitzen kıyafet alışverişi yaparken Hearthstone'un bir köşede zamanı hızlandırmak için runlarıyla büyüler denediğiydi.

İkisini de çok özlemiştim.

"Onlarla tam olarak nerede buluşacağız?" diye sordum.

Sam ileriyi gösterdi. "Deer Adası Feneri'nde. Bugün günbatımında orada olacaklarına söz verdiler. Yani şimdi."

Boston açıklarında onlarca ada vardı. Hangi adanın hangisi olduğunu asla öğrenememiştim ama Sam'in bahsettiği feneri ayırt etmek kolaydı. Tepesinde kule olan alçak bir bina, betondan bir denizaltının gözetleme kulesi gibi dalgaların arasında yükselmişti.

Fenere yaklaştıkça, her daim çok şık giyinen bir cücenin parıldayan zincir zırhlı yeleğini ya da bir elfin çizgili şalını görmek için bekledim.

"Onları göremiyorum," diye mırıldandım. Başımı kaldırıp T.J.'ye baktım. "Hey, sen bir şey görüyor musun?"

Ama gözcümüz felç olmuş gibiydi. Ağzı açık kalmış, gözleri bugüne dek Thomas Jefferson Jr. ile asla bağdaştırmadığım bir saf dehşet ifadesiyle kocaman açılmıştı.

Sam'den boğuk bir ses çıktı. Geminin burnundan uzaklaşmaya çalışırken, fenerle gemimizin arasındaki suyu işaret etti.

Köpürmeye başlayan su, biri Massachusetts Körfezi'nin banyo tıkacını açmış gibi girdap oluşturmuştu. Ve girdabın içinden kadına benzeyen devasa su formları yükseliyordu. Her biri gemimiz kadar büyük olan, köpük ve buzdan elbiseler içindeki dokuz kadının mavi-yeşil gözleri öfke ve hiddetle çarpılmıştı.

Ancak, *Percy temel denizcilik eğitiminde bu konudan hiç bahsetmemişti*, diye düşünecek kadar vaktim oldu.

Ve dev kadınlar intikam peşinde bir tsunami gibi üzerimize düşerek görkemli sarı savaş gemimizi girdabın içine çekti.



SEKİZ

ALINGAN BİR HIPSTER'IN MEKÂNINDAYIZ

Hızla girdaba doğru çekilmek yeterince kötüydü. Bir de su devlerinin şarkılarını duymaya ihtiyacım yoktu.

Gemimiz bir tufanın ağzında serbest düşüşe geçerken, dokuz devasa kadın etrafımızda dönüyor, sürekli fırtınanın içine girip çıktıklarından tekrar tekrar boğuluyormuş gibi görünüyorlardı. Yüzleri öfke ve zevkle çarpılmıştı. Uzun saçlarını kırbaç gibi kullanarak üzerimize buz gibi su çarpıyorlardı. Ortaya her çıktıklarında ciyaklayıp çığlıklar atıyorlardı ama bu rastgele bir ses değildi. Ağır bir *feedback* ile balina şarkıları çalan bir koro gibi, çığlıklarının belli bir tonda olduğunu fark ettim. Arada kesik kesik sözler bile yakalıyordum: *Kaynayan bal likörü... dalga kız kardeşler... size ölüm!* Aklıma, Yarıkaya Gunderson'un bana ilk kez Norveç black metal'i çaldığı gün geldi. Bir süre dinledikten sonra ne duyduğumu anlamış, "Ah, bir dakika! Bu sanırım müzik!" demiştim.

Sam'le halatlara tutunmuştuk. Direğin tepesindeki T.J. dün-

yanın en korkutucu atlıkarınca midillisini sürüyormuş gibi çığlık atıyordu. Yarıkaya bütün gücüyle dümenle boğuşuyordu ama suyun dibine doğru çekilirken bunun neye yarayacağından emin değildim. Güverte altındaki Mallory'yle Alex'in insan şeklindeki kocaman oyun zarları gibi gürültüyle bir oraya bir buraya yuvarlandıklarını duyabiliyordum.

Gemimiz şiddetle yalpalayıp kendi ekseni etrafında bir tur dönerken, elleri sarıldığı direkten kayan T.J. çaresizlik dolu bir haykırışla girdabın içine doğru savruldu. Bunu gören Sam hemen arkasından fırladı. Valkyrie'lerin gelişmiş uçuş yetenekleri sayesinde, T.J.'yi suya düşmeden belinden yakaladı ve deniz devlerinin uzanan ellerinin arasında hızlı zikzaklar çizerek onu gemiye geri getirdi.

Ama Sam güverteye ulaştığı anda büyük bir dalgaya çarpan gemimiz batmaya başladı.

En büyük şok sıcaklıktı. Donarak ölmeyi beklerken, sanki kaynar suyla dolu bir küvete batırılmıştım. Sırtım ağrıyordu. Kaslarım gerilmişti. Su yutmamaya çalışıyordum ama hangi yönün yukarısı olduğunu anlamak için gözlerimi açıp kapadığımda, suyun tuhaf bir altın renginde olduğunu fark ettim.

Bu hiç iyi bir işaret değil, diye düşündüm.

Birdenbire güvertenin ayaklarımın altından kaydığını hissettim ve *Koca Muz* artık her nereye çıktıysak, bir yüzeyi kırarak düzeldi. Fırtına dinmişti. Dokuz dev de ortalıkta değildi. Gemimiz, egzotik baharatların, çiçeklerin ve fırından yeni çıkmış tatlıların kokusunu taşıyan, altın rengi durgun suda gıcırdayarak ilerliyordu. Dört bir yanımızda yükselen kahverengi, dik tepelerle, çapı

yaklaşık bir mil olan mükemmel bir çemberin ortasındaydık. Aklımdan geçen ilk düşünce, volkanik bir gölün ortasına çıktığımız oldu.

En azından gemimiz halen tek parçaymış gibi görünüyordu. Islak sarı yelkenimiz direğe çarpıyordu. Parıldayan halatlardan buharlar yükseliyordu.

Ayağa ilk kalkanlar Samira ve T.J. oldu. Sendeleyerek, Yarıkaya Gunderson'un dümenin üstüne yığıldığı geminin kıç tarafına doğru ilerlediler. Gunderson'un alnındaki çirkin bir yarıktan kan süzülüyordu.

Eh, Yarıkaya zaten her zaman bu şekilde ölür, diye düşündüm. Ama artık Valhalla'da değildik. Her neredeysek, burada öldüğümüzde bir daha geri dönemezdik.

"Hayatta!" diye seslendi Sam. "Ama bilincini kaybetmiş!"

Kulaklarımda halen az önceki acayip müzik çınlıyordu. Düşüncelerimi toparlayamıyordum. Ve Sam'le T.J.'in neden bana baktıklarını merak ediyordum.

Ah, burada iyileştirme gücü olan tek kişi benim!

Yardım etmek için yanlarına koştum. Gunderson'un başındaki yarayı iyileştirmek için Frey'in gücünü ona aktarırken, Mallory'yle Alex de güverte altından çıktılar. İkisi de hırpalanmış haldeydi ve kan akan yaraları vardı.

"Siz aptallar burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Mallory.

Mallory'yi cevaplarmış gibi, birdenbire tepemizdeki gökyüzünün yarısını kapatan bir fırtına bulutunun içinde yüksek bir ses patladı:

"KAZANIMDA NE YAPIYORSUNUZ?"

Fırtına bulutu gemimize doğru alçalırken aslında bunun bir

bulut değil, yüz olduğunu fark ettim. Bizi gördüğüne hiç memnun olmayan bir yüz.

Devlerle daha önceki karşılaşmalarımda, boyutlarını kavrayabilmenin tek yolunun her seferinde vücutlarının bir yerine odaklanmak olduğunu anlamıştım. Ve karşımdaki devin petrol tankeri büyüklüğünde bir burnu, çam ormanı kadar sık ve geniş bir sakalı, ekin çemberlerini andıran yuvarlak, altın çerçeveli bir gözlüğü vardı. Ve kafasına evrenin en büyük hasır şapkasını geçirmişti.

Devin sesinin tepeleri titreterek havzada yankılanışından, bir volkanik gölün içinde olmadığımızı anladım. Tepe sandığım yüzeyler aslında devasa bir kazanın metalik kenarlarıydı. Buharların yükseldiği göl ise pişen bir sıvıydı. Ve biz de bu tarifin gizli malzemesi olmuştuk.

Akıllıca bir kararla baygın kalmaya devam eden Yarıkaya Gunderson haricinde, ağzı açık kalmış arkadaşlarım gördükleri şeyi anlamlandırmaya çalışıyorlardı.

Kendini toparlayan ilk kişi ben oldum. Kendini toparlayan ilk kişi olmaktan her zaman nefret etmiştim.

"Merhaba," dedim deve.

İşte, ben böyle diplomatik bir tiptim. Her zaman doğru karşılamanın nasıl olması gerektiğini bilirdim.

Alnı kırışan McKocayüz, bana altıncı sınıfta levha tektoniğini işlediğimiz fen dersini hatırlattı. Dev, iki yanına baktıktan sonra, "Kızlarım! Buraya gelin!" diye seslendi.

Kazanın çevresinde yeni devasa yüzler belirdi; az önceki girdabın içinde gördüğümüz dokuz kadın artık çok daha büyük bir halde tepemizde dikilmişti. Yüzlerinin önünde köpüklerle kaplı

saçları sallanıyordu. Biraz manik denebilecek bir gülümsemeleri vardı. Gözleri heyecan ya da açlıkla parıldıyordu (açlık olmadığını umuyordum... büyük ihtimalle açlıktı).

"Onları biz yakaladık, baba!" diye ciyakladı kadınlardan biri. Yani, kadın Güney Boston büyüklüğünde olmasaydı buna ciyaklama denebilirdi.

"Tamam da neden?" diye sordu babaları.

"Çünkü çok sarılar," dedi bir diğer dev kadın. "Onları hemen fark ettik! Bu renkteki bir geminin batmayı hak ettiğini düşündük!"

Bunu duyduğum anda aklımdan *F* ile başlayan sözcükler geçmeye başladı. *Frey. Fena. Fırlama. Fiyasko. Falloş. Fos.*

"Hem," diye söze girdi bir diğeri. "Aralarından biri *bal likörü* dedi! Onlarla konuşmak isteyeceğini düşündük, baba! Bu senin favori kelimendir!"

"Hey!" Alex Fierro oyunda bir kural hatası yapılmış gibi ellerini salladı. "Burada kimse bal liköründen bahsetmedi. Bir yanlışlık olmalı..." Anlık bir kararsızlığın ardından çatık kaşlarla bana baktı. "Değil mi?"

"Ah..." Samira'ya dönüp baktığımda, Alex'in kesici telinin menzilinden uzaklaşmak için gerilediğini gördüm. "Ben yalnızca..."

"MÜHİM DEĞİL!" diye bağırdı McKocayüz. "Sonuçta buradasınız. Ama kazanımın içinde kalamazsınız. Bal likörü pişiriyorum. Bir Viking gemisi balın tadını bozar!"

Etrafımızı saran fokurdayan sıvıya baktığımda, bu sıvıyı yanlışlıkla ağzıma kaçırmadığıma çok memnun oldum.

"Bal mı?" dedim.

"Sakın bana arım balım falan deme!" diye çıkıştı Alex. Ne de-

mek istediğini bilmediğim gibi, sormak da istemedim.

Devasa bir el üzerimize kapandı ve McKocayüz gemimizi direğinden tuttu.

"Doğru düzgün görülemeyecek kadar küçükler," diye yakındı. "Her şeyi biraz küçültelim."

Devlerin gerçekliğin orantılarını değiştirmesinden nefret ediyordum. Dünya etrafımda çökerek küçülmeye başladı. Karnımın patlamak üzere olduğunu hissediyordum. Kulaklarım çınlıyor; gözlerim yuvalarının içinde acı verici ölçüde büyüyordu.

Ayaklarımın üzerinde sendelediğim kısa bir anın ardından, kendimi arkadaşlarımla birlikte geniş bir Viking salonunun ortasında buldum.

Halen gövdesinden sıcak bal likörünün damladığı gemimiz bir köşede yan yatmış halde duruyordu. Sütun yerine onlarca batık geminin omurgasının kullanıldığı salonun birkaç yüz metre yükseklikteki tavanı en tepede içe doğru kavis yaparak bir kubbe meydana getiriyordu. Sütunların arasında kalan duvarlar, anlama şansımın olmadığı fizik kurallarıyla bir arada duran dalgalı yeşil sulardan oluşmuştu. Sudan duvarların içinde diğer denizaltı odalarına açıldığını tahmin ettiğim bazı kapılar vardı. Zemin, ayakkabılarımın ayaklarımda olmasına şükretmeme neden olan yumuşak bir yosun tabakasıyla kaplıydı.

Salonun düzeni tipik bir Viking parti mekânından çok farklı değildi. Salonu hâkimiyeti altına almış dikdörtgen şekilli devasa ziyafet masasının iki yanında oyma kırmızı mercandan sandalyeler ve masanın karşı ucunda inciler ve köpekbalığı dişleriyle süslenmiş şaşaalı bir taht vardı. Hayaletimsi yeşil renkte alevlerle yanan man-

gallar salonu kızarmış yosun kokusuyla dolduruyordu. Şöminede yanan harlı ateşin üzerinde az önce içinde olduğumuz koca kazan asılıydı. Ama kazan şimdi o kadar da büyük görünmüyordu. Yani ancak bir öküz sürüsünü pişirecek kadar büyüktü. Kazanın cilalı bronz yüzeyine dalga ve hırlayan yüz tasarımları işlenmişti.

Ev sahibimiz/bizi esir alan kişi çatık kaşlarla kollarını kavuşturup önümüzde dikildi. Artık yalnızca yetişkin bir insanın iki katı kadar uzundu. Ordu yeşili renkte daracık kot pantolonunun paçaları sivri uçlu çizmelerinin üzerinde kıvrılmıştı. Düğmelenmiş yeleğinin altındaki beyaz gömleğinin kollarını yukarı çektiğinden, iç içe geçmiş runik dövmeleri ortaya çıkmıştı. Hasır şapkası ve altın çerçeveli gözlüğüyle, tek istediği makrobiyotik meyve püresinin parasını ödeyip dükkânı terk etmekken, hızlı kasada bir sürü şey satın almış bir grup insanın arkasında beklemek zorunda kalan sinirli bir Whole Foods* müşterisi gibi görünüyordu.

Dalga kızlar babalarının arkasında -beklediğimin aksine, Meksika dalgalanması yapmaya kalkışmadan- geniş bir yarı çember oluşturdu. Bu dişi devlerin her biri kendine özgü bir şekilde dehşet verici olsa da, sevgilerini göstermek amacıyla onu parçalamak için ünlü bir şarkıcının konser salonundan çıkmasını bekleyen azılı hayranlar gibi, pis pis sırıtıyor, kıkırdıyor, heyecanla birbirlerini itip duruyorlardı.

Deniz tanrıçası Ran'la karşılaşmamı hatırladım. Ran, kocasının evde kendi birasını yapmaktan hoşlanan bir *hipster* olduğunu söylemişti. O anda kocasını anlatış şekli kavrayamayacağım kadar tu-

* Yapay koruyucular, renklendiriciler, tatlandırıcılar, hidrojenlenmiş yağlar içermeyen, doğal, işlenmemiş gıdalar satan bir süpermarket zinciri. (ç.n.)

haf gelmişti. Sonrasında düşündüğümdeyse bunu komik bulmuştum. Şimdiyse biraz gerçek gibi geliyordu çünkü söz konusu *hipster* tanrının karşımda dikilen adam olduğuna neredeyse emindim.

"Sen Aegir'sin," diye tahminde bulundum. "Deniz tanrısı Aegir."

Aegir, *Öyleyse ne olmuş? Öyle ya da böyle bal likörümü bozdunuz*, dermiş gibi homurdandı.

"Bunlar da..." Yutkundum. "Yani bu tatlı hanımlar da senin kızların mı?"

"Tabii ki! Dalgaların Dokuz Dişi Devi! Adları Himminglaeva, Hefring, Hrönn..."

"Hefring benim, baba," dedi, en uzun boylu olan kızı. "Hrönn bu."

"Doğru," dedi Aegir. "Ve Unn, Bylgya..."

"Balya mı?" dedi, yarı baygın durumdaki Yarıkaya'yı tutmak için elinden geleni yapan Mallory.

"Tanıştığımıza memnun olduk!" dedi Samira, Aegir diğer kızları Comet, Cupid ve Rudolph'u takdim edemeden. "Misafir haklarımızı talep ediyoruz!"

Samira akıllı kızdı. Bazı nazik devlerin evlerinde misafir haklarınızı almak sizi katledilmekten -en azından geçici olarak- muaf tutabilirdi.

Aegir burnundan soluyarak, "Siz beni vahşi biri mi sandınız?" dedi. "*Elbette* misafir haklarınıza sahipsiniz. Bal likörümü mahvetmenize ve hakaret ölçüsünde sarı bir gemiye sahip olmanıza rağmen, şu anda benim evimdesiniz. Sizinle ne yapacağıma karar vermeden önce en azından birlikte yemek yiyeceğiz. Tabii aranızdan biri Magnus Chase değilse. Çünkü Chase buradaysa

kendisini hemen öldürmem gerekiyor. Umarım aranızda kimse Magnus Chase değildir?"

Kimseden ses çıkmadı ama arkadaşlarım bana, *Lanet olsun sana, Magnus!* dermiş gibi bakıyordu.

"Varsayalım ki..." dedim. "Aramızdan biri Magnus Chase. Neden onu öldürmen gerekiyor?"

"Çünkü karım Ran'a söz verdim! Neden bilmiyorum ama Ran o çocuktan nefret ediyor!"

Hararetle başlarını sallayan dokuz kız kardeş, "Ondan nefret ediyor. Hem de çok. Çok nefret ediyor," gibi şeyler söyleyerek birbirlerini onayladılar.

"Ah..." Bal likörüne bulanmış olduğuma memnundum. Belki de likör, alnımda biriken terin görünmesini engellerdi. "Peki... tatlı karın nerede?"

"Bu gece burada değil. Ağlarına çöp toplamak için dışarı çıktı."

"Tanrılar adına... şükürler ol... demek istediğim... en azından ailenin geri kalanıyla zaman geçireceğime çok memnun oldum."

Aegir başını hafifçe yana eğdi. "Evet. Kızlarım, misafirlerimiz için masaya fazladan tabak koymanız gerekiyor. Ben de gidip şefimizle, elimizdeki lezzetli tutsakları nasıl pişireceğiyle ilgili konuşayım!"

Aegir'in elini sallamasıyla yan kapılardan biri açıldı. Kapının ardında geniş bir mutfak olduğunu gördüm. Fırının üzerinde kimlerin olduğunu fark ettiğimde bir dalga tanrıçası gibi çığlığı basmamak için bütün irade gücümü kullanmam gerekti. Fırının üzerinde asılı birbirinin aynısı iki kanarya kafesinin içinde, uzun mesafeli keşif uzmanlarımız Blitzen ve Hearthstone vardı.



DOKUZ

GEÇİCİ VEJETARYEN OLUYORUM

Bir devin mutfağında, fırının üzerinde asılı kanarya kafeslerindeki arkadaşlarınızla göz göze geldiğiniz o tuhaf anlardan biriydi. Ama daha da fenası, adınızın duyulmasını en çok istemediğiniz anda, arkadaşlarınızdan birinin sizi görüp adınızla seslenmesiydi.

Ayağa fırlayan Blitzen kafesinin parmaklıklarına tutundu. "MA..."

"MANZARAYA BAK BE!" diye bağırdım, Blitzen'in sesinin üzerine çıkmak için. "Ne kadar da güzel bir türmüş bunlar!"

Hemen arkamdan gelen Sam ve Alex'le koşar adım kafeslere doğru gittik. Aegir çatık kaşlarla bizi izliyordu. "Kızlarım, diğer misafirlerimizle ilgilenin!" Deniz tanrısı, yosunla kaplı zemine yüzüstü devrilmemesi için yarı baygın durumdaki Yarıkaya'yı taşıyan Mallory'yle T.J.'yi göstererek, çöplerin dışarı atılmasını istermiş gibi bir el hareketi yaptıktan sonra, peşimizden mutfağa girdi.

Mutfaktaki tüm araç gereçler insan boyutlarının iki katı büyüklüğündeydi. Fırının düğmeleri bile büyük servis tabakları kadardı. Yara almamış gibi görünen ama küçük düşürülmüşlükleri

her hallerinden belli olan Hearthstone ve Blitzen'in kapatıldığı kafesler dört ocaklı fırının üzerine asılmıştı. Kafeslerin arkasındaki fayans kaplı duvara kırmızı renkte gösterişli bir elyazısıyla *Buon Appetito!** yazılmıştı.

Hearthstone'un üzerinde her zamanki motorcu kıyafetleri vardı ve taşıdığı tek renkli parça çizgili şalıydı. Belki kansızlıktan mustaripti, belki de yalnızca dehşete düşmüştü. Her zaman soluk olan yüzü ve beyaz-sarı saçları yüzünden anlamak kolay değildi. Belki de arkasındaki *Buon Appetito!* yazısı yüzünden utanmıştı.

Blitzen lacivert blazer ceketini düzelttikten sonra leylak rengi ipek gömleğini itinayla kot pantolonunun içine soktu. Kıyafetleriyle uyumlu mendili ve kravatı birazcık eğri dursa da, cüce dostum bu akşam yemeğinin menüsünde bulunan bir tutsak için gerçekten çok şık görünüyordu. Kıvırcık siyah saçları ve sakalı bakımlıydı. Genel olarak, görünümü kapatıldığı kafesin demir parmaklıklarıyla güzel bir uyum içindeydi.

Başka bir nedenden değilse bile, Aegir'in Blitzen'i bu şıklığından dolayı serbest bırakması gerekirdi.

Tutsak arkadaşlarımı uyarmak için hızlı hareketlerle işaret dilini kullandım: *Adımı söylemeyin. Yoksa A-E-G-I-R beni öldürür.*

Deniz tanrısı için hangi ad işaretini kullanacağımızı bilmediğimden Aegir'in adını harf harf kodlamıştım. Çatıkkaş, *Biracı Adam* veya *hipster'ın kısaltılmışı H* gibi mantıklı seçeneklerimiz vardı.

Deniz tanrısı yanıma geldi. "Gerçekten güzel bir tür. Olur da çat kapı gelen misafirlerimizi ağırlamamız gerekir diye her zaman gün içinde taze bir av yakalamaya çalışırız."

* İtalyanca. "Afiyet olsun!" (ç.n.)

"Çok akıllıca!" dedim. "Ama siz normalde cüce ve elf yer misiniz? Tanrıların..."

"Tanrı mı?" Aegir kahkahayı patlattı. "İşte burada yanılıyorsun, küçük ölümlü. Ben o muhallebi çocuğu Aesir veya Vanir tanrılarından değilim! Ben bir dev tanrısıyım. Sapına kadar bir devim!"

Sanırım ilkokul üçüncü sınıf beden eğitimi dersinden beri *muhallebi çocuğu* lafını duymamıştım ve bunun bir iltifat olmadığına emindim. "Yani... cüce ve elf yiyorsunuz, öyle mi?"

"Bazen." Aegir biraz savunmaya çekilmişti. "Arada sırada trol ya da insan da yeriz. Ama ağzıma asla hobgoblin koymam! Neden sordun ki?" Gözlerini kıstı. "Yoksa özel bir diyette falan mısınız?"

Bir kez daha, aramızda en hızlı davranan kişi Sam oldu. "Aslında evet! Ben Müslüman'ım!"

Aegir Sam'e bakıp yüzünü buruşturdu. "Anlıyorum. Üzgünüm. Haklısın, cüccelerin helal etten sayıldığını sanmıyorum. Ama elfler konusunda çok emin değilim."

"Elfler de helal değil," dedi Sam. "Aslına bakacak olursan, Ramazan ayındayız. Yani, onları yiyemem veya onları yiyen birilerinin yanında oturamam. Bu kesinlikle yasak. Ama iftar zamanı orucumu açarken yanımda cüccelerin ve elflerin olması gerekir."

Sam'in bunu uydurduğuna emindim ama ne biliyordum ki? Sanırım Sam, Aegir'in Kur'an'ın yasakları konusunda benden de az şey bildiğine bel bağlamıştı.

"Ne yazık." Ev sahibimiz iç çekti. "Peki ya diğerleri?"

"Ben vejetaryenim," dedim. Bu doğru değildi ama nohut ezmesi gibi et olmayan şeyler de yiyordum, değil mi? Hearth'le

Blitz'e baktığımda, ikisi de hararetle ellerinin başparmaklarını kaldırdı.

"Benim de saçlarım yeşil." Alex, *Elden bir şey gelmez*, dermiş gibi ellerini iki yana açtı. "Korkarım cüce ya da elf yemek benim inançlarıma da aykırı. Ama teklif için gene de çok teşekkürler."

Aegir, misafirperverliğinin sınırlarını zorluyormuşuz gibi bir süre öfkeyle gözlerini üzerimize diktikten sonra, kafeslerinin içinde mümkün olduğunca helal et gibi görünmemeye çalışan Blitzen'le Hearthstone'a baktı.

"Yani günün avları pişirilemeyecek," diye homurdandı deniz tanrısı. "Ama misafirlerimizi ağırlamak için her zaman elimizden gelenin en iyisini yaparız. *Eldir!*"

Aegir son kelimeyi öylesine yüksek sesle söylemişti ki korkudan sıçrayıp kafamı fırın kapağının tutacağına çarptım.

Mutfağın içindeki bir yan kapı açıldı ve kiler olduğunu düşündüğüm bir odadan yoğun bir duman bulutu içinde yaşlı bir adam çıktı. Pofuduk şapkasıyla tamamlanan beyaz şef kılığındaydı ama kıyafetleri yanma sürecindeymiş gibi görünüyordu. Kollarının ve önlüğünün üzerinde alevler dans ediyordu. Göğsü kaynamak üzereymiş gibi, yakasının iç tarafından buharlar yükseliyordu. Gri kaşlarıyla sakalında kıvılcımlar çakıyordu. Altı yüz yaşındaymış gibi görünüyordu ve yüzünde öylesine bozuk bir ifade vardı ki, bütün bu zamanı korkunç şeyleri koklayarak geçirmiş olabilirdi.

"Ne oldu?" dedi ters bir sesle. "Elf için sos hazırlıyordum."

"Akşam yemeğine başka bir şeyler çıkarmamız lazım," diye emretti Aegir. "Elf ve cüce yenmeyecek."

"Ne?" dedi Eldir.

"Misafirlerimiz belli şeyleri yiyemiyor. Bu yüzden helal, vejetaryen ve yeşil saç dostu yemekler çıkaracaksın."

"Ramazan ayındayız," diye ekledi Sam. "Yani orucumu benimle açmaları için tutsakları da serbest bırakman lazım."

"Hmmm," dedi Eldir. "Benden (anlaşılmaz mırıldanmalar) bu kadar kısa sürede (anlaşılmaz mırıldanmalar) yeşil saç dostu bir menü mü istiyorsunuz? Galiba dondurucuda biraz yosunlu börek kalmıştı." Yaşlı şef yakınmaya ve yanmaya devam ederek kilerine geri döndü.

"Kabalık yapmak istemem," dedim Aegir'e. "Ama şefin yanıyor muydu?"

"Ah, Eldir asırlardır böyledir. Diğer hizmetçim Fimafeng Loki tarafından öldürüldükten sonra Eldir'in iki kat fazla çalışması gerekti ve bu da onu *yakıcı* bir öfkeye sürükledi."

Bunu duyduğumda göğsümde minik bir umut kabarcığı oluştu. "Hizmetçini Loki'nin öldürdüğünü mü söyledin?"

"Evet!" Aegir kaşlarını çattı. "O alçağın salonumu nasıl rezil ettiğini eminim duymuşsunuzdur!"

Hey millet, Aegir de Loki'nin düşmanı, dermiş gibi Sam'le Alex'e baktım.

Ve onlara bakarken Sam'le Alex'in Loki'nin çocukları olduğunu hatırladım. Aegir'in arkadaşlarımı, Magnus Chase adındaki insanları sevdiğinden daha çok seveceğini sanmıyordum.

"Lord Aegir," dedi Sam. "Loki'nin salonunuzu rezil ettiği gün... tanrıların ziyafeti mi vardı?"

"Evet, evet," dedi Aegir. "Tam bir felaketti! Dedikodu blogger'ları o gün bayram etmişti!"

Sam'in zihninin nasıl çalıştığını görebiliyordum. Arkadaşımın yerinde Eldir olsaydı, herhalde başörtüsünün kenarlarından buhar çıkmaya başlardı.

"Hikâyeyi hatırlıyorum," dedi Sam. Ardından Alex'i kolundan yakaladı. "Namaz kılmam lazım. Alex'in bana yardım etmesi gerekiyor."

Alex gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi?"

"Lord Aegir," dedi Sam. "Hızlı bir namaz için salonunuzun bir köşesini kullanabilir miyim?"

Deniz tanrısı yeleğini çekiştirdi. "Eh, sanırım."

"Teşekkürler!"

Sam'le Alex hızlı adımlarla mutfaktan çıktılar. Hepimizi canlı bir şekilde Aegir'in salonundan çıkaracak sağlam bir plan kuracaklarını umuyordum. Ve Sam gerçekten namaz da kılacaksa... eh, daha önce bir İskandinav tanrısının (pardon, *dev tanrısının*) evinde namaz kılıp kılmadığını merak ediyordum. Bu dini paradoks yüzünden buranın yıkılmasına şaşırmazdım.

Aegir bana bakıyordu. Mutfağa, vejetaryen bir arkadaşınıza cüce ve elf eti ikram etmeye çalıştığınız bir akşam yemeğinin rahatsız edici sessizliği çökmüştü.

"Ben de kilerden biraz bal likörü getireyim," dedi Aegir, en sonunda. "Lütfen bana senin ve arkadaşlarının bal likörü de içemeyeceğini söyleme!"

"Sanırım içebiliriz!" dedim çünkü yetişkin bir devin sinirden ağlamaya başladığını görmek istemiyordum.

"Dalgalara şükürler olsun." Aegir yelek cebinden çıkardığı bir anahtarlığı bana fırlattı. "Sen de akşam yemeğini... demek istedi-

gim, tırtıkları kafeslerinden çıkarsana. Sonra da kendine..."

Eliyle ziyafet salonunu gösterdikten sonra çekip gitti. Cümlesini nasıl tamamlayacağını düşündüm: *Sonra da kendine içki al? Sonra da kendine sandviç yap? Sonra da kendini öldür?*

Hemen fırının üzerine tırmanıp Hearth'le Blitz'i kanarya kafeslerinden çıkardım. Fırının sol ön ocağının üzerinde gözyaşlarıyla birbirimize sarıldık.

"Evlat!" dedi Blitzen, beni kucaklayarak. "Bizi kurtarmaya geleceğini biliyordum!"

"Ah, aslında burada olduğunuzu bilmiyordum." Hearthstone'un anlaması için konuşurken bir yandan da ellerimi sallıyordum ama işaret dilini birkaç haftadır kullanmadığım için ellerim yavaş kalmıştı. İnsan pratik yapmayınca çabuk unutuyordu. "Ama sizi bulduğuma çok sevindim."

Hearthstone dikkatimizi çekmek için parmaklarını şıklattı. *Ben de çok sevindim,* dedi işaret diliyle. Ardından belindeki run kesesine vurdu. *Aptal kafesler büyüyü etkisiz kılıyordu. Blitzen çok ağladı.*

"Ağlamadım," diyerek itiraz etti Blitzen, aynı anda işaret dilini kullanarak. "Asıl ağlayan sendin!"

Ben ağlamadım, dedi Hearthstone. *Sen ağladın.*

Kullandıkları işaret dili birbirlerini göğüslerinden dürtmeye dönüştü.

"Çocuklar," diyerek araya girdim. "Ne oldu? Kendinizi nasıl burada buldunuz?"

"Uzun hikâye," dedi Blitz. "Kimseye bulaşmadan sizi fenerde bekliyorduk."

Bir denizyılanıyla dövüşüyorduk, dedi Hearth.

"Yanlış bir şey yapmıyorduk," dedi Blitz.

Yılanın kafasına taş atmak yanlış değil miydi?

"Eh, bizi tehdit ediyordu! Sonra bu dalga gelip bizi yuttu."

Dalgada dokuz öfkeli kadın vardı. Yılan onların evcil hayvanıydı.

"Bunu nereden bilecektim?" diye homurdandı Blitz. "Yılan gidip getirmesi için fırlatılan bir şeyin peşine düşmüş gibi görünmüyordu. Ama bunun önemi yok, evlat. Keşif gezimizde bazı bilgilere ulaştık ve haberler iyi değil..."

"Misafirler!" diye seslendi Aegir, ana salondan. "Gelin! Gelin de bal likörü içip karnınızı doyurmak için bize katılın!"

Bunu daha sonra konuşacağız, dedi Hearth, son kez Blitz'i göğsünden dürterek.

Boston sokaklarında evsiz olduğumuz günlerde biri bizi akşam yemeğine çağırdığında koşarak giderdik. Şimdiyse adımlarımızı istemeden atıyorduk.

Bu hiç de beni heyecanlandırmayan bir beleş yemekti.

Etrafımızda koşturan Aegir'in dokuz kızı masaya tabak, çatal ve kadeh koyuyordu. Aegir kendi kendine mırıldanarak, her biri runlarla etiketlenmiş bal likörü fıçılarının olduğu bir rafı kurcalıyordu. Çoktan yerlerine oturmuş olan T.J., Mallory ve Yarıkaya kırmızı mercandan sandalyelerinde rahatsız görünüyorlardı. Aralarında boş sandalyeler vardı. Artık bilincini az çok kazanmış olan Yarıkaya Gunderson gözlerini kırpıştırarak etrafına bakınırken, bütün bunları rüyasında gördüğünü umuyormuş gibi bir hali vardı.

Gemimizin yanında kıldığı namazını bitiren Sam seccadesini toplayıp Alex'le kısa bir konuşma yaptıktan sonra, birlikte yanımıza geldiler. Sam'in aklında harika bir plan varsa, bu planın Alex'le yunusa dönüşerek, *Görüşürüz, ezikler!* diye bağırıp kendi başlarına kaçmayı içermemesi içimi rahatlatmıştı.

Yemek masası, yarıya kesildikten sonra ortasından ayrılarak açılan dünyanın en büyük gemi direğinden yapılmış gibi görünüyordu. Bir çapa zinciriyle masanın üzerindeki çatı kirişlerine deniz camından koca bir avize asılmıştı. Salonu mumlar ya da elektrikli ışıklar değil, aşırı ölçüde büyük duvar şamdanlarının içinde dönüp duran ölülerin parıldayan ruhları aydınlatıyordu. Herhalde bunu, ortamın özel bir atmosfer kazanması için yapmışlardı.

Blitz'le Hearth'ün arasındaki boş sandalyeye oturmak üzereyken, masanın üzerine adların yazılı olduğu kartların konduğunu fark ettim. CÜCE. HRÖNN. ELF. HEFRİNG. YEŞİL BAŞÖRTÜSÜ. Kendi kartımı masanın karşı tarafında buldum: SARIŞIN ÇOCUK.

Harika. Yerlerimiz önceden belirlenmişti.

İki yanıma Aegir'in kızlarından ikisi oturdu. Kartlara göre, solumdaki hanımefendi Kolga'ydı. Sağımdakiyse... onun da adı Blodughadda'ydı. Acaba bu adı, dokuzuncu kızını doğurduktan sonra anestezi etkisi altındayken annesinin çıkardığı sesten ilham alarak mı koymuşlardı? Ona kısaca Blod demeye karar verdim.

"Selam," dedim.

Blod gülümsediğinde, dişlerinin kıpkırmızı lekelerle kaplı olduğunu gördüm. Dalgalı saçlarına da kan bulaşmıştı. "Selam. Seni denizin dibine çektiğime çok memnun oldum."

"Evet, çok makbule geçti."

Kız kardeşi Kolga bana doğru sokulduğunda, kolumun ön kısmının buzlanmaya başladığını fark ettim. Elbisesi buz kırıkları ve sulu çamurdan yapılmıştı. "Umarım babamız onları burada tutmamıza izin verir, kardeşim. Bunlardan çok iyi işkence edilecek ruh çıkar."

Blod kıkırdadı. Nefesi buzluktan yeni çıkmış dana kıyması gibi kokuyordu. "Evet, aynen öyle! Şamdanlarımızda mükemmel görünecekler!"

"Teklifiniz için teşekkür ederim," dedim. "Ama bugünlerde programımız çok dolu."

"Ah, ne kabayım," dedi Blod. "Sizin dilinizde adım Kan Kırmızısı Saç anlamına geliyor. Kız kardeşimin adı ise Dondurucu Dalga. Ve senin adın da..." Çatık kaşlarla kartıma baktı. "Sarışın Çocuk mu?"

Bu adın Kan Kırmızısı Saç'tan daha kötü olduğunu sanmıyordum.

"Bana Jimmy diyebilirsiniz. Sizin dilinizde... gene Jimmy anlamına geliyor."

Blod bu cevapla tatmin olmuş gibi görünmüyordu. "Sende bir şey var." Yüzümü kokladı. "Daha önce bir deniz savaşında kan kırmızısı sularımda bulunduğun oldu mu?"

"Bulunmadığıma eminim."

"Belki de annem Ran senin gibi birini anlattı bana. Ama neden annem..."

"Misafirler!" Aegir'in bağırarak araya girmesine bu kadar sevineceğimi düşünmezdim. "İşte, bu akşam size sunacağım içkileri-

min ilki. Bu harika bir aperatif olarak içilebilecek, şeftali aromalı bir bal likörü. Tadına baktıktan sonra yorumlarınızı duymak isterim."

Aegir likör fıçısını eline alıp masada dolanarak herkese servis yaparken dokuz kızı da ahlayıp, ohlamaya başladı.

"Meyvemsi tadını alacağınızı sanıyorum," dedi Aegir. "İçine çok az da..."

"Magnus Chase!" diye haykırdı Blod, ayağa kalkıp parmağını bana doğrultarak. "Bu çocuk MAGNUS CHASE!"



ON

BAL LİKÖRÜ HAKKINDA KONUŞSAK?

Tipik bir durumdu. Biri *meyvemsi tat* dediği anda insanın aklına benim adım geliyordu.

Haydi ama millet!

Aegir'in kızları ayağa fırladı. Ellerine bizi bıçaklamak için et bıçaklarını, bir yerlerimize saplamak için çatallarını ve bizi boğmak için peçetelerini aldılar.

"Magnus Chase mi?" diye bağırdı Aegir. "Burada neler oluyor?"

Arkadaşlarım ve ben hiç kıpırdamadan duruyorduk. Hepimiz bir devin evinde misafir haklarının nasıl işlediğinin farkındaydık. Ölümüne bir dövüşe girmeden, konuşarak buradan çıkma şansımız halen vardı. Ama silahlarımızı çektiğimiz anda misafir sıfatımızı kaybedecek ve günün avı olacaktık.

Kendi evinde oynayan bir dev tanrı ailesine karşı şansımız, tahmin edebileceğiniz gibi, azdı.

"Durun!" dedim, Kan Kırmızısı Saç adında bir kadın tepemde

bıçakla dikilirken elimden geldiğince sakin çıkmasına çalıştığım bir sesle. "Bizler halen masanızda oturan misafirleriz. Ve hiçbir kuralı çiğnemedik."

Aegir'in hasır şapkasının altından buhar çıkıyordu. Altın çerçeveli gözlüğünün camları buğulanmış; kolunun altındaki likör fıçısı ceviz kıracağı içindeki talihsiz bir ceviz gibi çatlamaya başlamıştı.

"Bana yalan söyledin," dedi Aegir, öfkeyle. "Magnus Chase olmadığını söylemiştin!"

"Fıçını kıracaksın," diye uyarıda bulundum.

Bunu söylemem dikkatini çekti. Likör fıçısını iki eliyle tutarak bir bebek gibi önünde havaya kaldırdı. "Artık misafir hakları işlemez! Çünkü sizi masama kabul etmem sahte beyanınızla oldu!"

"Magnus Chase olmadığımı hiç söylemedim. Hem, kızlarınızın bizi buraya getirmesinin nedeni de kendi aramızda konuşurken bal likörü dememizdi."

Kolga hırladı. "Ve çirkin sarı bir geminiz olduğu için."

Kalbimin nasıl attığını gömleğimin içinden görebiliyorlar mıydı? "Öyle. Ama aynı zamanda bal likörü dediğimiz için. Buraya bal likörü hakkında konuşmak için geldik!"

"Öyle mi?" dedi Yarıkaya.

Mallory Yarıkaya'ya bir tane geçirecekmiş gibi baksa da, aralarında bir dişi deniz devi vardı. "Tabii ki öyle, seni öküz!"

"Yani, görüyorsunuz ki," diye devam ettim. "Bu sahte beyan değildi. Bu beyan bütünüyle doğruydu!"

Kurduğum kusursuz mantığa karşı çıkamayan Aegir'in kızları kendi aralarında mırıldanmaya başladılar.

Aegir fıçısını kucağına aldı. "Bal likörü hakkında söyleyecek neyiniz var ki?"

"Bunu sormana sevindim!"

Ve bu soruya cevabımın olmadığını fark ettim.

Bir kez daha yardıma koşan Sam oldu. "Açıklayacağız! Ama hikâyeler akşam yemeği sırasında, iyi bir bal likörü eşliğinde çok daha iyi anlatılır, öyle değil mi?"

Aegir fıçısını sevgiyle okşadı. "Meyvemsi tadı olan bir aperatifle."

"Aynen," dedi Sam. "Önce birlikte iftarımızı yapalım. Yemeğin sonunda açıklamalarımız seni tam anlamıyla tatmin etmezse, o zaman bizi öldürebilirsin."

"Öldürebilir mi?" dedi T.J. "Demek istediğim... tabii ki öldürebilir."

Sağımda dikilen Blod'un pençeyi andıran tırnaklarından kırmızı renkte tuzlu su damlıyor; solumdaki Kolga'nın etrafındaysa minyatür bir dolu fırtınası dönüyordu. Arkadaşlarımın arasına dağılmış olan diğer yedi kız da Tazmanya canavarı gibi hırlıyorlardı.

Blitzen'in ellerini zincir zırhlı yeleğinin üzerine koyduğunu gördüm. Birkaç ay önce Skofnung Kılıcı'yla yaralandıktan sonra keskin silahlar konusunda biraz hassaslaşmıştı. Gözleri masadaki yüzlerin arasında dolanan Hearthstone ise konuşmayı takip etmeye çalışıyordu. Tek bir kişinin dudaklarını okumak bile yeterince zorken, bir oda dolusu insanın konuşmasını anlamaya çalışmak neredeyse imkânsız olmalıydı.

Mallory Keen, üzerine işlenmiş süslü tasarımı en yakınındaki dişi devin yüzüne kazımaya hazır bir halde, likör kadehini kavra-

mıştı. Uyku mahmurluğuyla kaşlarını çatan Yarıkaya'nın bütün bunların bir rüya olduğuna *ikna olduğu* belliydi. T.J., dikkat çekmemeye çalışarak çantasından tüfek kapsüllerini çıkarıyor; Alex Fierro ise sakince yerinde oturmuş, şeftali aromalı bal likörünü yudumluyordu. Alex'in çarpışmalara hazırlanması gerekmiyordu. Ölümcül telini ne kadar hızlı çekebildiğini daha önce defalarca görmüştüm.

Tabii ki masadaki kilit kişi deniz tanrısı Aegir'di. "Şunları öldürün!" diye bağırdığı anda bizi katledip bal likörü kazanına atarlardı. Canımızı dişimize takarak dövüşeceğimize şüphem yoktu. Ama sonunda kesinlikle ölecektik.

"Bilmiyorum..." dedi Aegir. "Karım seni görürsem öldürmemi söylemişti. Seni önce yavaşça boğmam, sonra diriltmem, ardından bir daha boğmam gerekiyor."

Bu gerçekten de Ran'ın sipariş edeceği türden bir cinayetti.

"Yüce Lordum," diyerek söze girdi Blitz. "Magnus Chase'i öldürmek için resmi bir *yemin* ettin mi?"

"Hayır. Ama karım bana burada..."

"Karının isteklerini dikkate almalısın pek tabii," diye devam etti cüce arkadaşım. "Ama misafir haklarını da değerlendirmelisin, değil mi? Ve bize hikâyemizi baştan sona anlatmamız için zaman vermeden, ne yapman gerektiğinden nasıl emin olabilirsin ki?"

"Bırak da onları öldüreyim, baba!" dedi, istisnai ölçüde büyük elleri olan kız. "Her biri delicesine çığlıklar atmaya başlayana dek onlara sımsıkı sarılacağım!"

"Sessiz ol, Sarılgan Dalga," dedi Aegir.

"Bu onuru bana bırak, baba," dedi bir diğer kız, tabağını yere

atarak. "Onları Jormungand'ın ağzına sokacağım!"

"Dur, Sokucu Dalga." Aegir kaşlarını çattı. "Cüce haklı. Bu bir ikilem..."

Aegir likör fıçısını şefkatle okşarken, şöyle bir şey demesini bekledim: "Likör fıçım öfkelendi. Ve likör fıçım öfkelendiğinde birileri ÖLÜR!"

Ama deniz tanrısı en sonunda iç çekerek, "Bu güzel bal likörünü ziyan etmek çok yazık olur," dedi. "Birlikte yiyip içeceğiz. Ve bana, bal likörüyle olan bağlantısına özellikle dikkat ederek, hikâyenizi anlatacaksınız."

Kızlarına yerlerine oturmalarını işaret etti. "Ama seni şimdiden uyarıyorum, Magnus Chase. Seni öldürmeye karar verirsem, intikamım korkunç olacak. Ben bir dev tanrısıyım. Zamanın başlangıcından beri varım! Erkek kardeşlerim Ateş ve Hava gibi, Deniz olan ben de asla zapt edilemeyecek kadar azgın bir gücüm!"

Mutfak kapısı sertçe açıldı ve kapı eşiğinde bir duman bulutu içindeki Eldir belirdi. Sakalı için için yanmaya devam ediyordu ve şef şapkası da alev almıştı. Kollarında, üstü kapalı servis tabaklarından oluşan, yana yatmış bir kule vardı.

"Glütensiz yemek kimindi?" diye sordu şef, ters bir sesle.

"Glütensiz mi?" dedi Aegir. "Glütensiz isteyen oldu mu yahu?"

"Benim," dedi Blod. Yüzümdeki ifadeyi fark ettiğinde kaşlarını çatıp savunmaya çekildi. "Ne? Bu da benim diyetim!"

"Peki," dedim.

"Tamam," dedi Aegir, tabakların dağıtılmasını üstlenerek. "Helal yemek Samira'nın. Vejetaryen olansa Çok-Yakında-Öldüreceğim-Magnus-Chase'in. Yeşil saçlı..."

"Benim!" dedi Alex, aslında bunu yapmasına hiç gerek olmadığı halde. Deniz devleriyle dolu bir odada bile saçları yeşil olan yalnızca oydu.

Tabaklar dağıtıldı. Kadehlere bal likörü döküldü.

"Pekâlâ," dedi Aegir, tahtına otururken. "Herkes iyi mi?"

"Bir tabak kaldı!" diye bağırdı Eldir. "Budist yemek kimin?"

"Benim," dedi Aegir.

Sakın ona bakma, dedim kendi kendime, zamanın başlangıcından beri var olan dev tanrı tofu ve fasulye filizleriyle dolu tabağının kapağını açarken. *Her şey bütünüyle normal.*

"Şimdi... nerede kalmıştım?" dedi Aegir. "Ah, evet. Asla zapt edilemeyecek azgın bir güç olmamdan bahsediyordum, değil mi? Seni parçalarına ayıracağım, Magnus Chase!"

Aynı esnada çatalına geçirdiği buharda pişirilmiş bezelye tanesini bize sallamıyor olsaydı Aegir'in tehdidi çok daha korkutucu olabilirdi.

Alex likörünü yudumladıktan sonra, "Bu bal likörünün *harikulade* olduğunu söyleyebilir miyim?" dedi. "Yanılmıyorsam, meyvemsi bir tadı var. Bu içkiyi nasıl hazırladınız?"

Aegir'in gözleri parıldadı. "Çok iyi bir damağın varmış! İşin sırrı balın sıcaklığında."

Heveslenen Aegir bal likörü hakkında uzun bir nutuğa girişirken, Alex de nazikçe başını sallayıp arada sırada sorular soratak konuşmayı derinleştirmeye başladı.

Bizler Aegir'in bal likörü hakkında söyleyecek güzel şeyler düşünürken arkadaşlarına zaman kazandırmaya çalışan Alex'in yemeği mümkün olduğunca uzatmaya çalıştığını fark ettim. Ama

ne yazık ki bal likörüyle ilgili fikirlerim tükenmişti.

Gözlerim Blod'un tabağına kaydığında bunun büyük bir hata olduğunu anladım. Tam ona baktığım sırada içine kırmızı bir jelatin kütlesini çekiyordu.

Başımı hemen diğer tarafa çevirdim ve tavuskuşu tüyleriyle birlikte servis edilmiş farklı renklere sahip kardan küplerin olduğu Kolga'nın tabağını gördüm.

Kendisine baktığımı fark eden Kolga bana öfkeyle hırladı. Dişleri keskiyle oyulmuş buz küplerini andırıyordu. Dişi dev bana bakarken sıcaklık öylesine hızlı bir şekilde düştü ki, kulak kanallarımda buz kristalleri çatırdamaya başladı.

"Sen neye bakıyorsun, Magnus Chase? Kar küplerimi yiyemezsin!"

"Hayır, hayır! Ben yalnızca... Ragnarok'ta hangi tarafta savaşacağınızı merak etmiştim."

Kolga tısladı. "Deniz her şeyi yutar."

Daha fazlasını söylemesi için bekledim. Ama belli ki Kolga'nın savaş planı bundan ibaretti.

"Pekâlâ," dedim. "Yani tarafsızsınız. Serinkanlılığınızı takdir ettim."

"Serin iyidir. Soğuk çok daha iyi."

"Doğru. Ama baban Loki'nin arkadaşı değil."

"Tabii ki değil! O korkunç dalaşmanın ardından nasıl arkadaş olabilirler? Loki o gün bu salonu, tanrıları, babamı, hatta babamın bal likörünü bile aşağıladı!"

"Anladım. Flyting."

Bu kelime bana tanıdık gelmişti. Valhalla'da TV ekranında

gördüğüme emindim ama ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Herhalde Bolverk adını da hiç duymamışsındır," diye sordum, şansımı zorlayarak. "Veya bal likörüyle nasıl bir ilgisi olabileceğini bilmiyorsundur?"

Kolga aptalın tekiymişim gibi bana güldü. "Bolverk, bal likörü hırsızının takma adıdır."

"Bal likörü hırsızı." Bu kulağa gerçekten çok kötü bir romanın adı gibi geliyordu.

"Kvasir'in Bal Likörü'nü çalan hırsız!" diye açıkladı Kolga. "Bu, babamın yapamadığı tek bal likörüdür! Ah, senin dünyadan haberin yok. Ruhunu şamdanlarımızdan birinin içine sokmak için sabırsızlanıyorum." Ve kar küplerinin tadını çıkarmaya geri döndü.

Kvasir. Harika. Bilmediğim bir adı sordum ve bilmediğim bir ad daha duymuş oldum. Ama önemli bir şeye -Randolph Amca'nın günlüğünde yazanları açıklayacak, Loki'yi yenme planını anlamamı sağlayacak ve hatta belki de buradan canlı çıkabilmemiz için bal likörü tabanlı bir çözüm sunacak yapboz parçalarının bir birleşimine- yaklaştığımı da hissediyordum.

Bal likörü yapımı hakkındaki konuşmasına devam eden Aegir, Alex'e mayalı besinleri ve hidrometreleri açıklıyordu. Alex ise kahramanca bir şekilde, konuyla çok ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Masanın karşısındaki Hearthstone'la göz göze geldiğimizde, *F-l-y-t-i-n-g nedir?* diye sordum işaret diliyle.

Kaşlarını çatıp, *Yarışma,* dedi. Havaya kaldırdığı işaret parmağını hızla döndürmüştü... Ah, tabii ya. Bu işaret dilinde *hakaret* demekti.

Peki K-V-A-S-İ-R? diye sordum.

Hearthstone sıcak bir fırına dokunmuş gibi ellerini geri çekti. *Demek biliyorsun?*

Sam dikkatimi çekmek için parmaklarını masada tıkırdattıktan sonra, ellerini işaret dilinde hızla hareket ettirdi: *Sana bunu anlatmaya çalışıyordum! Loki buradaydı. Çok uzun zaman önce. Hakaret yarışması. Aegir'e intikamını alacağına dair söz vermek zorundayız. Alex'le bal likörünü kullanabileceğimizi...*

Anladım, dedim, Sam'in sözünü keserek.

Şaşırtıcı bir şekilde, artık bir planımın olduğunu hissediyordum. Elbette bütün detaylar henüz belli değildi. Hatta detayların büyük kısmı belli değildi. Aslına bakılacak olursa içinde olduğum durum, gözlerim bağlı bir halde kendi etrafımda döndürüldükten sonra birinin elime bir sopa tutuşturup beni pinyatadan tarafa yönlendirerek, *Vurmaya başla!* demesine benziyordu.

Ama hiç yoktan iyiydi.

"Yüce Aegir!" Sandalyemden kalktım ve ne yaptığımı bile düşünmeden masanın üzerine çıktım. "Şimdi sana neden bizi öldürmemen gerektiğini ve bunun bal likörüyle ilgisini açıklayacağım!"

Masaya sessizlik çöktü. Dokuz dev kız, beni öldürebilecekleri bütün yolları akıllarından geçiriyorlarmış gibi gözlerini öfkeyle üzerime diktiler.

Göz ucuyla gördüğüm Alex'in bana işaret dilinde bir şey söylediğini fark ettim. *Fermuarın açık.*

Fermuarıma bakmamak için insanüstü bir irade gücüyle direndim. Dikkatimi çatık kaşlarla bana bakan Aegir'e ve sakalın-

dan sarkan fasulye filizine vermek zorundaydım.

Deniz tanrısı homurdandı. "Ben de mayalandırıcının nasıl sterilize edildiğini açıklıyordum. Umarım sözümü buna değecek bir şey yüzünden kesmişsindir."

"Öyle!" dedim, çaktırmadan fermuarımı kontrol ederken. Fermuarım gerçekten de açıktı. "Tayfamız Loki'yi adalet karşısına çıkarmak için denize açıldı! Loki zincirlerinden kurtularak kaçtı ama yaz ortasında yola çıkmadan önce gemisi *Naglfar*'ı bulacağız ve Loki'yi yakalayıp yeniden zincirleyeceğiz. Bize yardım edersen, Yüce Aegir, o korkunç dalaşmanın intikamını almış olursun."

Bir buhar bulutu Aegir'in hasır şapkasını patlamış mısır tenceresinin kapağı gibi yukarı itti. "O rezaletten konuşmaya nasıl cüret edersin!" dedi öfkeyle. "Hem de o rezaletin yaşandığı masada?"

"Loki'nin seni aşağıladığının farkındayım!" diye bağırdım. "Seni çok fena aşağıladı! Sen ve tüm tanrı misafirlerin aşağılandınız. Hatta bal likörünü bile aşağıladı! Ama Loki'yi mağlup edip bunun bedelini ödemesini sağlayabiliriz. Hatta... Loki'ye ben meydan okuyacağım!"

Sam başını ellerinin arasına alırken, Alex de tavana bakarak, *Ah, hayır*, dermiş gibi ağzını oynattı. Diğer arkadaşlarım da, bir el bombasının pimini çekmişim gibi dehşet içinde bana bakıyorlardı (bir keresinde, el bombalarının nasıl çalıştığını henüz tam anlayamamışken bunu Valhalla'daki eğitim savaşı cephesinde yapmıştım ve bu işin sonu benim için de bomba için de iyi bitmemişti).

Ölümcül bir sakinliğe bürünmüş olan Aegir masada öne doğ-

ru eğildi. Altın çerçeveli gözlüğünün camları parıldıyordu. "Magnus Chase, Loki'ye bir dalaşma karşılaşması için mi meydan okuyacaksın?"

"Evet." Arkadaşlarımın tepkilerine ve dalaşmanın tam olarak ne anlama geldiğini bilmememe rağmen, nedense bunun doğru cevap olduğuna emindim. "Onu dalaşmada ezip geçeceğim."

Sakalını kaşıyan Aegir fasulye filizini bulup yere attı. "Peki bunu nasıl başaracaksın? Flyting'de tanrılar bile Loki'ye rakip olamıyor! Sana avantaj sağlayacak harikulade bir gizli silaha ihtiyacın olacak!"

Hatta belki hakaretlerime meyvemsi bir tat verecek gizli bir malzemeye de, diye düşünerek, en derinden gelen görev kabul etme sesimle ilan ettim: "Kevin'ın bal likörünü kullanacağım!"

Alex de, Samira'nın başını ellerinin arasına alma kulübüne katıldı.

Aegir gözlerini kıstı. "Kvasir'in Bal Likörü demek istiyorsun sanırım?"

"Evet!" dedim. "Aynen!"

"İmkânsız!" diye itiraz etti Kolga, ağzında altı farklı renkte kar küpüyle. "Baba, onlara inanma!"

"Ve yüce Aegir," diye bastırdım. "Gitmemize izin verirsen... Sana Kvasir'in Bal Likörü'nden bir numune bile getireceğiz. Duyduğuma göre bu kendi başına yapamadığın tek içkiymiş."

Arkadaşlarım ve dokuz dişi dev Aegir'e dönerek kararını beklediler.

Deniz tanrısının dudaklarında ince bir tebessüm belirdi. Whole Foods'ta açılan yeni bir hızlı kasaya geçip en sonunda makrobiyotik meyve püresini satın almayı başarmış gibi görünüyordu.

"Eh, bu her şeyi değiştirir," dedi.

"Öyle mi?" dedim.

Aegir tahtından kalktı. "Loki'nin adaletin karşısına çıkarıldığını da, bir dalaşma karşılaşmasına girdiğini de görmeyi çok isterim. Ayrıca Kvasir'in Bal Likörü'nden bir numune de isterim. Ve misafir haklarınızı verdiğimden, sizi öldürmek de istemiyorum."

"Harika!" dedim. "O halde gitmemize izin verecek misin?"

"Ne yazık ki," dedi Aegir. "Sen halen Magnus Chase'sin ve karım da seni ölü istiyor. Gitmene izin verirsem bana çok kızar. Ama diyelim ki... ben bakmıyorken buradan kaçarsan ve kızlarım da seni yakalayıp öldüremezse... eh, böyle bir şeyi Norn'ların takdiri olarak kabul etmemiz gerekir!"

Yeleğini düzeltti. "Şimdi biraz daha bal likörü getirmek için mutfağa gidiyorum! Umarım ben burada yokken tatsız, beklenmedik bir şey olmaz. Benimle gel, Eldir!"

Yaşlı aşçı bana yakıcı bakışlarından birini attı. "Fimafeng için Loki'yi dalaşmada yen, tamam mı?" Efendisinin peşinden mutfağa gitti.

Ve mutfak kapısı kapandığı anda Aegir'in dokuz kızı sandalyelerinden fırlayıp bize saldırdılar.



ON BİR

KILICIM SİZİ (DRAMATİK DURAKSAMA) FUNKYTOWN'A GÖTÜRÜYOR!

Sıradan, ölümlü bir çocuk olduğum günlerde muharebeler hakkında pek bir şey bilmezdim.

Muharebelerde orduların karşılıklı dizildiğine, trompetlerin çaldığına ve ardından herkesin birbirini belli bir düzen içinde öldürmeye giriştiğine dair belli belirsiz fikirlerim vardı. Bir Viking muharebesinin nasıl olduğunu düşünmem gerekseydi de, herhalde herifin birinin *KALKAN DUVARI!* diye bağırdığını, bir grup kıllı sarışın herifin soğukkanlı bir halde saf tuttuğunu ve kalkanlarını Power Ranger Megazord gibi kıyak geometrik bir şekil oluşturacak şekilde birleştirdiklerini falan hayal ederdim.

Gerçek muharebe ise bambaşka bir şeydi. En azından bugüne dek girdiğim muharebeler öyleydi. Muharebe dediğimiz şey, açıklamalı dans, *lucha libre* güreşi* ve gündüzleri TV'lerde yayınlanan *talk show*'larda çıkan kavgaların birleşimi gibi bir şeydi.

* Meksika'da profesyonel bir güreş türü. (ç.n.)

Dokuz dişi dev aynı anda keyifle uluyarak üzerimize çöktüler. Ama arkadaşlarım saldırıya hazırdı. Mallory Keen, Sarılgan Dalga'nın sırtına atlayıp bıçaklarını devin omuzlarına sapladı. Yarıkaya Gunderson çift yönlü bir hamleyle ellerindeki likör kadehlerinden birini Hefring'in yüzüne, diğerini Unn'un karnına geçirdi.

Tüfeğini doldururken çok değerli saniyeler kaybeden T.J. ateş etmeye fırsat bulamadan, sevgili Himminglaeva bir gelgit dalgasına dönüşerek piyade arkadaşımı kapıp götürdü.

Hearthstone daha önce hiç görmediğim bir run taşı fırlattı:



Run taşı parlak bir ışık çakmasıyla Bylgya'ya çarparak dişi devi kocaman, öfkeli bir su birikintisine dönüştürdü.

Sam'in mızrağı elinde parıldıyordu. Kimsenin kendisine uzanamayacağı kadar havalandı ve dişi devleri saf Valkyrie ışınlarıyla vurmaya başladı. Aynı esnada süren kaosun içinde hoplayıp zıplayan Blitzen, "Eteğin çok uzun!", "Çorabını çekmen lazım!", "Bu şal elbisenle gitmemiş!" gibi acımasız moda eleştirileriyle dokuz kız kardeşin dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

Kolga ve Blod her iki yandan üzerime doğru koşmaya başladıklarında kahramanca bir hareketle masanın altına girip sürünerek kaçmaya çalışsam da, Blod beni bacağımdan yakalayıp dışarı çekti.

"Ah, hayır," diye hırladı, kıpkırmızı dişlerini göstererek. "Ruhunu vücudundan koparıp çıkaracağım, Magnus Chase!"

Bunu dediği anda gümüş sırtlı bir dağ gorili Blod'a çarparak yere devirdi ve yüzünü parçalamak için üzerine çöktü (biliyorum, bu kulağa korkunç geliyor ama esasen, goril Blod'un yüzüne saldırdığında dişi devin kafası çözülerek tuzlu suya dönüştü ve yosundan halıya karıştı).

Bana dönüp bakan gorilin gözlerinden biri kahverengi, diğeri altın rengindeydi. *Ayağa kalkıp savaş, seni aptal!* dermiş gibi sabırsızlıkla homurdandı.

Ve goril Kolga'ya döndü.

Geriye doğru sendeledim. Dört bir yanımda büyülü patlamalar oluyor, ışınlar uçuşuyor, baltalar fırlatılıyor, kılıçlar saplanıyor, moda hakaretleri savruluyordu. Bunların karşılığı ise tuzlu su patlamaları, buz kırıkları, kanlı jelatin toplarıyla geliyordu.

Gemimizi batırdıkları anda olduğu gibi, dişi devlerin güçlerini birleştirdiklerinde çok daha tehlikeli olacaklarını hissediyordum. Şu ana dek hayatta kalmamızın yegâne nedeni her bir kız kardeşin kendi hedefini öldürmeye yönelmiş olmasıydı. Yani bireysel olarak bu kadar sinir bozucu olmayı başarabilmiştik. Ama dokuz dişi dev tuhaf şarkılarını söylemeye ve ekip olarak çalışmaya başladığında işimiz biterdi.

Onlarla ayrı ayrı dövüştüğümüzde bile başımız büyük beladaydı. Dişi devlerden biri buharlaştığında ya da su birikintisine dönüştüğünde, birkaç saniye içinde yeniden oluşuyordu. Dokuza karşı sekiz kişiydik. Arkadaşlarım ne kadar iyi dövüşürse dövüşsün, dişi devler iç saha avantajına sahiplerdi. Ayrıca ölümsüz olmaları da güçlerine meyvemsi bir tat katıyordu.

Gemimize binip buradan çıkmanın, yüzeye ulaşmanın ve hız-

la uzaklaşmanın bir yolunu bulmak zorundaydık. Bunun için devlerin dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacımız vardı. Ben de tanıdığım en dikkat dağıtıcı varlığı çağırmaya karar verdim.

Boynumdaki kolyede asılı run taşını çektim.

Jack run taşından kılıca dönüştü. "Hey, seniyör! Biliyor musun, ben de Dalgakıran'ı düşünüyordum. Bana başka kız mı yok! Silahlıkta sürüyle başka kılıç... VAAAY! Aegir'in mekânındayız, ha! Harika! Bugün hangi bal liköründen ikram ediyor?

"Yardım etsene, Jack!" diye bağırdım, Blod önümde biçim kazanarak yükselirken. Dağılan yüzü yeniden yerine oturuyor, kocaman pençelerinden kan damlıyordu.

"Geldim, geldim!" dedi Jack. "Ama dostum, aklında olsun, Aegir'in *Oktoberfest** için yaptığı bal kabağı aromalı baharatlı bal likörü uğruna ölünecek bir içkidir!"

Ve Jack en sonunda Kan Kırmızısı Saç'la aramıza girdi.

"Hey, leydi!" dedi Jack. "Dans etmek ister misin?"

"Hayır!" diye hırlayan Blod, Jack'in etrafından dolaşmaya çalıştı ama Jack çok daha hızlıydı. Büyülü kılıcım Blod'un geçmemesi için keskin ucunu dişi deve dönük tutarak bir sağa, bir sola kayarken, bir yandan da *Funkytown*'u söylüyordu.

Blod'un Jack'i geçmeyi başaramaması bana birkaç saniye kazandırdı. Bu esnada Jack de disko dansına başlamıştı.

"Magnus!" diye bağırdı, üç metre kadar yüksekte süzülen Samira. "Gemiyi hazırla!"

Bunu duyduğumda içim burkuldu. Bir şekilde gemimizi yeniden denize açılmaya hazır hale getirebileceğimi umut eden ar-

* *Ekim Festivali.* Münih'te gerçekleşen dünyanın en büyük bira festivali. (ç.n.)

kadaşlarımın bana zaman kazandırmaya çalıştıklarını fark ettim. Benim üzgün, aldatılmış arkadaşlarım.

Koca Muz'a doğru koşmaya başladım.

Yan yatmış gemimizin direği sudan duvarı delip diğer tarafa geçmişti. Dışarıdaki akıntı güçlü olmalıydı çünkü gemiyi yosundan halının üzerinde hafifçe kaydırıyordu. Geminin omurgası yosunların içinde derin izler bırakıyordu.

Tedirgin bir halde gövdeye dokundum. Neyse ki bu dokunuşuma yanıt veren gemi küçülerek yeniden mendile dönüştü. Mendili katlayıp avucumun içine sıkıştırdım.

Bütün arkadaşlarımı bir araya getirebilirsem, belki de aynı anda su duvarının içinden geçip dışarı atlayabilir ve akıntı bizi buradan uzaklaştırırken gemiyi yeniden kurabilirdik. Belki de büyülü gemimiz bizi yüzeye çıkarırdı. Belki de boğulmaz ya da su basıncının altında ezilip kalmazdık.

Çok fazla *belki* vardı. Hem yüzeye çıkmayı bir şekilde başarsak bile, Aegir'in dokuz kızı daha önce bizi okyanusun dibine çekmeyi becermişti. Bunu neden bir daha yapamayacaklardı ki? Yani buradan kurtulduktan sonra onların bizi takip etmesini de engellemem gerekiyordu.

Gözlerimle arbedeyi taradım. Hearth peşindeki dişi devlere run taşları fırlatarak yanımdan geçip gitti. Görünüşe göre bu muharebede en etkili silah run taşlarıydı. Bir run taşı dişi devlerden birine isabet ettiğinde, dev birkaç saniye su birikintisine dönüşüyordu. Çok uzun bir süre değildi. Ama gene de bir şeydi.

Ziyafet salonunun duvarlarına dönüp baktığımda aklıma bir fikir geldi.

"Hearth!" diye bağırdım.

Ve kendi aptallığıma lanetler okudum. Bir gün sağır arkadaşıma seslenme alışkanlığımdan kurtulacağımı umuyordum. Mallory Keen'in, omuzlarına sapladığı hançerlerinin kabzalarıyla bir savaş robotu gibi yönlendirdiği Sarılgan Dalga'nın altında kalmamak için yana kaçıp, Hearth'ün peşinden koşmaya başladım.

Onu yakaladığımda kolunu çekiştirdim. *O run*, diye işaret ettim. *Neydi?*

L-A-G-A-Z. Su. Ya da... Daha önce hiç görmediğim bir işaret yaptı: Bir eli yatay kalırken, diğerinin parmakları bu eli kaşıyormuş gibi bir hareketti. Sanırım kabaca anlamıştım. *Damlamak, sızmak.* Belki de *sıvılaşmak.*

Bunu duvara yapabilir misin? diye sordum. *Ya da tavana?*

Hearth'ün ağzı hafifçe çarpıldı; bu onun şeytani sırıtışıydı. Başını salladı.

İşaretimi bekle, dedim.

Sokucu Dalga'nın "RAAARR!" diye haykırarak aramıza girmesiyle, Hearthstone arbedenin içine geri daldı.

Arkadaşlarımı dişi devlerden ayırmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Bunu yapabilirsem, ziyafet salonunun bir kısmını dokuz kız kardeşin üzerine yıkıp buradan kaçabilirdik. Bunun düşmanlarımızda kalıcı hasar bırakacağından şüpheliydim ama en azından onları şaşırtıp yavaşlatabilirdi. Asıl sorun, dövüşü nasıl ayırabileceğime dair hiçbir fikrimin olmamasıydı. Islık çalıp hava atışı yapılmasını önermemin işe yarayacağını sanmıyordum.

Bir oraya bir buraya hamle yapan Jack, ölümcül keskinliği ve daha da ölümcül olan 70'lerin disko klasiklerinin yorumlarıyla

dişi devleri taciz ediyordu. Kolga'nın halıya fırlattığı keskin buz parçaları Yarıkaya Gunderson'un yere yıkılmasına neden oldu. Bylgya, T.J.'yle dövüşüyordu; kırmızı mercan kılıca karşı süngü çarpışmasıydı bu. Sarılgan Dalga en sonunda Mallory'yi sırtından atmayı başarmıştı. Blitzen'in dişi devin yüzüne isabet ettirdiği yemek tabağı olmasaydı, Sarılgan Dalga Mallory'yi paramparça edebilirdi.

(Blitz'in pek bilinmeyen yeteneklerinden biri cüce tarzı *Ultimate Frizbi*'de* çok iyi olmasıydı.)

Himminglaeva, havadaki Sam'e doğru sıçrayarak bacaklarını yakaladığı anda Alex telini savurdu. Dişi dev birdenbire bel bölgesinden birkaç santimlik bir kısmı... daha doğrusu, belinin tamamını kaybetti. Çok düzgün bir şekilde ikiye parçalanmış olarak yere yıkıldı ve çözülerek deniz köpüğüne dönüştü.

Hearthstone'la göz göze geldiğimizde, *Runu ne zaman kullanayım?* diye sordu.

Buna cevabımın olmasını çok isterdim. Arkadaşlarım bu dövüşü sonsuza dek sürdüremezlerdi. Frey'in Barışı'nı, yani herkesin elindeki silahın fırlamasını sağlayan süper *mola* gücümü kullanmayı düşündüm ama dişi devler esasen silah kullanmaya ihtiyaç duymuyorlardı ve arkadaşlarımın da silahsız kalmaktan hoşlanacağını hiç sanmıyordum.

Yardıma ihtiyacım vardı. Fena halde yardıma ihtiyacım vardı. Ben de kendimi hiç rahat hissetmediğim bir şey yapmaya karar verdim. Sudan tavana bakarak bu defa eleştirel değil, içtenlikle dua ettim: "Pekâlâ, baba, yani Frey. Parlak sarı gemimizden yakı-

* Bir oyuncusu rakibin gol bölgesinde frizbiyi yakaladığında hücumdaki takımın sayı kazandığı, yedişer kişiden iki takımın mücadele ettiği bir frizbi oyunu. (ç.n.)

nırken nankörün teki gibi görünmüş olabilirim. Ama burada ölmek üzereyiz. Bu yüzden bana gönderebileceğin bir yardım varsa gerçekten çok makbule geçer. Amen. Sevgiler, Magnus. Hangi Magnus diyecek olursan, Magnus *Chase*."

Yüzümü buruşturdum. Dua etmekte berbattım. Ayrıca, Massachusetts Körfezi'nin dibindeyken yaz tanrısının bize nasıl yardım gönderebileceğinden de emin değildim.

"Selam," dedi yanımdaki biri.

Korkudan otuz santim yukarı fırladım. Bu şartlar altında az bile fırlamıştım.

Yanımda ellili yaşlarının sonunda görünen, iriyarı, on yıllar boyunca cankurtaran olarak çalışmış olabileceğini düşüneceğim kadar yanmış bir adam duruyordu. Üzerinde soluk mavi bir polo tişört ve kargo pantolonu vardı. Ayakları çıplaktı. Bal rengi saçlarıyla kısa kesilmiş sakalına griler karışmıştı. Onu hayatımda hiç görmediğime emin olsam da, bana çok eski arkadaşmışız gibi gülümsüyordu.

"Ah, selam?" dedim.

Valhalla'da yaşamaya başladığınızda birdenbire ortaya çıkan acayip varlıklara alışıyordunuz. Gene de, tesadüfen gerçekleşen bir karşılaşma için tuhaf bir andı.

"Ben senin büyükbabanım," dedi adam.

"Peki," dedim. Başka ne diyebilirdim ki? Adam kesinlikle Büyükbaba (ya da Büyükanne) Chase gibi görünmüyordu. Herhalde baba tarafımı kastediyordu. Yani ailemin Vanir tarafını. Şimdi... Frey'in babasının adını hatırlayabilirsem sorun kalmazdı. "Selam... büyükbaba."

"Okyanusta babanın elinden pek bir şey gelmez," dedi Frey'in babası. "Ama ben bir şeyler yapabilirim. Yardım ister misin?"

"Evet!" Muhtemelen yardım talebini hiç düşünmeden kabul etmem aptallıktı. Bu adamın dediği kişi olup olmadığını bile bilmiyordum ama güçlü bir varlığın yardım talebini kabul etmenin insanı her zaman borçlu çıkaracağının farkındaydım.

"Harika!" Hafifçe koluma vurdu. "Buradaki işim bittiğinde seninle yüzeyde buluşuruz, tamam mı?"

Başımı salladım.

Yeni bulduğum büyükbabam muharebenin ortasına yürüdü. "Selam, kızlar! Nasıl gidiyor?"

Dövüşler birdenbire durdu. Dişi devler temkinli bir halde yemek masasına doğru geriliediler. Arkadaşlarımsa sendeleyerek bana doğru yürümeye başladı.

Blod kıpkırmızı dişlerini sıkmıştı. "Njord, burada hoş karşılanmadığını bil!"

Njord! Adı bu! Büyükanne ve Büyükbabalar Günü'nde ona bir kart atmayı aklıma yazdım. Vikinglerde Büyükanne ve Büyükbabalar Günü vardı, değil mi?

"Ah, haydi ama Blodughadda!" dedi tanrı neşeli bir sesle. "Eski bir dostunuz bir kadeh bal likörü için evinize misafir olamaz mı? Neden medeni tanrılar gibi konuşmuyoruz?"

"Bu ölümlüler bizim!" diye kükredi Sarılgan Dalga. "Senin hiçbir hakkın yok!"

"Ama görüyorsunuz ki artık benim korumam altındalar. Yani eski çıkar çatışması durumumuza geri dönüyoruz, öyle mi?"

Diş devler öfkeyle tıslayıp hırlamaya başladı. Görünüşe göre,

Njord'u parçalarına ayırmak istiyorlar ama bunu denemeye korkuyorlardı.

"Hem," diye devam etti Njord. "Buradaki arkadaşlarımdan birinin size göstermek istediği bir numara var. Öyle değil mi, Hearthstone?"

Hearthstone gözlerimin içine baktı. Başımı salladım.

Hearth lagaz rununu yukarı doğru fırlattı. Run taşının otuz metre yukarıdaki tavana nasıl ulaştığını anlayamadım ama taş yükseldikçe hafifleyip hızlanıyormuş gibi görünüyordu. Çatı kirişlerinin birleştiği kubbeye çarpan taş altın rengi bir patlamayla infilak etti ve tavan içe doğru çökerek dişi devlerle Njord'u bir milyon galonluk suya gömdü.

"Şimdi!" diye bağırdım arkadaşlarıma.

Dalga bize çarpmadan hemen önce çaresizlik yüklü bir toplu kucaklaşmayla birbirimize sarıldık. Aynı esnada avucumdaki mendil açılarak etrafımızda büyümeye başladı. Çöken salon bizi sıkılan bir tüpteki diş macunu gibi yukarı fışkırttı ve parlak sarı Viking savaş gemimizle su yüzeyine doğru fırladık.



ON İKİ

NE AYAK DENECEK ADAM

Büyülü bir Viking gemisiyle okyanusun derinlerinden yukarı fırlamak gibisi yok!

Bu berbat bir deneyim. Hem de çok.

Gözlerimin lagaz'lanmış üzümler gibi olduğunu hissediyordum. Kulaklarım, kafamın arkasına bir kurşun yemişim gibi çınlıyordu. *Koca Muz* su yüzeyine çıkıp çenemi yerinden oynatacak bir şiddetle dalgaların üzerine oturduğunda, titreyerek ve sersemlemiş bir halde korkuluğa tutunmuştum.

Yelkenimiz kendi kendine açılırken, kürekler de suya inerek kendilerini çekmeye başladılar. Yıldızlarla kaplı gökyüzünün altında, sakinleşen, parıltılı suda ilerliyorduk. Hiçbir yönde kara görünmüyordu.

"Gemi... kendi kendini götürüyor," dedim.

Birdenbire yanımda beliren Njord, hiç de Aegir'in çöken salonunun altında kalmış gibi görünmüyordu.

Njord kıkırdadı. "Evet, Magnus. Tabii ki gemi kendini götü-

rüyor. Yoksa onu eski tarzda kürek çekerek ilerletmeye mi çalışıyordunuz?"

Öfkeyle bana bakan arkadaşlarımı görmezden gelmeye çalıştım. "Ah, belki."

"Tek yapmanız gereken bir yere gitmek istemek ve geminiz sizi oraya götürecek," dedi Njord. "Başka hiçbir şey gerekmiyor."

Bana borina halatlarını ve mizana direklerini öğretmeye çalışan Percy Jackson'la geçirdiğimiz bütün zamanı düşündüm. Viking tanrılarının Google-gemilerini icat ettiğinden haberimiz bile yoktu. Eminim direğin tepesinden suya atlamam gerekse gemi bu konuda da bana yardımcı olurdu.

"Magnus?" Ağzına giren dişi devlerden birinin bir tutam saçını çıkarırken, bunun hangi arada olduğunu bilemesem de, Alex'in cinsiyet değiştirdiğini fark ettim. "Bizi yeni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

"Millet, bu Frey'in babası Njord."

Kaşlarını çatan Blitzen, "Tahmin etmeliydim," diye mırıldandı.

Yarıkaya Gunderson'un gözleri büyüdü. "Njord mu? Gemilerin tanrısı Njord mu? *O* Njord mu?" Ve Berserker arkadaşımız arkasına dönerek güverteye kustu.

T.J., *Biz dostuz,* dermiş gibi ellerini havaya kaldırarak öne çıktı. "Yarıkaya'nın kusmasının sana karşı kişisel bir yorum olduğunu düşünme sakın, yüce Njord. Yardımın için minnettarız! Bizimkisi yalnızca başına sert bir darbe aldı."

Njord gülümsedi. "Hiç sorun değil. Hepiniz biraz dinlenseniz iyi olur. Üzerinize binen yüksek basıncın birdenbire kalkmasından dolayı hissedeceğiniz rahatsızlığı azaltmak için elimden gele-

ni yapsam da, önümüzdeki bir-iki gün kendinizi kötü hissedebilirsiniz. Ayrıca burunlarınız kanıyor. Ah, kulaklarınızdan da kan geliyor."

Njord'un hepimizden bahsettiğini fark ettim. Blodughadda gibi kan sızdırıyorduk ama en azından arkadaşlarım halen tek parçaydı.

"Peki, Njord," dedi Mallory, burnunu silerek. "Dinlenmesine dinlenelim ama şu dokuz dişi devin yeniden ortaya çıkıp bizi yok etmeyeceğine emin misin?"

"Hayır, hayır. Şu anda benim korumam altındasınız ve güvendesiniz! Şimdi torunumla konuşabilmem için bana biraz zaman verir misiniz?"

Alex ağzından son bir dişi dev saç teli çıkardıktan sonra, "Sorun değil, Frey Dede," dedi. "Millet, bu arada ben de artık kadınım. Yeni bir gündeyiz!"

(Oley be! Doğru tahmin etmişim!)

Samira yumruklarını sıkarak öne çıktı. Sırılsıklam başörtüsü sevgi dolu bir ahtapot gibi başına yapışmıştı. "Magnus, ziyafet salonunda kabul ettiğin şeyin farkında mısın? Orada ne için söz verdiğini..."

Njord elini kaldırdı. "Tatlım, bu konuyu Magnus'la benim konuşmama müsaade eder misin? Bu arada güneş doğmak üzere. Senin de sahur yapman gerekmiyor mu?"

Sam çene kaslarını oynatarak yıldızların silinmeye başladığı doğu yönüne baktı. "Haklısın. Gerçi iştahım yok ama... gene de bana katılmak isteyen var mı?"

T.J. tüfeğini omzuna attı. "Sam, yemek söz konusu olduğun-

da her zaman arkanı kollarım. Haydi aşağı inip mutfağın halen yerli yerinde olup olmadığına bakalım. Başka gelen?"

"Evet." Mallory deniz tanrısına yandan bir bakış attı. Neden bilmiyorum ama Njord'un ayakları onu büyülemiş gibi görünüyordu. "Magnus'a biraz aile zamanı tanıyalım."

Alex de, Yarıkaya Gunderson'u ayakta tutmak için elinden geleni yaparak peşlerinden gitti. Tabii bunu hayal etmiş de olabilirdim ama Alex'in merdivenden inmeden önce bana, *Sen iyi misin?* dermiş gibi baktığını sandım. Belki de her zamanki gibi neden bu kadar acayip bir tip olduğumu düşünerek bana öyle bakmıştı.

Geriye yalnızca birbirlerinin kıyafetlerini düzeltmeye çalışan Blitz'le Hearth kaldı. Hearth'ün şalı bir şekilde koluna askı gibi dolanmıştı. Blitzen'in kravatıysa süslü bir bandana gibi başına geçmişti. Bir yandan itişip dururken, bir yandan da birbirlerine yardımcı olmaya çalışıyor ama ikisinde de pek başarılı olamıyorlardı.

"Cüce ve elf." Njord'un sesi sakindi ama arkadaşlarım onu duydukları anda debelenmeyi kesip deniz tanrısına baktılar. "Siz burada bizimle kalın. Konuşmamız lazım."

Hearthstone bunu kabul etmiş gibi görünse de, Blitzen'in çatık kaşları daha da çatıldı.

Kendilerini çeken küreklere takılıp düşmeyeceğimiz, yelkenden tokat yemeyeceğimiz veya büyülü halatlara dolanmayacağımız tek yer olan güvertenin ön kısmına geçtik.

Njord korkuluğa sırtını verip bacaklarını olabildiğince geniş bir şekilde iki yana açarak yere oturduktan sonra ayak parmaklarını oynattı. Böyle yayılınca bize rahatça oturacağımız çok yer kalmadı ama Njord bir tanrı olduğundan ve az önce hayatımızı

kurtardığından, toplu taşıma magandaları gibi bacaklarını açarak oturma hakkını kazandığını düşündüm.

Blitz'le Hearth tanrının karşısında yan yana oturdular. Ben de, hareket halindeki bir araçta sırtım dönük oturmaktan hiç hoşlanmasam da geminin burnuna iliştim. Tanrının huzurunda kusan ikinci kişi olmayacağımı umut etmekten başka şansım yoktu.

"Pekâlâ," dedi Njord. "Bu iyi oldu."

Başım Play-doh kalıp makinesinden geçirilmiş gibi hissediyordum. Bal likörüyle tuzlu suya batmıştım. Ziyafet salonundaki vejetaryen yemeğime neredeyse hiç dokunamadığımdan midem gurulduyordu. Burnumdan damlayan kan kucağımda birikiyordu. Bunların dışında, evet, iyiydi.

Suyun yüzeyine çıkarken run taşı haline geri dönen Jack'in boynumdaki kolyenin ucunda, göğüs kemiğimde titreştiğini hissettim. Bana, *Ayaklarına iltifat et,* gibi bir mesaj veriyordu sanki.

Bunu ya hayal etmiştim ya da Jack'i yanlış anlamıştım. Belki de Jack, *Kahramanlığına iltifat et,* demişti.

"Yardımın için bir kez daha teşekkürler büyükbaba," dedim.

Njord gülümsedi. "Bana Njord diyebilirsin. *Büyükbaba* kendimi yaşlı hissetmeme neden oluyor!"

En azından iki ya da üç bin yaşında olduğunu düşünsem de onu küçük düşürmek istemiyordum. "Üzgünüm. Peki seni Frey mi gönderdi, yoksa yalnızca buralardan mı geçiyordun?"

"Ah, denize çaresizlik içinde edilen duaları duydum."

Njord ayak parmaklarını oynattı. Bana mı öyle geliyordu yoksa bilinçli olarak ayaklarını gözümüze sokmaya mı çalışıyordu? Demek istediğim, ayakları pedikürlüydü. Hiç nasır yoktu. Par-

maklarının arasında kir veya hobbitlerde olduğu gibi tuhaf ayak parmağı tüyleri de yoktu. Ama gene de...

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diye devam etti Njord. "Aslına bakacak olursanız, Aegir'le geçmişimiz çok eskilere dayanır. Aegir, Ran ve kızları tabiatın azgın güçlerini, denizin ham kuvvetini falan temsil ederken ben..."

"Sen de balıkçılığın tanrısısın," dedi Blitzen.

Njord kaşlarını çattı. "Başka şeylerin de tanrısıyım, Cüce Bey."

"Lütfen, bana Blitz diyebilirsin. Cüce Bey babamdı."

Hearthstone, Blitzen kendini bir tanrıya öldürtmek üzere olduğu zamanlarda yaptığı gibi sabırsızlıkla homurdandı. *Njord birçok şeyin tanrısı*, dedi işaret diliyle. *Denizciliğin. Gemi yapımının.*

"Aynen!" dedi Njord. Hearth'ün işaret dilini anlamakta hiç sıkıntı çekmediği belliydi. "Deniz ticareti, balıkçılık, navigasyon... kısacası okyanusla ilgili her şey. Hatta gelgitler ve fırtınalar ekinleri etkilediğinden, tarımcılık da! Aegir ise okyanusun tehlikeli yüzüdür. Yani okyanusun lehinize dönmesi için dua edeceğiniz kişi benim!"

"Hmmm," dedi Blitz.

Blitz'in Njord'a neden bu kadar düşmanca davrandığını anlayamıyordum. Bunu düşünürken, cüce arkadaşımın babası Bili'nin, tutulduğu adada Fenris'in zincirlerini kontrol ederken öldüğünü hatırladım. Bili'nin parçalanmış kıyafetleri sonunda Nidavellir'in kıyılarına vurmuştu. Babası evine sağ salim dönememişken, Blitzen'in denizi zalim bir yer olarak düşünmesi normaldi.

Blitz'in, kendisini anladığımı ve üzgün olduğumu bilmesini istiyordum ama gözlerini yeniden güverteye dikmişti.

"Her neyse," dedi Njord. "Aegir'le ailesi yüzyıllardır benim... *rakiplerim.* Onlar ölümlüleri boğmaya çalışır, ben kurtarırım. Onlar gemileri batırır, ben daha iyilerini inşa ederim. Belki tam anlamıyla düşman değiliz ama birbirimize karşı her zaman ayak parmaklarımızın ucunda dururuz!"

Njord bunu söylerken, *ayak parmaklarını* vurgulayarak, ayaklarını biraz daha esnetmişti. Bu iş artık resmen garipleşiyordu.

Jack'in sesini zihnimde çok daha güçlü bir şekilde duydum. *Ayaklarına. İltifat. Et.*

"Çok güzel ayakların var, büyükba... Njord."

Bu iltifatla tanrının yüzü ışıldadı. "Ah, bu emektarlar mı? Çok naziksin. Zamanında bir güzellik yarışmasını ayaklarımla kazandığımı biliyor muydun? Ödül de karımdı!"

Bu konuşmayı hayal edip etmediğimi anlamak için Blitz'le Hearth'e baktım.

Lütfen, dedi Hearth işaret diliyle, hiç heyecan belirtisi göstermeden. *Bize bunun hikâyesini anlat.*

"Madem ısrar ediyorsunuz." Njord yıldızlara baktı. Belki de ayak güzeli olduğu görkemli günlerini düşünüyordu. "Aslında hikâyenin büyük kısmının çok fazla önemi yok. Tanrılar, Thjassi adında bir devi öldürdü. Thjassi'nin kızı Skadi de babasının intikamını almayı kafaya koydu. Kan istiyordu. Ölüm istiyordu. Falan filan. Sonunda, savaşın uzamasını ve daha fazla kan dökülmesini engellemek için, Odin Skadi'nin kendi seçtiği bir tanrıyla evlenmesine izin verdi."

Blitzen kaşlarını çattı. "O da... seni mi seçti?"

"Hayır, tam olarak öyle olmadı!" Njord neşeyle ellerini çırptı.

"Ah, gerçekten çok komikti. Odin, Skadi'nin kocasını yalnızca adayların ayaklarına bakarak seçmesine izin verdi."

"Neden ki? Yani... neden burunlarına ya da dirseklerine bakarak değil?"

Njord duraksadı. "Bunu hiç düşünmedim. Bilmiyorum. Her neyse. Hepimiz bir perdenin arkasına geçtik ve herhalde en yakışıklı kocanın en güzel ayaklara sahip olacağını düşünen Skadi de perdenin önünde ilerleyerek Balder'i bulmaya çalıştı. Çünkü herkes en yakışıklımızın o olduğunu düşünürdü." Gözlerini devirip, *Abartılmış*, dedi yalnızca dudaklarını oynatarak. "Ama tanrılar içinde en güzel ayaklara sahip olan bendim ve bence Odin de bunu biliyordu. Skadi beni seçti! Ah, perdeyi indirip kiminle evleneceğini anladığında yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz!"

Blitzen kollarını kavuşturdu. "Demek Odin zavallı kızı oyuna getirmek için seni kullandı. Sen de teselli ikramiyesiydin, öyle mi?"

"Tabii ki öyle değil!" Njord, öfkelenmekten çok şaşırmış gibi görünüyordu. "Bu harika bir eşleşmeydi!"

"Eminim öyleydi, Njord," dedim, Blitzen'in deniz tanrısını iyice kızdırıp cezalandırılmasından, bir şişme bota falan dönüştürülmesinden endişelenerek. "Ve sonsuza dek mutlu mu yaşadınız?"

Njord korkuluğa dayadığı sırtını oynattı. "Eh, hayır. Evlendikten kısa süre sonra ayrıldık. Skadi dağlarda yaşamak istiyordu. Bense plajları seviyordum. Ardından Skadi'nin Odin'le bir ilişkisi oldu. Sonra da boşandık. Ama konu bu değil! Yarışma günü ayaklarım... ah, ayaklarım inanılmazlardı! Bu ayaklar güzel buz devi Skadi'nin elini kazandı!"

Yalnızca elini mi, yoksa vücudunun geri kalanını da mı kazan-

dığını sormak istesem de bunu yapmamaya karar verdim.

Blitzen gözlerini üzerime dikmişti. Njord hakkında işaret diliyle çirkin bir şeyler söylemek üzereyken tanrının işaret dilini bildiğini hatırlamış gibi ellerini eğip büktü. Ve iç çekerek yeniden kucağına bakmaya başladı.

Bunu fark eden Njord kaşlarını çattı. "Sorun ne, Cüce Bey? Çok etkilenmiş gibi gözükmüyorsun!"

"Ah, etkilenmez olur mu! Tabii ki etkilendi," dedim, hemen araya girerek. "Herhalde nutku tutuldu. Üçümüz de... ayaklarının senin için ne kadar önemli olduğunu anlıyoruz."

Güzellik sırrın ne? diye sordu Hearthstone nazikçe.

"Köpüklü dalgaların içinde yalın ayak durduğum yüzyıllar," dedi Njord. "Köpükler ayaklarımı şu anda gördüğünüz, mükemmel bir ustalıkla biçim verilmiş bu başyapıtlara dönüştürdü. Bu ve bir de parafin mumuyla yapılan pedikürler." Parlak tırnaklarını oynattı. "Cilalayıp cilalamamayı çok düşündüm ama cilalamak tırnaklarımın gerçekten parlamasını sağladı!"

Tırnaklarının parlaklığını kabul ederek başımı salladım. Aynı zamanda bu kadar garip bir aileye sahip olmamayı dileyecek hale gelmiştim.

"Aslına bakarsan, Magnus," dedi Njord. "Seninle tanışmak istememin nedenlerinden biri de bu."

"Bana ayaklarını göstermek mi?"

Kahkaha attı. "Hayır, aptal." Ama asıl nedenlerden birinin bu olduğuna emindim. "Sana bazı tavsiyelerde bulunmak istedim."

"Tırnak cilası üzerine mi?" diye sordu Blitz.

"Hayır!" Njord bir an tereddüt etti. "Gerçi bu konuda da bir

şeyler söyleyebilirim. Her neyse. Loki'yi durdurma görevinizde size yardımcı olabilecek iki önemli tanrısal bilgiye sahibim."

Tanrısal bilgilere bayılırız, dedi Hearth.

"Birincisi," dedi Njord. "Ölüm Gemisi'ne ulaşmak için Niflheim'la Jotunheim arasındaki sınırdan geçmeniz gerekiyor. Burası çok zorlu bir bölgedir. Soğuk hava yüzünden ölümlüler birkaç saniyede can verebilir. Soğuk sizi öldürmezse, devler ve draugr'lar öldürür."

"Bu tanrısal bilgiye bayılmadım," diye homurdandı Blitz.

"Ama bu bölgede güvenli bir liman var," diye devam etti Njord. "Ya da en azından *potansiyel olarak* güvenli... yani... hiç değilse anında öldürülmeyeceğiniz bir liman diyelim. Benim tatlı Skadi'min kalesini, yani Gök Gürültüsü Evi'ni bulmalısınız. Ona sizi benim gönderdiğimi söyleyin."

"Tatlı Skadi mi?" diye sordum. "Siz boşanmadınız mı?"

"Boşandık."

"Ama halen arkadaş mısınız?"

"Eh, onu yüzyıllardır görmedim." Njord uzaklara daldı. "Arkadaşça ayrıldığımızı da söyleyemem. Ama halen bana karşı biraz sevgi beslediğine inanıyorum. Onu bulun. Benim hatırım için size güvenli bir liman sağlarsa, beni affettiğini anlarım."

Peki bizi iyi karşılamazsa? diye sordu Hearth.

"Bu üzücü olur."

Sonumuzun Skadi'nin et dolabı olacağı anlamına geliyordu bu.

Açıkçası, büyükbabamın yüzyıllardır görmediği eski karısıyla ilişkisinin test balonu olma fikrinden hiç hoşlanmamıştım. Diğer taraftan, potansiyel olarak güvenli bir limanın kulağa, yirmi sa-

niyede donarak ölmekten daha iyi geldiğini de inkar edemezdim.

Ne yazık ki, Njord'un en kötü "yararlı" tavsiyesini henüz duymadığımıza dair bir his vardı içimde. Diğer ayakkabısındaki taşı çıkarmasını bekledim (yani, Njord ayakkabı nedir bilmediğinden mecazi anlamda diyelim).

"Diğer tanrısal bilgi ne?" diye sordum.

"Hmmm?" Njord yeniden dikkatini bana verdi. "Ah, evet. Harikulade ayaklarımla ilgili hikâyenin anlamı."

"O hikâyenin bir anlamı mı vardı?" Blitzen gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu.

"Tabii vardı! Bakın, en beklenmedik şey zaferin anahtarı olabilir. Belki Balder tanrıların en yakışıklısıydı ama ayaklarım sayesinde kızı *ben* kaptım, öyle değil mi?"

"Daha sonra ayrılıp boşandığın kız," dedi Blitz.

"Bunu üstelemekten vazgeçecek misin?" Njord bana bakarak, *Zamane cüceleri*, dermiş gibi gözlerini devirdi. "Anlatmak istediğim nokta şu ki, sevgili torunum Magnus, Loki'yi mağlup etmek için beklenmedik yollar kullanmanız gerekiyor. Bunu Aegir'in ziyafet salonunda siz de anlamaya başladınız, öyle değil mi?"

Dişi devlerin saçlarından yuttuğumu hatırlamıyordum ama boğazıma bir saç topağı oturmuş gibi hissettim.

"Flyting," dedim. "Yani, Loki'yi bir hakaret yarışmasında mı mağlup etmem gerekiyor?"

"Flyting karşılıklı edilen basit hakaretlerden çok daha fazlasıdır. Bu bir prestij, güç ve özgüven düellosudur. Loki diğer tanrılarla dalaşma atışmasına girdiğinde ben de Aegir'in salonundaydım. O gün Loki bizi çok fena utandırdı..." Sırf bunu düşünmek bile kendini

daha yaşlı ve zayıf hissetmesine neden oluyormuş gibi, Njord'un havasının söndüğünü fark ettim. "Kelimeler kılıçlardan çok daha ölümcül olabilir, Magnus. Ve Loki kelimelerin efendisidir. Onu mağlup edebilmek için en derinlerindeki şairi bulup dışarı çıkarmak zorundasın. Ve bu dünyada yalnızca tek bir şey sana Loki'yi kendi oyununda mağlup edebilme şansını verir."

"Bal likörü," diyerek tahminde bulundum. "Kvasir'in Bal Likörü."

Bu cevap bana doğru gelmiyordu. "Bal likörünün" insanların yeteneklerini nasıl geliştirdiğini görecek kadar sokaklarda yaşamıştım. Canınızın istediği zehri seçebilirdiniz: Bira, şarap, votka, viski. İnsanlar günü atlatabilmek için içmeye ihtiyaç duyduklarını söylerdi. Bu içkilere sıvı cesaret derlerdi. Sözde onları daha eğlenceli, daha akıllı, daha yaratıcı yapardı. Ama bunların hiçbiri doğru değildi. Alkol onları, hiç de eğlenceli olmadıklarını ve nasıl da aptalca davrandıklarını anlayamayacak duruma getirirdi.

"Sıradan bir bal likörü değil," dedi büyükbabam, yüzümdeki ifadeye bakarak. "Kvasir'in Bal Likörü bugüne dek yaratılmış en değerli iksirdir. Onu bulmanız hiç kolay olmayacak." Hearthstone'la Blitzen'e döndü. "Bunu siz de biliyorsunuz, değil mi? Bu görevde ikinizin de ölebileceğini biliyorsunuz."



ON ÜÇ

İNFİLAK EDEN APTAL BÜYÜKBABALAR

"Bunu konuşmanın en başında söylemeliydin," dedim, nabzımı boynumda atan damarlarda hissederek. "Hearth'le Blitz ölmeyecek. Bu, anlaşmayı bozar."

Njord bana bakıp İskandinav karları kadar beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Her zaman bu kadar sakin kalabilmesini sağlayan sırrını bilmek isterdim. Zen meditasyonu mu yapıyordu? Balık mı tutuyordu? Valhalla Oteli'nin yoga derslerine mi katılıyordu? Neydi bunun olayı?

"Ah, Magnus, babana çok benziyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım. "İkimiz de sarışınız ve doğada takılmayı seviyoruz falan?"

"İkiniz de yufka yüreklisiniz," dedi Njord. "Frey bir arkadaşı için her şeyi yapar. Her zaman çok kolay ve derinden, hatta bazen hiç de akıllıca olmayacak bir şekilde sever. Bunun kanıtı boynunda asılı."

Parmaklarım Jack'in run taşını kavradı. Hikâyeyi biliyor-

dum: Frey güzel bir dişi devin aşkını kazanabilmek için Yaz Kılıcı'ndan vazgeçmişti. Ve aşkı uğruna silahından vazgeçtiği için Ragnarok'ta katledilecekti. Jack'in belirtmekten hoşlandığı şekilde, bu hikâyeden çıkarılacak ders şuydu: *Kılıçlar, dilberlerden önce gelir.*

Ama zaten neredeyse herkes Ragnarok'ta katledilecekti. Seçimleri yüzünden babamı suçlamıyordum. Hem Frey bu kadar kolay âşık olmasaydı, ben asla doğmazdım, tamam mı?

"Peki, belki ben de babam gibiyim. Öyle ya da böyle, arkadaşlarım benim için bir kadeh bal liköründen daha önemlidir. Bal kabağı veya şeftali aromalı olması umrumda bile değil."

"Aslına bakacak olursan, Kvasir'in Bal Likörü kan aromalıdır," dedi Njord. "Ve tanrı tükürüğü."

Deniz tutmaya başlamıştı ve bunun nedeninin geminin burnunda sırtım dönük oturmam olduğunu sanmıyordum. "Ne dedin?"

Njord elini açtı. Avucunun üzerinde, yünlü bir cüppe içindeki sakallı bir adamın parıltılı minyatür figürü süzülüyordu. Adamın yüzünde neşeli bir ifade vardı. Kahkaha atıyordu. Ona bakınca, gülümseyerek öne eğilmek ve neye güldüğünü öğrenmek istiyordunuz.

"Bu Kvasir'di," dedi Njord, kederli bir sesle. "Bugüne dek yaratılmış en mükemmel varlık. Bundan bin yıl önce, Vanir ve Aesir tanrıları savaşlarını sona erdirdiklerinde, hepimiz altından bir kadehin içine tükürdük. Bu karışımdan Kvasir yükseldi. Canlı barış anlaşmamız!"

Birdenbire parıldayan minik adama o kadar da yaklaşmak istemediğimi fark ettim. "Bu herif tükürükten yapılmış."

"Mantıklı," diye homurdandı Blitzen. "Tanrı salyası mükemmel bir zanaatkârlık malzemesidir."

Hearthstone başını hafifçe yana eğdi. Holografik figür onu büyülemiş gibi görünüyordu. *Biri onu neden öldürmek ister ki?* diye sordu işaret diliyle.

"Öldürmek mi?" dedim.

Başını sallayan Njord'un gözlerinde şimşekler çaktı. Tanıştığımızdan beri ilk kez, büyükbabamın yalnızca güzel ayaklara sahip, aşırı ölçüde rahat biri olmadığını hissettim. O, muhtemelen düşünce gücüyle gemimizi yok edebilecek güçlü bir tanrıydı.

"Kvasir Dokuz Dünya'yı gezerek, gittiği her yere bilgelik, nasihat ve adalet götürdü. Herkes onu sevdi. Ve katledildi. Korkunç. Affedilemez."

"Loki mi?" diye tahminde bulundum. Çünkü *korkunç* ya da *affedilemez* gibi kelimelerin ardından onun adının gelmesi şaşırtıcı olmazdı.

Njord kısa, buruk bir kahkaha attı. "Bu kez Loki değildi. Bunu yapan cücelerdi." Blitzen'e baktı. "Alınmak yok."

Blitzen omuz silkti. "Bütün cüceler bir değildir. Tanrılar gibi."

Njord Blitz'in bu lafında bir saldırı sezdiyse bile bunun üstünde durmadı. Elini kapatmasıyla minik adam da yok oldu. "Cinayetin detaylarının önemi yok. Ölümünün ardından Kvasir'in kanı vücudundan akıtıldı ve büyülü bir bal likörü yaratmak için balla karıştırıldı. Ve bu bal likörü Dokuz Dünya'daki en değerli, en çok aranan içki oldu."

"Iyk." Tiksintiyle elimi ağzıma kapadım. Belli ki Njord'un bir hikâyenin detaylarına girmemekten anladığı benim anladığım-

dan epey farklıydı. "Yani benden tanrıların tükürüğünden yapılmış kandan damıtılmış bir içkiyi içmemi istiyorsun."

Njord sakalını kaşıdı. "Şimdi... bu şekilde söylediğinde kulağa kötü geliyor. Ama evet, Magnus. Kvasir'in Bal Likörü'nü içen kişi içindeki şairi bulur. Aklına mükemmel kelimeler gelir. Şiirleri akıp gider. Konuşması insanı büyüler. Hikâyeleri dinleyenleri esir eder. Böyle bir güçle dalaşmada Loki'ye denk bir rakip olabilirsin."

Zihnimle birlikte midem de dönüp duruyordu. Loki'ye meydan okuması gereken kişi neden *ben* olmuştum? İçimden bir ses, belki de Jack şöyle yanıt verdi: Çünkü ziyafette buna sen gönüllü oldun, budala! Herkes de seni duydu.

Bir beynin bu kadar çok bilgi yüzünden kelimenin somut anlamıyla patlayıp patlamayacağını düşünerek şakaklarımı ovdum. Böyle bir ölümü Valhalla'da hiç deneyimlememiştim.

Hearth endişeyle bana bakıyordu. *Bir run ister misin? Ya da aspirin?*

Başımı iki yana salladım.

Demek ki Randolph Amca'nın defteri tuzak değildi. Gerçekten de bana uygulanabilir bir plan bırakmıştı. Yaptığı her şeye rağmen, yaşlı budala sonunda pişmanlık hissetmişti. Bana yardımcı olmak istemişti. Bunun kendimi daha iyi mi, yoksa daha kötü mü hissettirmesi gerektiğinden emin değildim.

"Peki Bolverk?" diye sordum. "O kim?"

Njord gülümsedi. "Bolverk, Odin'in takma adıydı. Uzun zaman boyunca, Kvasir'in Bal Likörü'nün tamamına devler sahip oldu. Odin, tanrılar için likörden biraz çalmak amacıyla kılık değiştirdi.

Bunu başardı da. Hatta ölümlü ozanlara ilham vermek için bal liköründen birkaç damlayı Midgard'a dağıttı. Ama tanrıların elindeki iksir yüzyıllar önce tükendi. Geriye çok az bal likörü kaldı ve bu likör de kıskanç devler tarafından muhafaza ediliyor. Bu bal likörünü ele geçirmek için Bolverk'in adımlarını takip etmeniz ve bugüne dek yalnızca Odin'in çalmayı başardığı bir şeyi çalmanız gerekiyor."

"Mükemmel," diye mırıldandı Blitz. "Peki *bunu* nasıl yapacağız?"

"Daha da önemlisi," diye ekledim. "Bu görev neden Hearth ve Blitz için bu kadar tehlikeli? Ve bunu tehlikeli olmaktan nasıl çıkarabiliriz?"

Hearth ve Blitz için tanrılara mektup yazmayı düşündüm: *Sevgili Kozmik Güçler, lütfen arkadaşlarımı ölümcül kaderlerinden muaf tutun. Bugün kendilerini hiç iyi hissetmiyorlar.* En azından onları baretler, can yelekleri ve yansıtıcı şeritli kıyafetlerle donatmak istiyordum.

Njord, Hearthstone ve Blitzen'e bakarak, *Görevinizi zaten biliyorsunuz,* dedi işaret diliyle.

Ardından, iki parmağını avucuna dikerek bir çöp adam yaptı: *Zemin.* Sonra da bir yumruğunu diğerinin üzerine getirdi: *Çalışmak.* İşin ön hazırlığını yapın, demek istemişti sanırım. Ya da *tarlaları ekin* gibi bir şey demek istiyordu. Njord aynı zamanda ekinlerin tanrısı olduğundan emin değildim.

Hearth şalına dokunduktan sonra, tereddüt ederek, *Taş?* diye sordu.

Njord başını salladı. *Onu bulmak için nereye bakman gerektiğini biliyorsun.*

Konuşmaya katılan Blitzen öylesine hızlı el hareketleri yaptı ki kelimeler birbirine girdi: *Elfimi rahat bırak! Bunu bir daha yapamayız! Çok tehlikeli!*

Belki de şunu demek istemişti: *Elfimi banyoda bırak! Bu kol saatini yapamayız! Çok fazla çöp var!*

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

Bu sessiz konuşmada sesli kelimelerim hoş karşılanmadı.

Blitzen zincir zırhlı yeleğini silkeledi. "Uzun mesafeli keşif gezimiz, evlat. Mimir bize Kvasir'in Bal Likörü'nü bulmamızı söyledi. Ardından ihtiyacımız olan belli bir nesneye dair söylentiler..."

"Bolverk'in bileme taşı," diye tahminde bulundum.

Blitz mutsuz bir ifadeyle başını salladı. "Bal likörünü her kim koruyorsa," dedi, ellerini iki yana açarak. "Onu mağlup etmenin tek yolu bu taşa sahip olmak. Senin anlayacağın, likörü kimin, nasıl ve neden koruduğundan emin değiliz."

Bunların hepsi bana çok önemli maddeler gibi gelmişti.

"Durum şu ki," diye devam etti Blitz. "Bu taş *düşündüğümüz* yerdeyse..."

Sorun değil, dedi Hearth. *Bunu yapmak zorundayız. O yüzden yapacağız.*

"Dostum, hayır," dedi Blitz. "Bunu yapa..."

"Elf haklı," dedi Njord. "Magnus'la tayfanın geri kalanı bal likörünün nerede olduğunu bulurken ikiniz de taşı bulmak zorundasınız. Hazır mısınız?"

"Bir dakika!" dedim. "Onları hemen şimdi mi gönderiyorsun? Buraya daha yeni geldiler!"

"Torunum, Loki'nin gemisi denize açılmadan önce çok az za-

manınız var. Ancak ikiye bölünerek kazanabilirsiniz."

Böl ve kazan deyiminin bölünen ordunun kaybedeceği anlamına geldiğine emindim ama Njord tartışma havasındaymış gibi görünmüyordu.

"Onların yerine ben gideyim." Ayağa kalktım. Günlerin sonsuz tarihi içinde en uzun günü yaşamıştım. Ayakta bile zor duruyordum. Ama en eski iki arkadaşım ölümcül bir göreve yollanırken hiçbir şey yapmadan duracak değildim. "Ya da en azından onlarla gideyim."

"Evlat," dedi Blitz, çatlak bir sesle. "Sorun değil."

Benim yüküm, dedi Hearth, iki eliyle omuzlarından birine bastırarak.

Njord bir başka sakin gülümsemeyle bana baktı. Büyükbabamın mükemmel dişlerini yumruklamaya hazırdım.

"Bu geminin tayfasının sana ihtiyacı var, Magnus," dedi büyükbabam. "Ama sana şu sözü veriyorum: Hearthstone ve Blitzen bileme taşının yerini bulduklarında ve saldırının ön hazırlığını tamamladıklarında, onları geri sana göndereceğim. Bundan sonrasında gerçek tehlikenin karşısına üçünüz birlikte çıkabilirsiniz. Ve başarısız olursanız ekip olarak ölürsünüz. Buna ne dersin?"

Oley be! diye bağırıp havalara sıçrayacak değildim ama bunun mümkün olan en iyi teklif olduğunu kabul ettim.

"Pekâlâ." Blitzen'in kalkmasına yardımcı olup onu kucakladım. Kızarmış yosun ve cüce parfümü kokuyordu. "Bensiz ölmeyi aklından bile geçireyim deme!"

"Elimden geleni yapacağım, evlat."

Ardından Hearthstone'a dönüp elimi yumuşak bir şekilde

göğsüne koydum. Bu elfler için derin sevginin göstergesiydi. *Sen* diye işaret ettim. *Güvende. Yoksa ben. Öfkeli.*

Dikkati dağınık ve endişeli görünse de, ağzının uçları hafifçe yukarı kalktı. Parmaklarımın altındaki kalbi yaralı bir kumrunun minicik kalbi gibi atıyordu.

Sen de, dedi.

Ve Njord'un parmaklarını şıklatmasıyla arkadaşlarım deniz serpintisinin içinde yok oldu.

Öfkemi bastırdım.

Njord'un Hearth ve Blitz'i yalnızca uzaklara gönderdiğini söyledim kendime. Onları yeniden göreceğime söz vermişti. Buna inanmak zorundaydım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Onlar yokken ben yapacağım?"

"Ah." Njord, dalgaların şekillendirdiği mükemmel ayaklarının tabanlarını göstermek için lotus pozisyonunda bağdaş kırdı. "Senin görevin de aynı ölçüde zor, Magnus. Kvasir'in Bal Likörü'nün nerede olduğunu bulmak zorundasın. Bu yalnızca birkaç devin bildiği, çok iyi gizlenen bir sırdır. Ama bu sırrı açıklamaya ikna edilebilecek biri var: Jorvik denilen insan topraklarında dolanan Hrungnir."

Gemimizin bir dalgaya çarpmasıyla midem yerinden oynadı. "Devlerle kötü karşılaşmalarım oldu."

"Kimin olmadı ki? Jorvik'e ulaştığınızda Hrungnir'i bulup ona meydan okumalısın. Onu alt edersen, ihtiyacın olan bilgiyi sana vermesini talep et."

Jotunheim'a gittiğim son seferi düşündüğümde ürperdim. "Lütfen bu meydan okumanın bir bowling turnuvasında olmayacağını söyle."

"Ah, hayır, hayır. Rahat ol!" dedi Njord. "Muhtemelen ölümüne yapılacak teke tek bir dövüş olacaktır. Yanına birkaç arkadaşını da almalısın. Özellikle çekici olanı... Alex Fierro'yu götürmeni öneririm."

Acaba Alex bunu iltifat olarak mı kabul ederdi, yoksa öfkelenir miydi? Belki de yalnızca gülüp geçerdi. Nedense Alex'in ayaklarının Njord'unkiler kadar bakımlı olup olmadığını merak ettim. Merak etmek için ne kadar da aptalca bir şeydi.

"Pekâlâ," dedim. "Jorvik. Burası artık her neredeyse."

"Merak etme, geminiz yolu biliyor. Oraya kadar güvenli bir şekilde gitmenizi sağlayabilirim ama Jorvik'te hayatta kalır da yola devam ederseniz, geminiz bir kez daha Aegir'in, Ran'ın, kızlarının veya daha kötü şeylerin saldırılarına karşı korunmasız olacak."

"Şu anda mutluluğumu belli etmemeye çalışıyorum."

"Akıllıca," dedi Njord. "Elfinle cücen sana gereken bileme taşını getirecek. Sen de bal likörünün yerini bulacaksın. Kvasir'in Bal Likörü'nü alıp Loki'yi mağlup edecek ve onu yeniden zincirleyeceksin!"

"Güvenoyunu takdir ediyorum."

"Ama başarısız olursan, Loki seni dalaşmada kendinin zavallı, güçsüz bir gölgesine dönüştürecek. Arkadaşlarının feci şekilde can vermesini izleyeceksin. Ve sonrasında Dokuz Dünya cayır cayır yanarken, Helheim'da sonsuza dek acı çekeceksin. Bu da Loki'nin planı."

"Oh."

"Her neyse!" dedi Njord neşeyle. "Bol şans!"

Ve büyükbabam yüzümü tuzlu suyla kaplayan bir patlamayla infilak etti.



ON DÖRT

MUCİZE ESERİ HİÇBİR ŞEY OLMUYOR

Yelkenler fora!

Nasıl bir şey olduğunu deneyimleyene dek, bu terime ne kadar minnet duymam gerektiğini bilmiyordum.

Sonraki iki gün şok edici ve hiç beklenmeyen bir şekilde olaysız geçti. Gökyüzünde bulut yoktu; orta şiddette, serin bir rüzgâr esiyordu. Yeşil, ipek bir örtü gibi dört bir yanımızda uzanan deniz, zamanında annemin bana gösterdiği, en sevdiği sanatçının çalışmalarının resimlerini hatırlatıyordu. Christo adındaki bu herif ormanları, binaları, adaları falan parlak örtülerle paketliyordu. Suyu izlerken, Christo Kuzey Atlantik Okyanusu'nu devasa bir sanat enstalasyonuna dönüştürmüş gibi hissediyordum.

Koca Muz keyifle yoluna devam ediyordu. Sarı küreklerimiz kendilerini çekiyor; yelkenimiz gerektiği şekilde kendini ayarlıyordu. Tayfaya Jorvik'e gideceğimizi açıkladığımda Yarıkaya memnuniyetsizlikle homurdandı ama bu yer hakkında ne bili-

yorsa, bunu bizimle paylaşmadı. En azından gemimiz nereye gittiğimizi anlamış gibi görünüyordu.

İkinci günün öğle sonrasında kendimi geminin ortasında, normalde olduğundan daha dargın görünen Mallory Keen'le yan yana dururken buldum.

"Blitz'le Hearth'ün neden gitmek zorunda olduğunu anlamıyorum," dedi.

Mallory Keen'in gizliden gizliye Blitzen'e abayı yaktığına dair şüphelerim vardı ama bunu ona soracak kadar cesur değildim. Blitz'in Valhalla'yı ziyaret ettiği her sefer, Mallory'yi cüce arkadaşımın bakımlı sakalıyla mükemmel kıyafetlerini izlerken ve erkek arkadaşının/eski erkek arkadaşının/birleştiği erkek arkadaşının/yeniden eski olan erkek arkadaşının neden bu kadar güzel giyinmediğini düşünüyormuş gibi bir ifadeyle Yarıkaya Gunderson'a bakarken yakalıyordum.

"Njord bunu yapmak zorunda olduğumuz üzerine yemin etti," desem de, benim de Blitz'le Hearth için endişe duymak dışında pek bir şey yaptığım yoktu. "Zamanımızı en iyi şekilde kullanmakla ilgili bir şeyler söyledi."

"Hmmm." Mallory elini sallayarak ufku gösterdi. "Öyle ya da böyle, buradayız işte, bu okyanusu aşmamız gerekiyor. Büyükbaban bizi Jorvik'e ışınlayamaz mıydı? Bu çok daha işe yarardı."

Yarıkaya Gunderson elinde bir paspas ve kovayla yanımızdan geçti. "İşe yaramak, ha?" diye mırıldandı. "*Bazı* insanların beceremediği şey."

"Kapa çeneni de yerleri paspasla!" diye çıkıştı Mallory. "Sana gelince, Magnus, Loki'nin oltasına gelmemen için seni uyarmış-

tım. Peki sen ne yaptın? Gidip dalaşma için kendin gönüllü oldun. Biliyor musun, sen de şu Berserker kadar aptalsın!"

Bunu dedikten sonra geminin en tenha noktası olan direğin tepesine tırmanıp okyanusu hançerleri kadar keskin bir bakışla izlemeye devam etti.

Güverteyi paspaslamaya başlayan Yarıkaya, "Kızıl saçlı İrlanda cadısı," dedi. "Ona kulak asma, Magnus."

Mallory'yle Gunderson'un ayrılıklarının yolculuğumuza denk gelmemesini isterdim. Ya da Sam'in orucunun. Ya da Alex'in Sam'e Loki'nin kontrolü altına girmemesi için verdiği sıkıntılı eğitimin. Biraz daha düşününce, aslında bu yolculuğa hiç çıkmamamız gerektiğini fark ettim.

"Baksana, Mallory'nin Loki'yle nasıl bir geçmişi var?" diye sordum. "O biraz..."

Hangi kelimeyi kullanacağımı bilemedim. Endişeli mi görünüyordu? Ya da dargın? Cinayete meyilli?

Yarıkaya omuzlarını kaldırıp sırtındaki yılan dövmelerini dalgalandırdı. Ardından, Mallory'ye edeceği yeni küfürleri düşünüyormuş gibi direğin tepesine baktı. "Bunu anlatmak bana düşmez. Ama daha sonrasında çok pişman olacağın bir şekilde birinin oyununa gelmek... Mallory bunun ne demek olduğunu bilir. Çünkü hayatını bu yüzden kaybetti."

Yarıkaya'nın, bir arabaya yerleştirilmiş bombayı yüzüyle etkisiz hale getirmeye çalışırken öldüğü için Mallory'yle dalga geçtiği Valhalla'daki ilk günlerimi düşündüm. Ama Mallory'nin ölümüyle ilgili çok daha fazla önemli detay olmalıydı. Sonuçta bir Valkyrie'nin dikkatini çekecek kadar cesur davrandığı belliydi.

"Magnus," dedi Yarıkaya. "Şu anda, Mallory'nin de benim de öldüğümüz yerlere doğru yol aldığımızı anlaman lazım. Bu senin için farklı olabilir. Sen Boston'da öldün, Boston'da kaldın. Ve etrafındaki dünyanın değiştiğini görecek kadar ölü olmadın. Ama ya biz? Sırf kıyısından geçip gitsek bile, Mallory'nin İrlanda'yı bir daha görmek gibi bir isteği yoktu. Bense... asla Jorvik'e dönmek istemedim."

Ani bir suçluluk spazmı hissettim. "Dostum, çok üzgünüm. Öldüğün yer orası mıydı?"

"Eh, tam olarak orası değil ama yakın. Kemiksiz İvar'ın şehri fethetmesine yardımcı oldum. Orası üssümüz oldu. Gerçi o günlerde şehir sayılmazdı. Halen nehirlerinde *vatnavaettir*'in olmadığını umuyorum yalnızca." Ürperdi. "Fena."

Vatnavaettir'in ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama Yarıkaya Gunderson fena olduğunu düşünüyorsa, bu şeyle karşılaşmak istemediğimi biliyordum.

Akşamın ilerleyen saatlerinde geminin burnunda kahve içip peksimet yiyerek dalgaları izleyen T.J.'in yanına gittim. Peksimetin nesine bu kadar bayıldığını asla anlayamayacaktım. Peksimet denilen şey un yerine çimentoyla yapılmış ve tuz konmamış tuzlu kraker gibi bir şeydi.

"Hey!"

Gözleri bana odaklanmakta zorlandı. "Ah, selam Magnus." Çimentolu krakerlerinden uzattı. "Bir tane ister misin?"

"Almayayım, sağ ol. Dişlerime ihtiyacım olabilir."

Esprimi anlamamış gibi ciddiyetle başını salladı.

Tayfaya Njord'la yaptığımız konuşmadan bahsettiğimden

beri T.J.'in sessizleştiğini, içine kapandığını fark etmiştim. Bu onun derin düşüncelere en çok yaklaştığı haliydi.

Peksimetini kahvesine batırdı. "Biliyor musun, her zaman İngiltere'ye gitmek istemişimdir. Ama bunu ancak öldükten sonra, bir görev yüzünden, parlak sarı renkte bir savaş gemisiyle yapacağımı hiç düşünmemiştim."

"İngiltere mi?"

"Oraya gidiyoruz. Bilmiyor muydun?"

İngiltere hakkında düşündüğümde, kaldı ki bunu çok sık yaptığımı söyleyemezdim, genellikle Beatles'ı, Mary Poppins'i ve melon şapka takmış, şemsiye taşıyan adamları düşünürdüm. Aklıma Viking kabileleri ya da *Jorvik* adındaki yerler gelmezdi. O anda, Yarıkaya Gunderson'la tanıştığımda bana Doğu Anglia'yı istila etmeye çalışırken öldüğünü söylediğini hatırladım. Burası bin iki yüz yıl önce falan İngiltere'de bir krallıktı. Bu Vikingler gerçekten de her yere bulaşmışlardı.

T.J. korkuluğa yaslandı. Ay ışığının ince bir demeti, İç Savaş'taki ilk çarpışmasında boynunu sıyırıp geçen merminin geride bıraktığı ize yayıldı. Ölüp Valhalla'ya ulaştıktan ve yüz elli yıl boyunca her gün yeniden dirildikten sonra bile halen ölümlü hayatlarımızdan belli belirsiz izler taşımamız bana inanılmaz geliyordu.

"Savaşta," diye söze girdi T.J. "İngiltere'nin İsyancıları desteklemesinden çok endişeleniyorduk. Aslında İngilizler köleliği bizden, yani Kuzey eyaletlerinin oluşturduğu Birlik'ten çok önce kaldırmışlardı ama tekstil fabrikaları için Konfederasyon'un sahip olduğu topraklardan gelecek pamuğa ihtiyaçları vardı.

İngiltere'nin tarafsız kalması, Konfederasyon'un yanında yer almaması Birlik'in savaşı kazanmasını sağlayan en önemli etmenlerden biriydi. Bu nedenle İngilizlere karşı her zaman sıcak hisler besledim. Bir gün oraya gidip onlara bizzat teşekkür etmek istiyordum."

Sesinde iğneleyici bir ton olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. T.J. özgür bırakılmış bir kölenin çocuğuydu. Ailesini nesiller boyunca tutsak etmiş bir ülke için savaşıp canından olmuştu. Dahası, şöhretli bir köle sahibinin adını taşıyordu. Ama Birlik'ten bahsederken *biz* diyordu. Savaşın üzerinden bir asır geçmesine rağmen üniformasını gururla taşımaya devam ediyordu. Sırf tarafsız kalma jestini gösterdikleri için okyanusu aşıp İngilizlere teşekkür etmek istiyordu.

"Her zaman işin iyi yanını görmeyi nasıl beceriyorsun?" diye sordum, hayranlıkla. "Sen çok... olumlu birisin."

Buna kahkaha atan T.J.'in yediği peksimet az kalsın boğazına takılacaktı. "Magnus, dostum, keşke beni Valhalla'ya geldiğim zamanlarda görseydin. Ah be. İlk birkaç yıl çok zordu. Valhalla'ya girenler yalnızca Birlik askerleri değildi. Ellerinde kılıçlarıyla bir sürü İsyancı da ölmüştü. Ve Valkyrie'ler hangi tarafta veya ne uğruna savaştığını hiç umursamıyorlardı. Onlar yalnızca kişisel cesaret gösterilerine ve onura bakıyordu." İşte! T.J.'in sesinde bunu tasvip etmediğini gösteren belli belirsiz bir ton yakaladım. "Einherji olduğum ilk birkaç yıl ziyafet salonuna giren bazı tanıdık yüzler..."

"Nasıl öldün?" diye sordum sözünü keserek. "Gerçek hikâyeyi soruyorum."

Parmağının ucunu fincanının ağzında gezdirdi. "Sana bunu anlatmıştım. Güney Carolina. Fort Wagner'de düşman siperlerine hücum ederken."

"Bence daha fazlası var. Birkaç gün önce beni meydan okumalarla ilgili uyarırken bunu kişisel bir deneyimine dayanarak söylediğini düşündüm."

Çenesinin gerildiğini fark ettim. Belki de peksimeti sevmesinin nedeni buydu. Böylelikle ağzında her zaman dişlerini geçirecek sert bir şey oluyordu.

"Güneyli bir teğmen uzaktan yerimi saptadı," dedi en sonunda. "Bunun nasıl olduğunu bilemiyorum. Siperlere saldırı emrini bekleyen alayımız yere çökmüştü. Yoğun düşman ateşi altındaydık. Yerimizden kıpırdayamıyorduk."

Bana baktı. "Düşman hattındaki bu İsyancı subayının ayağa kalktığını gördüm. Beni tanıyormuş gibi, kılıcını doğrultup siperlerin arasındaki sahipsiz toprakların üzerinden tam olarak benim durduğum yeri gösterdi. *'Seni zen...'* Eh, bana ne diye seslendiğini tahmin edebilirsin. *'Çık dışarı da teke tek dövüşelim!'*"

"Bu intihar olurdu."

"Umutsuz bir cesaret gösterisi olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum."

"Yani *bunu* yaptın mı?"

Fincanı ellerinin arasında titriyordu. Kahvenin içindeki peksimet parçası çözülmeye başlamıştı. Kahverengi sıvı beyaz nişastanın içine nüfuz ediyordu.

"Tyr'in çocuğuysan teke tek düello meydan okumalarını reddedemezsin, Magnus. Biri kendisiyle dövüşmeni söylediğinde bunu ya-

parsın. Vücudumdaki bütün kaslar bu meydan okumaya yanıt verdi. İnan bana, o... herifle teke tek dövüşmeye gitmek istemiyordum."

Ağzından az kalsın *herif* yerine başka bir kelime çıkacaktı.

"Ama bunu hiç istemesem de reddedemedim. Ve ayağa kalkıp İsyancıların siperlerine doğru tek başıma hücum ettim. Öldükten sonra duyduğuma göre, bu yaptığım şey Fort Wagner'in düşmesini sağlayan asıl saldırıyı tetiklemiş. Birlik askerlerinin geri kalanı da siperlerinden çıkıp peşime takılmış. Herhalde delinin teki olduğumu düşünüp beni kollamaya çalıştılar. Bense yalnızca o teğmeni öldürmek istiyordum. Öldürdüm de. Jeffrey Toussaint. Onu göğsünden vurduktan sonra yanına kadar gidip süngümü karnına soktum. Tabii o anda otuz mermi falan yemiştim. Siperlerinin içine düştüm ve kocaman açılmış gözlerle bana bakan Konfederasyon askerlerine gülümseyerek orada son nefesimi verdim. Kendime geldiğimde Valhalla'daydım."

"Odin'in iç çamaşırları," diye mırıldandım. Bu yalnızca özel durumlar için sakladığım ağır bir küfürdü. "Bir dakika... öldürdüğün o teğmenin adını nasıl öğrendin?"

T.J. kederli bir gülümsemeyle bana baktı.

Anlamıştım. "O da Valhalla'ya geldi, değil mi?"

T.J. başını salladı. "Otelin yetmiş altıncı katındaydık. Ben ve Jeffrey... birbirimizi her gün öldürerek elli yıl kadar geçirdik. Öylesine nefretle doluydum ki... o adam tiksindiğim her şeyi temsil ediyordu ve tabii ki ben de onun için öyleydim. Ama sonumuzun, binlerce yılın ardından halen birbirlerini haklamaya çalışan ezeli düşmanlar Hunding ve Helgi gibi olmasından korkmaya başlamıştım."

"Ama bu olmadı mı?"

"Komik. En sonunda... usandım. Eğitim cephesinde Jeffrey Toussaint'ı aramayı bıraktım. Bir şeyi anlamıştım, Magnus. Sonsuza dek nefret edemiyorsun. Nefretinin nefret ettiğin kişiye hiç etkisi olmuyor ama sen kendi nefretinle zehirleniyorsun."

Parmağını boynundaki yara izinin üzerinden geçirdi. "Jeffrey ise... bir süre sonra ziyafet salonuna gelmeyi bıraktı. Onu bir daha görmedim. Aslına bakacak olursan, Konfederasyon askerlerinin çoğu aynı kaderi paylaştı. Dayanamadılar. Kendilerini odalarına kilitleyip bir daha dışarı çıkmadılar. Unutulup gittiler."

Omuz silkip devam etti. "Sanırım onlar için Valhalla'ya ayak uydurmak daha zordu. Dünyayı bir şekilde görmeye alışıyorsun ve sonra aslında dünyanın hayal bile edemeyeceğin kadar büyük, tuhaf bir yer olduğunu anlıyorsun. Düşünce yapını genişletemezsen ölümden sonraki yaşamda tutunamazsın."

Emir Fadlan'la Citgo binasının tepesinde dikildiğimiz anı hatırladım. Bifrost Köprüsü'nü ve Dokuz Dünya'yı görmenin ağırlığı altında ezilmemesi için ölümlü zihnini güçlendirmeye çalışmıştım.

"Haklısın," dedim. "Zihnini büyütmek can yakıyor."

T.J. gülümsedi ama artık bunun eskisi gibi rahat bir gülümseme olduğunu düşünmüyordum. Bu, tek başına düşman saflarına hücum eden cesur bir asker tarafından çok zor kazanılmış bir gülümsemeydi. "Sen de şimdi kendi kişisel mücadeleni kabul ettin, Magnus. Loki'nin karşısına tek başına çıkacaksın. Geri dönüş olmayacak. Ama bu seni rahatlatacaksa, en azından düşman siperlerine tek başına hücum etmeyeceğini bilmeni istiyorum. Biz de yanında olacağız."

Hafifçe omzuma vurdu. "Şimdi müsaade edersen..." Muhteşem bir hediyeymiş gibi kahveli-peksimetli çorbasını elime tutuşturdu. "Gidip biraz uyuyacağım."

Tayfanın çoğu güverte altında uyuyordu. Gövdesinin büyüklüğü ne olursa olsun, *Koca Muz*'un ihtiyacımız olan sayıda odayı açtığını anlamıştık. Bunun nasıl işlediğini bilemiyordum. *Doctor Who* hayranı olsam da, parlak sarı TARDIS'imizin sınırlarını test etmek de istemiyordum. Yıldızların altında, güvertede uyumayı tercih ettim. Denizdeki üçüncü günümüzün sabahında Alex'in beni sarsarak uyandırdığı yer de burası oldu.

"Gidelim, Chase!" dedi Alex. "Samira'yı sınavdan geçireceğiz. Bu bizi öldürecek olsa da ona Loki'ye nasıl karşı koyacağını öğreteceğim. Ve *biz* derken, seni kastediyorum."



ON BEŞ

MAYMUN OL!

Sorunumun ne olduğunu anladım.

Alex Fierro'yu asla Percy Jackson'la tanıştırmamalıydım. Alex, Percy'nin acımasız eğitim yöntemlerinden çok şey öğrenmişti. Belki Percy gibi deniz hayvanlarını bir araya toplayamıyordu ama onlara dönüşebilme yeteneğine sahipti. Bu da aynı ölçüde kötüydü.

Eğitime Sam'le Alex'in dövüşüyle başladık. Güvertede, denizde, havada dövüştüler. Görevim Alex'in hazırladığı kart destesinden rastgele hayvan seçmekti. Bir kart çekip "MAYMUN!" diye bağırdığımda Sam'in dövüşün ortasında maymuna dönüşmesi gerekiyordu. Alex de sürekli insandan hayvana, hayvandan insana dönüşerek Sam'i dövmek için elinden geleni yapıyordu.

Alex insan formundayken, "Haydi ama el-Abbas! Sen buna maymun mu diyorsun? Daha iyisini yap!" gibi şeyler söyleyerek onunla alay ediyordu.

Bu dövüş maskaralığıyla geçen bir saatin ardından Samira'nın

yüzü terle kaplanmıştı. Daha rahat dövüşebilmek için başörtüsünü çıkarıp uzun kahverengi saçlarını arkasında topladı (bizi ailesi olarak kabul ettiğinden gerektiğinde başörtüsünü çıkarmakta sakınca görmüyordu). Bir ara soluklanmak için korkuluğa dayandığında az kalsın ona su önerecektim ama oruç tuttuğunu hatırladım.

"Belki de akşama dek ara vermeliyiz," dedim. "Hava kararduktan sonra en azından bir şeyler yiyip içebilirsin. Bu seni öldürüyor olmalı."

"Ben iyiyim." Sam iyi bir yalancı değildi ama gülümsemek için kendini zorladı. "Sağ ol."

Alex elindeki not panosuna bakarak güvertede dolanıyordu. Evet, bir not panosu! Sanki Valhalla Oteli'nin müdür yardımcısı olmayı kafaya koymuştu. Üzerinde yeşil, dar bir kot pantolon ve önüne parlak pullarla uygunsuz bir el işaretinin işlendiği pembe, kolsuz tişört vardı. Uzayan saçlarının siyah kökleri, sağlıklı bir yelesi olan bir aslan gibi, çok daha etkileyici görünmesine neden oluyordu.

"Pekâlâ, Magnus, senin sıran," dedi Alex, bana bakarak. "Jack'i çıkarıp dövüşmeye hazırlan."

Jack yardımcı olmaya hazırdı. "Dövüş zamanı mı? Kıyak!" Süzülerek etrafımda bir daire çizdi. "Kiminle dövüşüyoruz?"

"Sam'le."

Jack donakaldı. "Ama Sam'i severim."

"Yalnızca idman yapıyoruz. Onu gerçekten öldürmeden öldürmeye çalış."

"Pof! Pekâlâ. Bunu yapabilirim."

Alex'in elinde bir sinyal aleti olduğunu fark ettim. Bu çocuğun zalimliğinin sınırı yoktu. Jack'le birlikte Sam'i aramıza aldık. Jack -elbette- kılıcıyla, bense paspas sopasıyla saldırdım (silahımın Sam'in yüreğine korku saldığından şüpheliydim). Sam hamlelerimizden kaçıp, keskin kısmı yelken brandasına sarılı baltasını bize isabet ettirmeye çalıştı. Alex'in sinyal aletine her basışında Sam'in şekil değiştirmesi gerekiyordu ve Alex, kız kardeşi ne denli sıkıntılı bir durumda olursa olsun kafasına göre sinyal vermeye devam ediyordu. Sanırım Alex'in aklındaki fikir, ne zaman ve nerede yapması gerekirse gereksin, Sam'i tereddüt etmeden şekil değiştirmeye koşullandırmaktı.

Diğer taraftan, Jack'in Sam'i çok zorlamak istemediğini görebiliyordum. Sam'e yalnızca birkaç kez vurdu. Bense paspas sopamla zaten çok etkili olamıyordum. Bir Viking gemisinin sallanan güvertesinde dövüş manevraları yapabilmenin sahip olmadığım birçok önemli yetenekten biri olduğunu da anlamışım. Küreklere takıldım. Halatlara dolandım. Hatta iki kere kafayı direğe geçirip okyanusa düştüm. Yani benim için sıradan şeylerdi.

Sam ise böyle bir sıkıntı yaşamıyordu. Beni yara bere içinde bırakıp epey hırpaladı. Ona sopamla vurmayı başardığım tek sefer Alex'in gerçekten kötü bir anda sinyal vermesiyle mümkün oldu. Bana doğru hamle yapmak üzereyken Sam papağana dönüştü ve gagaüstü sopama çarptı. Acıyla ciyaklayarak yeniden insana dönüştüğünde etrafında mavi ve kırmızı tüyler uçuşuyordu.

"Pardon, Sam." Mahcup olmuştum. "Daha önce bir papağana hiç vurmamıştım."

Sam kanayan burnuna rağmen kahkaha attı. "Sorun değil. Haydi bir daha deneyelim."

Sam'le yorgunluktan tükenene dek dövüşmeye devam etik. Alex en sonunda idmanın sona erdiğini söylediğinde üçümüz yere çöküp sırtımızı korkuluğa verdik.

"Vay be!" Jack yanıma gelip kendini korkuluğa yasladı. "Çok yoruldum!"

Harcadığı bütün enerjinin acısı onu run taşına çevirdiğim anda benden çıkacağı için, Jack'i bir süre daha kılıç formunda tutmaya karar verdim. Öğle yemeğini yiyene dek kendimi komaya girmeye hazır hissetmiyordum.

Ama en azından öğle yemeği yemem yasak değildi.

Samira'ya baktım. "Bu Ramazan olayı... bunu nasıl yapabildiğini gerçekten anlayamıyorum."

Sam tek kaşını kaldırdı. "Demek istediğin, bunu *neden* yaptığımı anlamadığın mı?"

"O da var. Yani şimdi bir ay boyunca oruç tutmak zorunda mısın?"

"Evet, Magnus. Ramazan'ın bir ay sürdüğünü öğrenmenin seni şaşırttığına eminim."

"Ben de iğneleyici tarzını tümden kaybetmediğine memnunum."

Yüzünü havluyla kuruladı; belli ki Ramazan'da bunu yapması yasak değildi. "Hem ayın yarısından çoğu geçti bile. Çok kötü değil." Kaşlarını çattı. "Diğer taraftan, Ramazan sona ermeden ölürsek bu çok sinir bozucu olur."

"Evet," dedi Alex. "Düşünsene, sen oruç tutarken Loki Dokuz

Dünya'yı yakıp yıkıyor ve bu esnada bir bardak su bile içemiyorsun. Fena!"

Sam, Alex'in koluna vurdu. "Bugün eğitime çok daha fazla odaklandığımı kabul etmelisin, Fierro. Ramazan işe yarıyor."

"Eh, belki de öyledir. Halen oruç tuttuğun için delinin teki olduğunu düşünüyorum ama eskisi kadar endişeli değilim."

"Zihnimin daha açık olduğunu hissediyorum. Hatta *olumlu* bir şekilde, zihnimin daha boş olduğunu. Eskiden olduğu kadar donakalmıyorum. İnşallah, Loki'nin karşısına çıktığımda hazır olacağım."

Sam çok sık *inşallah* demezdi ama bu kelimenin *tanrı isterse* gibi bir anlama geldiğini biliyordum. Gerçi Sam'e manevi açıdan yardımcı olduğunu görsem de, böyle bir kelimenin bana çok güven vereceğini sanmıyordum. Benim için *Başaracağım, inşallah,* demek, *Daha öncesinde bir kamyonun altında kalmazsam başaracağım,* demek gibi bir şeydi.

"Pekâlâ," dedi Alex. "Sevgili babanın/annemin karşısına çıkana dek ne olacağını bilemeyeceğiz. Ama ben temkinli bir şekilde de olsa iyimserim. Ve bugün Magnus'u da öldürmedin. Bunun olumlu bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Sağ ol," diye mırıldandım.

Alex'in beni bu kadarcık olsun düşünmesi -ölümümün onun için birazcık da olsa kabul edilemez oluşu- bana sıcak bir his verdi. Vay be! Ne zavallıydım.

Öğleden sonranın geri kalanında *Koca Muz*'da yapılması gereken işlere yardımcı oldum. Gemimiz otomatik kaptanda olsa da, güvertenin silinip temizlenmesi, dolanan halatların açılması, Mallory'yle Yarıkaya'nın birbirini öldürmesinin engellenme-

si gibi halledilmesi gereken çok şey vardı. Bu işler en azından, Loki'yle yaklaşan karşılaşmam ya da Blitz'le Hearth'ün başına neler gelebileceği üzerine çok fazla düşünmemi engelledi. Arkadaşlarımın gemiden ayrılışının üzerinden üç gün geçmişti ve yaz ortasına, yani buzların Loki'nin gemisinin denize açılmasına yetecek ölçüde erimesine kadar iki haftadan az bir süre kalmıştı. Blitz'le Hearth'ün bir taşı bulması ne kadar zaman alabilirdi?

Şu anda da bir bileme taşını arıyor oluşumuz, doğal olarak aklıma Blitz ve Hearth'le Skofnung Taşı'nı bulmaya çıktığımız son görevimin kötü hatıralarını getirmişti. Kendime bu iki görev arasında herhangi bir bağlantı olmadığını söyleyip duruyordum. Bu defa yakıcı Alfheim güneşi, keman çalan şeytani *nøkk*'lar ya da çatık kaşlı, sadist bir elf baba olmayacaktı.

Hearth ve Blitz yakında geri dönecek ve aşmamız gereken bütünüyle farklı bir engel listesi sunacaklardı. Pruvaya her dalga çarpışında su serpintisine bakarak arkadaşlarımın önümde belirmelerini umut ediyordum. Ama bu olmadı.

Öğleden sonra birkaç kez, gemimizle birlikte yüzen, yakından baktığınızda korkunç görünen denizyılanlarını izledim. Gemimizi gözleseler de saldırmaya kalkışmadılar. Muz aromalı bir avdan hoşlanmadıklarını ya da Jack'in söylediği şarkılardan korktuklarını tahmin ettim.

Gün boyunca beni güvertede takip eden Jack, Abba şarkıları söylüyor (Vikingler Abba'nın büyük hayranıydı) ve Frey'le birlikte Dokuz Dünya'da dolanıp etrafa ışık ve mutluluk saçarken arada sırada birilerini öldürdükleri eski güzel günlerde geçen hikâyeler anlatıyordu.

Gün sona ererken, Jack benim için kişisel bir dayanıklılık sınavına dönüştü: Onu run taşına dönüştürmek ve birikmiş yorgunlukların etkisiyle bayılmak mı, yoksa şarkılarını dinlemeye devam etmek mi istiyordum?

En sonunda, güneş batmak üzereyken, daha fazla dayanamayacağımı anladım. Uyku tulumumu açtığım geminin kıç tarafına gittim ve tulumun içine girip akşam duasını eden Samira'nın sesini dinlemeye başladım. Tekdüze bir tonda okuduğu Arapça kelimeler benim için dinlendiriciydi. Gerçi ateistler ve paganlarla dolu bir Viking gemisinde bir Müslüman'ın duasını dinlemek tuhaf geliyordu. Ama Sam'in ataları ortaçağdan beri Viklerle iç içe olduğundan, bir Viking gemisinde Allah'a ilk kez dua edildiğini sanmıyordum. Bu iç içe geçmişlik yüzünden dünya -*dünyalar*- çok daha ilginçti.

Jack'i run taşına dönüştürdüğümde, bayılmadan önce ancak onu boynumdaki kolyenin ucuna takabilecek kadar vaktim oldu.

Rüyamda bir cinayete tanıklık edeceğimi bilmiyordum.



ON ALTI

TÜKÜRÜK ADAM, ELEKTRİKLİ TESTEREYE KARŞI. BİLİN BAKALIM KİM KAZANDI

Bir tepenin sırtında, samandan yapılmış bir kulübenin yıkıntılarının arasında dört tanrıyla birlikte duruyordum.

Meşe ağacından kalın bir bastona yaslanmış Odin'in mavi renkli yolculuk pelerininin altında zincir zırhı vardı. Sırtında mızrağı, belinde kılıcı asılıydı. Sağlam olan tek gözü, geniş siperli mavi şapkasının gölgesinde parıldıyordu. Ağarmış sakalı, göz bandı ve çeşit çeşit silahıyla, bir Cadılar Bayramı partisine büyücü mü, yoksa korsan olarak mı gitmeye karar vermeye çalışan bir herif gibi görünüyordu.

Odin'in yanında, Bifrost Köprüsü'nün muhafızı Heimdall duruyordu. Akıllı telefonlar henüz icat edilmemiş olmalıydı çünkü beş saniyede bir fotoğraf çekmiyordu. Üzerinde kalın beyaz yünden bir zırh vardı ve kınlarındaki iki kılıcını sırtına çapraz asmıştı. Kemerinden sarkan Kıyamet Boynuzu Gjallar bana çok güvenli görünmüyordu. Eşek şakası yapmak isteyen herhangi biri

Heimdall'a arkasından yaklaşıp boynuzu çalarak Ragnarok'u başlatabilirdi.

Üçüncü tanrı babam Frey'di. Bir kamp ateşinden geriye kalan küllerin başında yere çökmüştü. O zamanlarda bu kıyafetlerin icat edildiğini sanmıyordum ama üzerinde rengi solmuş bir kot pantolonla fanila tişört vardı. Belki de Frey, REI markası için bir ortaçağ beta testçisiydi. Uzun sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor; sakalları güneş ışığında parıldıyordu. Dünyada birazcık adalet olsaydı asıl Thor böyle görünürdü. Yani, kaslı, kızıl saçlı bir osuruk makinesi değil de, sarışın, yakışıklı ve asil.

Dördüncü tanrıyla hiç karşılaşmamış olsam da onu Njord'un holografik sunumundan tanımıştım. Aesir'le Vanir tanrıları arasındaki canlı barış anlaşması Kvasir'di bu tanrı. İlahi tükürükle dolu bir kupadan doğmuş bir adam için epey yakışıklıydı. Koyu renkli kıvırcık saçlarıyla sakalları rüzgârla savruluyordu. Evde dokunduğu belli olan cüppesi ona Jedi ustası havası veriyordu. O da babamın yanında yere çökmüş; parmaklarıyla kamp ateşinden geriye kalanları karıştırıyordu.

Odin ona doğru sokuldu. "Ne düşünüyorsun, Kvasir?"

Sırf bu basit soru bile bana tanrıların Kvasir'e ne denli saygı duyduklarını gösteriyordu. Normalde Odin başkalarına düşüncelerini sormazdı. O yalnızca cevap verirdi ve bu cevaplar da genellikle bilmece ya da PowerPoint sunumları şeklinde olurdu.

Kvasir küllere dokundu. "Bu Loki'nin ateşi. Kısa süre önce buradaymış. Halen yakınlarda."

Heimdall gözleriyle ufku taradı. "Beş yüz millik alanda onu hiçbir yerde göremiyorum. Bir dakika... yok, yok, bu yalnızca

saçları kıyak kesilmiş bir İrlandalıymış."

"Onu... yakalamak zorundayız," diye homurdandı Odin. "Son dalaşma meselesi bardağı taşırdı. Tutsak edilip cezalandırılmalı!"

"Ağ," dedi Kvasir.

Frey kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Görmüyor musunuz? Loki burada kanıtları yakıyordu." Kvasir küllerin içindeki zar zor görünen çapraz çizgilerin oluşturduğu deseni işaret etti. "Onu yakalayabileceğimiz yolların tamamını dikkatlice düşünüp hamlelerimizi tahmin etmeye çalışıyordu. Burada bir ağ ördü ve bu ağı oluştuğu anda yaktı."

Kvasir ayağa kalktı. "Beyler, Loki balık kılığına bürünmüş. Bir ağa ihtiyacımız var!"

Diğerleri, *Holmes, bunu nasıl çözdün?* dermiş gibi, hayranlıkla Kvasir'e bakakaldılar.

Kvasir'in, *Avımız kaçıyor!* diye bağırmasını bekledim. Ama bunun yerine yüksek sesle, "En yakındaki nehre!" deyip hızlı adımlarla yürümeye başladı. Diğer tanrılar da aceleyle peşine takıldılar.

Rüya değişti.

Dokuz Dünya'da uzun yolculuklara çıkan, yerel halka çiftçilikten çocuk doğumuna ve vergi indirimine dek akla gelebilecek her konuda öğütler veren Kvasir'in hayatından kısa kesitler izliyordum. Ölümlü varlıklar onu seviyordu. Her şehirde, kalede, köyde bir kahraman gibi karşılanıyordu.

İzlemeye başladığım son kesitte Kvasir, bir dev ailesinin istisnai ölçüde zor vergi formlarını doldurmasının ardından, Midgard'a doğru çıktığı yolculukta iki cüce tarafından durduruldu. Kötü

niyetli tebessümleriyle, minik, siğilli, kıllı iki tipti bunlar.

Maalesef onları gördüğüm anda tanıdım. Fjalar ve Gjalar kardeşlerdi. Bunlar bir keresinde bana tek yönlü bir gemi bileti satmıştı. Blitzen'e göre, adı çıkmış iki hırsız ve katildi.

"Selam!" diye seslendi Fjalar, bir kayanın tepesinden. "Şöhretli Kvasir sen olmalısın!"

Yanındaki Gjalar heyecanla elini salladı. "Karşılaştığımıza çok sevindik! Hakkında harika şeyler söylendiğini duyduk!"

Gelmiş geçmiş en bilge varlık olan Kvasir'in, *Kusura bakmayın, dükkânı bugünlük kapattık,* deyip yoluna devam etmesi gerekirdi. Ama ne yazık ki, Kvasir aynı zamanda çok nazikti. Elini kaldırıp cüceleri selamladı. "Selamlar, güzel cüceler! Hakikaten Kvasir benim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Fjalar'la Gjalar talihlerine inanamıyormuş gibi birbirlerine baktılar. "Akşam yemeği için misafirimiz ol!" dedi Gjalar, yakındaki bir tepenin sırtında, girişi yıpranmış bir deri perdeyle kapatılmış bir mağarayı göstererek.

"Seni öldürmekle ilgilenmiyoruz," diye ekledi Fjalar. "Veya seni soymakla. Veya akıl almaz büyülü özellikleri olduğunu tahmin ettiğimiz kanını akıtmakla. Yalnızca sana misafirperverliğimizi göstermek istiyoruz."

"Gerçekten çok teşekkür ederim," dedi Kvasir. "Ama bu gece Midgard'da beni bekliyorlar. Çok insanın yardımıma ihtiyacı var."

"Anlıyorum," dedi Fjalar. "Demek sen... insanlara yardım etmekten hoşlanıyorsun." Bunu, *Demek az pişmiş biftekten hoşlanıyorsun,* dermiş gibi bir ses tonuyla söyledi. "Ama bizi de çok

zorlayan bir sıkıntımız var... üç aylık tahmini vergi miktarı konusunda."

Kvasir anlayışlı bir ifadeyle, hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Haklısınız, hesaplaması bazen çok zor olabilir."

"Evet!" Gjalar ellerini çırptı. "Bize yardımcı olabilir misin, Bilge Olan?"

Bugüne dek çekilmiş bütün korku filmlerinde seyircilerin SAKIN YAPMA! diye bağırdığı kritik andaydık sanki. Ama Kvasir'in merhameti bilgeliğine ağır bastı.

"Pekâlâ! Gösterin bakalım kâğıtları!"

Ve cücelerin peşinden mağaraya gitti.

Arkasından koşmak, onu yakalayıp uyarmak için çırpınıyordum ama zemine kök salmıştım sanki. Mağaranın içinde Kvasir bağırmaya başladı. Birkaç saniye sonra elektrikli testere gibi bir aletin sesini duydum. Ve büyük, boş bir kazanın içine dökülen sıvının çıkaracağı türden bir sesi. Uykumda bunu yapmam mümkün olsaydı, kusardım.

Sahne son kez değişti.

Kendimi üç katlı bir malikânenin ön bahçesinde buldum. Koloni döneminde yapılmış gibi görünen malikâne bir parka bakıyordu. Burası Pekâlâ, Boston'un dış kesimlerindeki sessiz sakin Devrim-öncesi kasabalarından Salem ya da Lexington olabilirdi. Eve, beyaza boyanmış yüksek sütunların arasından giriliyordu. Bahçedeki hanımeli çalıları havayı tatlı bir kokuyla doldurmuştu. Verandada Amerikan bayrağı dalgalanıyordu. Öylesine pastoral bir manzaraydı ki, yüzüme vuran güneş ışığı birazcık daha yakıcı olsa burasının Alfheim olduğunu bile düşünebilirdim.

Ön kapı ardına dek açıldı ve dışarı atılmış gibi görünen cılız bir figür beton basamaklardan aşağı yuvarlandı.

Alex Fierro'ydu bu.

Onunla tanıştığımdaki halinden iki-üç yaş daha küçük gösteriyordu. Belki on dörttü. Sol şakağından kan süzülüyordu. Elleriyle dizlerinin üzerinde emeklemeye başladı. Düştüğünde yaralanan avuçları zeminde kan izleri bırakıyordu.

Korkmaktan çok, öfkelenmiş gibi görünüyordu. Gözlerindeki yaşların nedeni öfke ve hüsrandı.

Evin kapı eşiğinde orta yaşlı bir adam belirdi. Gri tellerin karıştığı, kısa kesilmiş koyu renk saçları, parıldayan siyah ayakkabıları ve gözlerimi acıtacak kadar beyaz bir gömleği vardı. Blitzen olsa, *Size biraz renk fışkırtmak lazım efendım!* diyebilirdi.

Adam, Alex'in minyon vücut yapısına ve Alex'inki gibi sert, keskin hatlarla çizilmiş bir yakışıklılığa sahipti. Bu yüze bakmak, hayranlıkla bir elmasa bakmak ama onu elinizi kesmeden tutamayacağınızı bilmek gibi bir his veriyordu.

Adamın aslında bu kadar korkutucu görünmemesi gerekirdi. Cüsseli, güçlü, sert görünümlü biri değildi. Bankacı gibi giyinmişti. Ama çene yapısının, bakışlarındaki yoğunluğun, insani ifadelerde tam anlamıyla uzmanlaşamamış gibi dudaklarını büküşünün ürkütücü bir yanı vardı. Onunla Alex'in arasına girmek istiyor ama gene yerimden kıpırdayamıyordum.

Adam elinde futbol topu büyüklüğünde seramik bir nesne tutuyordu. Kahverengi-beyaz renkte, oval bir nesneydi bu. Biraz daha dikkatli baktığımda bunun, yan yana oyulmuş iki farklı yüze sahip bir büst olduğunu anladım.

"NORMAL!" Adamın Alex'e fırlattığı heykel kapı yolunda paramparça oldu. "Senden tek istediğim bu! *Normal* bir çocuk olman! Bu kadar zor mu?"

Alex güçbela ayağa kalkıp babasına döndü. Siyah bir taytın üzerine, dizlerine dek inen leylak rengi bir etek giymişti. Yeşil bluzu kolsuz olduğundan, yere düştüğünde kolları yaralanmıştı. Dirseklerine bir et tokmağıyla defalarca vurulmuştu sanki. Onu tanıdığım dönemde hiç görmediğim kadar uzun olan kara saçları, Aegir'in şöminesindeki alevleri andıran bir atkuyruğuyla tamamlanıyordu.

"Ben normalim, *baba*." Bu kelimeyi düşünebileceği en ağır hakaretmiş gibi, neredeyse tıslayarak söylemişti.

"Sana yardımı kesiyorum." Adamın sesi sert ve soğuktu. "Artık para yok."

"Ben senin paranı *istemiyorum*."

"Bu iyi! Çünkü servetim gerçek çocuklarımın olacak." Basamaklara tükürdü. "Çok fazla potansiyelin vardı. Bu zanaatin inceliğini büyükbaban kadar anlamıştın. Şu haline bak!"

"Sanat," diye düzeltti Alex.

"Ne?"

"Bu bir sanat. Zanaat değil."

Babası tiksintiyle kırık seramik parçalarına doğru elini salladı. "Bu sanat değil. Yalnızca çöp." Bunu kelimelere dökmese de, babasının ses tonu yeterince açıklayıcıydı: *Sen de çöp olmayı seçtin.*

Alex öfkeyle babasına bakıyordu. Aralarındaki hava kuruyup ağırlaşmıştı. Sanki ikisi de diğerinin kesin bir hamlede bulunmasını bekliyordu. Özür dileyip pes etmek ya da aralarındaki bağı sonsuza dek koparmak.

Alex bu kararlılığı gösteremedi.

Babası, hayatının bu noktaya geldiğine inanamıyormuş gibi, umutsuzlukla başını iki yana salladı. Ardından Alex'e sırtını dönüp eve girdi ve kapıyı sert bir şekilde arkasından kapattı.

İrkilerek uyandım. "NE?"

"Sakin ol, uykucu." Alex tepemde dikilmişti. Üzerinde o kadar parlak sarı renkte bir yağmurluk vardı ki, geminin yavaş yavaş onu ele geçirmeye başladığını düşündüm. Rüyamda duyduğum çarpma sesinin kaynağı, kafamın dibine attığı dolu mataraydı. Ben ne olduğunu anlayamadan, göğsüme de bir elma fırlattı.

"Kahvaltı," dedi. "Ve öğle yemeği."

Gözlerimi ovdum. Halen babasının sesini duyuyor, bahçelerindeki hanımeli çalılarının kokusunu alabiliyordum. "Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Yaklaşık on altı saattir. Çok şey kaçırmadın. Biz de uyumana izin verdik. Ama zaman geldi."

"Neyin zamanı?"

Uyku tulumumun içinde doğrulduğumda, güverteye çıkmış arkadaşlarımın halatları çözüp küreklerin başına geçtiklerini gördüm. Soğuk bir yağmur çiseliyordu. Gemimiz, iki yanında Boston'dakilerden çok da farklı görünmeyen tuğla evlerin dizili olduğu bir nehirdeki taştan bir sete bağlanmıştı.

"Jorvik'e hoş geldiniz!" dedi Yarıkaya, ters bir sesle. "Ya da siz modern yoldaşlarımızın tabiriyle, İngiltere, York'a!"



ON YEDİ

BİR TAŞ YIĞININ PUSUSUNA DÜŞÜYORUZ

Merak ediyorsanız söyleyeyim, Eski York'un Yeni York'la* alakası yoktu.

Eski York gerçekten eski görünüyordu.

İmza: Betimleme ustası Magnus Chase.

Rica ederim.

Yarıkaya eski üssüne döndüğü için mutlu değildi. "Kendine birazcık saygısı olan hiçbir Viking kenti denizden bu kadar uzak olmamalı," diye homurdandı. "Kemiksiz İvar'ın kafayı neden buraya taktığını bilmiyorum. Bütün sabahı Ouse denilen yirmi beş millik bu nehri aşacağız diye harcadık!"

"Ooze mi?" diye sordum.

"Ouse," diyerek beni düzeltti T.J., sırıtarak. "*Müze* ile kafiyeli. Bunu bir seyahat rehberinde okumuştum."

Ürperdim. İyi hiçbir şey *müze* ile kafiyeli olamazdı. Ayrıca T.J.'in İngiltere üzerine bu kadar araştırma yapmasını da rahatsız

* New York. (ç.n.)

edici buluyordum. Ama yüz elli yıl, Valhalla'da takılmak için çok uzun bir zamandı ve otel kütüphanesi de gerçekten muazzamdı.

İskele tarafına baktım. Gemimizin gövdesine koyu yeşil tonda, bulanık bir su çarparken, çiseleyen yağmur nehir yüzeyinde iç içe geçen minik daireler yaratıyordu. Akıntı çok canlı, çok *uyanıktı* sanki. Percy Jackson beni ne kadar eğitmiş olursa olsun bu suya düşmek istemiyordum.

"Sen de onları algılıyorsun, değil mi?" Yarıkaya, Ouse'a saldırmaya hazırmış gibi baltasını kavradı. *"Vatnavaettir."*

Yarıkaya bu kelimeyi, korkaklık ya da sakal düzeltici gibi korkunç bulduğu bir şeyin karşılığıymış gibi söylemişti. "Onlar ne?" diye sordum.

"Bir de daha kolay telaffuz edilebilir bir adları var mı?" diye ekledi Alex.

"*Vatnavaettir* tabiat perileridir," diye açıkladı Mallory. "İrlanda'da benzer efsanelerimiz var. Biz onlara *each-uisce* deriz. Yani su atları."

Yarıkaya buna homurtuyla güldü. "Siz İrlandalıların *benzer* efsanelerinizin olmasının nedeni bunları İskandinavlardan çalmış olmanız."

"Yalan," dedi öfkeyle Mallory. "Keltler, siz zontalar istila etmeden çok önce İrlanda'daydı."

"*Zontalar* mı? Sen baksana bana, sefil adanızdaki adını ağza almaya değecek tek güç Dublin'deki Viking krallığıydı!"

"Her neyse..." Samira iki muhabbet kuşunun arasına girdi. "Bu su atları neden tehlikeli?"

Yarıkaya kaşlarını çattı. "Kalabalık bir sürü oluşturabilir ve sinirlenirlerse izdiham yaratıp gemimizi yok edebilirler. Şu ana ka-

dar beklemelerinin nedeni bu kadar sarı oluşumuzdan bir anlam çıkaramamaları olabilir. Bir de, onlara dokunacak kadar aptal biri olursa..."

"Cildine yapışırlar," dedi Mallory. "Ve suyun dibine çekip boğarlar."

Mallory'nin dedikleri midemin düğümlenmesine neden oldu. Bir keresinde kendimi, beni Boston'un çatılarının üzerinde oraya buraya çarparak uçuran bir kartala yapışmış halde bulmuştum. Ouse'un içine çekilmek kulağa daha eğlenceli gelmiyordu.

Alex kollarını Mallory'yle Yarıkaya'nın omuzlarına attı. "Siz ikiniz su atı uzmanlarına benziyorsunuz. Biz dev avına çıkarken siz de kalıp gemiyi koruyun."

"Ama," dedim. "Gemiyi mendile dönüştüre..."

"Hayır!" dedi Yarıkaya. "Jorvik'e bir daha ayak basmaya hiç niyetim yok. Zaten işinize de yaramam. Burası bin iki yüz yılda biraz değişmiş olmalı. Ben gemide kalırım ama Mallory'nin kalmasına hiç gerek yok!"

"Öyle mi dersin?" Ellerini bıçaklarının kabzalarına atan Mallory öfkeli gözlerini Yarıkaya'ya dikti. "Su atlarını sakinleştirmek için bildiğin Galce şarkı var mı? Bu gemiyi sana bırakıp gideceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Ben de gemimizi *sana* bırakmam!"

"Millet!" Samira boks hakemi gibi ellerini havaya kaldırdı. Çok küfreden birisi değildi ama Ramazan'ın küfretmeme kuralının onu zorladığını hissettim. Komikti. Bir şeyi yapamayacağınız söylendiği anda bunu yapmak için yakıcı bir arzu duyuyordunuz.

"İkiniz de gemide kalmakta ısrarcıysanız," dedi Sam. "O za-

man ben de burada kalıyorum. Atlarla aram iyidir. Başım belaya girerse uçabilirim. Ve..." Bileğini çevirip mızrağını gösterdi. "Bize saldıran her şeyi yok edebilirim. Ayrıca uslu durmazsanız, ikinizi yok etmekten de çekinmem."

Yarıkaya'yla Mallory ayaküstü yapılan bu basit plandan aynı ölçüde hoşlanmamış gibi görünüyordu. Bu da Sam'in planının gayet iyi olduğu anlamına geliyordu.

"Hanımefendiyi duydunuz," dedi Alex. "Bu durumda karaya çıkacak ekipte ben, T.J. ve Sarışın Çocuk olacak."

"Harikulade!" T.J. ellerini ovuşturdu. "İngilizlere teşekkür etmek için sabırsızlanıyorum!"

T.J. şaka yapmıyordu.

Çiseleyen yağmurun altında York'un dar sokaklarında yürürken gördüğü herkese selam veriyor, insanlarla tokalaşmaya çalışıyordu.

"Selamlar!" diyordu. "Boston'dan geliyorum. Savaşta Konfederasyon'u desteklemediğiniz için teşekkür ederim!"

York sakinlerinin tepkileriyse, "Ne?" veya "Git başımdan!" gibi laflardan, yerel halkın Yarıkaya'nın soyundan gelip gelmediğini düşünmeme neden olacak kadar ağır küfürlere dek uzanıyordu.

Ama insanların tepkileri T.J.'i kesinlikle yıldırmadı. Ellerini sallayıp parmağını birilerine doğrultarak, "Neye ihtiyacınız varsa söyleyin!" diye bağırdı. "Size borçluyum." Ardından sırıtarak bana baktı. "Buraya bayıldım. İnsanlar çok cana yakın."

"Hmmm." Gözlerimle alçak evlerin çatılarını tararken, bu

şehirde takılan bir dev varsa onu kolaylıkla görebileceğimi düşünüm. "Pekâlâ. York'ta yaşayan bir dev olsaydınız nereye saklanırdınız?"

Alex Fierro sokak tabelalarının önünde durdu. Cart sarı yağmurluğunun kapüşonundan fırlamış yeşil saçlarıyla, bir dondurulmuş parmak balık markasının halkla ilişkiler sözcülüğünü yapan bir *punk*'a benziyordu. "Belki de buradan başlamalıyız." En üstteki tabelayı gösterdi. "Jorvik Viking Merkezi."

Başka planımız olmadığından, kulağa iyi bir plan gibi geldi.

Tabelaları takip ederek, tuğla evlerin, barların, mağaza vitrinlerinin dizili olduğu, çarpık, dar sokaklarda ilerledik. Boston'un kuzey kesimine benzese de, York çok daha tarihi bir iç içelik taşıyordu. Viktorya döneminde yapılmış tuğla bir evin yanında ortaçağdan kalma bir taş ev, onun yanında Elizabeth döneminden bir başka ev, onun yanındaysa beş sterline yirmi dakikalık seanslar öneren bir solaryum salonu görebiliyordunuz.

Son girdiğimiz sokaklarda çok az insanla karşılaştık. Trafik yoktu. Tatil döneminde gelip gelmediğimizi düşünmeden edemedim. Belki de York halkı parlak sarı renkte bir Viking gemisinin Ouse'a girdiğini duymuş ve evlerine kapanmıştı.

Ama bunun en iyisi olduğuna karar verdim. Karşımıza selamlayıp teşekkür edeceği daha çok İngiliz çıksaydı, T.J. bizi çok yavaşlatırdı.

Hengame Sokak'a girdiğimizde, bu adın sokağın yoksulluğunun dürüst bir açıklaması olduğunu fark ettim. Sokak ancak -o da sürücü zayıfsa- bir bisikletin rahatça geçebileceği kadar genişti. Lunaparklardaki komik aynaların açılarıyla kaldırıma doğru

eğilmiş eski evlerin her bir katı bir alt kattan birazcık daha geniş olduğundan, insan yanlış bir adım attığı takdirde bütün mahallenin üzerine çökeceği hissine kapılıyordu. Daha geniş bir sokağa çıktığımız ana dek nefes alırken bile tedirgindim.

En sonunda trafiğe kapalı bir alışveriş alanında, üzerinde VİKİNGLER! YAŞAYAN TARİH! HEYECAN! TAM İNTERAKTİF DENEYİM! gibi pankartların asılı olduğu, alçak, tuğla bir binanın karşısına çıktık. Her şey kulağa çok kıyak gelse de, kapının üzerindeki tabela hevesimizi kursağımızda bıraktı: KAPALI.

"Hah." T.J. kapı tokmağını tutup salladı. "Zorla mı girsek?"

Bunun bize nasıl bir faydası olacağını bilemedim. Burasının turistler için açılmış bir müze olduğu belliydi. Sunduğu interaktif deneyim ne kadar iyi olursa olsun, gerçek Valhalla'yı görmüş olan bizlerde ancak hayal kırıklığı yaratırdı. Hediye dükkânından Viking hatırası almak gibi bir niyetim de yoktu. Boynumdaki kolye taşı/konuşan kılıçla zaten zar zor başa çıkabiliyordum.

"Çocuklar," dedi Alex, gergin bir sesle. "Şu duvar az önce *oynadı* mı?"

Alex'in baktığı yöne döndüm. Meydanın karşı tarafında, bir Tesco Express marketinin yan cephesinden dışarı fırlamış gibi görünen, bir kalenin ya da eski şehir surlarının bir parçası olabilecek yontma kireç taşından bir duvar kesiti vardı. Yani, kireç taşından yığın bir kez daha hareket edene dek düşündüğüm bu oldu.

Birkaç kez, Samira'nın kamuflaj başörtüsünün altından çıkışını izlemiştim. Bir ağacın, beyaz çıplak bir duvarın ya da bir Dunkin' Donuts dükkânındaki teşhir piramidinin arkasından çıkmış gibi görünürdü. Hareket eden kireç taşları da bana benzer bir

vertigo hissi vermişti.

Zihnim, baktığım şeyi yeniden değerlendirmek zorunda kaldı. Yıkılmış bir duvar kesitine değil, kireç taşından bir duvarı mükemmel bir şekilde taklit eden altı metrelik bir deve bakıyordum. Kahverengi-bej derisi Gila canavarı gibi pullarla kaplıydı. Uzun saçlarıyla sakallarına taş parçaları takılmıştı. Üzerindeki tünik ve kapitone kumaştan tozluklar bir kale duvarı gibi görünmesine neden oluyordu. Neden markete yaslanmış olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kestiriyor muydu? Dileniyor muydu? Devler dilenir miydi?

Kehribar rengi gözlerini üzerimize dikti. Gerçekten canlı görünen tek parçası gözleriydi.

"Şu işe bakın," dedi dev. "Viking Merkezi'ne bir Viking'in gelmesi için o kadar uzun zamandır bekliyorum ki! Sizi öldürmek için sabırsızlanıyorum!"

"Çok iyi fikirmiş, Alex," dedim. "Viking Merkezi'ne gidelim. Evet. Çok iyi fikirmiş!"

İlk defa Alex'ten iğneleyici bir karşılık gelmedi. Çünkü ağzı bir karış açık kalmış halde deve bakıyordu. Yağmurluğunun kapüşonu başından kayıp geriye düşmüştü.

T.J.'in tüfeği ellerinde su arama çubuğu gibi titriyordu. Ben de kendimi onlardan daha cesur hissetmiyordum. Tamam, bundan daha uzun boylu devlerle karşılaşmıştım. Kartal devleri, ateş devleri, sarhoş devler, hatta süslü püslü bovling gömlekleri giymiş devler bile görmüştüm. Ama daha önce, birdenbire önüme çıkıp neşeli bir sesle beni öldürmeyi teklif eden bir taş deviyle hiç karşılaşmamıştım.

Dik durduğunda omuzları, çevremizdeki iki katlı binaların çatılarıyla aynı hizaya geliyordu. Ve dev rahatsızlık veren bir inşaat projesinden başka bir şey değilmiş gibi, alandaki birkaç insan etrafından geçip yollarına devam ediyorlardı.

Dev en yakınındaki telefon direğini tuttu ve kaldırımın koca bir parçasıyla birlikte zeminden söküp çıkardı.

Ancak telefon direği sandığım şeyi omuzlarının üzerine kaldırdığında bunun onun silahı olduğunu anladım. Bu kocaman bir tokmaktı.

"Vikingler eskiden daha sosyaldi," dedi dev. "Mesela dövüşerek yargılama gibi bir nedenle sosyal merkezlerine geleceklerine emindim. Ya da tombala için! Ama sizler bunca zamandır buraya gelen..." Saçla sakalın birbirine karıştığı başını yana eğdiğinde aşağı taşlar yuvarlandı. "Ben ne kadar zamandır buradayım yahu? İçim geçmiş olmalı! Ah, pekâlâ. Bana adlarınızı söyleyin, savaşçılar. Öldürdüğüm kişileri tanımak isterim."

Tam bu noktada, *Misafir hakları istiyoruz!* diye bağırmam gerekirdi. Ama ne yazık ki, devin evinde değildik. Bir insan şehrinin herkese açık meydanında misafir haklarının geçerli olacağından şüpheliydim.

"Sen Hrungnir misin?" diye sordum, sesimin paniğe kapılmış gibi değil de, güven dolu çıktığını umarak. "Adım Magnus Chase. Bunlar da Thomas Jefferson Jr. ve Alex Fierro. Buraya seninle pazarlık yapmaya geldik!"

Devasa taş heykel kafasını çevirip iki yanına baktı. "Elbette Hrungnir benim! Etrafta başka dev görüyor musunuz? Korkarım sizi öldürmem tartışmaya açık bir konu değil, minik einherji.

Ama isterseniz bazı detaylar üzerine pazarlık yapabiliriz."

Yutkundum. "Einherjar olduğumuzu nereden anladın?"

Hrungnir sırıttığında, dişlerinin bir kale kulesinin mazgallı siperlerine benzediğini gördüm. "Çünkü einherjar gibi kokuyorsunuz! Şimdi, söyleyin bakalım, ne için pazarlığa girmek istiyorsunuz? Ölümünüzün hızlı olması için mi? Sizi avucumda sıkarak öldürebilirim, ne dersiniz? Belki de önce sizi ezip suyunuzu çıkarır, sonra da ayakkabımın tabanından kazırım!"

Lütfen ayakkabı olmasın, lütfen ayakkabı olmasın! dermiş gibi, hararetle başını iki yana sallayan T.J.'e baktım.

Alex halen kıpırdamayı başaramamıştı. Hayatta olduğunu ancak yüzüne vuran yağmur damlaları nedeniyle gözlerini kırpıştırmasından anlıyordum.

"Yüce ve Bej Hrungnir," dedim. "Biz Kvasir'in Bal Likörü'nün yerini arıyoruz!"

Kaşlarını çatan devin tuğlayla örülmüş gibi görünen dudakları basık bir kemer oluşturdu. "Demek öyle! Demek Odin'in hırsızlık oyununu oynuyorsunuz, ha? Bana eski Bolverk numarası mı çekiyorsunuz?"

"Ah... bel... ki."

Hrungnir beklemediğim şekilde kıkırdadı. "Size o bilgiyi verebilirim. Bal likörünü saklanacağı yeni yere koyarlarken Baugi'yle Suttung'un yanındaydım."

"Öyle mi?" İçimden, *Baugi* ve *Suttung*'u Hakkında Hiçbir Fikrimin Olmadığı Şeyler Listesi'ne ekledim. "Buraya bunun pazarlığı için geldik. Bal likörünün yeri!"

Zaten bunu az önce söylediğimi fark ettim.

"Fiyatın ne, Bej Dev?"

Hrungnir sakalını kaşıyarak tüniğinin önüne moloz parçalarıyla toz yağmasına neden oldu. "Böyle bir pazarlığı dikkate almam için ölümlerinizin çok, çok eğlenceli olması lazım." Önce T.J.'yi, ardından beni inceledi. Ve gözleri Alex Fierro'nun üzerinde kaldı.

"Ah... bu kil kokuyor! Gerekli becerilere sahipsin, öyle değil mi?"

Alex'e baktım. "Gerekli beceriler mi?"

"Evet," dedi Alex.

"Harika!" diye kükredi Hrungnir. "Geleneksel ikiye iki düellomuzda taş devlerinin karşısına yüzyıllardır buna değecek bir rakip çıkmadı! Ölümüne bir dövüş olacak! Yarın tan vakti diyelim mi?"

"Bir dakika!" diyerek araya girdim. "Bunun yerine... mesela şifacılık yarışması yapamaz mıyız?"

"Ya da tombala," diye atıldı T.J. "Tombala iyidir."

"Hayır! Benim adım *kavgacı* anlamına gelir, minik einherji. Beni sağlam bir dövüşten alıkoyamazsın! Antik çağ dövüş kurallarını izleyeceğiz. Bana karşı..."

Gönüllü olmak istediğim yoktu ama daha önce Jack'in bu heriften daha büyük devleri hakladığını görmüştüm. Elimi kaldırdım. "Pekâlâ, ben..."

"Hayır, sen çok cılızsın." T.J.'yi gösterdi. "Ona meydan okuyorum!"

"KABUL EDİYORUM!" diye bağırdı T.J.

Ve, "Çok teşekkürler, baba," dermiş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Güzel," dedi Hrungnir. "Düello şahidim de sizin şahidinizle

dövüşecek ve şahidinizi o yaratacak!" diye ekledi, Alex'i göstererek.

Alex, biri onu itmiş gibi geriye sendeledi. "Ama ben... ben... ben yapamam. Hayatımda hiç..."

"Ya da üçünüzü şimdi öldürebilirim. O zaman Kvasir'in Bal Likörü'nü asla bulamazsınız."

Ağzım, devin sakalı kadar tozla kaplanmış gibi hissediyordum. "Alex, bu herif neden bahsediyor? Senin ne yapman gerekiyor?"

Alex'in gözlerindeki, kapana kısılmış gibi hissettiğini gösteren bakıştan, Hrungnir'in talebini gayet iyi anladığını çıkardım. Alex'i daha önce yalnızca bir kere bu kadar panik içinde görmüştüm. Sonsuza dek tek bir cinsiyette sıkışıp kalacağını düşündüğü Valhalla'daki ilk gününde.

"Ben..." Dudaklarını yaladı. "Pekâlâ. Yapacağım."

"İşte olay budur!" dedi Hrungnir coşkuyla. Ardından bana baktı. "Bu minik sarışın çocuğa gelirsek, o da su taşıyıcınız falan olabilir. Pekâlâ. Ben şimdi şahidimi yapmaya gidiyorum. Siz de aynısını yapsanız iyi olur. Öyleyse... yarın tan vaktinde, Konungsgurtha'da buluşuruz!"

Hrungnir arkasına döndü ve üzerlerine bir otobüs geliyormuş gibi önünden çekilen yayaların arasında koca adımlar atarak York sokaklarında uzaklaştı.

Alex'e baktım. "Açıkla. Az önce neyi kabul ettin?"

Heterokromatik gözlerinin arasındaki renk farkı normalde olduğundan daha belirgindi sanki.

"Bir çömlek atölyesi bulmamız lazım," dedi Alex. "*Hemen.*"



ON SEKİZ

ÖLÜMÜNE PLAY-DOH YUVARLIYORUM

Kahramanların böyle şeyler söylediğini çok sık duymazsınız.

Çabuk ol! Çömlek atölyesine gidiyoruz!

Ama Alex Fierro'nun ses tonu bunun bir ölüm-kalım meselesi olduğunu net bir şekilde ortaya koymuştu.

En yakınımızdaki çömlek atölyesinin -"Toprak Cephaneliği" adında bir yer- York'taki favori sokağım Hengame'de olduğunu anladık. Tabii ki bunu olumlu bir işaret olarak almadım. T.J.'yle ben dışarıda beklerken, Alex atölyenin sahibiyle birkaç dakikalık bir konuşma yaptı. Adam sırıtarak dışarı çıktığında elinde bir tomar renkli para tuttuğunu fark ettim. "İyi eğlenceler, çocuklar!" diye seslendi, koşar adım uzaklaşırken. "Harika!"

"Sağ olun!" diyerek arkasından el salladı T.J. "Ayrıca iç savaşımıza karışmadığınız için de teşekkürler!"

İçeri girdiğimizde Alex çoktan envanter çıkarmaya başlamıştı. Çalışma tezgâhları, çömlek çarkları, yarı tamamlanmış çömleklerle dolu metal raflar, alet kutuları, plastik paketlerin içindeki

ıslak kille dolu bir dolap... Atölyenin arka tarafındaki kapılardan biri küçük bir banyoya, diğeriyse depo gibi görünen bir odaya açılıyordu.

"Bu işe yarayabilir," diye mırıldandı Alex. "Belki."

"Atölyeyi satın mı aldın?" diye sordum.

"Saçmalama, Magnus. Yalnızca sahibine yirmi dört saat burayı tek başıma kullanmak için ödeme yaptım. Ama sağlam bir ödemeydi."

"Sterlinle," dedim. "Bu kadar İngiliz parasını nereden buldun?"

Dikkatini kil paketlerine verdiğinden, omuz silkti. "Buna hazırlıklı olmak denir. İngiltere ve İskandinavya'dan geçeceğimizi düşünüp yanıma euro, kron ve sterlin aldım. Ailemden küçük bir hediye diyelim. Yani hediye derken, bu paraları ailemden çaldım."

Alex'i evinin önünde gördüğüm rüyamı, babasına, *Paranızı istemiyorum!* diye bağırışını hatırladım. Belki de paralarını *yalnızca kendi şartlarıyla* istediğini kastetmişti. Buna saygı duyardım. Ama gene de bu kadar farklı parayı nasıl bir araya getirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Aval aval bakmayı bırak da bana yardım et."

"Ben... ben aval aval bakmıyordum."

"Öncelikle bu tezgâhları birleştirmemiz lazım," dedi Alex, beni duymazdan gelerek. "T.J., daha fazla kil paketi var mı diye arka tarafa baksana. Çok *fazlasına* ihtiyacımız var."

"Tamamdır!" T.J. atölyenin arkasındaki depoya gitti.

Alex'le dört tezgâhı birleştirerek, üzerinde pinpon oynanabilecek kadar geniş bir çalışma alanı yarattık. T.J. de, en sonunda seramik bir Volkswagen yapmaya yetecek kadar bir miktar biri-

kene dek arka depodan kil paketi getirip durdu.

Alex'in bakışları kil paketleriyle çömlek çarkları arasında gidip gelirken, başparmağını gergin bir şekilde dişlerine vuruyordu. "Yeterince zamanımız yok," diye mırıldandı. "Kurutma, sırlama, pişirme..."

"Alex," dedim. "Sana yardımcı olmamızı istiyorsan, bize ne yaptığımızı açıklamak zorundasın."

Alex kızıp telini çıkarabilir diye, T.J. benden uzaklaştı.

Ama Alex bana öfkeyle bakmakla yetindi. "Sana dediğimi yapıp Valhalla'da Çömlekçilik 101 dersine girseydin ne yaptığımı bilirdin!"

"Ben... programıma uymuyordu." Aslında ölümüne çömlekçilik fikrinden çok hoşlanmadığımı fark ettiğim için dersi almamıştım. Özellikle de bu derste çömlek fırınına atılmak gayet olasıyken.

"Taş devlerinin *tveirvigi* denilen bir geleneği vardır," diye açıkladı Alex. "İkili dövüş."

"Vikinglerin tekli dövüşü *einvigi* gibi," diye ekledi T.J. "Tek farkı *ein* yerine *tveir*."

"Harika," dedim.

"Bence de! Bunu..."

"Lütfen seyahat rehberi deme!"

T.J. gözlerini yere indirdi.

Alex eline, içinde tahta aletlerin olduğu bir kutuyu aldı. "Chase, sana hızlandırılmış kurs verecek zamanımız yok. T.J., Hrungnir'le dövüşecek. Ben de devin seramik savaşçısıyla dövüşecek bir seramik savaşçı yapacağım. Sen de su getirebilir ya da

gerektiğinde iyileştirici gücünü kullanabilirsin. Olay bu."

Kil paketlerine baktım. "Seramik bir savaşçı. *Büyülü* çömlekçilik mi bu?"

"Çömlekçilik 101," diye tekrarladı Alex, bu durum gün gibi ortadaymış gibi. "T.J., sen şu kil tabakalarını kesmeye başlar mısın? Kabaca iki-üç santim kalındığında, altmış-yetmiş kadar dilime ihtiyacım var."

"Tabii ki! Telini kullanabilir miyim?"

Alex buna yüksek sesle kahkaha attı. "Kesinlikle kullanamazsın. Gri kutunun içinde bir kesici olmalı."

T.J. sıradan bir kil kesicisi bulmaya gitti.

"Sen de," dedi Alex, bana dönerek. "Kilden bobinler yapacaksın."

"Bobin mi?"

"Kili yuvarlayarak bobin yapabileceğini biliyorum. Play-Doh hamurundan yılan yapmak gibi."

Alex Fierro bu karanlık sırrımı -çocukken Play-Doh oyun hamuruyla oynamayı çok sevdiğimi- nasıl öğrenmişti? Çocuk derken, neredeyse on bir yaşına dek demek istiyorum. Gönülsüz bir şekilde, bunun yetenek listemin içinde olduğunu kabul ettim. "Ya sen?"

"En zor kısım çarkı kullanmak. En önemli bileşenler atılmalı."

Atmaktan kastının, odanın karşı duvarına fırlatmak değil, çarkla şekil vermek olduğunu biliyordum. Gerçi Alex söz konusu olduğunda bu iki faaliyet genellikle bir arada olurdu.

"Pekâlâ, çocuklar," dedi Alex. "Haydi işe koyulalım."

Birkaç saat bobin yuvarladıktan sonra omuzlarım ağrımaya başladı. Gömleğim terle kaplı tenime yapıştı. Gözlerimi kapa-

dığımda, gözkapaklarımın arkasında kilden yılanlar kıvrılıyordu.

Arada sırada nefes almamı sağlayan tek şey, Alex ya da T.J. çalan şarkıyı beğenmediğinde kalkıp atölye sahibinin radyosunda kanalı değiştirmekti. T.J. savaş şarkılarından hoşlanıyordu ama İngiliz radyo kanalları şaşırtıcı bir şekilde savaş şarkıları çalan gruplara yer vermiyordu. Alex ise Japon animelerinden şarkıları tercih ediyordu ve bu da AM/FM bantlarında pek rağbet görmeyen bir türdü. En sonunda, kesinlikle açıklayamayacağım nedenlerden dolayı ikisi de Duran Duran'da karar kıldı.

Alex'e atölye sahibinin minik buzdolabından meşrubat da getiriyordum. Favorisi Tizer marka vişneli gazozdu. Ben tadından hoşlanmadım ama Alex kısa sürede bağımlısı oldu. Birkaç şişenin ardından dudakları bir vampirin dudakları gibi parlak kırmızı bir renk kazandı. Bunu hem rahatsız edici hem de tuhaf bir şekilde çok etkileyici buldum.

Aynı esnada T.J., kil dilimleri kestiği tezgâhla, efsanevi bir çömlek pişirme günü için ısıttığı fırın arasında gidip geliyordu. Pişirilirken çatlamamaları için kil kalıplarının üzerinde kalem genişliğinde delikler açmaktan özellikle keyif alıyormuş gibi görünüyordu. Çalışırken de, geçmişte yaşa *Hungry Like the Wolf** şarkısını mırıldanıyordu. T.J., sabah altı metrelik bir taş deviyle düellosu olan bir adam için gerçekten çok neşeli görünüyordu. Burada, yani İngiltere'de ölürse, yerel halk ne kadar cana yakın olursa olsun, sonsuza dek ölü kalacağını ona hatırlatmamaya karar verdim.

Onunla konuşabilmek için tezgâhımı Alex'in çarkına müm-

* *Kurt Gibi Aç.* 1982 tarihli Duran Duran şarkısı. (ç.n.)

kün olduğunca yaklaştırdım. Soru sormak için çarka yeni bir kil topağı koyduğu ana dek bekliyordum. Çünkü iki eli de meşgulken bana vurması daha düşük bir ihtimaldi.

"Bunu daha önce yaptın mı? Demek istediğim, çömlek adam yaptın mı?"

Bana baktı. Yüzüne kil bulaşmıştı. "Birkaç kez denedim. Tabii hiç bu kadar büyüğünü değil. Ailem..." Çarkın üzerine eğilip, kile arı kovanı tarzı bir koni şekli vermeye koyuldu. "Hrungnir'in dediği gibi, gerekli becerilere sahibiz."

"Ailenden bahsediyorsun." Loki'nin bir masanın üzerine eğilmiş, kilden yılanlar yuvarladığını hayal etmeye çalıştım.

"Fierrolar." Alex bana ürkek bir bakış attı. "Gerçekten bilmiyor musun? Fierro Seramik'i hiç duymadın mı?"

"Ah... duymuş olmam mı gerekirdi?"

Cehaletim onu rahatlatmış gibi gülümsedi. "Yemek yapmakla ya da ev dekorasyonuyla ilgilenseydin bilmemene şaşırırdım. On yıl kadar önce çok tanınmış bir markaydı. Her neyse. Zaten babamın sattığı makine işi pisliklerden bahsetmek istemiyorum. Kastettiğim büyükbabamın sanatıydı. Bu işi Tlatilco'dan göç ettiğinde kurmuş."

"Tlatilco." Bu adı hatırlamaya çalıştım. "I-95 otoyolunun uzağında kalan bir yer sanırım?"

Alex kahkaha attı. "Duyman için bir neden yok. Meksika'da küçük bir yer. Aslında bugünlerde Mexico City'nin içinde kalmış bir semtten fazlası değil. Büyükbabama göre, ailemiz Aztekler in zamanının öncesinden beri Tlatilco'da çömlek yapıyormuş. Tlatilco süper-antik bir kültürmüş." Başparmaklarını arı kovanının

merkezine bastırıp çömleği yanlara doğru genişletti.

Alex'in çömleği yapış tarzı -parmaklarıyla uyguladığı güç ve çarkın dönmesinden başka bir etken olmadan çok zarif ve mükemmel ölçüde simetrik bir vazo ortaya çıkarması- bana halen büyü gibi görünüyordu. Çarkı kullanmayı denediğim birkaç seferde neredeyse parmaklarımı kıracaktım ve kil topağını biraz daha çirkin bir kil topağına dönüştürmekten daha fazlasını becerememiştim.

"Neyin doğru olduğunu kim bilebilir? Bunlar yalnızca aile hikâyeleri. Efsaneler. Ama *abuelom** bu hikâyeleri ciddiye alırdı. Boston'a taşındığında da eski tarzından şaşmamış. Basit bir tabak ya da fincan yapıyor olsa bile, her şeyi gururla ve detaylara aşırı ölçüde dikkat göstererek yaratırdı."

"Blitzen bundan hoşlanırdı."

Alex geriye çekilip çömleğine baktı. "Evet, büyükbabamdan iyi bir cüce olurdu. Sonra babam aile atölyesini devraldı ve işi ticarete döktü. Kendini paraya sattı. Seramik sofra takımı üretimine geçti, dekorasyon şirketleriyle anlaşmalar yaptı. Ve insanlar kalitenin hızla düştüğünü fark edene dek milyonlar kazandı."

Rüyamda babasının söylediklerini hatırladım. *Çok fazla potansiyelin vardı. Bu zanaatin inceliğini büyükbaban kadar anlamıştın.*

"Baban senden aile işinin başına geçmeni istedi."

Alex yüzümü incelerken, bunu nasıl tahmin edebildiğimi düşündüğüne şüphem yoktu. Az kalsın ona rüyamdan bahsedecektim ama Alex, bu istemeden yapılmış olsa bile, insanların kafası-

* İspanyolca, *büyükbaba*. (ç.n.)

nın içine girmesinden hoşlanmıyordu. Ve ben de azarlanmaktan hoşlanmıyordum.

"Babam aptalın teki. Çömlekçiliği bu kadar severken bundan para kazanmak istememi bir türlü anlayamadı. Büyükbabamın delice fikirlerini dinlememden memnun kaldığını sanmıyorum."

"Ne gibi fikirler?"

Çalışma tezgâhında bir tahta çiviyle kil dilimlerinin içinde delikler açmaya devam eden T.J., yıldızlar ya da sarmallar gibi farklı desenler yaratıyordu. "Bu çok eğlenceli," dedi, kendisine baktığımı fark ettiğinde. "Terapi etkisi var!"

Alex'in Tizer kırmızısı dudaklarının uçları hafifçe yukarı kalktı. "*Abuelom* hayatını kazanmak için çömlek yapardı ama asıl ilgisi atalarımızın heykellerinin üzerineydi. Bu heykellerin içerdiği ruhaniliği anlamak istiyordu. Ama bu kolay değildi. Demek istediğim... yüzyılların ardından, Olmekler, Aztekler, İspanyollar, Meksikalılar gibi birçok kültürün kalıntılarının altında gömülü köklerini anlamaya çalışmak... neyin doğru olduğunu nasıl bilebilirsin? Herhangi bir şeyin sana ait olduğunu nasıl iddia edebilirsin?"

Alex'in sorularının retorik olduğunu, benden cevap beklemediğini düşündüm. Buna memnundum. T.J. bir başka Duran Duran şarkısı *Rio*'yu söyleyip kilde gülen suratlar çıkarırken doğru düzgün düşünemiyordum.

"Ama büyükbaban bunu başardı," diye tahminde bulundum.

"Öyle sanıyordu." Çarkı döndürerek çömleğinin yan taraflarını sildi. "Ben de öyle düşünüyordum. Babam..." İfadesi bozuldu.

"Olduğum kişi yüzünden... Loki'yi suçluyordu. Ailenin Fierro tarafı beni kabul ettiğinde bundan *hiç* hoşlanmadı."

Beynimin, kurumaya başlayan kil tabakasının bütün nemini çektiği ellerim gibi kuruduğunu hissediyordum. "Pardon, anlayamıyorum. Bunun büyülü seramik savaşçılarla ne ilgisi var?"

"Göreceksin. Cebimden telefonumu alıp Sam'i arar mısın? Ona olan bitenleri anlat. Sonra da çeneni kapat ki ben de yaptığım işe odaklanabileyim."

Bunu o emretmiş olsa bile, Alex'in üzerindeki pantolonun cebinden bir şey çekmeye çalışmak kendimi öldürmenin pratik bir yolu gibi göründü.

Ufak çaplı birkaç panik atakla telefonu cebinden çıkarmayı başardığımda, Alex'in GSM hattının İngiltere'de de açık olduğunu gördüm. Belli ki yolculuğumuz için farklı kurlarda para topladığı hazırlık sürecinde bunu ayarlamayı da akıl etmişti.

Samira'ya mesaj yazıp gelişmeleri açıkladım.

Birkaç dakika sonra gelen Sam'in yanıtıyla telefon titreşti: *bş. dövüş. gg.*

Herhalde *bş, bol şans; gg* ise *gitmem gerek* anlamına geliyordu. *Gunderson geğiriyor* da olabilirdi. İyimser olmaya karar verip ilk seçeneğin doğru olduğunu düşündüm.

Akşamüstüne doğru arkadaki tezgâhlar zırh levhalarına benzeyen, kare şeklinde pişirilmiş porselen parçalarıyla dolarken, Alex de bana kilden bobinlerimi birleştirerek, savaşçımızın kollarıyla bacakları olacak silindirleri nasıl yapacağımı gösterdi. Kendisiyse çömlek çarkında ayaklarını, ellerini ve kafasını yaptı. Bunların her biri vazo şeklindeydi ve üzerlerine itinayla farklı Viking run-

ları işlenmişti.

Ardından saatlerce yüzler üzerinde çalıştı. Rüyamda Alex'in babasının öfkeyle parçaladığı heykelde olduğu gibi yan yana iki yüz yaratmıştı. Soldaki yüzün şüpheli bakan gözleri, çizgi filmlerdeki kötü adamlarda görülen türden kıvrık bir bıyığı ve bozuk bir ifadeyle çarpılmış kocaman bir ağzı vardı. Sağdaki yüzse boş göz yuvaları ve dışarı sarkmış bir dili olan, sırıtan bir kafatasıydı. Bu iki çehreye bakarken, Alex'in farklı renklerdeki gözlerini düşünmeden edemedim.

Akşam olduğunda seramik savaşçımızın bütün parçalarını dört tezgâhtan oluşan çalışma alanımıza yaymıştık. Artık monte etmemiz gereken iki buçuk metrelik bir Frankenstein canavarına sahiptik.

"Pekâlâ." T.J. alnını sildi. "Bir çarpışmada yüzleşmek zorunda kalsaydım bu şey beni korkuturdu."

"Aynen," dedim. "Ve yüzlerden bahsetmişken..."

"Bu bir ikililik maskesi," dedi Alex. "Tlatilco'daki atalarım iki yüzü olan veya iki ayrı yarısı olan tek bir yüze sahip birçok heykelcik yapmış. Kimse nedenini bilmiyor. Büyükbabam bunun bir bedendeki iki ruhu temsil ettiğini düşünüyordu."

"Lenape kabilesinden arkadaşım William Ana gibi!" diyerek söze karıştı T.J. "Meksika'daki yerli kültürlerde de *argr* var!" Hemen dediğini düzeltti. "Demek istediğim trans arkadaşlar, akışkan cinsiyetli arkadaşlar var."

Değişen cinsiyetlere sahip insanlar için kullanılan Viking kelimesi *argr*, *erkeksi olmayan* gibi bir anlama geliyordu ve doğal olarak, bu Alex-onaylı bir terim değildi.

Maskeyi inceledim. "İkililik sanatının sana hitap etmiş olma-

sına şaşırmamak gerek. Büyükbaban... o senin kim olduğunu anlamış."

"Anlamıştı," dedi Alex. "Ve buna saygı duydu. Öldüğünde, babam *abuelomun* fikirlerini kötülemek, sanatını yok etmek ve beni söz dinleyen minik bir iş adamına dönüştürmek için elinden geleni ardına koymadı. Ben de buna izin vermedim."

Ensesini ovdu. Belki de bilinçsizce, iç içe geçmiş yılanların sembolüne dokunmak istemişti. Alex, Loki'nin bu yeteneği onun adına yok etmesini reddederek şekil değiştirme yeteneğini benimsemişti. Babası aile işini tiksindiği bir şeye dönüştürmüş olsa da, aynısını çömlekçilikte de yapmıştı.

"Alex," dedim. "Seninle ilgili daha çok şey öğrendikçe, sana daha da çok hayran oluyorum."

Az önce halıya işemiş şirin bir köpek yavrusuymuşum gibi, Alex'in yüzünde keyifle kızgınlığın iç içe geçtiği bir ifade belirdi. "Bu şeyi canlandırana dek hayranlığını kendine sakla, Laf Ebesi. Asıl olay bu. Ayrıca hepimizin biraz temiz hava almaya ihtiyacı var." Bana cebinden çıkardığı bir tomar parayı fırlattı. "Gidip yemek yiyelim. Sen ısmarlıyorsun."



ON DOKUZ

ZOMBİLERİN GAZ KONUŞMASINA KATILIYORUM

Balık ve patates cipsinden oluşan yemeğimizi Mr. Chippy adında bir yerde yedik. T.J. bu adı çok komik buldu. Yemeğimizi yerken, kasada duran adamı hiç memnun etmeyen bir şekilde, neşeli ve yüksek sesle, "MR. CHIPPY! MR. CHIPPY" deyip durdu.

Yemeğin ardından göze batmadan geceyi geçirmek için atölyeye döndük. T.J. tayfayla birlikte olmak için gemiye gitmemizi önerdi ama Alex seramik savaşçısının yanından ayrılmaması gerektiğini söyleyerek kalmakta ısrar etti.

Alex'in güncelleme mesajına Sam'in yanıtı şu oldu: *iyiyiz. su atlarıyla dövüşüyoruz.*

Su atlarıyla dövüşüyoruz'u yumruk, dalga, at emojileriyle yazmıştı. Sanırım Sam gün içinde o kadar çok su atıyla dövüşmüştü ki, gerektiğinde mesajına eklemek için kısayol yaratmıştı. "Sam'in telefonunu da uluslararasına açmışsın."

"Evet," dedi Alex. "Kız kardeşimle temasımı korumalıyım."

Alex'e benim telefonum için de neden aynısını yapmadığını

sormak istedim. Ama tam ağzımı açacakken bir telefonumun olmadığını hatırladım. Einherjar'ın çoğunun telefonu yoktu. Öncelikle bir telefon numarası sahibi olmak ve faturayı ödemek resmi açıdan ölü olduğunuzda hiç kolay değildi. Ayrıca Dokuz Dünya'nın geri kalanını kapsayan bir GSM veri planı da yoktu. Ve Valhalla'da telefon çok kötü çekiyordu (bence bunun nedeni altın kalkanlarla kaplı çatıydı). Ama bütün olumsuzluklara rağmen Alex telefon sahibi olmakta ısrar etmişti. Bunu nasıl becerdiğini bilemiyordum. Belki de Samira onu *Arkadaşlar, Aile ve Ölü Akrabalar* gibi bir kampanya paketine kaydetmişti.

Atölyeye adım attığımız anda Alex seramik projesinin başına gitti. Biz yokken savaşçının kendini birleştirip canlanmadığını gördüğümde, buna sevinsem mi üzülsem mi bilemedim.

"Birkaç saat sonra yeniden bakarım," dedi Alex. "Biraz..."

Atölyedeki rahat görünen tek yere -atölye sahibinin kil lekeli, eski Barcalounger koltuğuna- doğru sendeleyerek ilerledi ve kendini koltuğa bıraktığı anda uykuya dalıp horlamaya başladı. Vay be! Alex'in *horladığını* bilmiyordum. Bozulmak üzere olan bir çim biçme makinesi gibi sesler çıkarmaya başlayan Alex'ten mümkün olduğunca uzakta olmak için, T.J.'yle arkadaki depoda yatmaya karar verdik.

Depodaki brandalardan kendimize derme çatma yataklar hazırladık. T.J. yatmadan önce tüfeğini temizleyip süngüsünü biledi. Bu onun için bir gece ayiniydi.

Ben de brandaya uzanıp tavan penceresine vuran yağmuru izlemeye başladım. Cam su sızdırdığından, metal raflara damlayan yağmur suyu odayı nemli pas kokusuyla dolduruyordu ama bunu

umursamadım. Aksine, cama sabit bir ritimle vuran damlalara minnettardım.

"Peki yarın ne olacak?" diye sordum T.J.'ye. "Demek istediğim, tam olarak ne olacak?"

T.J. kahkaha attı. "Tam olarak mı? Ben tam olarak ikimizden biri ölene ya da dövüşemeyecek hale gelene dek altı metrelik bir devle kapışacağım. Aynı esnada devin kilden savaşçısı da, ikisinden biri moloz yığınına dönüşene dek Alex'in kilden savaşçısıyla dövüşecek. Alex... bilemiyorum... herhalde yarattığı savaşçıya tezahürat falan yapar. Sen de becerebilirsen, yaralandığımda beni iyileştirirsin."

"Buna izin var mı?"

Omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla, dövüşe dahil olmadığınız sürece sen de Alex de istediğiniz şeyi yapabilirsiniz."

"Rakibinin senden beş metre uzun olması kafana takılmıyor mu?"

"Ben o kadar kısa mı görünüyorum ya?" dedi T.J., sırtını dikleştirerek. "Neredeyse iki metreyim!"

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

Keskinliğini incelemek için süngüsünü yüzüne doğru kaldırdığında, yüzünü ortadan ikiye kesip kendi ikililik maskesini yaratacakmış gibi göründü. "Bugüne dek ölümü çok kez atlattım, Magnus. Güney Carolina'da bir keskin nişancı..." Parmaklarını silah yapıp tetiği çekti. "O anda arkadaşım Joe Wilson'ın yanında duruyordum. Ölen pekâlâ ben de olabilirdim. İkimizden biri olabilirdi. Kendimi yere attım, yuvarlandım ve durduğum yerde gökyüzüne bakmaya başladım. Hissettiğim şey saf bir sakinlikti. Artık korkmuyordum."

"Evet, buna şok deniyor."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Orada Valkyrie'leri gördüm, Magnus. Uçan atlarıyla alayımızın üzerinde daireler çizen leydiler gördüm. O anda, bana babamın Tyr olduğunu söyleyip duran anneme inandım. Boston'daki İskandinav tanrılarıyla ilgili delice hikâyeleri hatırladım. İşte o zaman kararımı verdim... ne olursa olsun diye düşündüm. Babam cesaret tanrısıysa, onu gururlandırmam gerektiğini düşündüm."

Bu durumda ben olsam benzer bir tepki vereceğimden emin değildim. Sırf insanları iyileştirdiğim, tabiatta zaman geçirmekten hoşlandığım ve geveze kılıcına sabır gösterdiğim için benimle gurur duyan bir babam olduğuna memnundum.

"Babanla tanıştın, değil mi?" diye sordum. "O süngüyü sana o verdi?"

T.J., yatağına yatırıyormuş gibi süngüsünü güderi kumaşın içine soktu. "Valhalla'ya geldiğimde bu süngü beni bekliyordu. Tyr'le hiç yan yana gelmedim." Omuz silkti. "Ama bir meydan okumayı kabul ettiğim her sefer ona yakınlaştığımı hissediyorum. Ne kadar tehlikeliyse, o kadar iyi."

"O halde şu anda ona *süper* yakın hissediyor olmalısın."

T.J. sırıttı. "Öyle. Kıyak zamanlardayız."

Bir tanrının T.J. kadar cesur bir çocuğu tasdik etmeden nasıl yüz elli yıl geçirebildiğini anlayamıyordum ama arkadaşım bu açıdan yalnız değildi. Ebeveynleriyle hiç tanışmamış birçok einherjar tanıyordum. Çocuklarıyla birlikte zaman geçirmek İskandinav tanrılarının önceliklerinden biri değildi. Belki bunun nedeni yüzlerce, hatta binlerce çocuklarının olmasıydı. Belki de

neden yalnızca tanrıların pislik tipler olmalarıydı.

T.J. branda yatağına uzandı. "Şimdi bu devi nasıl öldüreceğimi çözmem lazım. Dosdoğru önden hücumun işe yaramayacağından endişeleniyorum."

Bir İç Savaş askeri için buna yaratıcı düşünce denirdi.

"Peki planın ne?"

"Hiçbir fikrim yok!" Kepini gözlerinin üzerine indirdi. "Belki rüyamda aklıma bir şeyler gelir. İyi geceler, Magnus."

Ve çok geçmeden, Alex kadar yüksek sesle horlamaya başladı.

Sam, Yarıkaya ve Mallory'nin gemide ne yaptığını düşünerek, uyanık bir halde yatmaya devam ettim. Blitz'le Hearth'ün neden geri dönmediklerini, bir bileme taşının yerini saptamalarının neden beş gün sürdüğünü düşündüm. Njord gerçekten tehlikeli olaylar başlamadan arkadaşlarımı yeniden göreceğime söz vermişti. Ortadan kaybolmadan önce ona aşırı ölçüde bakımlı ayakları üzerine de yemin ettirmeliydim.

Ama beni asıl endişelendiren konu Loki'yle yaklaşan düellomdu. Söz cambazı İskandinav tanrısıyla hakaret yarışmasına girecektim. Buna gönüllü olurken ne düşünüyordum? Kvasir'in Bal Likörü ne kadar büyülü olursa olsun, kendi oyununda Loki'yi mağlup etmeme nasıl yardımcı olabilirdi?

Elbette her zamanki gibi üzerimde hiç baskı yoktu. Kaybedersem kendimin gölgesine dönüşecek; bütün arkadaşlarım ölürken ve Ragnarok Dokuz Dünya'yı yok ederken Helheim'da tutsak olacaktım. Belki de Viking Merkezi'nin hediye dükkânından bir Viking hakaretleri kitabı alabilirdim.

T.J. horlamaya devam ediyordu. Cesaretine ve olumlu dü-

şünce tarzına hayrandım. Loki'nin karşısına çıktığımda onun bu halinin onda birine bile sahip olabileceğimden emin değildim.

Bilincim buna *HAYIR!* diye yanıt verip histerik hıçkırıklara kapıldı.

Yağmur sayesinde sonunda uykuya dalabildim ama rüyalarım rahatlatıcı ya da güven verici olmaktan uzaktı.

Kendimi yeniden Ölüm Gemisi *Naglfar*'da buldum. Güverteyi dolduran draugr'ların üzerinden paçavralar ve küflenmiş zırhlar sarkıyordu. Mızraklarıyla kılıçları yanmış kibrit çöplerini andıracak kadar paslanıp çürümüştü. Savaşçıların göğüs kafeslerinin içinde pır pır eden ruhları son çıralara tutunmaya çalışan minik mavi alevlere benziyordu.

Binlerce savaşçı, korkuluklara ve seren direklerine asılmış, rüzgârla dalgalanan flamaların olduğu güvertenin ön kısmına geliyorlardı. Flamalarda, BİRAZ GÜRÜLTÜ YAPALIM!, HAYDİ BASTIR DRAUGR!, RAGNAROK VE ROLL! gibi, ancak onursuz ölüler tarafından yazılabilecek acınası sloganlar vardı.

Etrafta Loki'yi göremiyordum ama ölülerin tırnaklarından yapılmış bir platformun üzerindeki dümenin başında öylesine yaşlı görünen bir dev vardı ki, onu ilk başta zombilerden biri sandım. Onu daha önce hiç görmemiş ama hakkında anlatılan hikâyeleri duymuştum. Bu, geminin kaptanı Hrym'di. Adı, *dermansız, bir ayağı çukurda* gibi anlamlara geliyordu. Kolları acı verici ölçüde zayıflamış, bir deri bir kemik kalmıştı. Köselemsi kafasından ince buz sarkıtları gibi fırlamış birkaç tel beyaz saç, aklıma eriyen buzulların içinde bulunan tarih öncesi adamların fotoğraflarını getirdi. Üzerinde küflü beyaz hayvan postları vardı.

Ama soluk mavi gözleri aşırı ölçüde canlıydı. Göründüğü kadar kırılgan olduğunu hiç sanmıyordum. Bir elinde benden büyük bir savaş baltası, diğerinde kocaman bir hayvanın göğüs kemiğinden yapılmış bir kalkan tutuyordu. Kaburgaların arasındaki boşluklar çivili demir plakalarla kapatılmıştı.

"Helheim'ın askerleri!" diye haykırdı dev. "Hazır olun!"

Gri suyu gösterdi. Koyun karşı tarafındaki buzul tepeleri çok daha hızlı bir şekilde parçalanıyor; koca buz parçaları uzaklarda ateşlenen topların çıkaracağı türden seslerle denize karışıyordu.

"Yol çok yakında açılacak! İşte o zaman savaşmak için denize açılacağız! Tanrılara ölüm!"

Etrafımdaki draugr'lardan coşku dolu sesler yükseldi; uzun zamandır ölü olan askerler boş, nefret dolu sesleriyle tezahürata başladılar.

Neyse ki bu anda rüyam değişti. Artık sıcak, güneşli bir günde, kısa süre önce sürüldüğü belli olan bir buğday tarlasındaydım. Uzaklardaki tepeler kır çiçekleriyle kaplanmıştı. Tepelerin ötesindeki pitoresk dağların yamaçlarından süt beyazı şelaleler dökülüyordu.

İçimden bir ses, *En sonunda hoş bir rüya!* dedi. *En sonunda rüyamda organik tam buğday ekmeği reklamına da çıktım!*

Mavi pelerinli yaşlı bir adamın topallayarak bana doğru geldiğini fark ettim. Uzun bir yolculuktan çıkmış gibi, kıyafetleri paramparça ve çamur içindeydi. Geniş siperlikli şapkası yüzünü örtmesine rağmen, grileşen sakallarını ve gizemli gülümsemesini görebiliyordum.

Yanıma geldiğinde başını kaldırıp şeytani bir hınzırlıkla parıldayan tek gözüyle bana baktı. Diğer göz yuvası karanlık ve boştu.

"Ben Bolverk," dedi ama elbette onun Odin olduğunu biliyordum. Pek yaratıcı denemeyecek bir şekilde kılık değiştirmiş olsa da, en iyi Berserker pratikleri üzerine konuşmalarından birinde Odin'i dinledikten sonra onun sesini asla unutamazdınız. "Buraya seninle hayatının anlaşmasını yapmak için geldim."

Pelerininin altından yuvarlak peynir kalıbı büyüklüğünde, kumaşa sarılı bir nesne çıkardığında, bunun Odin'in motive edici CD koleksiyonlarından biri olduğunu düşünerek korkuya kapıldım. Ama kumaşı açıp gri renkteki kuvars bileme taşını gösterdi. Bu taş bana Hrungnir'in tokmağının kafasını hatırlattı. Yalnızca daha küçüktü.

Odin/Bolverk taşı bana uzattı. "Bedelini ödeyecek misin?"

Birdenbirde Odin yok oldu. Artık önümde, tamamını göremeyeceğim kadar büyük bir yüz vardı: Gözbebeği yerine dikey yırtıkların olduğu parıldayan yeşil gözler, sümük damlayan köselemsi burun delikleri. Asit ve yanmış et kokusu ciğerlerimi acıttı. Yaratık ağzını açıp, beni parçalamaya hazır görünen keskin uçlu üçgen dişlerini gösterdi.

Branda yatağımda çığlık atarak doğruldum.

Tavan penceresinden içeri loş, gri bir ışık süzülüyordu. Yağmur durmuştu. Karşımda oturan T.J. simit yiyordu. Tuhaf bir gözlük taktığını fark ettim. Gözlük camlarından her birinin kehribar camından bir halkayla çevrili bir merkezinin olması, T.J.'in ikinci bir iris seti almış gibi görünmesine neden oluyordu.

"Nihayet uyandın! Kâbus mu gördün?"

Bütün vücudum gerilmişti. Kendimi, içinde madeni paraların şıngırdadığı bir bozuk para ayırma makinesi gibi hissediyordum.

"Ne... neler oluyor?" diye sordum. "Gözlük de ne iş?"

Kapı eşiğinde Alex belirdi. "Bu kadar yüksek sesle atılan bir çığlık ancak Magnus'a ait olabilir. Güzel. Uyanmışsın." Bana sarımsak kokan bir kesekâğıdı fırlattı. "Haydi. Zaman geçiyor."

Depodan atölyeye geçtiğimizde seramik adamımızın halen paramparça bir halde tezgâhta durduğunu gördüm. Alex etrafında dolaşarak çalışmasını kontrol edip tatminle başını sallasa da, ben değişen hiçbir şey göremiyordum. "Tamam!" dedi Alex. "İyi durumdayız."

Kesekâğıdını açıp kaşlarımı çattım. "Bana sarımsaklı simit mi bıraktınız?"

"Sona kalan dona kalır," dedi Alex.

"Nefesim berbat kokacak."

"*Daha* berbat kokacak diyelim," diye düzeltti Alex. "Eh, beni bozmaz. Seni öpecek falan değilim. Sen Magnus'u öpmeyi düşünüyor musun, T.J.?"

"Öyle bir planım yok." T.J. simitinin son parçasını ağzına atıp sırıttı.

"Ben... demek istediğim..." diye kekelerken, yüzüm ateş karıncalarıyla kaplanmış gibi hissediyordum. "Her neyse. T.J., bu gözlüğü neden taktın?"

Utandığımda konuyu çaktırmadan değiştirmekte üstüme yoktu. Yetenek diye buna denirdi.

T.J. yeni gözlüğüne dokundu. "Dün gece sana şu keskin nişancıdan bahsederken aklıma bir şey geldi, Magnus! Rüyamda Hrungnir'i ve kehribar rengi gözlerini gördüm. Kahkahalar atarak onu vurup öldürüyordum. Uyandığımda gözlüğün çantamda

olduğunu hatırladım. Bu gözlüğü tamamen unutmuştum!"

T.J. benden daha iyi rüyalar görmüştü. Bu şaşırtıcı da değildi.

"Bu bir keskin nişancı gözlüğü," diye açıkladı. "Dürbün icat edilmeden önce bunları kullanırdık. Bu gözlüğü de... sanırım yüz yıl önce falan Valhalla'da satın almıştım. Büyülü olduklarına şüphem yok. Denemek için sabırsızlanıyorum!"

T.J. güvenli bir mesafeden ona nişan aldığında Hrungnir'in olduğu yerde kıpırdamadan duracağından şüpheliydim. Bugün üçümüzden birinin kahkaha atabileceğinden de... Ama T.J.'in savaş öncesi heyecanını bozmak istemedim.

Seramik savaşçıya döndüm. "Peki Pottery Barn* adamımız ne durumda? Neden halen paramparça halde?"

Alex'in yüzü ışıldadı. "Pottery Barn mı? Süper isim! Ama lütfen Pottery Barn'ın cinsiyetini tahmin etmeye çalışmayalım, olur mu?"

"Ah, peki."

"Bana şans dileyin." Alex derin bir nefes aldıktan sonra parmaklarını seramik savaşçının iki yüzünün üzerinden geçirdi. Bunu yapmasıyla birlikte, seramik parçaları mıknatıslanmış gibi tangırdayarak birleşmeye başladı. Birkaç saniye sonra Pottery Barn tezgâhın üzerinde doğrulup Alex'e odaklandı. Yüzleri halen sertleşmiş kildendi ama ikiz pis sırıtışları birdenbire daha öfkeli, daha aç görünmeye başladı. Sağ yüzünün göz yuvaları altın rengi bir ışıkla parıldıyordu.

"Oley be!" Alex rahatlayarak nefesini bıraktı. "Pekâlâ. Tahmin

* Pottery Barn, ABD merkezli mobilya ve dekorasyon şirketi. Adlarında *pottery* (çömlek) geçse de çanak çömlek satmazlar. (ç.n.)

ettiğim gibi, Pottery Barn herhangi bir cinsiyete bağlı değil. Ve savaşmaya hazır!"

Pottery Barn tezgâhtan aşağı atladı. Uzuvları çimentoya sürtünen taşlar gibi gıcırdıyordu. Yaklaşık iki buçuk metre boyundaydı. Bu benim için yeterince korkutucu olsa da, Hrungnir'in yarattığı kilden savaşçıya karşı şansının olup olmadığını düşünmeden edemedim.

Pottery Barn şüphemi sezmiş olmalıydı. Yüzlerini bana doğru çevirip sağ yumruğunu havaya kaldırdı.

"Dur!" diye emretti Alex. "O senin düşmanın değil!"

Pottery Barn, *Emin misin?* dermiş gibi Alex'e baktı.

"Belki de sarımsaktan hoşlanmıyordur," dedi Alex. "Magnus, şu simidini bitir de yola koyulalım. Düşmanlarımızı bekletemeyiz!"



YİRMİ

EN KÖTÜ VİGİ, TVEİRVİGİ

Sabahın erken saatlerinde York sokaklarında yürürken sarımsaklı simidimi yiyip arkadaşlarıma gece gördüğüm rüyaları anlattım. Yeni kankamız Pottery Barn tangırdayarak yanımızda yürürken uyku mahmuru York sakinlerinin kınayıcı bakışlarını üzerine çekiyordu. Ama bu kilden canavarlara değil, turistlere yönelik bir tahammülsüzlük gibi görünüyordu.

En azından anlattığım rüyalar dikkatini bana vermesini gerektirdiğinden, T.J. teşekkürler ve tokalaşmalarla insanların canını sıkmaya kalkmadı.

"Keşke bileme taşına neden ihtiyacımız olduğunu bilseydim," dedi. "Yanlış hatırlamıyorsam Odin, Bolverk vakasını kitaplarından birinde işlemişti. Kitabın adı *Galibiyete Giden Aesir Yolu* muydu acaba? Yoksa *Hırsızlık Sanatı* mıydı? Detayları hatırlayamıyorum. Yeşil gözlü büyük bir yaratık mı demiştin?"

"Ve korkunç dişleri olan bir yaratık." Bu görüntüyü zihnimden silmeye çalıştım. "Baksanıza, Odin bileme taşını ele geçirmek için bu yaratığı öldürmüş olabilir mi? Belki de bu taşla yaratığın

yüzüne vurmuş ve bal likörünü bu şekilde ele geçirmiştir?"

T.J. kaşlarını çattı. Ardından yeni gözlüğünü çıkarıp kepinin üzerine taktı. "İkisi de kulağa doğru gelmiyor. Hikâyede hatırladığım böyle bir canavar yok. Odin'in bal likörünü devlerden çaldığına eminim."

Fjalar'la Gjalar'ın elektrikli testereyle işledikleri cinayeti gördüğüm daha önceki rüyamı hatırladım. "Ama Kvasir'i cüceler öldürmemiş miydi? Devler bal likörünü nasıl ele geçirdi?"

T.J. omuz silkti. "Esasen eski hikâyelerin tamamı sahip oldukları şeyleri çalmak için bir grubun diğer bir grubu öldürmesi hakkındadır. Herhalde likörü de böyle ele geçirdiler."

"Tamam ama bunun nasıl olduğunu anlamak için yeterli zamanımız yok. Rüyamda gördüğüm buzullar çok hızlı eriyorlardı. Yaz ortasına on iki gün kaldı ama sanırım Loki'nin gemisi bundan çok önce denize açılabilecek."

"Çocuklar," dedi Alex. "Şuna ne dersiniz? Önce devi yenelim. Ardından, bir sonraki imkânsız görevimiz hakkında rahat rahat konuşuruz."

Kulağa mantıklı bir fikir gibi gelse de, Alex'in bunu nefesimdeki sarımsak kokusu yüzünden çenemi kapamamı istediği için söylediğinden kuşkulandım.

"Nereye gittiğimizi bilen var mı?" diye sordum. "Konungsgurtha da ne?"

"*Kralın avlusu* anlamına gelir," dedi T.J.

"Bu da mı seyahat rehberinde yazıyordu?"

"Hayır," dedi T.J. gülerek. "Eski İskandinavca 101. O dersi almadın mı?"

"Programıma uymuyordu," diye mırıldandım.

"Eh, burası İngiltere. Buralarda bir yerde avlusu olan bir kral olmalı."

Alex bir sonraki kavşakta durup sokak tabelalarından birini gösterdi. "Kral Meydanı'na ne dersiniz? Burası olabilir mi?"

Sanırım Pottery Barn öyle düşünüyordu. İki yüzünü tabelanın gösterdiği yöne çevirip yürümeye başladı. İki buçuk metrelik bir seramik yığınını sokaklarda bir başına bırakmak sorumsuzluk olacağından biz de peşine takıldık.

Ve çok geçmeden aradığımız yeri bulduk. Oley be!

Kral Meydanı bir meydan olmadığı gibi, krallara layık bir tarafı da yoktu. Burası, iki sokağın etrafından dolanarak bir Y çizdiği, birkaç bodur ağaçla iki bankın olduğu, gri taşlarla kaplı, üçgen şeklinde bir parktı. Etrafındaki binalar karanlık, vitrinlerin kepenkleri kapalıydı. Görünürdeki tek kişi, bir eczanenin tepesinde dikilerek çizmelerini tek katlı yapının iki yanına dayamış Hrungnir'di. Devin üzerinde aynı zırh vardı. Kireç taşlı sakalında kısa süre önce bir çığ meydana geldiği belliydi. Kehribar rengi gözleri bizi öldürmek için sabırsızlandığını gösteren bir şekilde parlıyordu. Yere dayadığı tokmağı dünyanın en büyük Festivus direği* gibi görünüyordu.

Hrungnir geldiğimizi gördüğünde, dudakları duvar ustalarının kalplerini tekletecek korkunç bir sırıtışla aralandı. "Demek geldiniz, ha! Ben de kaçtığınızı düşünmeye başlamıştım." Çakıllı kaşlarını çattı. "Çoğu insan kaçar. Bu çok sinir bozucu."

* *Seinfeld* dizisinde Frank Costanza karakterinin ticarileşmiş Noel'e alternatif olarak yarattığı Festivus kutlamasında, Noel ağacı yerine kullanılan çıplak, süssüz direk. (ç.n.)

"Neden acaba?" dedim.

"Hmmm." Hrungnir, Pottery Barn'a doğru başını salladı. "Seramik şahidiniz bu mu? Pek bir şeye benzemiyor."

"Bekle de gör," dedi Alex.

"Görmek için sabırsızlanıyorum! Burada insanları öldürmeye bayılıyorum. Biliyor musunuz, çok uzun zaman önce..." Yakındaki bir barı gösterdi. "Jorvik'in İskandinav kralının avlusu şuradaydı. Ve sizin durduğunuz yerde Hristiyanların bir kilisesi vardı. Şu anda birinin mezarına basıyorsunuz."

Aşağı baktığımda, ayaklarımın altındaki taşlarda okunamayacak kadar silinmiş adlar ve tarihler olduğunu gördüm. Hatta meydanın tamamı, belki de eski kiliseden kalma mezar taşlarıyla kaplıydı. Teknik olarak ben de ölüydüm ama ölülerin üzerinde yürüdüğümüzü fark etmem midemi bulandırdı.

Dev kıkırdadı. "Duruma çok uygun, değil mi? Burada o kadar çok ölü insan var ki, birkaç tane daha eklenmesinden ne çıkar?" T.J.'ye baktı. "Hazır mısın?"

"Ben buna hazır doğdum," dedi T.J. "Buna hazır öldüm. Buna hazır dirildim. Ama sana son bir şans veriyorum, Hrungnir. Tercihini tombaladan yana kullanmak için çok geç değil."

"Hayır, minik einherji! Bütün gecemi dövüş ortağım üzerinde çalışarak geçirdim. Onu tombalada harcamaya niyetim yok. Mokkerkalfe, gel buraya!"

Zemin gümbürtülü adımlarla sarsıldı. Ve sokağın köşesinden bir kil adam çıktı. Boyu üç metreye yakındı, kabaca şekil verilmişti ve halen ıslak olduğundan parıldıyordu. Çömlekçilik 101 dersinde ancak *benim* yapabileceğim türden bir şeye benziyordu:

Kolları çok ince ve bacakları çok kalın, iki göz yuvasıyla çatık kaşlı bir yüzün oyulduğu bir yuvarlaktan daha fazlası olmayan bir kafaya sahip, çirkin, yamru yumru bir yaratık.

Yanımda duran Pottery Barn tangırdamaya başladı ve bunun hissettiği heyecan yüzünden olduğunu sanmıyordum.

"Senden daha büyük olması daha güçlü olduğu anlamına gelmez," diye fısıldadım.

Pottery Barn yüzlerini bana çevirdi. İfadeleri değişmemişti ama her iki ağzının da bana aynı şeyi söylediğini hissettim: *Kapa çeneni, Magnus.*

Alex kollarını kavuşturdu. Sarı yağmurluğunu beline bağladığından, savaş üniforması olduğunu sandığım ekoseli pembeyeşil süveteri görünüyordu. "Yarım yamalak bir iş çıkarmışsın, Hrungnir. Sen buna kil adam mı diyorsun? Ayrıca Mokkerkalfe de nasıl bir ad?"

Dev kaşlarını kaldırdı. "Dövüş başladığında kimin yarım iş çıkardığını göreceğiz. Mokkerkalfe, *Sis Yavrusu* demektir! Bir savaşçıya verilecek şiirsel, onurlu bir ad!"

"Hmmm," dedi Alex. "Bu da Pottery Barn."

Hrungnir sakalını kaşıdı. "Kabul etmeliyim ki bu da bir savaşçıya verilecek türden şiirsel bir ad. Peki ama dövüşebiliyor mu?"

"Hiç merak etme sen, gayet iyi *dövüşebiliyor,*" dedi Alex. "Senin şu kil yığınını kolayca yenecek."

Pottery Barn yaratıcısına, *Yenecek miyim?* der gibi baktı.

"Bu kadar konuşma yeter!" Hrungnir tokmağını kaldırıp, çatık kaşlarla T.J.'ye baktı. "Başlayalım mı, küçük adam?"

Thomas Jefferson Jr. kehribar rengi çerçeveli gözlüğünü tak-

tıktan sonra tüfeğini eline aldı ve ceketinin cebinden silindir şeklinde küçük bir kâğıt paket çıkardı. Bu bir barut kartuşuydu.

"Bu tüfeğin de şiirsel bir adı var," dedi. "Springfield 1861. Benim gibi o da Massachussets doğumlu." Kartuşu dişleriyle açıp içindeki barutu tüfeğinin namlu ağzına döktü ve harbisini eline alıp barutla mermiyi namlunun içine itti. "Bu aletle eskiden dakikada üç mermi sıkardım ama uzun zamandır bunu geliştirmek için çalışıyorum. Bakalım bugün dakikada beş mermi sıkabilecek miyim?"

Belindeki keseden küçük, metal bir kapsül başlığı çıkarıp tüfek horozunun altına yerleştirdi. T.J.'in bunu yaptığını daha önce de görmüştüm ama tüfeğini ateş etmeye hazırlarken bu kadar özgüvenle konuşabilmesi Alex'in çömlek çarkındaki becerileri kadar etkileyiciydi. Bunun bendeki karşılığı ancak koşmaya devam ederken çözülen ayakkabı bağcıklarımı bağlamam ve aynı anda ABD milli marşını söyleyebilmem olurdu.

"Pekâlâ!" diye bağırdı Hrungnir. "TVEİRVİGİ BAŞLASIN!"

Bana düşen ilk görev en sevdiğimdi: Ayakaltından çekilmek.

Hrungnir'in tokmağı bir ağacı paramparça ederken son anda sağa kaçtım. O sırada duyduğum kuru bir çatırtıyla, T.J.'in tüfeğini ateşlediğini anladım. Acıyla kükreyerek geriye doğru sendeleyen devin, artık kehribar rengi yerine kapkara olan sol gözünden duman yükseliyordu.

"Bu çok kabaydı!" Hrungnir tokmağını bir kez daha kaldırdı ama T.J. onun kör tarafına geçerek sakin bir şekilde tüfeğini doldurmaya koyuldu. Ve ikinci atışında devin burnunu uçurdu.

Aynı esnada, Mokkerkalfe ince kollarını sallayarak saldırıya geçti ama adamımız Pottery Barn çok daha hızlıydı (eklem yerlerinde çıkardığım harika işle gurur duydum). Pottery yana kaydı ve hızla Mokkerkalfe'nin arkasına geçip iki yumruğunu birden sırtına indirdi.

Ne yazık ki, Pottery'nin yumrukları Mokkerkalfe'nin henüz tam kurumamış, vıcık vıcık, yumuşak sırtının içine girdi. Mokkerkalfe rakibini karşısına almak için arkasına dönmeye çalışırken, yumruklarını sırtından çıkaramayan Pottery'nin ayakları yerden kesildi ve debelenen Mokkerkalfe'nin arkasında seramik bir kuyruk gibi savrulmaya başladı.

"Kurtul ondan!" diye bağırdı Alex. "Pottery Barn! Ah, *meinfretr!*"

Alex telini çıkarmıştı ama dövüşe bizzat katılmadan kil adamına nasıl yardımcı olabileceğinden emin değildim.

T.J.'in sıktığı mermi devin boynundan sekerek çevremizdeki binalardan birinin ikinci kat penceresini parçaladı. York sakinlerinin gürültüyü duyup buraya gelmediklerine inanamıyordum. Belki şehre çok güçlü bir büyü yapılmıştı. Belki de York'un güzel insanları sabahın erken saatlerinde gerçekleşen Viking-dev kapışmalarına alışkınlardı.

Dev üzerine gelirken T.J. tüfeğini yeniden doldurdu.

"Kıpırdama, minik ölümlü!" diye kükredi Hrungnir. "Seni ezmek istiyorum!"

Kral Meydanı bir devin rahat bir şekilde manevra yapabilmesi için çok dardı. T.J. sürekli Hrungnir'in kör tarafında kalmaya çalışıyordu ama devin, arkadaşımı ezip piyade krepine dönüştürmesi için iyi zamanlanmış bir adım atması yeterliydi.

Hrungnir bir kez daha tokmağını salladı. T.J. son anda kendini yana atarken tokmak bir düzine mezar taşını parçalayıp meydanın ortasında üç metre derinliğinde bir çukur açtı.

Aynı esnada Alex telini savurarak Pottery Barn'ın bacaklarını yakaladı ve adamını Mokkerkalfe'den kurtarmak için teli geri çekti. Ama Alex, Mokkerkalfe de aynı yönde hamle yaparken, tele biraz fazla güç uygulamıştı. Oluşan aşırı devinimle Pottery Barn bir anda rakibinin sırtından kurtuldu ve havalanarak, insanlara kısa vadeli kredi veren bir finans şirketinin vitrininden içeri girdi.

Alex'e bakan Mokkerkalfe'nin göğsünden, etobur bir kara kurbağasının kükremesi gibi, çağıldamayı andıran ıslak bir ses yükseldi.

"Dur bakalım, oğlum!" dedi Alex. "Ben dövüşte değilim. Senin rakibin..."

Mokkerkalfe, tahmin edebileceğimden daha hızlı bir şekilde, bir güreşçi gibi öne doğru hamle yaparak Alex'in üzerine atladı. Ve Alex yüz elli kiloluk ıslak kil yığınının altında kayboldu.

"HAYIR!" diye haykırdım.

Yerimden kıpırdayamadan, hatta Alex'e nasıl yardımcı olabileceğimi bile düşünemeden, alanın karşı tarafından T.J.'in çığlığı geldi.

"HA!" Hrungnir elini havaya kaldırdığında, parmaklarının arasında çaresizlik içinde debelenen Thomas Jefferson Jr.'ı gördüm.

"Şimdi yumruğumu sıkacağım," dedi dev. "Ve bu iş burada bitecek!"

Felç olmuştum. Aynı anda iki arkadaşıma birden yardımcı olabilmek için vücudumun ikiye ayrılmasını istiyordum. Ama bu mümkün olsa bile, onlara nasıl yardımcı olabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ve Hrungnir'in yumruğunu sıkmasıyla, T.J.'in ıstırap dolu sesini duydum.



YİRMİ BİR

KEYİFLİ BİR AÇIK KALP AMELİYATI

Vaziyeti kurtaran Pottery Barn oldu.

(Hayır, hayatım boyunca böyle bir şey diyebileceğimi de hiç düşünmemiştim.)

Seramik arkadaşımız finans şirketinin binasının üçüncü kat penceresini parçalayarak dışarı sıçradı ve bacaklarını Hrungnir'in üst dudağına kenetleyip yumruklarını burun deliklerine sokarak devin yüzüne yapıştı.

"ÇEKİL ÜSTÜMDEN!" diye bağırarak sendeleyen Hrungnir'in elinden bırakmak zorunda kaldığı T.J. yere düştü. Kıpırdamıyordu.

Aynı esnada, Mokkerkalfe ayağa kalkmaya çalışıyordu ve göğsüne yapışan Alex Fierro'yla bunun kolay olmadığı belliydi. Mokkerkalfe'nin ağırlığı en sonunda üzerinden kalktığında Alex'in inlediğini duymak içimi çok rahatlattı. En azından hayattaydı ve birkaç saniye daha hayatta kalabilirdi. Öncelik değerlendirmemi yaptıktan sonra durumu konusunda hiç iyimser olmadığım T.J.'ye doğru koştum.

ladığı acayip halüsinasyonu anlamlandırmaya çalışırken, ben de dikkatimi yeniden T.J.'ye verdim. Ve ellerimi göğüs kemiğinin üzerine koyup Frey'in gücünü çağırdım.

T.J.'in asker ceketinin mavi yün liflerine güneş ışığı yayılmaya başladı. Göğsüne dolan sıcaklık kırık kaburgalarını kaynattı, ezilen ciğerlerini iyileştirip şişirdi, dümdüz olduklarında doğru düzgün çalışmayan iç organlarına eski hacimlerini kazandırdı.

İyileştirici gücüm Thomas Jefferson Jr.'ın içine akarken, arkadaşımın hatıraları da zihnime dolmaya başladı. Rengi solmuş pamuklu kumaştan bir elbise giyen annesini gördüm. Kadının saçları erken yaşta ağarmış, ağır çalışmayla ve endişelerle geçen yılların ardından yüzü çökmüştü. On yaşlarında görünen T.J.'in önünde dizüstü çökmüş, oğlu rüzgârla birlikte uçup gidebilirmiş gibi elleriyle omuzlarını sıkıca kavramıştı.

"Onu bir daha asla beyaz bir adama doğrultma," diyerek oğlunu azarladı.

"Anne, bu yalnızca bir sopa," dedi T.J. "Oyun oynuyordum."

"Oyun oynayamazsın! Oyun olsun diye beyaz adama sopanı doğrultursan, o da seni gerçek bir silahla vurur. Bir çocuğumu daha kaybetmeyeceğim, Thomas. Beni duyuyor musun?"

Söylediklerinin içine tam oturmasını istermiş gibi T.J.'yi sarstı.

Gözlerimin önüne bir başka sahne geldi. Ergenlik yaşlarındaki T.J. bir nihtımdaki tuğla duvara yapıştırılmış afişe bakıyordu:

SİYAH ERKEKLER!
ÖZGÜRLÜK, KORUNMA VE MAAŞ İSTİYORSANIZ
ORDUYA YAZILIN!

Afişe bakarken T.J.'in nabzının hızlandığını hissedebiliyordum. Hayatında hiç bu kadar heyecanlanmamıştı. Elleri bir tüfeği tutmak için kaşınıyordu. Bunu kendisi için yapılmış özel bir çağrı olarak görüyordu. Meyhanenin arkasındaki dar sokakta yumruk dövüşleri için kendisine meydan okunduğunda hissettiği inkar edilemez dürtüyü hissediyordu. Bu afiş de onun için kişisel bir meydan okumaydı ve bunu reddedemezdi.

Bir sonraki hatırasında T.J.'yi bir Birlik gemisinde gördüm. Yanındaki iki asker kovaların içine kusuyorlardı. Arkadaşlarından biri olan William H. Butler sefil bir halde inledi: "İnsanlarımızı köle gemileriyle buraya getirdiler. Sonra bize özgürlüğümüzü verdiler. Savaşırsak bize ödeme yapacaklarını söylediler. Ama bizi gene bir geminin içine soktular." Arkadaşının söylediklerine rağmen, T.J. tüfeğini hevesle kavramıştı. Kalbi heyecanla küt küt atıyordu. Üniformasıyla gurur duyuyordu. Kafalarının üzerindeki direkte sallanan yıldızlar ve çizgilerle bezeli bayrakla gurur duyuyordu. Birlik ona *gerçek* bir silah vermişti. İsyancıları vurması için ona para ödeyeceklerdi. Şansları olsa onu kesinlikle öldürmeyi tercih edecek beyaz adamlardı bu isyancılar. T.J karanlıkta sırıttı.

Ardından, T.J.'yi Fort Wagner çarpışmasında siperler arasındaki sahipsiz topraklarda koşarken izlemeye başladım. Etrafında volkanik gazları andıran silah dumanı yükseliyordu. Hava sülfür ve yaralıların çığlıklarıyla ağırlaşmıştı ama T.J. bütün dikkatini can düşmanı Jeffrey Toussaint'a vermişti. Toussaint'ın gözlerinde birdenbire beliren korkuyu fark edip heyecanlanan T.J. süngüsünü önünde doğrultup hücum etti.

O anda, ellerimin altındaki yaralı T.J. nefes almaya çalıştı. Kehribar rengi çerçeveli gözlük camlarının ardındaki gözleri bana odaklandı.

"Benim solum, senin sağın," diye mırıldandı.

Sağımı solumu ayırt edecek kadar bile zamanım olmadan, kendimi bir tarafa attım. Ben yuvarlanıp sırtüstü dururken T.J. tüfeğini kaldırıp tetiğe bastı.

En sonunda Pottery Barn'ın aşırı sevgi gösterisinden kendini kurtarmış olan Hrungnir tepemizde dikilmiş, son öldürücü vuruşunu yapmak için korkunç tokmağını havaya kaldırmıştı. T.J.'in mermisi sağ gözüne isabet edip devi kör bıraktı.

"RARG!" Hrungnir tokmağını yere atıp, koca kıçının altında kalan iki bankı paramparça ederek kendini sert bir şekilde Kral Meydanı'nın ortasına bıraktı. Etrafıma bakındığımda, Pottery Barn'ın yakındaki bir ağaca çakılıp kaldığını gördüm. Sol bacağı kafasının üç metre üzerindeki bir dalda sallanıyordu. Ama Hrungnir'in düştüğü durumu gördüğünde kahkaha atarmış gibi bir sesle kafasını boynuna sürttü.

"Magnus!" T.J. beni şoktan çıkardı. "Alex'e yardım et!"

Ayağa fırlayıp koşmaya başladım.

Jack halen Mokkerkalfe'yi eğlendirmeye çalışıyor ama şarkılı danslı özel gösterisi ilgi çekiciliğini yitiriyormuş gibi görünüyordu (Jack söz konusu olduğunda bu tür şeyler çok hızlı olurdu). Mokkerkalfe onu kenara itmeye çalıştığında, Jack kil adamın yumuşak elinin sırtına saplandı.

"Iyk! Bırak beni!" dedi Jack.

Jack temizlik konusunda biraz saplantılıydı. Bin yıl boyunca

Charles Nehri'nin dibinde yattıktan sonra çamura karşı hassaslaşmıştı.

Mokkerkalfe Jack'i elinden çıkarmaya çalışarak etrafta debelenirken, Alex'in yanına gittim. Kollarıyla bacakları açılmış bir halde yerde yatıyordu. Tepeden tırnağa kille kaplanmıştı. Parmaklarını kıpırdatıyor, acıyla inliyordu.

Alex'in iyileştirici güçlerimden hoşlanmadığının farkındaydım. İyileştirme süreciyle birlikte otomatik olarak gerçekleştiğini bilmesine rağmen, duygularıyla hatıralarına bakmamdan nefret ediyordu. Ama hayatta kalmasının mahremiyet hakkından daha önemli olduğuna karar verdim.

Elimi omzuna koymamla birlikte parmaklarımdan süzülen altın rengi ışık Alex'in vücuduna sıcaklık yaymaya ve en derinlerine dek nüfuz ederek yaralarını iyileştirmeye başladı.

Kendimi çok daha acı verici hatıralara hazırladım. Korkunç babasıyla bir kez daha karşılaşmaya, okulda yaşadığı zorbalıklara, evsiz barınaklarında yediği dayaklara... Ama gözlerimin önüne tek bir hatıra geldi. Valhalla'da bulunan Café 19'daki bir kahvaltı masasında Alex'in gözlerinden kendimi, aptal Magnus Chase'i gördüm. Karşısında oturduğum Alex'in dediği bir şeye sırıtıyordum. Ön dişlerimin arasına bir ekmek kabuğu sıkışmıştı. Saçlarım her zamanki gibi karmakarışıktı. Rahat, mutlu ve tam bir şapşal gibi görünüyordum. Alex'le bir süre birbirimize baktıktan sonra durumun tuhaflaşmaya başladığını hissetmişim gibi yüzüm kızararak başımı başka bir tarafa çevirdim.

Alex'in hatırasının tamamı bu kadardı.

O sabahı hatırlıyordum. Her zaman olduğu gibi kendimi ap-

tal durumuna düşürdüğümü düşünmüştüm. Ama bu dünyaları sarsacak sıra dışı bir olay değildi. Öyleyse neden Alex'in hatıralarının arasındaydı? Ve kendimi Alex'in gözlerinden görmek neden birdenbire tatmine benzer bir duygu hissetmeme neden olmuştu?

Alex birdenbire gözlerini açtı ve omzundaki elimi tutup çekti. "Kes şunu!"

"Üzgünüm, ben..."

"Benim sağım, senin solun!"

Ben kendimi bir yana atarken, Alex de diğer yana yuvarlandı. Ve Jack'ten kurtulan Mokkerkalfe'nin yumruğu Alex'le aramızda kalan taş zemini parçaladı. Eczanenin kapı eşiğine yaslanmış olan Jack'e baktım. Çamurla kaplanmıştı ve ölmek üzere olan bir asker gibi inliyordu. "Beni hakladı, beni hakladı!"

Mokkerkalfe bizi öldürmeye hazırdı. Jack'ten yardım gelmeyeceği belliydi. Alex'le bu dövüşten sağ çıkamazdık. Ama birdenbire Mokkerkalfe'nin sırtına bir kil yığını çöktü. Pottery Barn bir şekilde kendini ağaçtan kurtarmıştı. Sol bacağının kopmasına, sağ elinin parçalanmasına rağmen, seramik Berserker aşırı yükleme moduna girmiş olan kil adamımız Mokkerkalfe'nin sırtını yırtıp, çökmüş bir kuyudan toprak çıkarır gibi rakibinin içinden ıslak kil parçaları çıkarmaya başladı.

Sendeleyen Mokkerkalfe Pottery Barn'ı yakalamaya çalıştı ama bunun için kolları çok kısaydı. Rakibinin gövdesindeki kili boşaltmaya devam eden Pottery Barn'ın Mokkerkalfe'nin göğüs boşluğundan bir kütleyi çekip dışarı çıkarmasıyla birlikte iki savaşçı da yere yıkıldı. Dumanlar çıkaran Mokkerkalfe gözlerimizin önünde erimeye başlamıştı. Pottery Barn düşmanının gövdesini

yana itip iki yüzünü Alex'e çevirdi ve elinde tuttuğu şeyi havaya kaldırdı. Bunun ne olduğunu fark ettiğimde az kalsın kahvaltıda yediğim sarımsaklı simidi geri kusacaktım.

Pottery Barn Alex'e düşmanlarının kalbini gösteriyordu. Bir insan için aşırı ölçüde büyük olan gerçek bir kalpti bu. Bir atın ya da ineğin kalbi olabilir miydi? Bunun cevabını bilmek istemiyordum.

Alex Pottery Barn'ın yanında yere çöküp ellerini savaşçısının alınlarına koydu. "Aferin," dedi titrek sesle. "Tlatilcalı atalarım seninle gurur duyardı. Büyükbabam seninle gurur duyardı. Ama asıl *ben* seninle gurur duyuyorum!"

Pottery Barn'ın göz yuvalarındaki altın rengi ışık bir süre titreştikten sonra söndü. Kolları aşağı düştü. Ve büyülü yapışkanları yok olmuş gibi, tüm parçaları birer birer yerlerinden çıktı.

Alex kil adamının yasını tutmak için kendine üç kalp atışı kadar zaman tanıdı. Pottery Barn'ın ellerindeki Mokkerkalfe'nin kalbi halen atmaya devam ettiğinden bu kalp atışlarını sayabilmiştim. Ardından ayağa kalktı, yumruklarını sıktı ve Hrungnir'e döndü.

Devin durumu hiç iyi değildi. Kör olmuştu. Acıyla inleyerek yanlamasına yatmıştı. T.J. etrafında dolanarak süngüsüyle Hrungnir'in kas kirişlerini kesiyordu. Zaten aşil tendonları parçalandığından bacakları devi taşıyamazdı. T.J. devin kollarını da aynı duruma getirmek için soğuk, şeytani bir etkinlikle çalışıyordu.

"Tyr'in kılıcı adına!" dedi Alex. "Unutturmayın da asla Jefferson'la düelloya girmek gibi bir hataya düşmeyeyim."

Alex'le T.J.'in yanına gittik.

T.J. süngüsünün ucunu devin göğsüne dayadı. "Biz kazandık, Hrungnir. Kvasir'in Bal Likörü'nün yerini söyle de seni öldürmek zorunda kalmayayım."

Hrungnir zayıf bir halde kıkırdadı. Dişleri gri bir sıvıyla kaplanmıştı. "Ama beni öldürmek *zorundasın*, minik einherji. Düello bunu gerektirir! Ölüm, beni burada acı içinde bırakmandan çok daha iyidir!"

"Seni iyileştirebilirim," dedim.

Hrungnir dudağını büktü. "Tam da zayıf, zavallı bir Frey çocuğunun söyleyeceği türden bir laf. Ben ölümü istiyorum! Öleceğim ve Ginnungagap'ın buzul hiçliğinde yeniden oluşacağım! Ve Ragnarok günü gelip çattığında, sizi Vigridr'de bulup kafataslarınızı dişlerimle parçalayacağım!"

"Sen bilirsin," dedi T.J. "O halde öleceksin! Ama öncelikle Kvasir'in Bal Likörü'nün yerini söyle bakalım."

"Hah." Hrungnir'in ağzından gri köpükler çıktı. "Pekâlâ. Ne fark eder ki? Zaten muhafızları geçemezsiniz. Bugünlerde Norveç dediğiniz eski İskandinav topraklarında bulunan Flam'a gidin. Ama trenle gideceksiniz. Aradığınız şeyi de hemen göreceksiniz."

"Flam mı?" Bu kelime aklıma karamelli leziz bir tatlıyı getirmişti. Ama biraz düşününce bunun *flan** olduğunu hatırladım.

"Evet," dedi Hrungnir. "Şimdi öldür beni, Tyr'in oğlu! Haydi! Arkadaşın kadar zayıf iradeli biri değilsen, süngünü kalbimin tam ortasına sapla!"

"T.J..." diye söze girdi Alex.

"Durun," diye mırıldandım.

* Meyveli turtaya benzeyen bir tatlı. (ç.n.)

Yanlış olan bir şey vardı. Hrungnir'in ses tonu ölmek üzere olan biri için biraz fazla alaycı ve hevesliydi. Ama sorunun ne olduğunu çözemiyordum. Ben devi başka bir yolla öldürmemizin daha doğru olacağını söyleyemeden, T.J. Hrungnir'in son meydan okumasını kabul etti ve süngüsünü göğsüne sapladı. Süngünün ucunun metalik bir sesle devin içindeki bir şeye çarptığını duyduk.

"Ahh..." Hrungnir'in son nefesi neredeyse kendini beğenmiş bir hava taşıyordu.

"Hey millet?" diye seslendi eczanenin önündeki Jack. "Sakın kalbini parçalamayın, tamam mı? Taş devlerinin kalpleri infilak eder."

Alex'in gözleri kocaman açıldı. "Kaçın!"

BOM!

İnfilak eden Hrungnir'in parçaları meydana yağarak camları kırdı, sokak tabelalarını parçaladı, tuğla duvarları kapladı. Kulaklarım çınlıyordu. Havada ağır bir yanık kokusu vardı. Hrungnir'in az önce yattığı yerde artık dumanı tüten birkaç parça molozdan başka bir şey kalmamıştı.

Sanırım yaralanmamıştım. Alex de iyi görünüyordu. Ama inleyerek yere çöken T.J. elini kanayan alnının üzerine koydu.

"Elini çek de bakayım!" Panikle koşarak T.J.'in yanına gittiğimde alnındaki yaranın korktuğum kadar ciddi olmadığını gördüm. Yalnızca küçük bir şarapnel parçası -çakmak taşından yapılmış bir ünlem işaretine benzeyen, gri renkte bir kıymık- sağ gözünün üzerine saplanmıştı.

"Çıkar şunu!" diye bağırdı T.J.

Şarapnel parçasını çekmeye çalıştığımda T.J. acıyla haykırdı. Kaşlarımı çattım. Tıbbi açıdan mantıksızdı. Böyle küçük bir kıymık bu kadar derine inmiş olamazdı. O kadar kan bile yoktu.

"Çocuklar," dedi Alex. "Ziyaretçilerimiz var."

York halkı en sonunda ne olduğunu anlamak için parkın etrafında toplanmaya başlamıştı. Herhalde bunun nedeni Hrungnir'in infilak eden kalbinin mahalledeki bütün binaların camlarını parçalamış olmasıydı.

"Yürüyebilir misin?" diye sordum T.J.'ye.

"Evet. Sanırım."

"O halde seni gemiye götürelim. Yaranı orada iyileştiririz."

T.J.'in ayağa kalkmasına yardımcı olduktan sonra, çamura bulandığı için yakınmaya devam eden Jack'i almaya gittim. Onu alır almaz run taşına dönüştürmem kendimi daha da yorgun hissetmeme neden oldu. Alex, Pottery Barn'dan geriye kalanların yanında dizüstü çökmüştü. Kil adamının kopmuş kafasını terk edilmiş bir bebek gibi kucağına aldı.

Ve birbirimize dayanarak York sokaklarından *Koca Muz*'a doğru yürüdük. Bu arada su atlarının arkadaşlarımızla birlikte gemimizi batırmadığını umut etmekten başka şansım yoktu.



YİRMİ İKİ

SANA BİR KÖTÜ, BİR DE... ASLINDA YALNIZCA KÖTÜ HABERİM VAR

Neyse ki gemimize hiçbir şey olmamıştı. Ama Yarıkaya, Mallory ve Samira gemiyi korumak için ağır bir bedel ödemiş gibi görünüyorlardı.

Yarıkaya'nın sol kolu askıdaydı. Mallory'nin kızıl saçları çene hizasında kesilmişti. Sırılsıklam haldeki Sam büyülü başörtüsünü sıkıp kurutmaya çalışıyordu.

"Su atları mı?" diye sordum.

Yarıkaya omuz silkti. "Halledemeyeceğimiz bir şey değildi. Dün öğlenden beri yarım düzine saldırı oldu."

"Biri beni saçlarımdan tutup nehre çekti," diye yakındı Mallory.

Yarıkaya sırıttı. "Bunu savaş baltamla yaptığımı düşünecek olursan, bence saçlarını gayet güzel kestim. Magnus, baltam boynuna o kadar yakınken..."

"Kapa çeneni öküz!" dedi Mallory.

"İşte, tam da bu tavırdan bahsediyorum," dedi Yarıkaya. "Ama Samira... asıl onu görmeliydiniz. Çok etkileyiciydi."

"Önemli bir şey değildi," diye mırıldandı Sam.

Mallory homurtuyla güldü. "Önemli değil miydi? Nehrin dibine çekildin ve sırtına bindiğin bir su atını *sürerek* dışarı çıktın! Hatta bir süre sonra bu işte uzmanlaştın! Birinin böyle bir şey yaptığını hiç duymamıştım."

Samira yüzünü buruşturdu. Ardından, bu deneyimin son damlalarından da kurtulmak istermiş gibi başörtüsünü bir daha sıktı. "Valkyrie'lerin atlarla arası iyidir. Herhalde bu yüzden."

"Hmmm." Yarıkaya beni gösterdi. "Sizden ne haber? En azından hayatta olduğunuzu görüyorum."

Çömlek atölyesinde geçirdiğimiz geceyi ve Kral Meydanı'nı yok ettiğimiz sabahı anlattık.

Mallory kaşlarını çatıp kille kaplı Alex'e baktı. "Demek Fierro'nun kaportasına atılmış yeni boyanın nedeni bu."

"Ve T.J.'in kafasına saplanan taşın." Yarıkaya şarapneli incelemek için arkadaşına yanaştı. T.J.'in alnı artık kanamıyordu, şişlik de biraz inmişti. Ama bilmediğimiz nedenlerden dolayı çakmak taşı parçası çıkmayı reddediyordu. Onu çıkarmaya çalıştığım her sefer T.J. acıyla haykırmıştı. Kaşının tam üzerindeki bu parça T.J.'in yüzüne kalıcı bir şaşkınlık ifadesi kazandırmıştı.

"Canını yakıyor mu?" diye sordu Yarıkaya.

"Artık yakmıyor," dedi T.J., uysalca. "Çıkarmaya kalkışmadığın sürece."

"Bir dakika." Yarıkaya sağlam eliyle kemerindeki keseyi karıştırıp bir kibrit kutusu çıkardı ve T.J.'in alnına saplanmış çakmak

taşı parçasına sürttüğü kibrit çöpü alev aldı.

"Hey!" diye itiraz etti T.J.

"Artık yeni bir süper gücün var, arkadaşım!" Yarıkaya keyifle sırıttı. "Bu yetenek çok işine yarayabilir!"

"Bu kadarı yeter," dedi Mallory. "Hayatta olduğunuza sevindim ama şu devden bilgi alabilidiniz mi?"

"Evet," dedi, Pottery Barn'ın kafasını kucağında taşıyan Alex. "Kvasir'in Bal Likörü Norveç'teymiş. Flam denilen bir yerde."

Yarıkaya'nın elindeki yanan kibrit çöpü parmaklarının arasından kayıp güverteye düştü.

T.J. üzerine basıp kibriti söndürdü. "Sen iyi misin, koca adam? Draugr görmüş gibi görünüyorsun."

Yarıkaya'nın sakallarının altında deprem oluyordu sanki. "Jorvik yeterince kötüydü," dedi. "Şimdi de Flam'a mı gideceğiz? Ne şans ama!"

"Orayı biliyor musun?" diye sordum.

"Ben aşağı iniyorum," diye mırıldandı Yarıkaya.

"Önce şu kolunu iyileştirmemi istemez misin?"

Acıyla yaşamaya alışmış gibi, sefil bir halde başını iki yana salladı. Ve merdivenden aşağı indi.

T.J. Mallory'ye döndü. "Bu da neydi?"

"Bana sormayın," diye çıkıştı Mallory. "Onun velisi değilim."

Böyle dese de, Mallory'nin sesinde endişeli bir ton vardı.

"Haydi yola çıkalım," diye önerdi Samira. "Bu nehirde gerektiğinden bir saniye daha fazla kalmak istemiyorum."

Bu konuda herkes hemfikirdi. York şirin bir şehirdi. Lezzetli balık-cips menüleri ve en azından bir tane güzel çömlek atölyeleri

vardı. Ama ben de bir an önce buradan ayrılmak istiyordum.

Alex'le T.J. kıyafetlerini değiştirip dinlenmek için aşağı indiler. Geride gemiyi idare etmek için Mallory, Sam ve ben kaldık. Ouse Nehri'nden çıkıp denize ulaşmamız bütün günümüzü aldı ama neyse ki yolculuğumuz olaysız geçti. Üzerimize saldıran su atları olmadı. Karşımıza düello ya da tombala için bize meydan okuyan bir dev de çıkmadı. Karşılaştığımız en kötü şey, direği indirmemizi gerektiren alçak bir köprü oldu.

İngiltere kıyılarını geride bıraktığımız günbatımı saatlerinde, Samira abdestini aldıktan sonra güvertede güneybatı yönüne dönüp namaz kıldı. Namazın ardından tatmin olmuş bir şekilde iç çekerek yanıma oturdu ve cebinden çıkardığı hurma paketini açtı.

Bana bir hurma verdikten sonra, kendisi de paketten bir tane alıp ısırdı. Çiğnerken gözlerini kapadı; hurma dini bir deneyimmiş gibi -ve sanırım öyleydi- yüzünde saf bir mutluluk ifadesi vardı.

"Her günbatımında bu hurmayı ağzıma attığımda, hayatımda ilk kez yemek yemenin keyfini yaşıyormuş gibi hissediyorum. Ağzımda adeta bir lezzet patlaması oluyor."

Kendi hurmamı çiğnedim. Tadı fena değildi ama ağzımda lezzet patlaması olmamış, içim mutlulukla dolmamıştı. Gerçi tüm gün oruç tutan da ben değildim.

"Neden hurma?" diye sordum. "Mesela neden Twizzlers* değil?"

"Gelenek." Hurmasından bir ısırık alıp zevkle inledi. "Hz. Muhammed iftarını her zaman hurmayla açarmış."

"Ama hurmanın ardından başka şeyler de yiyebilirsin, değil mi?"

* Bir şekerleme markası. (ç.n.)

"Tabii ki," dedi ciddiyetle. "Mesela birazdan gemide ne varsa yemeyi düşünüyorum. Alex vişneli gazoz getirmiş. Onu da denemek istiyorum."

Ürperdim. Devlerden, ülkelerden, koskoca dünyalardan kaçabiliyordum ama görünüşe göre asla Tizer'den kaçamayacaktım. Bütün arkadaşlarımın kıpkırmızı dudaklar ve vişne lekeli dişlerle bana sırıttıkları kâbuslar görüyordum.

Sam mutfakta ne varsa yemek için aşağı inerken, gemimiz yolu biliyormuş gibi görünmesine rağmen Mallory'nin dümenin başına geçtiğini gördüm. Gözleri ufuktaydı. Arada sırada, eskiden saçlarının düştüğü omuzlarına dokunuyor ve memnuniyetsizlikle iç çekiyordu.

Onu anlayabiliyordum. Kısa süre önce bir devin bovling çantasına gereken büyülü ipi yaratmak için Blitzen de benim saçımı kesmişti. Halen o güne dair travmatik geriye dönüşler yaşıyordum.

"Norveç'e ulaşmamız birkaç gün sürer," dedi Mallory. "Kuzey Denizi çok zorlu olabilir. Tabii, çağırabileceği deniz tanrısı arkadaşları olanlar için değil."

Dikkatimi hurmama verdim. Njord'dan bir kez daha yardım istemeyi düşünmüyordum. Büyükbabamın güzel ayaklarını sonsuz hayatıma yetecek kadar görmüştüm. Ama bana dediği şeyi de unutmamıştım. Jorvik'in ardından kendi başımızaydık. Bundan sonra ilahi bir koruma olmayacaktı. Aegir, Ran ya da kızları bizi bulursa...

"Belki de şansımız yaver gider," dedim zayıf bir sesle.

Mallory homurtuyla güldü. "Evet ya, zaten çoğu zaman şansımız yaver gidiyor. Hem Flam'a sağ salim ulaşsak bile, Kvasir'in Bal Likörü'nü koruyan şu yenilmez muhafızlar ne olacak?"

Keşke bunun cevabını bilseydim. *Bal Likörü'nün Muhafızları* kulağa asla okumak istemeyeceğim bir başka kitabın adı gibi geliyordu.

Odin'in bana bileme taşını teklif ettiği ve birdenbire yüzünün değişerek yeşil gözleriyle korkunç dişleri olan bir canavara dönüştüğü rüyamı hatırladım. Böyle bir yaratıkla hiç karşılaşmamıştım ama bakışlarındaki buz gibi öfke rahatsız edici, hatta dehşet verici bir şekilde tanıdık geliyordu. Hearthstone'la Blitzen'i ve Njord'un nadir bulunan bu taş için onları nereye göndermiş olabileceğini düşündüm. Aklımda bir fikrin oluşmaya başladığını, Alex'in çömlek çarkındaki kil topakları gibi yavaş yavaş şekil kazandığını fark ettim ama ortaya çıkmak üzere olan şekilden hiç hoşlanmadım.

"Muhafızları aşmak için bileme taşına ihtiyacımız olacak," dedim. "Bunun nedenini bilmiyorum. Ama Njord'a güvenmek..."

Mallory kahkaha attı. "Güvenmek mi? Peki. Ne kadar şanslıysam o kadar da güven doluyumdur!"

Belinden çektiği bıçaklarından birini sivri ucundan tutup ayaklarımın tam önüne fırlattı. Bıçak güverteye saplanıp Geiger sayacı iğnesi gibi titreşti.

"Baksana," dedi Mallory. "Bak da 'gizli silahlara' neden güvenmediğimi anla."

Bıçağı güverteden çekip çıkardım. Daha önce Mallory'nin bıçaklarından birini elime aldığım olmamıştı. Bıçak şaşırtıcı ölçüde hafifti. Hatta o kadar hafifti ki başınızı belaya sokabilirdi. Sıradan bir hançer gibi tutup gerektiğinden fazla güç uygulayarak kullanırsanız, elinizden fırlayıp kendi yüzünüzü kesecek türden bir bıçaktı.

Koyu renkli, uzun, taban kısmı dar ikizkenar üçgen şeklindeki bıçak runlarla ve Kelt tasarımlarıyla süslenmişti. Kabza yumuşak, eskitilmiş deridendi.

Mallory'nin benden neyi fark etmemi istediğini anlayamadığımdan, bariz olan şeyi söyledim. "Güzel bıçak."

"Eh." Belindeki diğer bıçağı da kınından çıkardı. "Elbette Jack kadar keskin değiller. Bildiğim kadarıyla büyülü bir tarafları da yok. Bunların sözde hayatımı kurtarmaları gerekirdi..." Kollarını iki yana açtı. "Ama gördüğün gibi ölüyüm."

"Yani... bu bıçaklara hayattayken de sahip miydin?"

"Hayatımın son beş-altı yılında." Bıçağı parmaklarının arasında çevirdi. "Arkadaşlarım... bombayı yerleştirmem için beni kışkırttılar."

"Bir dakika! Bombayı *sen* mi..."

Elinde bıçak olan bir hanımefendinin sözünü asla kesmemelisin, dermiş gibi bir bakış attı. "Beni dolduruşa getiren Loki'ydi. Sahtekâr herif ekibimden biri gibi görünmek için kılık değiştirmişti. Tabii o esnada bunu fark edemedim. Ama bombayı yerleştirdikten sonra vicdanım ağırlığını koydu. Yaşlı kocakarı da o zaman ortaya çıktı."

Devam etmesi için bekledim. Mallory'nin hikâyesini anlayarak takip ediyor değildim. Bir arabadaki bombayı etkisiz hale getirmeye çalışırken hayatını kaybettiğini biliyordum ama bombayı arabaya o mu yerleştirmişti? Mallory'nin böyle bir şey yapabilecek biri olduğunu düşünmek, onu kısa saçla görmekten bile daha zordu. Şu anda kime baktığımı bilemiyordum.

Yüzünden süzülen bir damla gözyaşını sinir bozucu bir böceği

kovarmış gibi elinin tersiyle sildi.

"Kocakarı karşıma geçip, 'Kalbini dinle kızım,' gibi ipe sapa gelmez şeyler söyledi. Sonra da bana bu bıçakları verip, bunların asla yok edilemez olduğunu anlattı. Asla körelmeyecek, kırılmayacaklardı. Bu konuda haklı da çıktı. Ama aynı zamanda, 'Onlara ihtiyacın olacak. Bıçaklarını iyi kullanmalısın,' da dedi. Ben de yaptığım yanlışı düzeltmeye gittim. Zaten lanet olası hançerlerin sorunumu nasıl çözebileceğini düşünerek epey zaman kaybetmiştim. Ve sorunumu çözemediler. Sonra..." Parmaklarını açarak sessiz bir patlamayı gösterdi.

Başım dönmeye başlamıştı. Aklımda sormaya korktuğum birçok soru vardı. Mallory bombayı neden yerleştirmişti? Kimi havaya uçurmaya çalışıyordu? Aklını mı kaybetmişti?

Elindeki bıçağı kınına geri soktuktan sonra diğer bıçağı fırlatmamı işaret etti. Yanlışlıkla denize atmaktan ya da Mallory'yi öldürmekten korksam da, bıçağı kolayca yakaladı.

"O kocakarı da Loki'ydi," dedi Mallory. "Öyle olmalı. Elbette beni bir kere kandırması onun için yeterli değildi. Beni iki kere kandırıp öldürmesi gerekti."

"Bunları sana Loki verdiyse, o halde bıçakları neden sakladın?"

Dolan gözleri parıldadı. "Çünkü arkadaşım, onu bir daha gördüğümde bu bıçakları boğazına saplayacağım."

İkinci hançeri de kınına soktuğunda, son birkaç dakika içinde ilk kez nefesimi bıraktım.

"Sorun şu ki, Magnus, bütün sorunlarınızı çözmesi için asla büyülü bir silaha güvenmem. Ya da Kvasir'in Bal Likörü'ne. Ya da sözde bal likörünü ele geçirmemizi sağlayacak şu bileme taşına.

Önünde sonunda sorunlarımızı çözmek bize düşüyor. Blitzen'le Hearthstone'un bulmaya çalıştığı şey ne olursa olsun..."

Mallory büyülü kelimeleri söylemiş gibi, birdenbire gemimizin pruvasına büyük bir dalga çarptı ve deniz serpintisinin içinde iki bitkin figür belirdi. Elfimizle cücemiz geri dönmüştü.

"Vay, vay." Mallory, yüzünden süzülen bir başka gözyaşını silip, sesine neşeli bir ton katmaya çalışarak, "Geri gelmeniz ne güzel, çocuklar," dedi.

Blitzen tepeden tırnağa güneşten korunma teçhizatıyla kuşanmıştı. Koyu renk trençkotuyla eldivenlerinde tuzlu su parıldıyordu. Kaskının kenarlarına taktığı siyah ağı kaldırdığında yüz hatlarının gerildiğini fark ettim. Az önce bir trafik kazasından çıkmış biri gibi sürekli gözlerini kırpıştırıyordu. Hearthstone ise güvertede belirdiği noktaya çöküp kaldı. Ellerini dizlerinin üzerine koyup başını iki yana salladı. *Hayır, hayır, hayır.* Şalını, yani kılığına renk veren tek aksesuarı kaybettiğinden, bir cenaze levazımatçısı gibi kapkara kıyafetleriyle kalmıştı.

"Hayattasınız!" Çok rahatlamıştım. Günlerdir onlar için endişelenmekten midem düğümlenmişti. Ama bozuk ifadelerini gördüğümde, geri dönmelerinin mutluluğunu yaşayamadan yeniden endişeye kapıldım.

"Aradığınız şeyi buldunuz," diye tahminde bulundum.

Blitzen yutkundu. "Korkarım... korkarım evet, evlat. Njord haklıymış. İşin zor kısmı için yardımına ihtiyacımız olacak."

"Alfheim." Vereceği acıyı azaltmak için bu kelimeyi Blitzen'den önce ben söylemek istedim. Gene de yanıldığımı umuyordum. Alfheim yerine Jotunheim'ın en vahşi köşelerine,

Muspellheim'in cehennem alevlerine, hatta Boston'un Güney İstasyonu'ndaki umumi tuvaletlere bile gitmeyi tercih ederdim.

"Evet," diyen Blitzen, Mallory Keen'e baktı. "Tatlım, arkadaşlarınıza sen haber verir misin? Magnus'u ödünç almak zorundayız. Hearthstone'un, babasıyla son kez yüzleşmesi gerekiyor."



YİRMİ ÜÇ

OLU KURBAĞA KOKUSUNU TAKİP EDİN (*FOLLOW THE YELLOW BRICK ROAD** ŞARKISIYLA!)

Bu babaların sorunu neydi?

Neredeyse tanıdığım herkesin berbat bir babası vardı. Sanki her biri Evrenin En Berbat Babası ödülünü almak için kıyasıya yarışıyordu.

Aslında ben bu açıdan şanslıydım. Geçen kışa kadar babamla tanışmamıştım. O zaman bile onunla yalnızca birkaç dakika konuşmaya fırsatım olmuştu. Ama en azından Frey kıyak adama benziyordu. Kucaklaşmıştık. Konuşan disko kılıcının bende kalmasına izin vermiş, hatta ihtiyacım olduğu anda bana cart sarı bir gemi bile göndermişti.

Sam'in babası Loki'ydi ve bu başlı başına, kocaman bir eksiydi. Alex'in babası sofra takımı sektöründe küresel tekel kurma ha-

* Sarı tuğlalı yol *(yellow brick road) Oz Büyücüsü* romanında Dorothy'nin büyücüye ulaşmak için bulması gereken yoldur. Burada kitabın 1939 tarihli ünlü sinema uyarlamasındaki şarkı *(Sarı Tuğlalı Yolu Takip Et)* kastediliyor. (ç.n.)

yalleriyle yatıp kalan kış kafalının tekiydi. Ve Hearth... aramızda en kötü kurayı o çekmişti. Bay Alderman, Hearth'ün çocukluğunu gerçek bir Helheim'a dönüştürmüştü. Oraya yalnızca tek bir kere gitmiş olmama rağmen o adamın çatısının altında bir gece daha geçirmek istemiyordum. Bunun Hearthstone için nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim.

Elflerin havadar dünyasına gitmek zorunda kalan herkes gibi, altın rengi gökyüzünden düşüp yumuşak bir inişle Alderman malikânesinin sokağına konduk. Her iki yönde göz alabildiğine uzanan banliyö sokağının etrafı, milyoner elflerin uçsuz bucaksız arazilerini birbirlerinden ayıran taş duvarlar ve bakımlı ağaçlarla çevriliydi. Düşük yer çekimi yüzünden ayaklarımın altında süngerimsi bir zemin varmış gibi hissediyordum. Sanki istesem sıçrayarak stratosfere geri dönebilirdim (bunu yapmayı çok isterdim).

Hatırladığım kadar yakıcı olan Alfheim güneşinin altında kaldığımda, koyu pembe Buddy Holly çerçevesine rağmen bana güneş gözlüğünü verdiği için Alex'e minnet duydum (gözlüğü taktığımda *Koca Muz*'da epey gülüşme olmuştu).

Midgard'ı günbatımında terk edip Alfheim'a öğlenin ilk saatlerinde ulaşmamızın nedenini anlayamamıştım. Belki de elfler Elf Saati Uygulaması'na geçmişti.

Alderman arazisinin kapısında zarif *A* harfi parıldamaya devam ediyordu. Kapının iki yanındaki yüksek duvarlarda, ayaktakımını uzak tutmak için konmuş çiviler ve dikenli teller de duruyordu. Ama lensleri kararmış güvenlik kameraları hareketsizdi. Kapı kalın bir zincir ve asma kilitle kapatılmıştı. Kapının iki ya-

nına, tuğla duvarlara birbirinin tıpatıp aynısı sarı renkte iki tabela asılmıştı. Tabelalarda parlak kırmızı harflerle şu yazıyordu:

ALFHEİM EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ TARAFINDAN
ARAZİYE GİRMEK YASAKLANMIŞTIR
İZİNSİZ GİRMEYE ÇALIŞANLAR ÖLDÜRÜLECEKTİR

Davetsiz misafirler hakkında yasal işlem yapılmayacaktı. Tutuklanmayacak ya da bacaklarından vurulmayacaklardı. Uyarı yalındı: Araziye adım atan öldürülüyordu.

Boston Parkı kadar büyük olan araziye baktım. Son ziyaretimizden beri, zengin Alfheim ışığı altında çimenler uzayıp etrafa yayılmıştı. Ağaçlar yosunlarla kaplanmıştı. Kapı demirlerinin arasından kuğu gölünün yüzeyini kaplayan pisliğin acı kokusu geliyordu.

Muhtemelen gölde yaşayan kuğulara ait beyaz tüylerin yanı sıra, bir zamanlar sincap ya da rakun olabilecek hayvanların kemikleri ve postlarıyla kaplı birkaç yüz metrelik araba yolunda, çiğnenip tükürülmüş gibi görünen siyah renkte bir ayakkabı teki de vardı.

Tepenin zirvesinde bir zamanlar olanca görkemiyle dikilen Alderman Malikânesi artık bir harabeydi. Binanın sol tarafı çökerek moloz ve yanık kiriş yığınına dönüşmüştü. Sağ tarafsa bütünüyle sarmaşıkların hâkimiyeti altında kalmıştı. Hatta sarmaşıklar öylesine coşup ağırlaşmıştı ki, bu kısımda tavan çökmüştü. Sağlam kalan yalnızca iki pencere vardı ve bunların da camlarının kenarları yangın dumanıyla kararmıştı. Bu camların parıltısı rahatsız

edici bir şekilde aklıma T.J.'in keskin nişancı gözlüğünü getirdi.

Arkadaşlarıma döndüm. "Bunu *biz* mi yaptık?"

Suçluluktan çok şaşkınlık hissediyordum. Bir önceki ziyaretimizin sonunda Alfheim'dan kaçarken peşimizde şeytani su perileri ve silahlarını çekmiş elf polisler vardı. Hearth'ün manyak babasından bahsetmiyorum bile. Kaçarken birkaç pencereyi kırmış olabilirdik. Belki küçük çaplı bir yangın çıkmasına da neden olmuştuk.

Gene de... malikânenin nasıl tümüyle yıkılabildiğini veya böylesine bir banliyö cennetinin nasıl bu kadar hızlı bir şekilde ürkütücü bir yabaniliğe teslim olduğunu anlayamıyordum.

"Biz sadece başlattık." Blitz kaskının ağını yüzünün önüne indirdiğinden ifadesini göremiyordum. "Bu yıkımın sorumlusu yüzük."

Alfheim güneşi tepemde cayır cayır yanarken üşümem imkânsızdı ama sırtımdan aşağı buz kalıpları bırakılmış gibi hissettim. Hearth'le birlikte buraya bir önceki gelişimizde, sümüğü andıran ihtiyar cüce Andvari'nin altınlarını çalmıştık ve hazinenin içinde cücenin lanetli yüzüğü de vardı. Andvari yüzüğün yalnızca mutsuzluk getireceğini söyleyerek bizi uyarmaya çalışmıştı ama onu dinlemiş miydik? Tabii ki dinlememiştik! O sırada Blitzen'in hayatını kurtarmak gibi konulara daha çok odaklanmıştık. Ve Blitzen'in hayatını kurtarabilecek tek şey Bay Alderman'ın sahip olduğu Skofnung Taşı'ydı. Peki bunun karşılığında bizden ne istemişti? Gajilyonlarca dolar değerinde altın! Çünkü pislik babalar kredi kartı kabul etmezdi.

Uzun lafı kısası, Alderman lanetli yüzüğü bizden alıp parma-

ğına taktı ve ben bunun mümkün olduğunu düşünmezken, çok daha deli ve pislik bir adama dönüştü.

Bana soracak olursanız, lanetli bir yüzüğe sahipsem, yüzüğün en azından beni görünmez yapmak ya da Sauron'un gözüne bakmama imkân tanımak gibi kıyak bir özelliğinin olmasını isterdim. Ama Andvari'nin yüzüğünün olumlu bir tarafı yoktu. Yüzük yalnızca onu takan kişinin içindeki açgözlülüğü, nefreti, kıskançlığı, hırsı açığa çıkarıyordu. Hearthstone'a göre, en sonunda sahibini gerçek bir canavara dönüştürüyor ve dışınız da içiniz kadar tiksinti verici oluyordu.

Yüzüğün laneti halen Bay Alderman üzerinde etkisini sürdürüyorsa ve onu, yabani hayatın malikânesini ele geçirdiği kadar hızlı bir şekilde eline geçirmişse... eh, bu hiç iyi bir haber değildi.

Hearth'e döndüm. "Baban... *içeride* olabilir mi?"

Hearth'ün yüzünde, ölümcül bir hastalığa yakalandığını en sonunda kabul eden bir adam gibi, kasvetli ama metanet içeren bir ifade vardı. *Yakında*, dedi işaret diliyle. *Ama kendisi değil.*

"Demek istediğin..."

Araba yolundaki çiğnenmiş ayakkabı tekine bakarak sahibine ne olduğunu düşündüm. Kocaman gözleri ve korkunç dişleri olan canavarla karşı karşıya kaldığım rüyamı hatırladım. Hayır, Hearth'ün demek istediği bu olamazdı. Hiçbir lanetli yüzük bu kadar kısa sürede böylesine etki gösteremezdi. Yoksa gösterebilir miydi?

"Siz... siz içeri girdiniz mi?" diye sordum.

"Ne yazık ki, evet." Yüzünü örten ağ nedeniyle Hearthstone dudaklarını okuyamadığından, Blitzen konuşurken bir yandan da işaret dilini kullanıyordu. "Alderman'ın nadir taşlardan ve

nesnelerden oluşan koleksiyonunun tamamı ortadan yok olmuş. Altınlar da yok. Yani aradığımız bileme taşı da bir zamanlar bu evin bir yerlerindeyse..."

Taş gitmiş, dedi Hearthstone. *Zulasının bir parçası.*

Hearth'ün *zula* için kullandığı işaret, değerli bir şeyi tutuyormuş gibi, çenesinin önüne getirdiği bir yumruktu. *Hazine. Benim. Dokunma. Yoksa ölürsün.*

Ağız dolusu kum yutmuş gibi hissettim. "Peki... zulayı bulabildiniz mi?" Arkadaşlarımın ne kadar cesur olduğunu biliyordum ama bu arazide dolaştıklarını düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

"Sanırım sığınağını bulduk," dedi Blitz.

"Ah, ne güzel." Sesim her zamankinden daha yüksek ve yumuşak çıkmıştı sanki. "Demek şimdi de Bay Alderman'ın bir sığınağı var, ha? Onu gördünüz mü bari?"

Hearthstone başını iki yana salladı. *Yalnızca onu kokladık.*

"Pekâlâ," dedim. "Bu gerçekten hiç ürkütücü değil."

"Görürsün," dedi Blitz. "Sana göstermek açıklamaktan daha kolay."

Bu kesinlikle reddetmek istediğim bir teklifti ama Hearth'le Blitz'in Alderman arazisine bir kez daha bensiz girmelerine hayatta göz yumamazdım.

"Arazi bu haldeyken elfler neden hiçbir şey yapmamışlar?" diye sordum. "Buraya önceki gelişimizde aylak aylak dolanmamıza bile izin vermemişlerdi. Komşular şikâyette bulunmamış mı?"

Elimi sallayarak harabeye dönmüş araziyle malikâneyi gösterdim. Özellikle de kuğulara, kemirgenlere, kapıdan satış yapan ta-

lihsiz pazarlamacı elflere falan mezar olduysa, böylesine göz zevkini bozan bir manzaranın mahalle birliğinin kurallarına aykırı olması gerekirdi.

"Yetkililerle konuştuk," dedi Blitz. "Burada olduğumuz zamanın yarısını elf bürokrasisiyle boğuşarak geçirmek zorunda kaldık." Kalın montunun içinde ürperdi. "Polisin bizi dinlemek istemediğini söylesem şaşırır mıydın? Alderman'ın öldüğünü veya kaybolduğunu kanıtlayamıyoruz. Hearth'ün arazi üzerinde hiçbir yasal hakkı da yok. Araziyle ilgilenilmesine gelirsek, polisin elinden gelen tek şey bu aptal uyarı tabelalarını asmak olmuş. Komşular ne kadar şikâyet ederse etsin, polislerin hayatlarını tehlikeye atmayacağı belli. Elfler sofistike yaratıklar gibi görünmeye çalışırlar ama aslında kibirli oldukları kadar da batıl inançlara bağlıdırlar. Tabii ki bütün elfler değil. Kusura bakma, Hearth."

Hearthstone omuz silkti. *Polisi suçlayamam. Zorunda olmasan buraya girmek ister miydin?*

Haklıydı. Uzamış otların içinde saklanan şeyleri göremeden bu arazide dolanmanın düşüncesi bile midemi ağzıma getiriyordu. Mahalleden geçen yabancılara kabadayılık etmekte Alfheim polisinin üstüne yoktu. Ama deli bir adamın malikânesinden geriye kalan harabelerin içindeki gerçek bir tehdide karşı... işte o zaman iş değişiyordu.

Blitzen iç çekti. "Burada beklememiz anlamsız. Gidip sevgili babanı bulalım."

Bay Alderman'ın arazisine girmektense Aegir'in katil kızlarıyla bir başka akşam yemeğine oturmayı ya da bir kil adamla ölümü-

ne dövüşmeyi tercih ederdim. Lanet olsun! Randolph Amca'nın terasında bir kurt sürüsüyle guava suyu partisi vermeyi bile tercih edebilirdim.

Kapıyı tırmanarak aşıp uzun otların arasında yürümeye başladığımız anda ağzımız yüzümüz sivrisineklerle kaplandı. Güneş ışığı cildimin karıncalanmasına, bütün gözeneklerimin ter fışkırtarak pörtlemesine neden oluyordu. Bakımlı ve hizmetçilerin denetiminde olduğu sürece Alfheim güzel bir yerdi. Ama yabani hayata bırakıldığında *fena halde* yabanileşiyordu. Elflerin de bu açıdan aynı olup olmadıklarını merak ettim. Sakin, zarif, nazik yaratıklardı ama kendilerini kaybettiklerinde... böyle bir Bay Alderman'la karşılaşmak istemiyordum.

Malikânenin yıkıntılarının yanından geçtik. Buna itiraz edecek, içeri bakmayı önerecek değildim. Hearthstone'un eski odasındaki, kardeşinin ölümü nedeniyle üzerine yüklenen borcu, yani wergild'i ödemesi için altınla kaplamamız gereken hayvan postunu unutmamıştım. Hearth'ün babasına karşı asla kapanmayacak borcunu gösteren tahtayı da... Harabeye dönmüş olsa bile oraya yaklaşmak bile istemiyordum.

Arka bahçede yürürken ayağımın altında ezilen bir şeyin sesini duydum. Aşağı baktığımda ayakkabımın küçük bir geyik iskeletinin göğüs kafesinin içine girdiğini gördüm.

Hearthstone çatık kaşlarla hayvandan geriye kalanlara baktı. Kemiklerin üzerinde birkaç et şeridi ve post parçaları dışında bir şey yoktu.

Yenmiş, dedi işaret diliyle, kapalı parmaklarını ağzının altına koyarak. Bu işaretin *zula/hazine*'ye çok benzediğini fark ettim.

Bazen işaret dili benim için biraz fazla doğru oluyordu.

Zavallı geyikten sessizce özür dileyip ayağımı kurtardım. Onu neyin yemiş olduğunu bilmesem de, çok acı çekmediğini umuyordum. Alfheim'ın böylesine lüks bir bölgesinde bu geyik gibi yaban hayvanlarının dolaşmasına izin vermeleri bile beni şaşırtmıştı. Belki bir başka yabani hayvan tarafından avlanmadan önce, polisler avarelik yaptığı için bu geyiği de taciz etmişler, hatta belki de minik toynaklarını kelepçeleyip hayvanı ekip arabalarının arka koltuğuna sokmuşlardı.

Arazinin arkasındaki ormana doğru ilerledik. Bitkiler öylesine büyümüştü ki, çimenliğin nerede bitip ormanın nerede başladığını kestiremedim. Ama en sonunda güneş ışığı zemine ulaşmayı başaran birkaç ince sarı demetten ibaret kalana dek ağaçların kubbeleri büyümeye devam etti ve bir süre sonra etrafımız ormanla sarıldı.

Hearthstone'un kardeşinin öldüğü yere çok uzak olmadığımızı tahmin ediyordum. *Bir Daha Asla Gideyim Deme!* listemdeki bir başka yerdi burası. Ve, doğal olarak, tam da buraya çıktık.

Kuyunun doldurulduğu noktada bir taş yığını yükseliyordu. Böylesine zehirli bir yeri onlar bile işgal etmek istemiyormuş gibi, çıplak alanda tek bir ot bitmemişti. Gene de Hearthstone'la kardeşi Andiron'un burada oynadıklarını hayal etmekte zorlanmıyordum. Hearth keyifle taşlarını üst üste dizerken sırtı Andiron'a dönük olduğundan, kuyunun derinlerinde yaşayan şeytani yaratık *brunnmigi* karanlığın içinde yükseldiğinde dehşet dolu çığlıklar atan kardeşinin durumunun farkında değildi.

"Burada olmamız gerekmiyor..." dememe kalmadan, Hearth

transa girmiş gibi taş yığınına doğru yürüdü. Yığının en tepesinde, Hearthstone'un bir önceki ziyaretimizde bıraktığı run taşı duruyordu:



Othala. Aile mirası runu. Hearth bu run taşını bir daha asla kullanmamaya karar vermişti. Run taşının anlamı onun için burada, kardeşi Andiron'la birlikte ölmüştü. Tanrıça Sif'in hediye ettiği rowan runlarından oluşan yeni setinde bile *othala* yoktu. Sif, bunun başına bela açabileceğini söyleyerek Hearth'ü uyarmıştı. Öyle ya da böyle, en sonunda eksik taşını almak için buraya döneceğini de söylemişti.

Tanrıçaların haklı çıkmasından nefret ediyordum.

Onu alacak mısın? diye sordum. Böyle bir yerde işaret dili sesimi kullanmaktan daha doğru gelmişti.

Hearthstone gözlerinde karşı koyan bir bakışla kaşlarını çattı. Ardından, soru işaretine benzeyecek şekilde, bir yarım daire çizdiği elini yana kaydırdı. *Asla.*

Blitzen havayı kokladı. *Yaklaştık. Kokuyu alıyor musunuz?*

Çürüyen bitkilerin kokusundan başka koku almıyordum. *Ne?*

"Ah ya," dedi Blitz, yüksek sesle. "İnsanların burunları çok zayıf."

İşe yaramazlar, dedi Hearth, Blitz'e katılarak. Ve ormanın derinlerine doğru yürümeye başladı.

Bir önceki sefer Andvari'nin altınlarını bulmak için nehre inmiştik ama bu defa suya paralel bir hat izleyerek dikenli çalıların

ve devasa meşe ağaçlarının budaklı köklerinin arasından yürümeye devam ettik.

Birkaç yüz metre sonra, Hearth'le Blitz'in bahsettiği kokuyu ben de almaya başladım. Kokuyu alır almaz da, aklıma Joey Kelso'nun öğretmenimizin kurbağa habitatını sınıfın tavan panellerinin arasına sakladığı sekizinci sınıf biyoloji dersi geldi. Orada unutulan habitatın keşfedilmesi için yaklaşık bir ay geçmesi gerekmişti. Cam teraryum panellerin arasından düşüp öğretmenin masasında paramparça olmuş; ön sıralardakilerin üzerine cam, küf, çamur ve kokuşmuş amfibik hayvan leşleri yağmıştı.

Ormandaki koku aklıma o kokuyu getirmişti. Tek fark, ormanın çok daha kötü kokmasıydı.

Bir başka açıklık alanın sınırında duran Hearthstone yıkılmış bir ağacın arkasında yere çökerek, yanına gelmemizi işaret etti.

Burada, diye işaret etti. *Gidebileceği tek yer.*

Kasvetli manzaraya baktım. Alanın etrafındaki ağaçlar yanarak kömürden çöp adamlara dönüşmüştü. Zemin, çürüyen malç ve hayvan kemiklerinin oluşturduğu kalın bir örtüyle kaplıydı. Gizlendiğimiz yerin on beş metre kadar ilerisinde iki büyük kaya parçası birbirlerine doğru eğilerek, mağara girişi gibi görünen bir geçit oluşturmuşlardı.

"Şimdi bekleyeceğiz," diye fısıldadı Blitz, bir yandan işaret dilini kullanarak. "Bu cüce topraklarında gece dedikleri zamana dek."

Hearth başını salladı. *Gece çıkar. O zaman görürüz.*

Ölü kurbağa kokusunun zehirli atmosferinde düşünmek şöyle dursun, nefes almakta bile zorlanıyordum. Burada kalıp beklemek kulağa korkunç bir fikir gibi geliyordu.

Ne çıkacak? diye sordum işaret diliyle. *Baban? Oradan? Neden?*

Hearthstone başını başka bir yöne çevirdi. Sorularımı yanıtlamayarak bana merhamet göstermeye çalıştığını hissettim.

"Göreceğiz," diye mırıldandı Blitz. "Eğer korktuğumuz... eh, halen bunu yapabiliyorken cehaletimizin tadını çıkaralım derim."



YİRMİ DÖRT

HEARTHSTONE'UN BABASINI İNEK KAÇIRAN BİR UZAYLIYKEN DAHA ÇOK SEVİYORDUM

Beklerken, bize akşam yemeği hazırlamaya karar veren Hearthstone kesesinden bir run taşı çıkardı:



Bana alelade bir *X* gibi görünse de, Hearth bunun hediye runu *gebo* olduğunu açıkladı. Birdenbire, altın rengi bir ışık çakmasıyla, önümüzde taze ekmek, üzüm, koca bir kalıp peynir ve birkaç şişe maden suyu olan bir piknik sepeti belirdi.

"Hediyeleri seviyorum," dedim alçak sesle. "Ama bunların kokusu... dikkat çekmez mi?" Başımla mağaranın ağzını işaret ettim.

"Sanmam," dedi Blitzen. "Mağaradan gelen koku bu sepetteki her şeyden çok daha ağır. Gene de tedbiri elden bırakmamak için hemen yiyip bitirelim."

"Düşünme şeklini sevdim," dedim.

Blitzen'le sepete daldık. Hearth ise arkasında saklandığımız devrik ağacın gövdesine sırtını verip bizi izlemeye başladı.

"Yemiyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. *Aç değilim. Hem gebo'nun hediyeleri hediyeyi veren için değildir. Hediyeyi veren için bu fedakârlık olmalıdır.*

"Oh." Ağzıma tıkmak üzere olduğum peynir parçasına baktım. "Ama bu hiç adil değil."

Omuz silken Hearthstone yemeğimize devam etmemizi işaret etti. Blitz'le karnımızı doyurabilmemiz için Hearth'ün fedakârlıkta bulunmak zorunda olmasından hoşlanmamıştım. Zaten buraya dönmesi ve babasının şu mağaradan çıkmasını beklemesi bile yeterince büyük bir fedakârlıktı. Üstüne bir de kendine özel bir Ramazan rununa ihtiyacı yoktu.

Diğer taraftan, hediyesini reddetmek kabalık olurdu. O yüzden yemeye devam ettim.

Güneş batarken gölgeler uzamaya başladı. Alfheim'da havanın asla tamamen kararmadığını biliyordum. Yaz aylarında Alaska'da olduğu gibi, burada da güneş yalnızca ufuk çizgisine doğru alçalıyor ve kısa süre sonra yeniden yükselmeye başlıyordu. Elfler ışık yaratıklarıydı. Bu da ışığın illa *iyiliğe* eşit olmadığının kanıtıydı. Bu yalın gerçeği ortaya koyan (Hearth hariç) birçok elfle karşılaşmıştım.

Hava kararsa da, Blitz'in güneşten korunma teçhizatını çıkaracağı kadar karanlık değildi. O kalın montun altında sıcaklık bin derece falan olmalıydı ama şikâyet etmiyordu. Yalnızca arada sırada cebinden bir mendil çıkarıp boynundaki teri siliyordu.

Hearth'ün bileğindeki bir şeyle oynadığını fark ettim. Bu daha önce hiç görmediğim, örülmüş sarı saçtan bir bilezikti. Saçın rengi bana tanıdık gelmişti.

Dikkatini çekmek için eline dokundum. *Inge'nin saçı mı?*

Bu onu rahatsız eden bir konuymuş gibi, Hearth yüzünü buruşturdu. Buraya bir önceki gelişimizde Bay Alderman'ın perişan hizmetçisi Inge'nin bize çok yardımı dokunmuştu. Inge bir hulder'di. Yani inek kuyruklu bir tür elfti. Hearth'le çocukluk yıllarından beri tanışıyorlardı. Ve, sonradan ortaya çıktığı üzere, Hearth'e fena halde abayı yakmıştı. Hatta Alderman'ın son partisinden kaçmadan önce Hearth'ü yanağından öpüp aşkını ilan etmişti.

Birkaç gün önce onu ziyaret ettik, dedi Hearthstone. *Keşif sırasında. Artık ailesiyle yaşıyor.*

Blitz bıkkınlıkla iç çekti. Elbette Hearth bunu duyamadı.

Inge iyi bir kız, dedi Blitz, işaret diliyle. *Ama...* Her iki elinin parmaklarıyla yaptığı iki V'yi, zihninden bir şey çekip çıkarıyormuş gibi, alnının önünde çevirdi. Emin değildim ama konuştuğumuz konuya göre, bu işaretin *hayal dünyasında yaşıyor* gibi bir anlama gelebileceğini düşündüm.

Hearth kaşlarını çattı. *Adil değil. Yardım etmeye çalıştı. Hulder bileziği iyi şanstır.*

Öyle diyorsan, dedi Blitz.

Güvende olduğuna sevindim, dedim. *Bilezik büyülü mü?*

Tam bana cevap verecekken Hearth'ün elleri dondu. Havayı kokladı ve hararetle eğilmemizi işaret etti. Dallardaki kuşların sesleri birdenbire kesilmişti. Adeta ormanın tamamı nefesini tutmuştu.

Devrik ağacın üzerinden başımızı uzattık. Ölü kurbağa kokusu öylesine ağırlaşmıştı ki, öğürmemek için kendimi tutmam gerekti.

Mağara girişindeki ince dallarla kuru yaprakların devasa bir şeyin ağırlığı altında çatırdadığını duydum. Tüylerim diken diken olmuştu. Gerektiği takdirde dövüşe hazır olmak için Jack'i çağırmak isterdim ama büyülü kılıcım parıldamaya ve olur olmaz anlarda şarkı söylemeye meyilli olduğundan gizlilik gerektiren bu türden durumlarda çok işe yaramazdı.

Ve mağaradan dışarı... *Ah, Asgard tanrıları adına...*

Alfheim'a geldiğimden beri Alderman'ın çok kötü bir şeye dönüşmediğine dair bir umudu korumaya çalışıyordum. Belki yüzüğün lanetiyle Weimaraner cinsi bir köpek yavrusuna ya da Chuckwalla iguanasına dönüşmüştü. Ama elbette, içten içe, gerçeği biliyordum. Yalnızca bunu kabul etmek istemiyordum.

Hearth bana, Andvari'nin yüzüğünü çalan daha önceki hırsızların dehşet verici hikâyelerini anlatmıştı. Bu hikâyelerin gerçeklere dayandığı belliydi.

Mağaradan çıkan yaratık öyle çirkindi ki onu tek seferde kavrayamadım.

Gözlerim sağ ön ayağında parıldayan yüzüğe takıldı. Yüzük, Alderman'ın pul pul olmuş etini ısıran ince, altın bir kelepçeye benziyordu. Ayağın ucu kararıp buruşmuştu.

Canavarın dört ayağının her biri çöp kutusu kapağı genişliğindeydi. Kısa, kalın bacakları, burnundan kuyruğunun ucuna dek on beş metre uzunluğunda, kertenkeleye benzeyen bir gövdeyi sürüklüyordu. Omurgası kılıcımdan büyük dikenlerle kaplıydı.

Parlayan yeşil gözleri, sümüklü köselemsi burun delikleri, keskin uçlu üçgen dişlerle dolu ağzıyla, rüyamda gördüğüm korkunç yüz karşımdaydı. Kafasında yeşil tüyler vardı. Ağzı aklıma Kurt Fenris'i getirdi. Böyle bir yaratık için çok büyük ve ifade sahibi olan dudakları insan dudaklarına benziyordu. En kötüsüyse alnına yapışmış birkaç tutam beyaz saçtı. Sanırım bunlar Bay Alderman'ın bir zamanlar aşırı ölçüde etkileyici olan saçlarından geriye kalan son ölü tellerdi.

Ejderhaya benzeyen yeni sürüm Alderman, bu tepkilerinin hiçbiri için ortada belirli bir neden yokken, kendi kendine mırıldanarak, sırıtarak, hırlayarak, histerik bir şekilde kıkırdayarak sığınağından çıktı.

"Hayır, Bay Alderman," dedi, tıslar gibi bir sesle. "Gidemezsiniz, efendim!"

Ve öfkeyle kükreyip zemine doğru ağzından alev püskürterek en yakındaki ağaçların gövdelerini kızarttı. Bir anda alana yayılan sıcaklıkla kaşlarımın ince kâğıt gibi hışırdadığını duydum.

Kıpırdamaya cesaret edemiyordum. Ne halde olduklarını görmek için arkadaşlarıma bile bakamıyordum.

Magnus, sen daha önce ejderha gördün, neden bu kadar büyütüyorsun? diye düşünebilirsiniz. Haklısınız, birkaç ejderha gördüğüm doğru. Hatta bir keresinde bir lindworm'la bile dövüşmüştüm.

Ama *tanıdığım* birinin dönüştüğü bir ejderhayla hiç karşılaşmamıştım. Birinin bu kadar korkunç, pis kokan, şeytani... ve *doğru* bir şeye dönüştüğünü görmemiştim. Bu yaratık, Bay Alderman'ın gerçek benliği, en kötü özelliklerinin vücuda gelmiş haliydi.

Dehşet içindeydim. Karşımızdaki yaratığın bizi canlı canlı kızartabileceği değil, *herkesin* içinde böyle bir canavarın olabileceği düşüncesiydi, beni dehşete düşüren. Andvari'nin yüzüğünü takan ben olsaydım ve Magnus Chase'in en kötü düşünceleriyle zayıflıkları bu canavar gibi vücuda gelseydi, ortaya nasıl bir yaratık çıkacağını düşünmeden edemedim.

Ejderha, yalnızca kuyruğunun ucu mağaranın içinde kalana dek açıklık alana doğru çıktı. Nefesimi tuttum. Yaratık avlanmak için alandan uzaklaşırsa, mağaraya girip bileme taşını alabilir ve Alderman'la çarpışmadan Alfheim'dan ayrılabilirdik. Bu işi böylesine kolay bir şekilde halledebilmeyi çok istiyordum.

Ejderha inledi. "Çok susadım! Nehir uzakta değil, Bay Alderman. Birkaç tek atmak istemez miydiniz?"

Kendi kendine kıkırdadı. "Ah, hayır, Bay Alderman. Komşularınız sahtekâr tipler. Pozcular! Özentiler! Hazinenizi sahipsiz bırakmanız onları çok memnun eder! Uğruna bu kadar çok şey yaptığınız zenginliğinizi sahipsiz bırakamazsınız! Bu hazine yalnızca size ait! Hayır, efendim. Geri dönün! Geri!"

Ve ejderha, geride yalnızca ölü kurbağa kokusu ve için için yanan birkaç ağaç gövdesi bırakarak, tıslamalar ve tükürüklerle mağarasına döndü.

Halen yerimden kıpırdayamıyordum. Ejderhanın mağaradan geri çıkıp çıkmayacağını bilemediğimden içimden elliye kadar saydım. Ama bu gecenin gösterisi sona ermiş gibi görünüyordu.

En sonunda kaslarım gevşemeye başladı. Siperimize dönüşen ağacın arkasında çöküp kaldım. Bacaklarım kontrol edemediğim bir şekilde titriyordu. Ve çok çişim gelmişti.

"Tanrılar adına," diye mırıldandım. "Hearthstone, ben..."

Ne konuşabileceğimi, ne de işaret dilini kullanabileceğimi fark ettim. Hearthstone'un acısını nasıl paylaşabilir, ne hissettiğini nasıl anlayabilirdim?

Hearth'e dönüp baktığımda ağzını sımsıkı kapadığını gördüm. Gözlerinde çelikten bir kararlılık ifadesi vardı. Bu bakış bana babasını hatırlatıyordu.

Elini açtı ve başparmağıyla göğsüne dokundu. *Ben iyiyim.*

Bazen insanları kandırmak için yalan söylersiniz. Bazen de yalanınızın doğru olmasını istediğiniz için. Sanırım Hearth ikincisini yapıyordu.

"Hey, dostum," diye fısıldadı Blitzen, işaret dilini de kullanarak. Sesi, bir ejderhanın altında ezilip kalmış gibi çıkıyordu. "Bu işi Magnus'la bana bırak."

Canavarın karşısına yanımızda Hearthstone olmadan çıkma fikri çiş sorununa iyi gelmese de başımı salladım. "Evet. Tabii ki. Belki bir şekilde ejderhayı dışarı çeker, sonra da mağaraya..."

İkiniz de yanılıyorsunuz, dedi Hearth. *Onu öldürmemiz gerekiyor. Ben de buna yardım etmek zorundayım.*



YİRMİ BEŞ

FEVKALADE DENECEK ÖLÇÜDE KORKUNÇ BİR PLAN YAPIYORUZ

Savaş konseyi kurmak için en kötü yer mi?

Dokuz Dünya'daki en sevmediğim dünyada, hiç kimseden destek gelmeyeceğini bildiğimiz ürkütücü bir ormanın ortasında, Hearthstone'un kardeşinin öldürüldüğü çökmüş bir kuyuya ne dersiniz?

Evet, konseyimizi kurduğumuz yer tam da burasıydı.

Jack'i çağırıp ona olan biteni anlattığımda, genelde yaptığı gibi heyecanla ciyaklamadı ya da şarkı söylemeye kalkışmadı.

"Yüzük ejderhası, ha?" Runları grinin kasvetli bir tonunda yanıp sönmeye başlamıştı. "Ah, çok fena. *En kötü* ejderhalar lanetli yüzüklerden çıkar."

Jack'in dediklerini Hearth'ün anlaması için işaret diliyle tercüme ettim.

Hearthstone homurdanarak, *Ejderhanın zayıf noktası var, Bodi. Karnı.*

"Ne diyor?" diye sordu Jack.

Jack, Hearth'ün arkadaşları arasında işaret dilini öğrenmemekte direnen tek kişiydi. Elleri olmadığından işaretlerin onun için anlam ifade etmediğini söylüyordu. Ama bence Jack'in inadının asıl nedeni Hearth'ün onun dudaklarını okuyamamasıydı. Çünkü, bildiğiniz gibi, Jack'in dudakları yoktu. Bu yüzden o da Hearth'ün ellerini takip edip ne dediğini anlamayı reddediyordu. İşte, büyülü kılıçlar böyle ufak tefek şeylere takılabiliyorlardı.

"Ejderhanın zayıf noktasının karnı olduğunu söylüyor," diye tekrar ettim.

"Öyle," dedi Jack, hevessiz bir sesle. "Postlarını delmek neredeyse imkânsızdır ama karınlarında savunmasız yerler olduğu doğru. Bir şekilde sırtüstü yatmasını sağlayabilirseniz, kaldı ki bunun için size ancak bol şans dileyebilirim, belki karnından girip kalbine kadar ulaşmam mümkün olabilir. Ama bunu becerdiğinizi varsaysak bile, bir ejderhanın karnını deldiniz mi hiç? Ben deldim. Çok berbat bir şey. Kanları asit gibi!"

Jack'in söylediklerini Hearth'e tercüme ettikten sonra, "Jack, karnını deldiğin ejderhanın kanı sana zarar verdi mi?" diye sordum.

"Tabii ki hayır! Ben Yaz Kılıcı'yım! Her türlü zarar verici etkene karşı dirençli olan büyülü bir yüzeyim var!"

Blitzen başını salladı. "Doğru. Jack'in yüzeyi çok güzel!"

"Sağ ol! En azından birileri iyi işçiliğin değerini biliyor! Ejderhanın karnını delmek *bana* zarar vermez. Düşündüğüm *sizsiniz*, senyör! Kanının bir damlası bile üstünüze sıçrarsa işiniz biter. Sizi diri diri yer! Bu kanı *hiçbir şey* durduramaz!"

Bunun kulağa güzel gelmediğini kabul etmeliydim. "Peki bu çarpışmaya kendi başına giremez misin, Jack? Uçarak ejderhaya gider ve..."

"Ve nazikçe sırtüstü uzanmasını mı isterim?" Jack homurtuyla güldü. Oluklu metal bir çatıya çekiçle vurulduğunda çıkacak türden bir sesti bu. "Yüzük ejderhalarının karınlarının üzerinde sürünmelerinin bir nedeni var, çocuklar. Zayıf taraflarını açıkta tutmak istemezler. Hem yüzük ejderhası öldürmek kişisel bir meseledir. Yani beni *siz* kullanmak zorundasınız. Bu, *wyrd*'inizi etkiler."

Kaşlarımı çattım. "Bizi acayip* bir şekilde etkileyeceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Hayır. *Wyrd*'inizi etkiler."

"Acayip olan sensin, Jack."

"*Kader* demek istiyor," dedi Blitz, Hearth için işaret dilini de kullanarak.

Kader'in işaret dilindeki karşılığı, her şeyin yolunda gittiğini gösterir şekilde öne doğru dalgalanan bir el ve ardından, aniden ortaya çıkan bir duvara çakılarak ölmeyi anlatır gibi, iki elin aşağı bırakılmasıydı. Sanırım işaret dilinin bazen aşırı ölçüde açıklayıcı olduğunu daha önce de söylemiştim.

"Bir yüzük ejderhasını öldürmeye çalıştığında," dedi Blitz. "Özellikle de eskiden tanıdığın biriyse, ciddi bir büyüyle dalaşıyorsun demektir. Ejderhanın laneti senin geleceğine sızabilir, kaderinin istikametini değiştirebilir. Seni... lekeleyebilir."

* *Acayip, tuhaf, garip* gibi anlamlara gelen *weird* ve *wyrd* arasındaki benzerlikle kelime oyunu yapılıyor. (ç.n.)

Leke kelimesini, ketçap ya da yağ lekesinden çok daha ciddi bir durumu anlatmaya çalışıyormuş gibi söylemişti. Anladığım kadarıyla ejderha cinayeti lekesi esaslı bir ön yıkama programıyla bile çıkmıyordu.

Hearthstone sinirlendiği zamanlarda yaptığı gibi, kesik el işaretleriyle, *Yapılması gerekiyor, yapacağım,* dedi.

"Dostum..." Blitz rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bu senin baban."

Artık değil.

Hearth, dedim. *Ejderhayı öldürmeden, bileme taşını almanın başka bir yolu olamaz mı?*

Katı bir ifadeyle başını iki yana salladı. *Konu bu değil. Ejderhalar asırlarca yaşayabilir. Onu bu halde bırakamam.*

Hearth'ün gözleri parıldıyordu. Bunun nedeninin gözyaşları olduğunu fark ettiğimde çok şaşırdım. Kulağa aptalca gelebilir ama elfler genellikle duygularını kontrol eden ve bastıran yaratıklar olduklarından, *ağlayabildiklerini* görmek beni şaşırtmıştı.

Hearth öfkeli değildi. İntikam almanın peşinde de değildi. Alderman'ın yaptığı her şeye rağmen, Hearth babasının bir canavar olarak acı çekmesini istemiyordu. Sif, eksik aile mirası runu nu geri almak için Hearth'ün buraya gelmek zorunda kalacağını söylemişti. Ailesinin üzücü hikâyesine son vermek, Alderman'ın eziyet çeken ruhunun da en sonunda kurtulması anlamına geliyordu.

"Anladım," dedim. "Gerçekten. Ama izin ver de öldürücü hamleyi ben yapayım. En azından bunun acısı da vicdanına... ya da *wyrd*'ine yüklenmesin."

"Çocuk haklı," dedi Blitz. "Ejderhayı öldürmek Magnus'un kaderini seninki kadar lekelemez. Bunu merhamet yüzünden yapsan bile, kendi babanı öldürmek... Hiç kimse böyle bir şey yapmak zorunda kalmamalı."

Samira'yla Alex'in bu konuda Blitzen'e katılmayabileceklerini düşündüm. Bence ikisi de Loki'yi öldürüp acılarına son verme şansını memnuniyetle değerlendirirdi. Ama genel olarak, Blitz'in haklı olduğunu biliyordum.

"Hem," diye araya girdi Jack. "Bu işin altından kalkabilecek tek kılıç benim ve elfin beni tutmasına izin veremem!"

Bunu tercüme etmek yerine, "Ne diyorsun, Hearthstone? Bunu yapmama izin verir misin?" diye sordum.

Bir an ellerini hayali bir piyanoyu çalmak üzereymiş gibi havada sallayan Hearthstone, öpücük üflüyormuş gibi bir hareketin ardından, ad işaretim olan *M* için üç parmağının altına başparmağını çekerek, *Teşekkürler, Magnus*, dedi.

Hearth genellikle adlarımızı kullanmazdı. İşaret dilini kullanarak biriyle konuşurken, kiminle konuştuğunuz aşikârdı. Konuştuğunuz kişiye bakmanız ya da onu işaret etmeniz yeterliydi. Hearth adımı bana saygısını ve sevgisini göstermek için kullanmıştı.

"O halde tamamdır, adamım," dedim. Ejderhayı öldürme düşüncesiyle içim çalkalansa da, bunu Hearth'ün yapmasına göz yumamazdım. Zaten Bay Alderman sayesinde *wyrd*'i yeterince zorlanmıştı. "Peki bunu nasıl yapacağız? Demek istediğim, tercihen üzerime sıçrayacak kanla asitli bir Magnus'a dönüşmeden?"

Hearth taş yığınına bakarken, biri sırtına görünmez kayalar

yüklüyormuş gibi omuzları çöktü. *Bir yol var. Andiron...* Kardeşinin ad işaretini tereddütle yapmıştı. *Buralarda oynadığımızı biliyorsunuz. Vahşi... tarafından açılmış tüneller var.*

Vahşi dedikten sonra kullandığı işareti ilk kez gördüğümden ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Hearthstone'un el işaretini anlamadığımı fark eden Blitzen, "*Nisse*'ler demek istiyor," diye açıkladı. "Bunlar..." Ellerini yerden altmış santimetre kadar yukarıda tuttu. "Minik yaratıklardır. *Hob*'lar da denir. Ya da *di sma*. Ya da *brownie*'ler."

Blitzen'in küçük izci kızlardan ya da çikolatalı keklerden bahsetmediğini tahmin ettim.

Eskiden bu ormanda yüzlercesi yaşardı, dedi Hearth. *Babam ilaçlama şirketini çağırmadan önce.*

Boğazım düğümlendi. Birkaç saniye önce varlıklarından bile haberdar olmadığım *nisse*'ler için şimdi üzülüyordum. Bay Alderman'ın ilaçlama şirketini aramadığını hayal edebiliyordum. *Alo, arka bahçemde yok edilmesini istediğim bir medeniyet var.*

"Yani... bu *nisse*'lerin tünelleri halen duruyor mu?" diye sordum.

Hearthstone başını salladı. *Çok dar tüneller. Ama mağaraya yaklaşmak için bunlardan birini kullanabilirsin. Bir şekilde ejderhayı tünelde saklandığın noktaya çekebilirsek...*

"Aşağıdan saldırabilirim," dedim. "Doğrudan kalbine."

Jack'in runları açık yeşil bir renkle parıldadı. "Bu berbat bir fikir! Bunu yaparsan ejderhanın bütün kanı üzerine dökülür!"

Ben de bu plana bayılmamıştım. Beş tonluk bir ejderha tepemde kendini sürüklerken, yok edilmiş *nisse*'ler tarafından açıl-

mış daracık bir tünelde saklanma fikri acı dolu bir ölüme dair her türlü olasılığı barındırıyordu. Ama Hearthstone'u yarı yolda bırakamazdım. Artık şu bileme taşını ele geçirmek ikincil derecede önemdeydi. Bunu yapmam asit yağmuru altında kalmam anlamına gelse bile, korkunç geçmişinden sonsuza dek kurtulması için arkadaşıma yardım etmek zorundaydım.

"Prova yapalım," dedim. "Uygun bir tünel bulursak, belki de ejderhayı hızlı bir şekilde haklayıp kanı üzerime sıçramadan kaçabilirim."

"Hmmm," dedi Jack, aksi bir sesle. Ama ben de ondan bir ejderhayı kesmesini istiyordum. "Sanırım, senyör, bunun anlamı beni ejderhanın kalbinde bırakacağın, öyle mi?"

"Ejderha öldüğünde seni almaya geleceğim. Tabii... asit yağmuruna tutulmadan kaçabileceğimi varsayarsak."

Jack iç çekti. "Pekâlâ, bu fikir en azından üzerinde düşünmeye değer. Ama bu işten canlı çıkarsan, sonrasında beni adam gibi temizleyeceğine söz vermelisin."

Blitzen, Jack'in önceliklerini çok iyi anlıyormuş gibi başını salladı. "Doğru tüneli bulsak bile, ejderhayı dışarı çekmenin bir yolunu da düşünmemiz gerekiyor. Tam istediğimiz noktaya gelmesi gerek."

Hearthstone ayağa kalkıp ölü kardeşinin taş yığınına gitti. Yok olmalarını diliyormuş gibi, uzunca bir süre taşlara baktı. Ardından, titreyen parmaklarla, *othala* rununu aldı ve görmemiz için havaya kaldırdı. Herhangi bir işaret yapmadı ama ne demek istediği açıktı:

Bunu bana bırakın.



YİRMİ ALTI

OLAYLAR *WYRD*'LEŞİYOR

Valhalla'da bekleyerek çok fazla zaman geçirirdik.

Eğitim savaşlarımızın başlamasını beklerdik. Ragnarok'ta gerçekleşecek görkemli son ölümlerimizi beklerdik. Yemek katında *taco* almak için beklerdik çünkü Valhalla Oteli'nde tek bir *taco* standı vardı ve Odin'in bu konuda acilen bir şeyler yapması gerekiyordu.

Birçok einherjar beklemenin hayatlarımızın en zor kısmı olduğunu söylerdi.

Normalde bu konuda onlara katılmıyordum. Sırf *taco* alacağım diye uzun kuyruklara girmek zorunda olsam bile, Ragnarok için mümkün olduğunca uzun bir süre beklemekten memnundum.

Ama bir ejderhayla dövüşmek için beklemek? Bu kesinlikle en sevdiğim şeylerden biri değildi.

Nisse'lerin açtığı tünellerden birini kolayca bulduk. Aslına bakılacak olursa, orman zemini o kadar çok *nisse* tüneliyle delik

deşik olmuştu ki, birine takılıp ayağımı kırmamış olmam mucizeydi. Bulduğumuz tünelin Alderman'ın mağarasının önündeki açıklık alanda, mağara girişine on metre kadar mesafede bir çıkış deliği vardı. Klostrofobiye neden olacak kadar dar, çamurlu ve (şaka yapmıyorum) fırından yeni çıkmış *brownie* kokulu olması dışında (ilaçlama şirketinin zavallı minik yaratıkları yok etmek için pürmüz kullanıp kullanmadığını düşünmeden edemedim), bu tünel planımız için mükemmeldi.

Çok dikkatli ve sessiz bir şekilde, tünelin mağaraya en yakın çıkış deliğinin üzerini dallarla kapadık. Elimde kılıcımla, ejderhanın üzerimden geçmesini bekleyeceğim yer burasıydı. Ardından birkaç prova yapıp, kılıcımı yukarı sallamamı ve ardından tünelde uzaklaşmamı çalıştık.

Üçüncü denemenin sonunda nefes nefese kalmış bir halde ve ter içinde tünelden çıkarken, "Yirmi bir saniye," dedi Jack. "Bir öncekinden daha uzun sürdü! Asit çorbası olacaksın!"

Blitzen, ejderhalar geceleri ortaya çıktığından zamanımızın olduğunu söyleyerek bir kez daha denememi önerdi. Ama ejderhanın sığınağının çok yakınında çalıştığımız için şansımızı zorlamaktan çekiniyordum. Ayrıca o daracık tünele bir daha girmek de istemiyordum.

Hearth'ün bize göstermeden büyüsü üzerinde çalıştığı taş yığınına geri döndük. Tam olarak ne üzerine çalıştığından ya da nasıl bir plan yaptığından bahsetmiyordu. Arkadaşım yeterince travmayla boğuştuğundan bir de onu ben sorguya çekmek istemedim. Tek umudum ejderhayı dışarı çekecek şeyin işe yaraması ve Hearth'ün kendini yem yapmak gibi bir deliliğe girişmemesiydi.

Sırayla kısa süreli uykulara yatarak gecenin gelmesini bekledik. Çok fazla uyuyamadım ve uyumayı başardığım aralıklarda da tabii ki berbat rüyalar gördüm. Rüyaların birinde kendimi bir kez daha Ölüm Gemisi'nde buldum. Ama bu defa güvertede kimse yoktu. Amiral üniformalı Loki, üniforma denetiminden geçememişim gibi cıkcıklayarak önümde volta atıyordu. "Her şeyi baştan savma yapıyorsun, Magnus. Bu kadar az zaman kalmışken halen şu aptal bileme taşının peşinde misin yani?" Yüzünü yaklaştırdı. Gözleri o kadar yakındı ki irislerinin ateş lekelerini görebiliyordum. Naneli şekerle bastırmaya çalışsa da, nefesi zehir kokuyordu. "Taşı bulsan bile ne olacak ki? Amcanın planı çok aptalca. Beni asla yenemeyeceğini biliyorsun." Parmağının ucuyla burnuma dokundu. "Umarım B planın vardır!"

Korkunç kahkahası çığ gibi üzerimden geçerek beni güverteye yapıştırıp ciğerlerimdeki bütün havanın boşalmasına neden oldu.

Kendimi *nisse* tünelinde buldum. Minik kahverengi yaratıklar telaşla beni itip duruyor, ciyaklayarak geçmeye çalışıyorlardı. Çamurdan duvarlar birdenbire çökmeye başladı. Duman gözlerimi yakıyor, ayaklarımın etrafında yükselen alevler ayakkabılarımı kızartıyordu. Tünelin çamurdan tavanına sızan asit kafama damlıyordu.

Soluksuz kalmış bir halde uyandım. Titrememe engel olamıyordum. Tek istediğim arkadaşlarımı alıp Alfheim'dan ayrılmaktı. Bolverk'in bileme taşını, Kvasir'in Bal Likörü'nü unutmak istiyordum. Bir B planı kurabilirdik. *Herhangi* bir B planı kurabilirdik.

Ama zihnimin mantıklı yanı doğru yanıtın bu olmadığını biliyordu. Akla gelebilecek en delice, en dehşet verici A planını takip ediyorduk ve bu da muhtemelen bunun doğru plan olduğunu

gösteriyordu. Bir kez olsun, bir odaya girip DÜNYAYI KURTAR tuşuna bastıktan sonra birkaç saat uyumak için otele geri dönebileceğim basit bir göreve çıkmak istiyordum.

Günbatımı yaklaşırken ejderha sığınağının yakınında siper aldık. Ormanda geçirdiğimiz süre bir günü aşmıştı ve berbat kokuyorduk. Bu halimiz aklıma evsiz olduğumuz zamanları getirmişti. O günlerde üçümüz arka sokaklarda açtığımız kirli uyku tulumlarının içinde, birbirimize sokularak uyurduk. Eski güzel günler!

Pislik ve terle kaplı cildim kaşınıyordu. Blitz'in güneşten korunma teçhizatı içinde nasıl hissettiğini hayal bile edemezdim. Hearth ise her zamanki gibi temiz görünüyordu ama Alfheim'ın akşam ışığı saçlarını Tizer tonuna boyamıştı. Bir elf olarak, Hearthstone'un vücudunun yaydığı en fena koku sulandırılmış temizlik deterjanından daha kötü olamıyordu.

Jack'in elimde ağırlaştığını hissettim. "Sakın unutma, senyör. Ejderhanın karnındaki zırhta delip geçebileceğimiz aralıklar var ve kalbi üçüncü aralığın ardında. Yani ejderha tependen geçerken aralıkları sayman gerekiyor."

"Aralıkları görebilirsem!"

"Merak etme, sana aydınlık sağlarım. Şunu unutma yeter: Beni sapla ve oradan uzaklaş. Ejderhanın kanı yangın hortumundan çıkan su gibi fışkıracak."

"Anladım," dedim, rahatsız bir halde.

Blitzen hafifçe omzuma vurdu. "Bol şans, evlat. Seni dışarı çekmek için tünelin çıkışında bekleyeceğim. Yani, Hearth'ün yardıma ihtiyacı olmazsa..."

Bunu bana bırakın, dışında bir detay vermesini istermiş gibi

Hearth'e döndü. Ona baktığımızı fark eden Hearth de, *Bunu bana bırakın*, diye işaret etti.

Vücudumu sarsan bir nefes aldıktan sonra, "Kaçmanız gerekirse, kaçın," dedim. "Sakın beni beklemeyin. Ve buradan sağ çıkamazsam, diğerlerine..."

"Söyleriz," dedi Blitzen. Herkese ne söylemek istediğimi biliyormuş gibi görünüyordu. Bu iyiydi çünkü ben bilmiyordum. "Ama başaracaksın."

Korkunç kokuma hoşgörü gösteren Hearth'le Blitz'e sarıldım. Ve eski zamanların kahramanları gibi, deliğime girdim.

Nisse tünelinde güçbela ilerlemeye çalışırken burun deliklerim toprak ve yanmış çikolata kokusuyla doldu. Mağaranın yakınındaki deliğe ulaştığımda tortop oldum ve inleyerek, kıvranarak, bacaklarımı milim milim oynatarak vücudumu geldiğim yöne döndürdüm. Bu tünelde sürünmekten daha zor olan bir şey varsa, o da geri geri sürünmeye çalışmak olurdu.

Yüzüm yukarı dönük olarak tünelin zeminine uzandım ve deliğin üzerini kapatan dalların arasından bir süre gökyüzüne baktım. Ardından, derin bir nefes aldım ve kazayla kendimi öldürmemek için çok dikkatli bir şekilde Jack'i çağırdım. Kabzası kemerime, sivri ucu köprücük kemiğime gelecek şekilde onu yan tarafıma yerleştirdim. Jack'le yukarı doğru hamle yaparken açı çok önemli olacaktı. Sağ elimle onu çaprazlamasına kaldırmam, sivri ucunu zırhtaki açıklığa denk getirmem ve bütün einherji gücümle itip ejderhanın kalbine doğru yollamam gerekiyordu. Bir de, asit yağmuruna tutulmadan tünelden çıkmak zorundaydım.

Bu imkânsız görünen bir plandı. Sanırım imkânsız olduğundan öyle görünüyordu.

Çamurlu tünelin içinde zaman çok ağır geçiyordu. Bana arkadaşlık edenler yalnızca Jack ve baldırlarımda gezinen birkaç solucandı.

Bir süre sonra, ejderhanın bu akşam yemek için dışarı çıkmayabileceğini düşünmeye başladım. Belki de pizza sipariş ederdi. İşte o zaman Domino's'tan gelen bir elf deliğimi kapatan dalların üzerine basıp tepeme düşerdi. Tam umudumu yitirecekken, Alderman'ın korkunç kokusu, burun deliklerime kamikaze dalışı yapan binlerce kurbağa gibi yüzüme çarptı.

Ejderha mağarasından çıkarken tepemdeki dallar hışırdadı.

"Susadım, Bay Alderman," dedi kendi kendine. "Acıktım da. Inge bana günlerdir doğru düzgün bir yemek getirmedi. Haftalardır? Yoksa aylar mı geçti aradan? Nerede bu beş para etmez kız?"

Alderman vücudunu sürükleyerek saklandığım yere yaklaştığında üzerime toprak yağdı. Ciğerlerim sıkışırken tünelin üzerime çökmesini bekledim. Burnu deliğimin tam üzerindeydi. Beni görmek için tek yapması gereken aşağı bakmaktı. O zaman beni bir *nisse* gibi kızartırdı.

"Buradan ayrılamam," diye mırıldandı Bay Alderman. "Hazine korunmalı! Komşulara güvenemezsin!" Hüsranla hırladı. "Geri dönüyorsun, Bay Alderman. Görevinin başına!"

Alderman mağarasına geri girmeden, ormanın bir yerlerinden gelen parlak bir ışık çakması ejderhanın burnunu kehribar rengine boyadı. Bu, Hearthstone'un run büyüsünün rengiydi.

Ejderha tıslադı. Dişlerinin arasından duman çıkmaya başla-

mıştı. "Bu da neydi? Kim var orada?"

"*Baba.*" Bir kuyunun dibindeki bir çocuğun zayıf, hüzünlü sesini andıran bu ses kanımı dondurdu.

"HAYIR!" Ejderhanın bacağını çok sert bir şekilde yere vurmasıyla baldırlarımdaki solucanlar döküldü. "Bu imkânsız! Sen burada değilsin!"

"*Yanıma gel, baba,*" dedi ses.

Hearth'ün kardeşi Andiron'la hiç tanışmamıştım ama sanırım duyduğum ses ona aitti. Hearth bir illüzyon yaratmak için *othala* rununu mu kullanmıştı, yoksa daha da korkunç bir şey mi yapmıştı? Elflerin öldükten sonra nereye gittiklerini ve yaşayanlara musallat olmaları için ruhlarının geri çağrılıp çağrılamayacağını merak ettim.

"*Seni çok özledim,*" dedi çocuk.

Ejderha acıyla uluduktan sonra, saklandığım yerin tam üzerinden sesin geldiği yöne doğru alev püskürttü. Ciğerlerimdeki bütün oksijen çekilirken nefes almak için direnen vücuduma hükmetmeye çalıştım. Jack bana moral desteği vermek istermiş gibi titreşiyordu.

"*Buradayım, baba,*" diye diretti ses. "*Seni kurtarmak istiyorum.*"

"Beni kurtarmak mı?" Ejderha vücudunu biraz daha ileri sürükledi.

Pullarla kaplı yeşil boğazının alt tarafındaki damarlar nabız gibi atıyordu. Jack'i, yumuşak bir hedef gibi görünen gırtlağına sokup sokamayacağımı düşündüm. Ama gırtlağı ulaşamayacağım kadar yukarıda kalıyordu. Ayrıca Jack'le Hearth planımız konusunda çok netti: Kılıcımı kalbine saplamak zorundaydım.

"Beni neden kurtaracaksın, değerli oğlum?" Ejderhanın sesi büyük acılar çeken bir babanın sesiydi artık. Bu neredeyse bir insan -yani elf- sesiydi. "Sen nasıl burada olabilirsin? O seni öldürdü!"

"*Hayır,*" dedi çocuk. "*Beni, seni uyarmam için gönderdi.*"

Ejderhanın burnu titreşti. Ve tehlike hissetmiş bir köpek gibi başını eğdi. "Seni... seni o mu gönderdi? O senin düşmanın. O *benim* düşmanım!"

"*Hayır, baba,*" dedi Andiron. "*Lütfen beni dinle. Seni ikna etmem için bana bir şans verdi. Bir sonraki hayatta birlikte olabiliriz. Günahlarından arınıp kendini kurtarabilirsin. Ama bunun için yüzüğü kendi rızanla vermen...*"

"YÜZÜK! Biliyordum! Göster kendini, sahtekâr!"

Ejderhanın boynu artık çok yakınımdaydı. Jack'i şahdamarına sokabilir... O anda zihnimde Jack'in uyarısını duydum. *Hayır. Daha değil.*

Açıklık alanın ötesinde ne olduğunu görebilmeyi isterdim. Hearth yalnızca dikkat dağıtmak için büyü yapmakla kalmamış, babasını korkunç kaderinden kurtarabileceği umuduyla kardeşi Andiron'un ruhunu çağırmıştı. Alderman'ın ona çektirdiği onca acıya rağmen, bunu yapması son bir kez ölü kardeşinin gölgesinde durmak anlamına gelse de, Hearthstone babasına bir şans vermek istiyordu.

Mağaranın etrafı kıpırtısız, sessizdi. Uzaklardan gelen dikenli çalıların hışırtısından başka ses duyamıyordum.

Alderman tısladı. "SENSİN!"

Alderman'ın böylesine bir tiksintiyle seslenebileceği tek bir kişi vardı. Hearthstone açığa çıkıp kendini göstermiş olmalıydı.

"*Baba,*" dedi Andiron'un hayaleti. "*Bunu yapma...*"

"Değersiz Hearthstone! Kardeşinin anısını lekelemek için büyü kullanmaya nasıl cüret edersin!"

Bir an her şeyin donup kaldığını hissettim. Hearth işaret dilini kullanarak bir şey söylemiş olmalıydı çünkü Alderman, "Yazı tahtanı kullan!" dedi.

Öfkeyle dişlerimi sıktım. Sanki Hearth, aile evinde yaşadığı günlerde söyleyeceklerini üzerine yazması için Alderman'ın zorla kullanmasını istediği o küçük tahtayı yanında taşıyordu! Oğlundan böyle bir şey istemesinin nedeni Alderman'ın işaret dilini anlamaması değil, oğlunun hilkat garibesinin tekiymiş gibi hissetmesinden zevk almasıydı.

"Seni öldüreceğim! Bu maskaralıkla beni kandırmaya nasıl cüret edersin!"

Alderman, zamanında tepki gösteremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde ileri atıldı. Karnı deliğin üzerini kapladığından zifiri karanlıkta kaldım. Jack tüneli aydınlatmak için runlarını yaksa da, korku ve şokla kafam karışmıştı.

Ejderhanın karnındaki zırhın bir aralığı tam üzerimdeydi ama vücudunun ne kadarlık bir kısmının deliğin üzerinden geçtiğine dair fikrim olmadığından bunun kaçıncı aralık olduğunu da bilemiyordum. Jack'i şimdi saplasam kalbini tutturabilir miydim? Ya da safra kesesine, bağırsaklarına falan mı denk gelirdim?

Zihnimde Jack'in sesini duydum: *Olmaz! Bu altıncı aralık! Ejderhanın biraz gerilemesi gerekiyor!*

Nazik bir şekilde rica etsem Bay Alderman'ın bu isteğimi yerine getireceğinden şüpheliydim.

Ejderha birdenbire durdu. Neden? Düşünebildiğim tek neden Alderman'ın Hearthstone'un yüzünü yemekle meşgul olduğuydu. Paniğe kapıldım. Arkadaşımı ejderhadan kurtarmak için, az kalsın çaresizlik içinde hamle yapıp Jack'i altıncı aralığa saplayacaktım. Ama o anda heybetli bir ses duydum: "GERİ ÇEKİL!"

Aklıma gelen ilk düşünce ejderhanın önünde birdenbire tanrı Odin'in belirdiği oldu. Belki de zamanında arkadaşıma verdiği run büyüsü dersleri boşa gitmesin diye Hearthstone'un hayatını kurtarmak için olaya karışmaya karar vermişti. Yani, bilemiyordum. Ama bu hükmedici kükreme öylesine güçlüydü ki ancak Odin olabilirdi. Devlerin savaş borazanları bile bu kadar güçlü değildi.

Ses bir daha patladı: "GERİ ÇEKİL, PİS KOKULU BABA MÜSVEDDESİ!"

Biraz Svartalf tonu da taşıyan bu Güneyli aksanını tanıyordum.

Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu Odin değildi.

"ARKADAŞIMA YAKLAŞMANA İZİN VERMEYECEĞİM. O YÜZDEN ÖLÜ KURBAĞA KOKAN LEŞİNİ GERİ ÇEK BAKALIM!"

Yukarıda süren sahneyi net bir şekilde gözlerimin önüne getirebiliyordum: Kafası karışmış bir halde donakalan devasa ejderhanın karşısına beklenmedik, yeni bir rakip dikilmişti. O minik ciğerlerden nasıl böyle yüksek bir sesin çıktığını bilemiyordum. Ama Hearthstone'la ölüm arasında duran kişinin güneş kaskı takmış, iyi giyimli bir cüce olduğuna şüphem kalmamıştı.

Bu gelişme karşısında etkilenmem, hayran kalmam, ilham almam gerekirdi. Ama ben ağlamak istiyordum. Kafasını topar-

ladığı anda ejderhanın arkadaşlarımı öldüreceğini biliyordum. Blitz'le Hearth'ü ağzından püskürttüğü alevlerle diri diri yakacak, geride toparlamaya çalışacağım küller dışında bir şey bırakmayacaktı.

"GİT BURADAN!" diye haykırdı Blitz.

Şaşırtıcı bir şekilde, Alderman geriye çekildi. Artık zırhındaki beşinci aralık tam tepemdeydi.

Belki geri çekilmesinin nedeni kendisiyle bu şekilde konuşulmasına alışkın olmamasıydı. Belki de Blitzen'in yüzünü saklayan sivrisinek ağının ardında başa çıkamayacağı bir tür iblisin olduğundan korkmuştu.

"LEŞ GİBİ KOKAN PİS MAĞARANA GERİ DÖN BAKALIM!" diye bağırdı Blitzen. "HAYDA!"

Ejderha öfkeyle hırlasa da, biraz daha geriledi. Artık dördüncü aralık deliğimin üzerindeydi. Jack görevini yerine getirmeye hazır bir halde elimde titreşiyordu. Ejderhanın karnı biraz daha geri kayarsa...

"O yalnızca aptal bir cüce, Bay Alderman," diye mırıldandı ejderha kendi kendine. "Yüzüğünü almak istiyor."

"LANET OLASI YÜZÜĞÜN UMRUMDA DEĞİL!" diye bağırdı Blitzen. "ŞİMDİ YAYLAN BAKALIM!"

Ejderha Blitz'in içtenliği yüzünden bir an donakalmış gibi göründü. Belki de Alderman'ın kafasını karıştıran, Blitz'in çocuklarını koruyan bir baba gibi Hearthstone'la Andiron'un hayaletinin önünde dikilmesiydi.

Ejderha birkaç santimetre daha geriledi. Çok az kalmıştı...

"Cüce bir tehdit değil, efendim," dedi ejderha kendi kendine.

"O yalnızca lezzetli bir akşam yemeği."

"ÖYLE Mİ DERSİN?" diye bağırdı Blitz. "DENESENE!"

Ejderha tısladı.

Alderman'ın birkaç santim daha gerilemesiyle üçüncü aralık görüş alanıma girdi. Panik içinde Jack'in ucunu ejderhanın postundaki zayıf noktaya doğrulttum.

Ve bütün gücümle kılıcımı ejderhanın göğsüne ittim.



YİRMİ YEDİ

BİR TAŞ KAZANIYORUZ

Jack'i kabzasına dek ejderhanın karnına sokup orada bırakmamın bende tereddüde neden olduğunu söylemek isterdim.

Ama bu olmadı. Sol elim kabzadan ayrıldığı anda kaçmaya başladım. Alev alev yanan bir *nisse* gibi panik içinde tünelde sürünerek ilerlemeye çalışıyordum. Ejderha öfkeyle kükreyip ayağını yere indirerek toprağın sarsılmasına neden oldu. Ve tünelin ardımda kalan kısımları çöküp havayı asitli bir kokuyla doldurdu.

Iyk! Iyk, ıyk, ıyk!

Tehlike anlarında ağzım gerçekten de çok iyi laf yapıyordu.

Tünelde sürünerek kaçışım yirmi bir saniyeden çok daha uzun sürmüş gibi geldi. Nefes almaya bile cüret edemiyordum. Bacaklarımın yandığını sanıyordum. Bir şekilde dışarı çıkmayı başarabilirsem, başımı indirip kendime bakacak ve artık kısa namlulu bir Magnus olduğumu görecektim.

Ama en sonunda, gözlerimde dans eden siyah lekelerle, tünelden dışarı tırmandım. Ve soluksuz kalmış olmama rağmen,

hemen üzerlerine kan sıçramış ayakkabılarımla kot pantolonumu çıkardım. Korktuğum başıma gelmiş, ejderhanın kanı pantolon kumaşının içine sızmıştı. Ayakkabılarımdan da duman yükseliyordu. Kendimi yere atıp, geriye kalan birkaç damla kan varsa diye çıplak bacaklarımı orman zeminine sürttüm. Ayaklarımla baldırlarımın arkasını kontrol ettiğimde her şeyin yolunda olduğunu gördüm. Etimde açılmış kraterler veya duman yoktu. Yanan einherji kokusu da yoktu.

Sanırım beni kurtaran tünelin çökmesi olmuştu. Çamurla birleşmesi kanın akışını yavaşlatmıştı. Belki de bir sonraki yüzyıl boyunca bana gerekecek olan şansımın tamamını burada tüketmiştim.

Kalbimin atışı biraz olsun yavaşlamıştı. Sendeleyerek mağaranın önündeki açıklık alana çıktığımda, yeşil ejderha Alderman'ın yerde yanlamasına yattığını gördüm. Kuyruğu sallanıyor, bacakları kıpırdıyordu. Ağzından çıkan zayıf alev ancak etrafındaki ölü yapraklarla sincap iskeletlerini yakabildi.

Jack'in kabzası ejderhanın göğsünden çıkmıştı. Az önce saklandığım yer artık duman yükselen bir obruktu ve burada biriken zehir yavaşça Alfheim'ın çekirdeğine dek sızacaktı.

Ejderhanın burnunun dibinde duran Hearth'le Blitz yara almamışlardı. Zayıf bir mum alevi gibi titreşen Andiron'un hayaleti de yanlarındaydı. Hearth'ün kardeşini daha önce yalnızca bir kere, babasının şöminesinin üzerinde asılı tabloda görmüştüm. Tablodaki Andiron genç bir tanrıdan farksızdı. Mükemmel, kendine güvenen, dokunaklı bir güzelliğe sahip bir tanrı. Gözlerimin önündeki Andiron ise açık renk saçlı, cılız, dizleri yumru yum-

ru küçük bir veletti. Zorbalığa uğraması daha muhtemel olanları seçmeye çalışmadığım sürece, önümde dizilecek ilkokul öğrencilerinin arasında gözüme çarpacak bir çocuk değildi.

Blitzen taşa dönüşme tehlikesine karşın kaskının önündeki ağı kaldırdı. Gözlerinin etrafında cildi gri bir ton kazanmaya başlamıştı. Yüzünde bozuk bir ifade vardı.

Ejderha hırıltılı bir nefes aldı. "Hain... katil..."

Blitzen yumruklarını sıktı. "Sen nasıl bir adamsın ki..."

Hearthstone Blitzen'in koluna dokundu. *Dur.* Ardından, el işaretlerini görebilmesi için Alderman'ın yüzünün dibinde dizüstü çöktü.

Bunu ben istemedim, dedi Hearth, işaret diliyle. *Üzgünüm.*

Ejderhanın dudakları büzüldü. "Tahtanı... kullan... hain."

Bu son sözünün ardından Bay Alderman'ın gözkapakları indi. Burun deliklerinden son bir kez duman çıktı. Ve devasa vücudu kıpırtısız kaldı.

Elf formuna dönmesini bekledim ama bu olmadı. Cesedi ejderha olarak kalmaktan memnun gibi görünüyordu.

Hearth ayağa kalktı. Az önce yabancı bir uzaylı medeniyeti tarafından çekilen bir filmden çıkmış ve izlediği şeyin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyormuş gibi, yüzünde mesafeli, şaşkın bir ifade vardı.

Blitzen bana döndü. "Aferin, evlat. Bunun olması gerekiyordu."

Hayranlıkla ona baktım. "Az önce bir ejderhanın karşısına dikildin ve onu gerilemek zorunda bıraktın."

Omuz silkti. "Zorbalardan hoşlanmam," dedikten sonra bacaklarımı işaret etti. "Sana bir an önce yeni bir pantolon bulma-

mız gerekiyor, evlat. Bence üzerindeki tişörtle koyu bej renkte kumaş bir pantolon çok iyi gider. Ya da gri bir kot."

Blitz'in konuyu neden değiştirmek istediğini anlayabiliyordum. Ne kadar cesur davrandığından konuşmak istemiyor; yaptıklarını takdir edilesi bulmuyordu. Ortada basit bir gerçek vardı: Blitz'in en yakın arkadaşına asla bulaşamazdınız.

Hearthstone, kardeşi Andiron'un hayaletine baktı.

Denedik, Hearth, dedi Andiron, işaret diliyle. *Kendini suçlama.* Yüz hatları bulanık olsa da ifadesi konusunda kararsızlık yaşamak imkânsızdı. Alderman'ın aksine, Andiron kardeşine karşı sevgiden başka bir şey hissetmiyordu.

Hearth dolan gözlerini sildikten sonra, nerede olduğunu anlamak istermiş gibi bir süre ormana baktı. Ardından, *Seni bir daha kaybetmek istemiyorum,* dedi.

Biliyorum, dedi hayalet. *Ben de gitmek istemiyorum.*

Babamız...

Andiron bir elini dik olarak diğer elinin avucuna indirdi. İşaret dilinde bu *dur* demekti. *Ona daha fazla zaman harcama. Hayatından yeterince zaman aldı. Kalbini yiyecek misin?*

Konuşmanın geldiği nokta benim için hiçbir anlam ifade etmediğinden el işaretlerini yanlış yorumladığımı düşündüm.

Hearth'ün yüzü kardı. *Bilmiyorum.*

Gel buraya, dedi Andiron.

Hearthstone tereddütle hayalete yaklaştı.

Sana bir sır vereceğim, dedi Andiron. *O kuyuya fısıldadığımda, bir dilekte bulundum. Senin kadar iyi ve nazik olmak istedim, kardeşim. Sen mükemmelsin.*

Andiron kollarını açtı. Ve Hearthstone ona sarılmak için sokulduğu anda, hayalet beyaz buhara dönüşerek yok oldu.

Andiron'un yok olmasıyla birlikte, havada, hayaletin kafasının hizasında beliren *othala* runu Hearth'ün avucuna düştü. Hearth, daha önce hiç görmediği bir şeymiş gibi, bir süre taşı inceledi. Bu bir run taşı değil de, sahibinin kesinlikle geri isteyeceği düşürülmüş bir mücevher parçasıydı sanki. Parmaklarını üzerine kapattığı taşı alnına dayadı. Bu defa ben onun dudaklarını okudum. *Teşekkür ederim*, dediğine emindim.

O anda ejderhanın göğsünden bir tıngırtı geldi. Alderman'ın yeniden nefes almaya başladığını düşünerek korkuya kapıldım ama sesin kaynağı, öfkeyle titreşerek kendini ejderhadan kurtarmaya çalışan Jack'ti.

"SIKIŞTIM!" dedi boğuk bir sesle. "BENİ ÇIKARIN!"

Yalın ayak olduğumdan çok dikkatli bir şekilde asit birikintisinin içinden Alderman'a yaklaşmaya çalıştım. Ejderhanın göğsünden akmaya devam eden kan buhar tüten, çamurlu bir gölet oluşturmuştu. Kılıcımın kabzasını tutabilecek kadar yaklaşmamın imkânı yoktu. "Jack, sana uzanamıyorum. Sen kendini dışarı çıkaramaz mısın?"

"ÇEK BENİ!" diye bağırdı. "SIKIŞTIM DİYORUM!"

Çatık kaşlarla Blitz'e baktım. "Onu nasıl çıkaracağız?"

Blitzen ellerini ağzına dayayıp, Büyük Kanyon'un diğer tarafındaymış gibi Jack'e bağırdı. "Jack, beklemen gerekiyor! Ejderhanın kanı bir saate kadar etkisini yitirecek. O zaman seni çıkarabiliriz!"

"BİR SAAT Mİ? BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUNUZ?"

Jack'in kabzası titreşse de, Alderman'ın göğüs kafesine sıkışmış bir halde kalmaya devam etti.

"Bir şey olmaz," dedi Blitz, beni teskin etmek için.

Bu kılıçla yaşamak zorunda olmadığından, onun için söylemesi kolaydı.

Blitzen dikkatini çekmek için Hearthstone'un omzuna dokundu. *Bileme taşını bulmak için mağaraya bakmamız gerekiyor,* dedi işaret diliyle. *Gelecek misin?*

Hearth elindeki *othala* rununu sıkıca tutmaya devam ediyordu. Tanıdık bir şey görmeye çalışıyormuş gibi bir süre ejderhanın yüzüne baktıktan sonra run taşını kesesine koydu. Taşları artık eksiksizdi.

Siz önden gidin, dedi. *Bir dakikaya ihtiyacım var.*

Blitz yüzünü buruşturdu. "Tamamdır, dostum. Dert değil. Vermen gereken büyük bir karar var."

"Ne kararı?" diye sordum.

Blitz bana, *Zavallı naif çocuk,* dermiş gibi bir bakış attı. "Gel, Magnus. Gidip şu canavarın hazinesine bakalım."

Mağaranın büyük kısmını kapladığından hazineyi bulmak zor olmadı. Yığının ortasında Alderman'ın uyuduğu yer olduğunu tahmin ettiğim ejderha şeklini almış bir alan vardı. Alderman'ın bu kadar aksi olmasına şaşırmamak gerekiyordu. Üzerinde yattığı bütün bu paraların, kılıçların, mücevher işlemeli kadehlerin falan gerektiği şekilde sırt desteği sağladığını sanmıyordum.

Ağır koku yüzünden burnumu kapatıp hazinenin etrafında dolanmaya başladım. Ağzımda halen biyoloji dersi teraryum tadı vardı.

"Nerede bu taş? Alderman'ın evindeki nesneleri göremiyorum."

Blitz sakalını kaşıdı. "Ejderhalar gösteriş meraklısı yaratıklardır. Herhalde eski koleksiyonundaki nesnelerin yığının üzerinde olmasını istememiştir. Bunları aşağılara gömüp parlak şeyleri üstte tutmuştur. Düşünüyorum da..."

Hazinenin yanında dizüstü çöktü. "Ha! Tam da tahmin ettiğim gibi. Baksana."

Altın yığınının içinden örgü bir ipin ucu çıkmıştı.

Bunun ne olduğunu anlamam için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. "Bu... Andvari'den aldığımız büyülü çanta mı?"

"Aynen!" Blitzen sırıttı. "Hazine çantanın üzerinde. Alderman açgözlü, zalim, korkunç biriydi ama kesinlikle aptal değildi. Buradan kaçması, kendine yeni bir sığınak bulması gerektiği takdirde bütün hazinesinin kolayca taşınabilmesini istiyordu."

Bence bu aynı zamanda hazinenin çalınmasını da kolaylaştırıyordu ama ölü bir ejderhanın mantığıyla tartışmaya girmeyecektim.

Blitzen'in ipin ucundan tutup çekmesiyle, branda bezinden bir tsunami yükselerek bütün hazineyi içine aldı ve bir süre sarsılıp sallandıktan sonra, ayaklarımızın dibinde, market alışverişine ya da birkaç milyar dolarlık değerli nesneyi taşımaya uygun basit bir çantaya dönüştü. Blitz çantayı yalnızca iki parmağıyla kaldırdı.

Hazine büyülü çantanın içine girdiğinde, Bay Alderman'ın eski koleksiyon nesnelerinin mağaranın arka duvarının önünde istiflendiğini gördük. Nesnelerin çoğu altınların ağırlığı altında ezilmişti ama neyse ki, taşlar dayanıklı şeylerdi. Rüyamda gördüğüm gri renkli yuvarlak bileme taşını bulup elime aldım. Taşı

elimde tutmak içimi coşkuyla doldurmadı. Melekler birdenbire şarkılar söylemeye başlamadı. Kendimi Kvasir'in Bal Likörü'nü koruyan yenilmez muhafızları yenebilecekmiş gibi hissetmedim.

"Neden bu taş?" diye sordum. "Bunun değeri..." Bu taşı ele geçirmek için yaptığımız fedakârlıkları sözcüklere dökemiyordum. Özellikle de Hearthstone'un fedakârlıklarını.

Blitzen kaskını çıkarıp parmaklarını yapış yapış olmuş saçlarının içinden geçirdi. Mağaranın ölüm ve çürük kokusuna rağmen güneşten kurtulduğu için rahatlamış gibi görünüyordu.

"Bilmiyorum, evlat. Ancak önemli bir kılıcı bilemek için bu taşa ihtiyacımız olduğunu varsayabilirim."

Alderman'ın diğer koleksiyon nesnelerine baktım. "Sence buraya kadar gelmişken almamız gereken başka bir şey var mıdır? Çünkü buraya bir daha asla dönmek istemiyorum."

"Umarım yoktur çünkü ben de dönmek istemiyorum." Kaskını gönülsüzce başına geçirdi. "Gidelim. Hearth'ü uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

Dışarı çıktığımızda Hearthstone'un yalnız olmadığını gördük.

Biz mağaradayken Hearthstone bir şekilde Jack'i ejderhanın göğsünden çıkarmayı başarmıştı. Şimdi Jack, otopsi gerçekleştiriyormuş gibi ejderhanın göğsündeki bir aralığı genişletmeye çalışıyor, Hearth da onu yönlendiriyordu.

"Hey!" diye seslendim. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Ah, senyör!" Jack süzülerek yanıma geldi. Kana bulanmış bir kılıç için sesi fazla neşeliydi. "Elf benden ejderhanın göğüs kafesini açmamı istedi. Yani en azından bunu istediğini sanıyorum.

Beni kurtarmak için büyüsünü kullandığından, ben de onun için bu kadarını yapabileceğimi düşündüm! Ah, bu arada yüzüğü çıkardım bile. Bakın, şurada, gitmeye hazır!"

Aşağı baktığımda, çıplak ayaklarımın birkaç santim ilerisinde ejderhanın kesik ön ayağında parıldayan Andvari'nin yüzüğünü gördüm ve boğazımda yükselen safrayı geri yutmak zorunda kaldım. "Gitmeye hazır mı? Onunla ne yapacağız ki?"

Hazinenin içine koyup nehre götüreceğiz ve Andvari'ye geri vereceğiz, dedi Hearthstone.

Blitzen ejderhanın kesik ayağını yerden alıp büyülü hazine çantasının içine attı. "Bunu bir an önce yapsak iyi olur, evlat. Bizi baştan çıkarmaya kalkışmadan yüzüğü Andvari'ye geri vermeliyiz."

"Tamam ama..." Kısmen parçalanmış ejderhayı gösterdim. Hayatımda hiç avcılık yapmamıştım ama bir keresinde annem avlanan bir adamla çıkmıştı. Bu adam bizi ormana götürüp, bana bir hayvan leşinin içinin nasıl temizleneceğini öğretmeye çalışarak annemi etkilemeye çalışmıştı (bu ders de, adamın annemle ilişkisi de iyi gitmemişti elbette). Her neyse. Ejderhaya bakarken, Jack'in Bay Alderman'ın iç organlarını çıkarmaya çalıştığını anladım.

"Neden?" diye sordum.

Jack kahkaha attı. "Haydi ama senyör! Ben de bildiğini sanıyordum! Bir yüzük ejderhasını öldürdükten sonra kalbini çıkarman ve kızartıp yemen gerekir!"

Öğle yemeğimi kusmam böyle oldu.



YİRMİ SEKİZ

BENDEN DÜŞMANIMIN KALBİNİ PİŞİRMEMİ ASLA İSTEMEYİN

Görevimizde şu ana dek kusmamayı başarmıştım. Hatta asla kusmayan bir profesyonel olma yolunda ilerliyordum.

Ama bir ejderhanın kalbini yeme fikri... Hayır, bu kadarı fazlaydı.

Sendeleyerek ağaçların arasına girdim ve neredeyse bayılana dek öğürdüm. Bir süre sonra yanıma gelen Blitzen elini omzuma koyup beni açıklık alandan daha da uzaklaştırdı. "Tamamdır, evlat. Biliyorum. Gel haydi."

Kendimi az çok toparladığımda, Blitz'in beni Andvari'yi bulduğumuz nehre doğru götürdüğünü fark ettim. Çıplak ayaklarımla bir taşa, dala ya da Alfheim'ın ateş karıncalarının yuvalarına bastığımda oflayıp poflamalarım hariç, kendime tek bir kelime edebilecek kadar bile güvenmiyordum.

Nihayet nehre ulaştık. Küçük bir şelalenin ucunda durup yukarıdan Andvari'nin göletine baktım. Buraya son gelişimizden bu

yana pek değişmemişti. Yaşlı, sümüksü bir balık kılığındaki yaşlı, sümüksü cücenin halen orada yaşayıp yaşamadığını anlamak imkânsızdı. Belki biz de onu soyduktan sonra pes etmiş ve Key West'e taşınıp emekli olmuştu. Eğer durum buysa, ben de ona katılmak istiyordum.

"Hazır mısın?" Blitz'in sesi gergindi. "Yardımına ihtiyacım olacak."

Gözlerimin üzerine çekilmiş sarı filmin içinden arkadaşıma baktım. Blitz şelalenin üzerinden çantayı gölete doğru atmaya hazır görünüyordu ama kolunun titrediğini fark ettim. Hazineyi kaçınılmaz kaderinden korumak istermiş gibi bir an çantayı geriye çektikten sonra, zorlukla kolunu yeniden ileri uzattı. Altınla dolu çantayla göğüs presi çalışıyordu sanki.

"Bana... direnecek..." diye homurdandı Blitz. "Cücelerin... hazineden... kurtulması... kolay... değil."

Blitz'in ne kadar zorlandığını gördüğümde, bir şekilde kendimi, *Helheim adına! Ejderha kalbi mi yiyeceksiniz?* modundan çıkarmayı başardım. Ve çantanın diğer sapını tuttuğum anda Blitz'in neden zorlandığını anladım. Birdenbire zihnim bu hazineyle neler yapabileceğime dair harikulade fikirlerle doldu. Bir malikâne satın alabilirdim (ama Randolph Amca'nın malikânesi bana kalmıştı ve onu bile istemiyordum). Bir yat alabilirdim (ama zaten kocaman sarı bir gemim vardı). Emeklilik için saklayabilirdim (ama zaten ölüydüm). Çocuklarımı üniversiteye gönderebilirdim (ama einherjar'ın çocuğu olamazdı. Bizler ölüydük).

Çanta bize karşı koyar gibi sarsılıyordu. Sanki o da kendi stratejisini düşünüyordu. *Pekâlâ*, diye fısıldadığını duydum. *Evsizlere*

yardım etmeye ne dersin? Bu kadar altınla yapabileceğin iyilikleri düşün. Kaldı ki bu çanta yalnızca bir ön ödeme! Haydi, şu güzelim yüzüğü parmağına geçir ve sonsuz zenginliğe kavuş! Evsizlere toplu konutlar inşa edebilirsin! Açlara yemek dağıtabilirsin! İşsizlere iş verebilirsin!

Bu olasılıkların benim için çok daha çekici olduğunu kabul etsem de, bunun da yüzüğün bir dalaveresi olduğunun farkındaydım. Andvari'nin hazinesinden kimseye hayır gelmezdi. Derisi soyulmuş, çamur içinde çıplak bacaklarıma baktım. Ejderhanın boğucu kokusunu hatırladım. Babasına veda ederken Hearthstone'un yüzündeki kederli ifadeyi gözlerimin önüne getirdim.

"Lanet olası hazine," diye mırıldandım.

"Evet," dedi Blitzen. "Üçte, tamam mı? Bir, iki..."

Ve çantayı gölete fırlattık.

Çantanın arkasından atlama isteğime direnmek zorunda kaldım. "Al bakalım, Andvari," diye seslendim. "Keyfini çıkar!"

Gerçi Andvari çoktan gitmiş olabilirdi. Bu durumda göletteki bir alabalık ailesini milyarder yapmıştık.

Blitzen rahatlayarak iç çekti. "Pekâlâ, bu yükten de kurtulduk. Şimdi sıra... diğer şeyde."

Midem bir kez daha ayaklandı. "Benim o kalbi..."

"Ejderhanın kalbini yemekten mi bahsediyorsun?" Blitz başını iki yana salladı. "Eh, elbette onu öldüren sensin ama şu an içinde olduğumuz durumda, hayır, kalbi sen yemeyeceksin."

"Tanrılara şükürler olsun."

"Bunu Hearth'ün yapması gerekiyor."

"Ne?"

Blitzen'in omuzları çöktü. "Ejderha Hearth'ün kanındandı, Magnus. Bir yüzük ejderhasını öldürdüğünde kalbini yok ederek ruhuna huzur verirsin. Kalbi yakarsın..."

"Tamam işte, bunu yapalım!"

"...ya da yersin. Böylece ejderhanın hatıralarıyla bilgeliği sana geçer."

Hearth'ün babasının hatıralarından herhangi birini ya da sözde bilgeliğini hangi sebeple isteyebileceğini düşündüm. Ayrıca, laf açılmışken, Hearth neden Bay Alderman'ın şeytani ruhunu huzura kavuşturmak isteyecekti ki? Andiron ona ölü babaları hakkında endişelenerek bir dakika daha harcamamasını söylemişti ve bence bu mükemmel bir kardeş tavsiyesiydi.

"Ama Hearth... demek istediğim... yani buna *yamyamlık* denmez mi?

"Bunun yanıtını ben veremem," dese de, EVET, BUNUN TİKSİNTİ VERİCİ OLDUĞUNU BİLİYORUM, demek istermiş gibi çıkmıştı Blitz'in sesi. "Gidip ona yardımcı olalım... artık ne karar verecekse."

Jack'le Hearthstone kamp ateşi yakmıştı. Hearth alevlerin üzerinde bir şişi çevirirken, Jack de yanında süzülerek olmayan ciğerlerinin tüm gücüyle *Roll Out the Barrel* şarkısını söylüyordu. Sağır olduğundan, Jack'in şarkıları için en ideal dinleyici Hearthstone'du.

Ateşin dibinde yatan beş tonluk ejderha leşi, Hearthstone'un yüzündeki bozuk ifade ve havayı mangal kokusuyla dolduran, şişe geçirilmiş basketbol topu büyüklüğündeki siyah şey olmasay-

dı, bu çekici bir manzara olabilirdi. Alderman'ın kalbinin gerçek bir yiyecek gibi kokması midemin daha da bulanmasına neden oldu.

Hearthstone boştaki elini kullanarak, *Hallettiniz mi?* diye sordu.

Evet, dedi Blitzen. *Hazineyle yüzük gitti. Balık artık çok zengin.*

Hearthstone bu habere memnun olmuş gibi bir ifadeyle başını salladı. Sarı saçlarına karışmış çamur ve yapraklar, ormanın babasının ölümü münasebetiyle gerçekleştirdiği kasvetli kutlamanın konfetileri gibi görünüyordu.

"Hearthstone, dostum..." Şişe geçirilmiş kalbi işaret ettim. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Başka bir yol olmalı."

"Bunu ona ben de söyledim!" dedi Jack. "Tabii ki beni duyamıyor ama gene de söyledim!"

Hearthstone tek elle bir şeyler açıklamaya çalıştı ama bu sesli harfleri kullanmadan konuşmaktan farksızdı. Hüsranla pes edip önce beni, ardından şişi gösterdi. *Bunu benim için tutar mısın?*

Ejderhanın kalbine kesinlikle yaklaşmak istemiyordum ama aynı anda hem konuşup hem şişi çevirebilecek tek kişi de bendim. Yüzü güneşten korunma ağının ardında olan Blitzen'in aksine, bir şeyler dediğimde Hearthstone en azından benim dudaklarımı okuyabilirdi. Jack'e gelirsek... Eh, kendisi şu anda çok işe yarar bir havada değildi.

Böylelikle kutsal organ kızartma görevini üzerime aldım. Ağaç dallarından yapılan iki kazığın arasına geçirilmiş şiş için çok büyük olan kalp dengesiz bir şekilde sallandığından, onu alevlerin üzerinde dengede tutmak konsantrasyon gerektiriyordu.

Hearth uzun bir konuşmaya hazırlanıyormuş gibi parmakları-

nı esnetti. Ejderhanın kalbine her baktığında gırtlağının istemsiz inip kalktığını gördüğüm için, vücudunun bu gecenin özel yemeğine şimdiden itiraz ettiğini düşündüm.

Kalbi yersem, dedi Hearth. *Baba'nın bilgisi sonsuza dek kaybolmamış olur.*

"Evet," dedim. "Tamam ama neden bunu isteyesin ki?"

Parmakları bir an tereddütte kaldı. *Anne'nin, Andiron'un hatıraları. Eski aile bilgisi. Kendi...*

Hearthstone iki parmağını yana doğru uzatarak bir *H* yaptıktan sonra, elini aşağı yukarı sallamıştı. Sanırım bu işaret dilinde *tarih*'in karşılığıydı. Kendi tarihini unutmamaktan bahsediyordu. Gerçi aklıma, yaramaz bir öğrencisinin eline cetvelle vuran bir öğretmeni de getirmişti.

"Ama o zaman her şeyi babanın bakış açısıyla biliyor olacaksın," diyerek karşı çıktım. "O *zehirliydi.* Andiron'un da dediği gibi, babana hiçbir şey borçlu değilsin. Onun sana verecek bilgeliği yok."

Jack kahkaha attı. "Aynen! Sonuçta bu adam taş biriktiriyordu yahu!"

Hearthstone'la kılıcımın birbirlerini anlamamaları iyiydi.

Hearth'ün ağzı gerildi. Beni gayet iyi anlıyordu ama zaten ona bilmediği bir şey söylemiyordum. O da bu tiksinti verici şeyi yemek istemiyordu. Ama... bunu anlatmak için anadilimde ya da işaret dilinde doğru kelimenin ne olduğunu bilemiyordum. Buna *yükümlü* olduğunu mu düşünüyordu? Yoksa *onur meselesi* miydi? Belki de Hearthstone babasının en derinlerindeki düşüncelerine ulaşırsa, orada hatırasını biraz olsun temize çıkaracak, sevgiye

benzer bir şeyler bulabileceğini de umuyordu.

Ama ben buna inanmıyordum. Acılarla dolu bir geçmişi deşmekten yana değildim. Korkunç bir dış yüzü olan birinin içine baktığınızda genellikle korkunç bir tarihle şekillenmiş, aynı ölçüde korkunç bir iç yüzle karşılaşıyordunuz. Bay Alderman'ın düşüncelerinin, bu düşünceleri somut anlamda yiyecek olan Hearth'ü etkilemesini istemiyordum. Bu işin vejetaryen bir yolu da olmalıydı. Ya da Budist bir yolu. Yeşil saç dostu bir yemeğe bile razı olabilirdim.

Blitz yere oturup dizlerini kırdıktan sonra, arkadaşının dizine vurdu. *Senin seçimin. Ama diğer seçeneği tercih edersen de ruh huzura kavuşacak.*

"Evet!" dedim. "Kalbi yok edelim! Onu yakıp..."

İşte, her şeyi elime yüzüme bulaştırdığım an bu oldu.

Çok heyecanlanmıştım. Hearth'e odaklandığımdan, şef olarak görevime yeterince dikkat göstermiyordum. Şişi gereğinden çok fazla güç uygulayarak çevirdiğimi fark ettim. Kalp şişin üzerinde sallandı ve alevlerin içine devrildi.

Durun. Her şey daha da kötüye gitti. Şimşek hızında ve inanılmaz ölçüde aptal einherji reflekslerimle kalbi yakalamak için uzandım. Neredeyse tek elimle yakalıyordum ama parmaklarımın ucundan kayıp alevlerin içine düştü ve benzinle doluymuş gibi cayır cayır yanmaya başladı. Ve kırmızı bir ışık çakmasıyla, yok olup gitti.

Ah, ama her şey *daha da* kötüye gitmeye devam etti. Cızırdayarak yanan kalbin yağları parmaklarımın uçlarına bulaşmıştı. Ve aptal Magnus, aptalların aptalı Magnus! Sıcak bir şeye dokunun-

ca insanların çoğunun yaptığı şeyi yaptım. İçgüdüsel bir şekilde parmaklarımı ağzıma götürdüm.

Kalbin, konsantre Hawaiian Punch şurubuna batırılmış Bhut jolokia biberi gibi bir tadı vardı. Ne yaptığımı fark ettiğim anda parmaklarımı ağzımdan çekip kanı tükürmeye çalıştım. Ve öğürmeye başladım. "Hayır! *Pfffss.* Hayır! *Pfffs,*" gibi bir şeyler kekeleyerek yerde sürünüyordum.

Ama artık çok geçti. Birkaç damla bile olsa, ejderha kalbinin kanı sistemime girmişti. Kanın dilime sızdığını, kılcal damarlarımda cızırdadığını hissedebiliyordum.

"Senyör!" Bana doğru uçan Jack'in runları turuncu renkle parıldıyordu. "Bunu yapmamalıydın!"

Kılıcımın tanrısal gözlem gücüne küfrü basmamak için kendimi tuttum.

Blitzen'in yüzü ağın ardındaydı ama taşlaştığı zamandan bile daha katı bir duruşla bana bakıyordu. "Evlat! Ah, tanrılar adına, sen iyi misin? Ejderha kanı... DNA'ndaki bazı tuhaf şeyleri yüzeye çıkarabilir. İnsanların DNA'sı var, değil mi?"

Keşke olmasaydı. Şimdiden ejderhaya dönüşmeye başladığımdan endişeleniyordum. Daha fenası, belki de şeytani bir elf baba oluyordum.

Hearthstone'un gözlerine bakmak için kendimi zorladım. "Hearth, ben... ben çok üzgünüm. Yemin ederim kazayla oldu. Ben..."

Sustum. Ben bile kendime inandığımdan emin değilken, Hearth neden inanacaktı ki? Az önce kalbi yok etmemizi öneriyordum. Ve işte, bunu yapmıştım. Bir de tadına bakmıştım.



YİRMİ DOKUZ

NORVEÇ TURİZMİNE KATKI SAĞLAMANIN EŞİĞİNDEN DÖNÜYORUZ

Bu Alfheim ziyaretimde yaptığım en tuhaf olmayan şey yüksek bir kayalıktan kendimi aşağı bırakmam oldu.

Blitzen ve Hearthstone'la Alderman arazisinin sınırındaki, bir vadiye bakan kayalığa çıktık. Burası, megaloman bir iş adamının ucunda dikilip, bir süre aşağıdaki vadide yer alan komşu arazilere baktıktan sonra, *Bir gün buraların tamamı benim olacak!* diye düşünüp pis pis güleceği bir yerdi.

Düştüğümüz takdirde bütün kemiklerimizin kırılacağından emin olmak istermiş gibi aşağı bakan Hearth burasının mükemmel nokta olduğuna karar vermişti. Ve yolculuk runu *raidho*'nun büyüsünü yaptığı anda kendimizi aşağı bıraktık. Hava etrafımızda dalgalandı ve zemine çakılmak yerine, birbirine sarılmış bir üçlü olarak *Koca Muz*'un güvertesinde Yarıkaya Gunderson'un tam tepesine indik.

"*Eldhusfifi'ler!*" diye kükredi Yarıkaya.

(Bu onun favori küfürlerinden biriydi. Kendi açıklamasına göre *eldhusfifi*, bütün gün köy meydanında yakılan ateşin önünde oturan aptal demekti. Yani köyün delisi gibi bir şeydi. Bu kelimenin söylenişi bile saldırgandı: *el-doos-feef-full).*

Yarıkaya'nın üzerinden kalkıp özür diledik. Ben de, üçümüzün ağırlığı altında yeniden kırılan askıdaki kolunu bir kez daha iyileştirdim.

"Hmmm," dedi Yarıkaya. "Sanırım sizi affediyorum ama saçımı daha yeni yıkamıştım! Mahvettiniz!"

Saçı her zamanki gibi göründüğü için şaka yapıp yapmadığından emin olamadım. Ama bizi savaş baltasıyla öldürmediğine göre, sanırım çok da mutsuz değildi.

Midgard'da gece olmuştu. Gemimiz açık denizde, yıldızların altında ilerliyordu. Blitzen en sonunda montunu, eldivenlerini ve kaskını çıkarıp derin bir nefes aldı. "Nihayet!"

Güverte altından çıkan ilk kişi, 1950'lerin stilinde takılan Alex Fierro oldu. Yeşil-siyah saçlarını briyantinle geriye yatırmış, beyaz tişörtünü yeşil limon rengi kot pantolonunun içine sokmuştu.

"Tanrılara şükürler olsun!" diyerek hızlı adımlarla bana doğru gelmesi bir saniye için moralimin düzelmesine neden oldu ama asıl hedefinin yüzümdeki Buddy Holly gözlüğü olduğunu anlamamla sevincim söndü. Yüzümden çekip aldığı gözlüğü takarken, "Bu olmadan kılığım tam değildi," dedi. "Dua et de camları çizilmemiş olsun, Chase!"

Alex hevesle gözlüğün camlarını silerken, Mallory, T.J. ve Samira da güverteye çıktılar.

"Oh!" Sam beni gördüğü anda gözlerini kaçırdı. "Magnus, pantolonun nerede?"

"Uzun hikâye."

"Hemen üzerine bir şey geçir, Bostonlu!" diye emretti Mallory. "Sonra da bize ne olduğunu anlatın."

Yeni bir pantolonla ayakkabı almak için aşağı indim. Güverteye geri çıktığımda *Koca Muz* tayfası, elflerin, ışığın ve burnunuzun direğini sızlatan ejderha leşlerinin diyarı Alfheim'da başımızdan geçenleri anlatan Hearth'le Blitz'in etrafında toplanmıştı.

Sam başını iki yana salladı. "Ah, Hearthstone. Baban için çok üzgünüm."

Diğerleri de Sam'e katılır şekilde bir şeyler mırıldandılar.

Hearth omuz silkti. *Yapılması gerekiyordu. Ama en kötüsünü Magnus yaşadı. Kalbin tadına o baktı.*

Yüzümü buruşturdum. "Konusu açılmışken... size söylemem gereken bir şey var, çocuklar."

Onlara kızılgerdan kuşları arasında geçen konuşmadan bahsettim.

Alex homurtuyla gülüp hemen elini ağzına kapattı. "Pardon. Bu elbette hiç komik değil." Ardından işaret diliyle, *Hearth, baban, kalp. Çok kötü. Hayal bile edemiyorum, dedi.* Yüksek sesle devam etti. "Bir de, sana vermek istediğim bir şey var."

Cebinden pembe-yeşil renkte, yarı saydam, ipek bir şal çıkardı. "Diğerini kaybettiğini fark etmiştim."

Hearth şalı kutsal bir emanet gibi teslim aldı ve ciddi bir ifadeyle boynuna doladı. *Teşekkür ederim. Sevgiler.*

"Aynen dostum." Alex hınzır bir gülümsemeyle bana döndü.

"Gerçekten mi, Magnus? Kalbi ateşe düşürmen yetmiyormuş gibi, kanının tadına da baktım, ha! Şimdi de hayvanlarla konuşmaya başladın, öyle mi?

"Onlarla *konuşmadım*," diyerek karşı çıktım. "Yalnızca dinledim."

"Dr. Dolittle gibi mi?"

T.J. kaşlarını çattı. "Dr. Dolittle da kim? Valhalla'da mı yaşıyor?"

"Bir kitap karakteri." Samira salatalıklı sandviçinden bir ısırık aldı. Gece olduğundan, gemideki yiyecek erzağını elinden gelen en hızlı şekilde tüketmeye girişmişti. "Magnus, ejderha kanının fark ettiğin başka etkileri oldu mu? Senin için endişeleniyorum."

"Ben... hayır... sanmıyorum."

"Etkiler geçici olabilir," dedi T.J. "Kendini halen acayip hissediyor musun?"

"Yani, normalde olduğundan daha acayip?" diyerek konuya açıklık getirdi Alex.

"Hayır. Ama emin olmakta zorlanıyorum. Sonuçta... şu anda etrafımda dinleyebileceğim hayvanlar yok."

"İstersen hemen bir dağ gelinciğine dönüşebilirim," dedi Alex. "O zaman, en sonunda seninle doğru düzgün bir konuşma yapabiliriz."

"Hayır, kalsın. Teşekkürler."

Mallory Keen, Alfheim'dan getirdiğimiz bileme taşını bıçaklarından birinin üzerinde denemeye girişti. Bir süre bilediği bıçağı güverteye fırlattığında, bıçak kabzasına dek sert ahşap zemine girdi. "Vay, vay, vay."

"Gemimizi batırmasan iyi edersin, kadın," dedi Yarıkaya. "Halen geminin üzerindeyiz."

Yarıkaya'ya bozuk bir bakış atan Mallory, "Yalnız, çocukların getirdiği bu bileme taşı fenaymış!" dedi.

T.J. öksürdü. "Evet, öyle görünüyor. Ben de süngümde deneyebilir miyim?"

"Hayır, deneyemezsin." Mallory bileme taşını ceketinin cebine attı. "Bu minik güzel taş konusunda sana güvenmiyorum. Kimsenin kendini yaralamaması için taşı ben saklayacağım. Ejderha kanına gelirsek... Magnus, yerinde olsam endişelenmezdim. Sen, en güçlü doğa tanrılarından biri olan Frey'in oğlusun. Belki de kanın senin üzerindeki tek etkisi doğal yeteneklerini daha da güçlendirmesi olmuştur. Yani, bana soracak olursan, ormandaki kızılgerdanların konuşmalarını anlaman kulağa hiç de mantıksız gelmiyor."

"Hah." Başımı salladım. Biraz olsun cesaret kazanmıştım. "Belki de haklısındır. Ama gene de Hearth'ün mirasının bir kısmını kendi üzerime geçirdiğim için kötü hissediyorum. Demek istediğim, Bay Alderman'ın hayvanların konuşmalarını anlamak gibi bir yeteneği varsa..."

Hearth başını iki yana salladı. *Baba, Doktor Dolittle değildi. Suçlu hissetme. Othala runu bende. Bu bana yeter.*

Elf dostum sömestir başından beri onu korkutan altı saatlik bir sınavdan çıkmış gibi, bitkin ama rahatlamış görünüyordu. Belki sınavdan geçtiğinden emin değildi ama en azından ıstırap sona ermişti.

"Pekâlâ," dedi Samira. "Bileme taşı artık bizde. Şimdi Flam'a

gidip Kvasir'in Bal Likörü'nü bulmamız ve likörü koruyan muhafızları aşmamız gerekiyor."

"Sonra da, ona doğru düzgün cümle kurabilme yetisini vereceği umuduyla bal likörünü Magnus'a içireceğiz," dedi Alex.

Mallory bende böyle bir yetinin gelişmesinin pek muhtemel olduğunu düşünmüyormuş gibi kaşlarını çattı. "Ve Ölüm Gemisi'ni bulup Magnus'un dalaşmada Loki'yi mağlup edebilmesi için dua edeceğiz."

"Ve o *meinfretr* Loki'yi yakalayıp," diye devam etti Yarıkaya. "*Naglfar*'ın yola çıkmasını ve Ragnarok'u engelleyeceğiz. Tabii, bunun için şimdiden çok geç kalmadığımızı varsayarsak."

Bu tedirgin edici bir varsayımdı. Alfheim'da iki tam gün harcamak zorunda kalmıştık. Yaz ortasına on gün kalmıştı ve Loki'nin gemisinin yaz ortasından daha önce denize açılabileceğinden şüphem yoktu.

Mallory'nin söyledikleri de aklıma takılmıştı: *Magnus'un dalaşmada Loki'yi mağlup edebilmesi için dua edeceğiz.* Sam gibi dualara inanan biri değildim. Özellikle de benimle ilgili dualara.

Blitz iç çekti. "Gidip temizleneceğim. Trol gibi kokuyorum. Sonra da uzunca bir süre uyuyacağım."

"İyi fikir," dedi Yarıkaya. "Magnus, Hearth, siz de aynısını yapsanız iyi olur."

Bu plana karşı çıkacak değildim. Zaten Jack run taşına dönüştüğünden beri kollarımla omuzlarım gün boyunca kör bir testereyle ejderhayı kesmeye çalışmışım gibi ağrıyor; aside karşı dayanıklı vücut kaplamam aşırı ölçüde zor şartlarda test edilmiş gibi cildim kaşınıyordu.

T.J. heyecanla ellerini ovuşturdu. "Yarın sabah Norveç'in fiyortlarına gireceğiz. Orada nasıl yaratıkları öldürmemiz gerekeceğini görmek için sabırsızlanıyorum!"

Hoş bir değişiklikle, rüyasız bir uykuydu... ta ki Samira beni sarsarak uyandırana dek. Oruç tutan biri için yüzünde biraz geniş bir sırıtış vardı. "Bunu görmen gerekiyor."

Uyku tulumumdan çıkıp güçbela ayağa kalktım. Ve gözlerimi ovuşturarak korkuluğu tuttuğum anda soluksuz kaldım. Geminin her iki yanında, uzansam dokunabileceğim kadar yakınımızda, sudan fırlamış sarp kayalıklar yükseliyordu. Şelalelerin döküldüğü, her biri üç yüz metre yüksekliğinde taştan duvarlar. Dik sırtlardan aşağı akan erimiş kar suları deniz yüzeyine çökmüş sise karışarak gökkuşakları yaratıyordu. İki yanımızda yükselen kayalıklar yüzünden, tepemizdeki gökyüzü koyu mavi renkte, dar, derin bir vadi gibi görünüyordu. Gemimizin gövdesini saran suyun rengi öyle yoğun bir yeşildi ki, yosun püresinin içinde yol alıyorduk sanki.

Dev kayalıkların gölgesinde kendimi çok küçük hissettiğimden, aklıma yalnızca tek bir yer geldi. "Jotunheim'da mıyız?"

T.J. kahkaha attı. "Hayır, burası Norveç. Çok güzel, değil mi?"

Güzel buranın hakkını veren bir kelime değildi. Çok daha büyük yaratıklar için düşünülmüş, tanrılarla canavarların özgürce dolandıkları bir dünyaya girdiğimizi hissediyordum. Tabii, tanrılarla canavarların Midgard'da da özgürce dolandıklarının farkındaydım. Heimdall'ın Fenway'in yakınlarında çok sevdiği bir simitçisi vardı. Devler Longview'ın bataklıklarında takılıyorlardı.

Ama onlar için ideal yer Norveç gibi görünüyordu.

Annemin buradan ne kadar hoşlanacağını düşündüğümde içim sızladı. Doğanın bu güzelliğini onunla paylaşabilmek isterdim. Onu, kayalıkların tepesinde yürürken, güneşin ve serin, tertemiz havanın tadını çıkarırken gözlerimin önüne getirebiliyordum.

Pruvadaki Alex'le Mallory sessiz bir hayranlıkla eşsiz manzarayı izliyorlardı. Hearth'le Blitz halen güverte altında uyuyor olmalıydı. Dümenin başına geçmiş olan Yarıkaya'nın yüzündeyse bozuk bir ifade vardı.

"Sorun ne?"

Berserker, kötü bir yorumda bulunursa üzerimize çökebilirlermiş gibi, tedirginlikle kayalıklara baktı. "Sorun yok. Çok güzel. Çocukluğumdan bu yana pek değişmemiş."

"Senin doğduğun kent Flam mıydı?"

Acı bir kahkaha attı. "Oraya kent demek çok doğru olmaz. O zamanlar adı Flam da değildi. Yalnızca bir fiyordun sonundaki adsız bir balıkçı köyüydü. Bir dakika içinde falan sen de göreceksin."

Yarıkaya'nın dümeni kavramış ellerinin eklem yerleri bembeyazdı. "Çocukken burayı terk etmek için sabırsızlanıyordum. Kemiksiz İvar'ın ordusuna katılıp Viking olduğumda daha on iki yaşındaydım. Anneme..." Bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Anneme, halk ozanları kahramanlıklarımla ilgili şarkılar yazana dek geri dönmeyeceğimi söyledim. Ve onu bir daha hiç göremedim."

Denize dökülen şelalelerin sesi fiyordun yüzeyinde yankılanırken, gemimiz usulca ilerliyordu. Yarıkaya buralara geri dönmek-

ten, geçmişini ziyaret etmekten hiç hoşlanmadığını söylemişti. Annesini terk ettiği için suçluluk duyuyor olabilir miydi? Belki de ozanlar onu büyük bir kahraman ilan etmedi diye hayal kırıklığı hissediyordu. Ama ozanlar *zamanında* Yarıkaya'yla ilgili şarkılar söylemiş olsalar bile, bizimkinin bundan haberi olmayabilirdi. Anladığım kadarıyla, bu türden şöhretlerin çok azının ömrü birkaç yılı geçiyordu, kaldı ki birkaç asırlık şöhretler çok, çok daha nadirdi. Valhalla'da, ortaçağdan sonra doğan hiç kimsenin onları tanımadığını fark edip kahrolan kahramanlarla tanışmıştım.

"Sen bizim için ünlüsün," dedim.

Yarıkaya homurdandı.

"Jack'ten sana bir şarkı yazmasını isteyebilirim."

"Tanrılar adına, hayır!" Kaşları halen çatık olsa da, gülümsemesini bastırıyormuş gibi bıyığının kıpırdandığını fark ettim. "Bu kadar gevezelik yeter. Yakında demir atacağız. Keen, Fierro, aval aval manzarayı izlemeyi bırakın da yardım edin! Yelkeni toplayın! Palamar halatlarını hazırlayın!"

Mallory, "Biz senin hizmetkâr korsanların değiliz, Gunderson," dese de, Alex'le birlikte işe koyuldular.

Kayalığın köşesini döndük ve bir kez daha soluksuz kaldım. Fiyordun sonunda, dağları yaran daracık bir vadi açılıyordu. Sonsuzluğa giden bir yansıma gibi göz alabildiğine uzanan, üst üste binmiş yemyeşil tepelerle ormanlara bakakaldım. Vadinin, yüksek kayalıkların gölgesinde kalan taşlık sahilinde, birbirlerini korumak istermiş gibi kümelenmiş, kırmızı, koyu sarı ve mavi renkte kulübeler vardı. Ve rıhtımda kasabadan bile büyük, beyaz bir yolcu gemisi -yirmi katlı, yüzen bir otel- demirlemişti.

"Hmmm, eskiden böyle gemi yoktu," diye homurdandı Yarıkaya.

"Turistler," dedi Mallory. "Ne dersin, T.J.? Turistler, dövüşmek isteyeceğin kadar heyecan verici geliyor mu sana?"

T.J. bu fikri değerlendiriyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Sanırım konuşmayı asıl konuya döndürmek için doğru an buydu. "York'tayken, Hrungnir Flam'da trene binmemizi söylemişti. O zaman aradığımızı bulacakmışız. Tren gören var mı?"

T.J. kaşlarını çattı. "Kim böyle bir araziye demiryolu döşeyebilir?"

Böyle bir şey gerçekten de mümkün görünmüyordu. Ama iskele tarafına baktığımda, bir tepenin kıyısı boyunca ilerleyen bir otomobilin keskin bir virajı aldıktan sonra dağın içinde açılmış bir tünelde kaybolduğunu gördüm. Norveçliler böyle otoyollar açacak kadar deliyse, demiryolu döşemiş de olabilirlerdi.

"Kıyıya çıkıp bakalım," dedi Alex. "Ama bu yolcu gemisinden mümkün olduğunca uzağa demirlememizi öneriyorum."

"Turistlerden hoşlanmaz mısın?" diye sordu Sam.

"Sorun bu değil. Korktuğum şey, cart sarı Viking gemimizi görüp binebilecekleri turistik bir gemi olduğunu düşünmeleri. Gün boyunca fiyortlarda turist gezdirmek mi istiyorsunuz?"

Sam ürperdi. "Hakkın var."

Yolcu gemisine en uzak olan rıhtıma yanaştık. Yanımızda yalnızca demir atmış iki balıkçı teknesiyle, *Odin II* gibi şüpheli bir ad taşıyan bir Jet Ski vardı. Açıkçası tek bir Odin benim için yeterliydi. Devam filmini bekliyor değildim.

Mallory'yle Alex halatları bağlarken, Flam kasabasına baktım.

Evet, küçüktü ama uzaktan görünüşüne göre çok daha karmaşıktı. Tepeleri inip çıkan, evlerle dükkânların bulunduğu ceplerin arasında kıvrılarak ilerleyen sokaklar fiyort kıyısında yarım mil boyunca uzanıyordu. Böylesine küçük bir yerde bir tren istasyonunun kolayca görülebileceğini sanıyordum ama rıhtımdan baktığımda istasyon göremedim.

"İki gruba ayrılalım," diye önerdi Mallory. "Böylece daha çok yeri araştırmış oluruz."

Kaşlarımı çattım. "Bu yöntem korku filmlerinde asla işe yaramaz."

"O halde benimle gel, Magnus," dedi Mallory. "Yanımda güvende olursun." Bozuk bir suratla Yarıkaya Gunderson'a baktı. "Zaten bir kez daha bu hödükle kalmak istemiyorum. Samira, sen gerektiğinde işe yarıyorsun. Bizimle gelmeye ne dersin?"

Mallory'nin daveti Sam'i şaşırtmıştı. Ama York'taki su atlarıyla çarpışmalarından beri Mallory Sam'e çok daha fazla saygıyla yaklaşıyordu. "Ah, elbette."

Yarıkaya dudaklarını büktü. "Bana göre hava hoş! Ben de Alex ve T.J.'yle dolaşırım!"

Mallory kaşlarını çattı. "Kıyıya mı çıkacaksın? Senin buralarda kıyıya asla..."

"Yanlış düşünmüşsün, kadın!" Herkesten önce kendini şaşırtmış gibi, Yarıkaya iki kere gözlerini kırpıştırdı. "Burası artık benim evim değil. Yalnızca turistik bir yer! Ne fark eder ki?"

Böyle dese de ses tonu çok emin olmadığını gösteriyordu. Ekipleri değiştirmenin daha iyi olup olmayacağını düşündüm. Mallory, Yarıkaya'nın dikkatini dağıtmak konusunda doğal bir

yeteneğe sahipti. Mallory'yi Yarıkaya'nın ekibine verip, karşılığında... bilmem, belki Alex'i alabilirdim. Ama bu teklifimin kimse tarafından kabul göreceğini düşünmediğimden sesimi çıkarmadım.

"Peki Hearth'le Blitz? Onları uyandırmamız gerekmez mi?"

"Bu konuda sana bol şans diliyorum," dedi Alex. "Baygın haldeler."

"Onlar güverte altındayken gemiyi mendile dönüştürebilir misin?" diye sordu T.J.

"Kulağa çok güvenli gelmiyor. Uyanıp kendilerini bir mendilin içinde sıkışmış bir halde bulmalarını istemem."

"Onları gemide bırakırız," dedi Yarıkaya. "Bir şey olmaz. Buralarda sıkıntıdan ölmek dışında bir tehlike yok."

"Onlara bir not yazıp bırakayım," dedi Sam. "Yarım saatlik bir keşif yürüyüşüne ne dersiniz? Sonra burada buluşuruz. Ve içimizden biri treni bulmuşsa, hep birlikte istasyona gideriz."

Kanlı bir ölüme neden olma ihtimalini düşük bulduğumuz için bu planı kabul ettik. Birkaç dakika sonra, Yarıkaya, T.J. ve Alex bir yöne giderken, Mallory, Sam ve ben de diğer yönde yürümeye başladık. Tren istasyonunu ve öldürmesi ilginç olacak düşmanlar bulmak için Flam sokaklarına dağıldık.



OTUZ

FLAM, BOMBA, TEŞEKKÜRLER, ANNE

Öldürmesi ilginç olacak düşmanlardan bahsederken, aklımda olan yaşlı bir hanımefendi değildi.

Turist kalabalığının içinden, çikolata, geyik sosisi ve hediyelik minik tahta troller satan dükkânları geçerek üç blok kadar yürüdük (ataları Vikingler olan biri *daha da çok* trol yaratmanın akıllıca olmadığını bilir). Bir bakkalın önünden geçerken, Mallory kolumu morartacak kadar sıkı bir şekilde tuttu.

"Bu *o*." Bunu zehir tükürür gibi söylemişti.

"Kim?" diye sordu Sam. "Nerede?"

Mallory, önündeki kaldırıma konmuş tezgâhlarda sergilenen yün ipliklere turistlerin hayranlıkla baktığı dükkânı gösterdi (evet, Norveç'te herkes için bir şey vardı).

"Beyazlı kadın," dedi Mallory.

Mallory'nin gösterdiği kadını saptadım. Kalabalığın ortasında yuvarlak omuzları ve kamburu olan yaşlı bir kadın vardı. Kafası, vücudundan ayrılmaya çalışıyormuş gibi tuhaf bir açıyla

öne doğru uzanmıştı. Üzerindeki beyaz örgü süveter öylesine kabarıktı ki keten helvadan yapılmış gibi görünüyordu. Başına da, süveteriyle uyumlu, yüzünü saklayan bir şapka geçirmişti. Kolunda, iplik ve örgü şişleriyle dolu bir çanta sallanıyordu.

Mallory'nin dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlayamadım. Yolcu gemisinden inip kasabayı talan eden turistlerin arasında bu kadından çok daha tuhaf görünen bir sürü tip gösterebilirdim. Yaşlı kadın birdenbire bizden tarafa baktı. Beyaz gözlerinde öylesine keskin bir bakış vardı ki, örgü şişlerini göğsüme saplamış gibi irkildim.

Kadının turist kalabalığının içinde gözden kaybolmasıyla bu his de geçti.

Yutkundum. "Bu da kim..."

"Gelin!" dedi Mallory. "Onu kaybedemeyiz!"

Mallory hızlı adımlarla dükkâna doğru yürümeye başladı. Samira'yla birbirimize endişeyle baktıktan sonra biz de peşine takıldık.

Keten helvadan yapılmış süveter giyen yaşlı bir kadının bu kadar hızlı yürüyememesi gerekirdi ama biz dükkânın önüne geldiğimizde aramızda iki blok kadar bir mesafe açılmıştı bile. Turist kafilelerini, bisikletleri ve omuzlarında kayak taşıyan tipleri geçerek kadının peşinden koşmaya başladık. Bizi beklemeden önden koşan Mallory'ye yetiştiğimizde, küçük bir tren garının dışındaki zincir baklalı sete tutunmuş, küfürler mırıldanarak gözden kaybettiği kadının nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Treni bulmuşsun," dedim.

Turistler, peronda bekleyen, parlak renklere boyanmış, eski

stil yarım düzine vagona doluşuyordu. Raylar istasyondan çıkıp tepelere yönelerek dağ geçidinin içinde kayboluyordu.

"Nerede?" diye mırıldandı Mallory.

"Kim o kadın?" diye sordu Sam.

"İşte!" Mallory, keten helva ninenin bindiği en sonda duran vagonu gösterdi.

"Bilet almamız lazım!" diye bağırdı Mallory. "Çabuk!"

"Diğerlerine de haber vermeliyiz," dedi Sam. "Onlarla yarım saat sonra bulu..."

"ZAMAN YOK!"

Mallory, umursamaz bir yankesici gibi Sam'in cebinden Norveç kronlarını çekip aldı (elbette yerel para kaynağımız her daim varlıklı Alex'ti). Mallory küfürler edip ellerini sallayarak istasyon görevlisinden üç bilet satın aldıktan sonra, koşarak turnikeleri geçip tam kapılar kapanırken kendimizi vagona attık.

Turistlerle dolu, sıcak ve havasız vagon zangırdayarak hareket ettiğinde, şeyden beri... Alfheim'da ejderha kalbi kızarttığım bir gün öncesinden beri ilk kez midemin bulandığını hissettim. Açık camlardan içeri giren kuş cıvıltılarının arasında parça parça diyaloglar duyup anlamam da mide bulantıma iyi gelmiyordu. Bunlar çoğunlukla en lezzetli solucanlarla böceklerin nerede bulunabileceğine dair gündelik kuş konuşmalarıydı.

"Pekâlâ, Mallory, anlat bakalım," dedi Sam. "Neden bu yaşlı kadını takip ediyoruz?"

Mallory koridorda yavaş adımlarla ilerleyip yolcuların yüzlerine bakarken, "Bu, ölümüme neden olan kadın," dedi. "Bu kadın Loki."

Sam az kalsın yaşlı bir adamın kucağına düşecekti. "Ne?"

Mallory, birkaç gün önce bana anlattığı hikâyeyi hızlı bir şekilde Sam'e de anlattı: Bir arabaya bomba koyduğunu, sonra bundan pişmanlık duyduğunu, süper-faydalı olduğunu söylediği iki hançerle geri dönüp bombayı etkisiz hale getirmesi için kendisini ikna eden yaşlı kadını ve hançerlerin süper-faydasız çıkmasıyla gelen ölümünü.

"Loki?" dedi Sam. "Emin misin?"

Sam'in sesindeki gerginliğin nedenini anlayabiliyordum. Babasıyla dövüşmek için eğitim alıyordu ama bu dövüşün bugün, burada olmasını da beklemiyordu. Loki'yle dövüşmek, habersiz küçük testlere girmek isteyeceğiniz bir ders değildi.

"Başka kim olacak?" Mallory kaşlarını çattı. "Burada değil. Bir sonraki vagona bakalım."

"Peki onu yakalarsak ne olacak?" diye sordum.

Mallory hançerlerinden birini kınından çıkardı. "Sana söylemiştim. Ölümüme bu kadın neden oldu. Ben de hançerlerini ona *geri vermeyi* düşünüyorum."

Bir sonraki vagonda pencerelere yapışmış turistler dağ geçitlerinin, şelalelerin, pastoral köylerin fotoğraflarını çekiyorlardı. Vadi farklı boyutlarda, kare şeklinde tarlalarla kaplanmıştı. Dağlar, güneş saatlerinin iğneleri kadar keskin gölgelere neden oluyordu. Trenin döndüğü her virajla birlikte çok daha çarpıcı bir manzarayla karşılaşıyorduk.

Samira'yla ben camlardan görünen eşsiz manzara yüzünden arada bir durup hayran hayran dışarı bakarken, Mallory'nin bu güzelliklerle hiçbir alakası yoktu. Yaşlı kadın bu vagonda da ol-

madığından bir sonrakine geçtik.

Bir sonraki vagonda koridorun ortasına dek ilerleyen Mallory birdenbire durdu. Sağdaki son iki koltuk sırası karşılıklı yerleştirilmişti. Sırtı bize dönük üç koltukla bize bakan üç koltuk vardı. Vagonun geri kalanı insanlarla doluyken, bu köşede yaşlı kadından başka hiç kimse oturmuyordu. Bize dönük oturan kadın, manzaraya ya da bize hiç bakmadan mırıldanarak örgü örüyordu.

Boğazından yükselen öfke dolu kükremeyi hissetmiş gibi, Sam Mallory'yi kolundan yakaladı. "Dur! Trende çok fazla ölümlü var. En azından, burayı kana bulamadan önce kadının Loki olduğundan emin olabilir miyiz?"

Bunu söyleyen ben olsaydım, herhalde Mallory hançerinin kabzasını kasıklarıma geçirirdi. Ama karşısındaki Sam olduğundan, hançerini kınına geri soktu.

"Pekâlâ," dedi ters bir sesle. "Önce onunla konuşmaya çalışalım. Sonra öldürürüz. Şimdi mutlu musun?"

"Mutluluktan havalara uçacağım."

Bendeki hava daha farklıydı. Kafam karışmıştı ve kendimi diken üstünde hissediyordum. Ama gene de yaşlı kadına doğru ilerleyen kızların peşine takıldım.

Kadın örgüsünden başını kaldırmadan, "Merhaba, canlarım," dedi. "Lütfen, oturun."

Sesi beni şaşırttı. Ancak savaş zamanı propaganda yayını yapan bir radyo kanalının, düşman askerlerini onların tarafında olduğuna ikna etmeye çalışan genç ve güzel spikeri böyle bir sese sahip olabilirdi.

Yüzünü görmek zordu ve bunun tek nedeni başındaki şapka

değildi. Yüz hatları üzerindeki süveter kadar beyaz bir ışık yayarak ışıldıyordu. Aynı anda bütün yaşlardaymış gibi görünüyordu. Küçük bir kızın, bir yeni yetmenin, genç bir kadının ve yaşlı bir ninenin yüzleri, saydam bir soğanın katmanları gibi şu anın içinde, görünür durumdaydı. Belki de bugün kim olmak istediğine karar veremediğinden, hepsini aynı anda üzerine alıp dışarı çıkmıştı.

Arkadaşlarıma baktım. Kendi aramızda sessiz bir oylama yaptık.

Oturuyor muyuz? dermiş gibi baktım.

Öldürüyor muyuz? dermiş gibi baktı Mallory.

Oturuyoruz, dermiş gibi baktı Sam.

Yaşlı kadının karşısındaki üç koltuğa oturduk. Her an saldırıya geçebilirmiş gibi bir gözümü şişlerinin üzerinde tutuyordum ama kadın keten helvadan bir şala benzeyen örgüsü üzerinde çalışmaya devam etti.

"Pekâlâ?" dedi Mallory, ters bir sesle. "Ne istiyorsun?"

Yaşlı kadın, Mallory'nin ses tonunu tasvip etmiyormuş gibi kıkırdadı. "Tatlım, sence bana böyle mi davranmalısın?"

"Sana çok daha kötü davranmalıyım, Loki. Sen ölümüme neden oldun."

"Mallory," dedi Sam. "Bu Loki değil."

Sam'in çok rahatladığı sesinden belli oluyordu. Karşımızdaki ninenin Loki olmadığını nasıl anladığını bilmiyor ama haklı olduğunu umuyordum. Bu vagonda alev alev yanan bir ışık mızrağı ya da şarkı söyleyen bir kılıç çekmek için yeterince alan yoktu.

Mallory'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Ne demek Loki değil?"

"Mallory Audrey Keen," diyerek araya girdi yaşlı kadın. "Bun-

ca yıldır gerçekten de benim *Loki* olduğumu mu düşündün? Ne utanç verici. Dokuz Dünya'da benim kadar Loki'den nefret eden çok az varlık vardır."

Bu iyi haberdi ama Sam'le göz göze geldiğimizde, onun da aklında aynı sorunun olduğunu gördüm: *Audrey?*

Zorlu bir atlayışı gerçekleştirmek üzere olan bir kayakçı gibi, oturduğu yerde kıpırdanıp duran Mallory'nin elleri hançerlerinin kabzalarındaydı. "Belfast'taydın," dedi. "1972'de. Geri dönüp okul otobüsündeki bombayı etkisiz hale getirmem için bana bu işe yaramaz bıçakları verdin."

Sam soluksuz kalmıştı. "Okul otobüsü mü? Bir *okul otobüsüne* mi bomba koydun?"

Mallory, Sam'in gözlerine bakmaktan kaçındı. Yüzü artık vişne suyu rengindeydi.

"Bu yüzden üzerine çok gitmeyin," dedi yaşlı kadın. "Mallory'ye otobüsün çocuklarla değil, askerlerle dolu olacağı söylenmişti. 21 Temmuz günüydü. 1972 yılı. İrlanda Cumhuriyet Ordusu, Belfast'ın her yerine bomba koymuştu. Genellikle olduğu gibi, bunun nedeni kısasa kısas mantığıyla yapılan misillemelerdi. Mallory'nin arkadaşları da bu işin tam ortasındaydı."

"Bir ay öncesinde iki arkadaşım polis tarafından vurulmuştu," diye mırıldandı Mallory. "Yaşları on beş ve on altıydı. Onların intikamını almak istiyordum." Başını kaldırıp yaşlı kadına baktı. "Ama o gün çetemizin içindekilerden biri Loki'ydi. Öyle olmalı. O günden beri rüyalarımda benimle dalga geçen sesini duyuyorum. Onun nasıl güçlü..."

"Ah, evet." Yaşlı kadın örgüsüne kaldığı yerden devam etti.

"Peki şu anda da onun sesini duyuyor musun?"

Mallory gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım... hayır."

Yaşlı kadın gülümsedi. "Haklısın, tatlım. Loki o temmuz ayının cuma gününde oradaydı. Kılık değiştirip aranıza karışmıştı ve ne kadar kötülük yapabileceğini görmek için sizi tahrik ediyordu. O çetedeki en kızgın kişi de sendin, Mallory. Atıp tutan değil, iş bitiren biriydin. Loki de seni nasıl yönlendirebileceğini biliyordu."

Mallory yere bakmaya başladı. Sarsılan trenle birlikte sallanıyordu. Arkamızdan, görüntüye giren her yeni manzara parçasıyla birlikte soluklarını tutan turistlerin hayranlık dolu sesleri geliyordu.

"Hanımefendi?" Genellikle tanrısal bir havası olan ürkütücü kadınlarla süren konuşmaların ortasına atlamazdım ama Mallory için üzülüyordum. Geçmişte ne yapmış olursa olsun, karşımızdaki kadının söylediklerinin altında gittikçe küçülüyormuş gibi görünüyordu. Ben de Loki'yi gördüğüm son rüyada böyle hissetmiştim.

"Loki değilsen..." dedim. "Bu arada bu harika bir haber... ama Loki değilsen, sen kimsin? Mallory öldüğü gün senin de orada olduğunu söylüyor. Bombayı yerleştirdikten sonra ona görünüp..."

Kadının gözlerindeki keskin bakış beni koltuğuma yapıştırdı. Altın rengi gözbebekleri minik güneşler gibi parıldıyordu.

"O gün Mallory'ye zaten kendisinin de şüphelenmeye başladığı şeyi söyledim. Otobüsün askerlerle değil, çocuklarla dolu olacağını. Ve kullanıldığını. Vicdanının sesini dinlemesi için onu cesaretlendirdim."

"Ölümüme neden oldun!" dedi Mallory.

"Bir kahraman olmanı sağladım," dedi kadın, sakin bir sesle. "Oldun da. 21 Temmuz 1972 günü Belfast'ta yirmiye yakın bomba patladı. O güne artık Kanlı Cuma deniyor. Zamanında davranmamış olsaydın ve o otobüs de havaya uçsaydı, sence durum çok daha kötü olmaz mıydı?"

Mallory kaşlarını çattı. "Ama bıçaklar..."

"Sana hediyemdi. Böylelikle ellerinde o bıçaklarla ölüp Valhalla'ya gidebilecektin. Bıçakların bir gün sana yarayacağını düşünüyordum ama..."

"Bir gün mü? Bunu, ben o bıçaklarla bombanın tellerini kesmeye çalışmadan önce söylemeliydin!"

Kadının yüzünü bozuşu farklı yaşlarının -küçük kızın, genç kadının ve ihtiyar ninenin- tüm katmanlarına dalga dalga yayıldı. "Kehanet güçlerim kısa süreli, Mallory. Az çok yirmi dört saat içinde olacakları görebiliyorum. Burada olmamın nedeni de bu. Bu bıçaklara ihtiyacın olacak. *Bugün.*"

Sam koltuğunda öne eğildi. "Demek istediğin... Kvasir'in Bal Likörü'nü bulmamıza yardım edeceğin mi?"

Kadın başını salladı. "İçgüdülerin sağlammış, Samira el-Abbas. Bıçaklar..."

"Neden onu dinliyoruz?" diye patladı Mallory. "Bize her ne söyleyecekse, muhtemelen ölümümüze neden olacak!"

Kadın şişlerini kucağına bıraktı. "Tatlım, ben öngörü ve yakın geleceğin tanrıçasıyım. Size asla ne yapmanız gerektiğini söylemem. Yalnızca iyi bir karar verebilmenizi sağlayacak bilgiyi size sunmak için buradayım. Beni neden dinlemen gerektiğine gelirsek, umarım dinlersin çünkü seni seviyorum."

"Bir kahraman olmanı sağladım," dedi kadın, sakin bir sesle. "Oldun da. 21 Temmuz 1972 günü Belfast'ta yirmiye yakın bomba patladı. O güne artık Kanlı Cuma deniyor. Zamanında davranmamış olsaydın ve o otobüs de havaya uçsaydı, sence durum çok daha kötü olmaz mıydı?"

Mallory kaşlarını çattı. "Ama bıçaklar..."

"Sana hediyemdi. Böylelikle ellerinde o bıçaklarla ölüp Valhalla'ya gidebilecektin. Bıçakların bir gün sana yarayacağını düşünüyordum ama..."

"Bir gün mü? Bunu, ben o bıçaklarla bombanın tellerini kesmeye çalışmadan önce söylemeliydin!"

Kadının yüzünü bozuşu farklı yaşlarının -küçük kızın, genç kadının ve ihtiyar ninenin- tüm katmanlarına dalga dalga yayıldı. "Kehanet güçlerim kısa süreli, Mallory. Az çok yirmi dört saat içinde olacakları görebiliyorum. Burada olmamın nedeni de bu. Bu bıçaklara ihtiyacın olacak. *Bugün.*"

Sam koltuğunda öne eğildi. "Demek istediğin... Kvasir'in Bal Likörü'nü bulmamıza yardım edeceğin mi?"

Kadın başını salladı. "İçgüdülerin sağlammış, Samira el-Abbas. Bıçaklar..."

"Neden onu dinliyoruz?" diye patladı Mallory. "Bize her ne söyleyecekse, muhtemelen ölümümüze neden olacak!"

Kadın şişlerini kucağına bıraktı. "Tatlım, ben öngörü ve yakın geleceğin tanrıçasıyım. Size asla ne yapmanız gerektiğini söylemem. Yalnızca iyi bir karar verebilmenizi sağlayacak bilgiyi size sunmak için buradayım. Beni neden dinlemen gerektiğine gelirsek, umarım dinlersin çünkü seni seviyorum."

"BENİ SEVİYOR MUSUN?" Mallory, *Duyuyor musunuz?* demiş gibi, inanamayan gözlerle bize baktı. "Bak ihtiyar, senin *kim* olduğunu bile bilmiyorum!"

"Elbette biliyorsun, tatlım."

Yaşlı kadın titrek bir ışıkla parıldadı ve birdenbire önümüzde soylu bir güzelliğe sahip olan orta yaşlı bir kadın belirdi. Mallory'ninkiyle aynı renk, örülmüş saçları omuzlarına düşüyordu. Şapkası, sıkışmış neon gazı gibi parıldayıp titreşen beyaz metalden bir savaş miğferine dönüştü. Beyaz elbisesi az öncekiyle aynı maddeden yapılmıştı sanki ama bu defa kat kat dokunmuştu. Örgü çantasındaki iplikler de artık bir sisin dönerek yükselen uzuvları gibi görünüyordu. Bu tanrıça bulutlarla örgü örüyordu.

"Ben Aesir'in kraliçesi Frigg'im," dedi kadın. "Ve senin annenim, Mallory Keen."



OTUZ BİR

MALLORY CEVİZLENİYOR

Nasıl olduğunu bilirsiniz. Kendi işinize bakıyorsunuzdur, Norveç'in ortasındaki bir dağ geçidine doğru giden bir trendesinizdir ve birdenbire, kucağında örgü malzemeleriyle dolu çantasıyla yaşlı bir kadın size tanrıça ve anneniz olduğunu açıklar.

Böyle şeylerin olduğu her sefer kenara bir kron atsaydım...

Frigg büyük haberi verdiğinde, lokomotif bile allak bullak olmuş gibi tren birdenbire gürültüyle durdu.

İnterkomda bir şelaleden ve fotoğraf çekme fırsatından bahseden İngilizce bir duyuru yapıldı. Yola çıktığımızdan beri harikulade manzaralar sunan belki yüz tane şelaleyi geçtiğimiz için, bunun nesinin bu kadar önemli olduğunu anlayamadım. Ama turistler hemen ayaklanıp vagonu terk ettiler. Geride yalnızca Sam, Mallory, ben ve Evrenin Kraliçesi kaldı.

Mallory belki yirmi saniye kadar dondu. Ardından ayağa kalktı, boşalan vagonun sonuna dek yürüyüp geri geldi ve Frigg'e bağırdı: "İnsana birdenbire böyle şeyler söyleyemezsin!"

Bir tanrıçaya bağırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Kazığa oturtulma, parçalanma ya da devasa bir ev kedisine yem olma gibi riskler söz konusuydu (kedi olayı Freya'nın işi, sormayın lütfen). Ama Frigg hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sakinliği, Mallory'yle kan bağını sorgulamama neden oldu.

Frigg'in görüntüsü artık tek bir yaşta kaldığından, beyaz-altın rengi gözlerinin altındaki, yanaklarına kazınmış gözyaşı yolları gibi görünen belli belirsiz yara izlerini seçebiliyordum. Bunun dışında tanrısal mükemmellikte bir yüze sahip olduğu için, bu izler insanın gözüne takılan bir zıtlık yaratıyordu. Özellikle de bu görüntü bana benzer yara izleri olan başka bir tanrıçayı, Loki'nin sessiz karısı Sigyn'i hatırlattığından, bir süre Frigg'in yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Mallory," dedi Frigg. "Kızım..."

"Bana *kızım* deme!"

"Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun. Zaten yıllardır şüphelerin vardı."

Samira nasıl yutkunulduğunu unutmuş gibi öksürdü. "Bir dakika. Sen Frigg'sin. Odin'in karısı. Bayan Odin. *O* Frigg."

Tanrıça kıkırdadı. "Bildiğim kadarıyla, tatlım, ben tek Frigg'im. Çok yaygın bir ad olduğunu söyleyemeyiz."

"Ama... seni *hiç kimse* görmemiştir." Sam imza almak için kalem arıyormuş gibi üstünü yokladı. "Demek istediğim... *asla* seni gören olmamıştır. Seninle tanışmış tek bir Valkyrie ya da einherji bile görmedim. Ve Mallory senin *kızın* mı yani?"

Mallory ellerini havaya kaldırdı. "Hayran hayran konuşmayı keser misin, Valkyrie?"

"Ama görmüyor musun..."

"*Neyi* görmüyor muyum? Bir başka umursamaz ebeveyni mi? Evet, görüyorum." Keen kaşlarını çatıp tanrıçaya baktı. "Sen benim annemsen, babamdan bir farkın yok demektir."

"Ah, çocuğum." Frigg'in sesi ağırlaşmıştı. "Baban her zaman, senin onu tanıdığın günlerdeki kadar kırılmış bir adam değildi. İçkiden ve öfke krizlerinden önce bambaşka biriydi. Onu benim gördüğüm gibi göremediğin için üzgünüm."

"Ah, keşke onu senin gördüğün gibi görebilseydim, bu gerçekten harika olurdu." Mallory kanlanmış gözlerini kırpıştırdı. "Ama madem özür diliyorsun, sanırım her şey affedilmiş oluyor!"

"Mallory," diyerek araya girdi Sam. "Nasıl bu kadar sert olabilirsin? Bu senin *annen*. Frigg senin annen!"

"Evet. Duydum."

"Ama..." Sam başını iki yana salladı. "Ama bu *iyi* bir şey!"

"Buna karar verecek olan kişi benim." Mallory koltuğuna geri oturup kollarını kavuşturdu ve gözlerini annesinin örgü çantasındaki bulutlara dikti.

Anneyle kızı arasındaki benzerlikleri görmeye çalıştım. Ama kızıl saçlarının dışında benzerlik yoktu. Frigg yumuşacık beyaz bulutlara sarınmıştı. Etrafına sükûnet, huzur ve melankoli yayıyordu. Mallory ise zıvanadan çıkmış, öfkeli bir hortumdan farksızdı.

Başındaki savaş miğferine rağmen, Frigg'i aynı anda iki hançeri kullanırken gözlerimin önüne getiremiyordum. Tıpkı Mallory'yi sessiz bir şekilde oturmuş, bulutlardan bir şal örerken göremediğim gibi.

Mallory'nin neden kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Ama Samira'nın sesindeki özlemi de anlayabiliyordum. Sam de, ben de annemizi kaybetmiştik ve onları geri getirebilmek için her şeyi yapardık. Kendini göstermesi elli yıl falan sürmüş olsa bile bir anne *kazanmak*... bu hafife alınacak bir durum değildi.

Trenin sol tarafındaki açık pencerelerden içeri giren müziğe kulak kesildim. Bir yerlerde şarkı söyleyen bir kadın vardı.

Frigg de sesin geldiği yöne doğru döndü. "Ah... turistler için şarkı söyleyen bir ölümlü. Şelalenin perisi gibi davranıyor ama gerçek bir *nøkk* değil."

Ürperdim. "Bu iyi."

"Gerçekten de öyle," dedi Frigg. "Zaten bugün devin köleleri sizi yeterince meşgul edecek."

Sam öne eğildi. "Devin köleleri mi?"

"Korkarım öyle," dedi Frigg. "Bal likörünü dev Baugi'nin köleleri korur. Onları aşmak için şu anda kızımın cebinde duran taşa ihtiyacınız olacak."

Mallory'nin eli ceketinin yan cebine gitti. Bileme taşını onun taşıdığını unutmuştum. Görünüşe göre, o da unutmuştu.

"Kölelerle dövüşme fikrinden hoşlanmadım," dedi Mallory. "Ayrıca bana *kızım* demenden de hoşlanmadım. Buna hakkın yok. Henüz değil. Belki de bu hakka asla sahip olamayacaksın."

Frigg'in yanaklarındaki gözyaşı izleri bir an için gümüş damarları gibi parıldadı. "Mallory... *asla* çok uzun bir zaman. Geleceğin bu kadar ötesini görmeye çalışmamayı, bunun çok yanlış olduğunu öğrendim. Bunu ne zaman denesem..." İç çekti. "Her seferinde sonu trajedi oldu. Zavallı oğlum Balder'in başına gelenler gibi."

Balder, diye düşündüm. *Balder hangisiydi yahu?* İskandinav tanrılarının kuşe kâğıda renkli resimlerinin yanında sezon istatistiklerinin olduğu bir rehbere ihtiyacım vardı.

"Oğlun öldü mü?" diye tahminde bulundum.

Bunun yerinde bir soru olduğunu düşünmeme rağmen, Sam dirseğini karnıma geçirdi. "Tanrıların en yakışıklısıydı," diye açıkladı Sam. "Frigg rüyasında onun öleceğini gördü."

"Bunu engellemeye çalıştım." Frigg kucağındaki şişleri alıp bulutları örmeye başladı. "Dokuz Dünya'daki her şeyden oğluma zarar vermemeleri için söz aldım. Her türlü taştan. Her türlü metalden. Tuzlu sudan. Tatlı sudan. Havadan. Hatta ateşten. Özellikle ateşi ikna etmek hiç kolay olmadı. Ama Dokuz Dünya'da çok, çok fazla şey var. Sonlara doğru... yorulduğumu ve dalgınlığa düştüğümü kabul ediyorum. Minik bir bitkiyi unuttum. Ökseotu. Bu dikkatsizliğimi fark ettiğimde de, *Önemi yok*, diye düşündüm. *Ökseotu, Balder'e zarar veremeyecek kadar küçük ve önemsiz.* Ama... elbette Loki bunun farkına vardı ve..."

"Bu kısmı hatırlıyorum," dedi Mallory, halen öfkeyle bulut çantasına bakarken. "Loki, Balder'i ökseotundan yapılmış bir okla vurup öldürmesi için kör bir tanrıyı kandırdı. Yani Loki... *kardeşini* öldürdü."

Mallory'nin sesi bu kelimenin tadına bakıyormuş gibi çıkmıştı. Yüzünde beliren ifadeden, kelimeden çok hoşlanmadığını çıkardım. "Söylesene *anne*, bütün çocuklarını bu kadar etkileyici bir şekilde mi yarı yolda bıraktın? Senin olayın bu mu?"

Kaşlarını çatan Frigg'in bulut beyazı irislerinden karanlık fırtına bulutları geçmiş gibi hissettim. Koltuklar geniş olsaydı,

Mallory'den mümkün olduğunca uzaklaşırdım.

"Balder'in ölümü bana ağır bir ders oldu," dedi tanrıça. "Aesir'in kraliçesinin bile sınırlarının olduğunu öğrendim. Odaklandığımda, her türlü canlının kaderini görebilirim. Hatta bir ölçüye kadar *uyrd*'lerini bile etkileyebilirim. Ama *yalnızca* kısa süreli olarak. Yirmi dört saat, bazen daha da kısa bir süre için. Bunun ötesine bakmaya, birinin uzun vadeli kaderini şekillendirmeye çalıştığımda..." Şişlerini havaya kaldırmasıyla örgüsü duman olup dağıldı.

"Benden nefret edebilirsin, Mallory. Ama çocuklarımı ziyaret etmek, başlarına neler geleceğini görmek ve bunu değiştirememek benim için çok acı verici. Yalnızca bir fark yaratacağımı *bildiğim* zamanlarda ortaya çıkmamın nedeni bu. Bugün, senin için, o zamanlardan biri."

Mallory'nin içinde ciddi bir çarpışma sürüyormuş gibi görünüyordu. Sanki öfkesiyle merakı kıyasıya bir mücadeleye girmişti.

"Pekâlâ," dedi en sonunda. "Geleceğimde ne var?"

Frigg elini kaldırıp sağımızdaki pencereyi gösterdi. Bir anda teleskopla vadiye bakıyormuş gibi hissettim. Oturmuyor olsaydım herhalde yere düşerdim. Sanırım Frigg görüş gücümü yükselterek bana kısa bir an için Heimdall düzeyinde bir görüş netliği vermişti.

Uzaklarda, bir şelale gemi burnu gibi görünen granitten bir dağ çıkıntısına çarparak ikiye ayrılıyordu. Çıkıntının tam ortasında, ikiz su perdelerinin arasında, demirden, çift kanatlı, devasa bir kapı vardı. Ve bu kapıların önünde, parçalanan şelalenin yarattığı iki nehir arasındaki kara parçasında büyük bir buğday tar-

lası uzanıyordu. Tarlada çalışan, demirden boyunlukları ve peştamalları dışında üzerlerinde hiçbir şey olmayan iriyarı adamlar, ölüm meleklerinden oluşmuş bir tabur gibi devasa tırpanlarını sallıyorlardı.

Görüşüm normale döndü. Artık vadiye baktığımda yalnızca şelalenin dağ çıkıntısına çarptığı noktayı seçebiliyordum. Aramızda belki on mil mesafe vardı.

"Yer orası," dedi Frigg. "Ve oraya ulaşmak için kullanmanız gereken patika da şurada."

Tren raylarının dibinden başlayıp, üzerinde durduğumuz tepenin yan tarafı boyunca kıvrılarak uzanan çakıllı bir hat vardı. Buna *patika* demek iyimserlikti. Ben *toprak kayması* derdim.

"Mallory," dedi tanrıça. "Bugün o hançerlere ve aklına ihtiyacın olacak. Kvasir'in Bal Likörü'nü ele geçirmenizde kilit rol sana ait."

Mallory'yle Samira kusacakmış gibi görünüyorlardı. Sanırım onlar da Heimdall Dürbünü'nün ücretsiz deneme sürümünü kullanmışlardı.

"Bundan daha muğlak olabilir misin?" diye sordu Mallory.

Frigg ona kederli bir gülümsemeyle baktı. "Sen de baban gibi ateşli bir ruha sahipsin, tatlım. Umarım tabiatını kontrol etmekte ustalaşıp bu gücünü kullanabilirsin. Baban bunu yapamadı. Şimdi... bal likörünü ele geçirmek için ihtiyaç duyduğunuz her şeye sahipsiniz ama size verebileceğim bir hediye daha var. En sonunda Loki'nin karşısına çıktığınızda size yardımcı olabilecek bir şey. Ökseotunu hafife aldığım zaman... en küçük şeylerin bile çok büyük farklılıklara neden olabileceğini öğrendim."

Örgü çantasına uzanıp içinden, küçük, yüzeyi buruşuk, yuvarlak bir şey çıkardı. Kestane miydi bu? Hayır, cevizdi. Frigg cevizin kabuğunu ikiye ayırıp içinin boş olduğunu gösterdi. Ardından kabukları yeniden birleştirdi. "Eğer Magnus dalaşmada Loki'yi yenerse, o sahtekârı bu kabuğun içine hapsetmeniz gerekecek."

"Eğer mi?" dedim. "Benim geleceğimi göremiyor musun?"

Tanrıça beyaz gözlerini üzerime dikti. "Gelecek kırılgan bir şeydir, Magnus Chase. Bazen birine kaderini açıklamak bile bu kaderin kırılmasına neden olabilir."

Yutkundum. Kemiklerimde, onları cam gibi kırmaya hazır çok tiz bir ses yankılanmıştı. "Pekâlâ. O halde hiçbir şeyi kırmayalım."

"Loki'yi yenerseniz," diye devam etti Frigg. "Onu Aesir'e getirin. Biz onunla ilgileniriz."

Frigg'in ses tonu, Aesir'in Loki'ye eğlenceli bir karşılama partisi vermeyi düşünmediklerini gösteriyordu.

Frigg'in fırlattığı cevizi Mallory parmaklarının ucuyla yakaladı. "Sence de bir tanrı için biraz küçük değil mi?"

"Magnus başarılı olursa öyle olmayacak," dedi Frigg. "*Naglfar* henüz denize açılmadı. En azından yirmi dört saatiniz var. Hatta belki de kırk sekiz saat. Daha sonrasında..."

Kulaklarıma kan hücum etmiş gibi hissettim. Yapmamız gereken her şeyi bir günde -ya da iki günde- nasıl yapabileceğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Dahası, sırf hakaret ederek Loki'yi bir cevizin içine sığacak kadar küçültebileceğimi de sanmıyordum.

Trenin düdüğü çaldı. Bu, ölü eşini çağıran bir kuşun hüzünlü

sesini andırıyordu (kuşların konuşmalarını anladığımdan bu konuda bana güvenebilirsiniz). Turistler vagona binmeye başladı.

"Artık buradan gitmem gerekiyor," dedi Frigg. "Siz de bir an önce yola koyulmalısınız."

"Ama daha yeni geldin." Mallory'nin yüzü daha da bozulmuştu. "Neyse ne. Git."

"Ah, tatlım." Frigg'in altın rengi gözbebeklerindeki ışık azaldı. "Beni göremesen bile asla uzakta değilim. Yeniden görüşeceğiz..." Sol yanağındaki yara izlerinden birinin üzerinden yeni bir gözyaşı süzüldü. "O ana dek, arkadaşlarına güven. Haklısın, arkadaşların her türlü büyülü nesneden çok daha önemli. Ve ne olursa olsun, bana inanmayı seç ya da seçme, seni seviyorum."

Ve tanrıça gözlerimizin önünde, örgü çantası ve şişleriyle birlikte çözülerek yok oldu. Koltuğunda ışıltılı bir yoğunlaşmadan başka bir şey kalmamıştı.

Turistler yeniden vagona doluşurken, Mallory tanrıça annesinden geriye kalan nemli yoğunluğa bakmaya devam etti. Havada asılı su damlacıklarının bir hedefe, düşmana, hatta kurulu bir bomba gibi anlamlı bir şeye dönüşmesini bekliyordu sanki. Birdenbire ortaya çıkıp onu sevdiğini söyleyen bir anne... bu, Mallory'nin bıçaklarla, aklıyla ya da büyülü cevizlerle başa çıkabileceği bir şey değildi.

Mallory'nin daha iyi hissetmesini sağlayabilecek bir şey söyleyip söyleyemeyeceğimi düşündüm. Şüpheliydim. Mallory eylem insanıydı, konuşmaktan hoşlanmazdı.

Görünüşe göre, Sam de benimle benzer düşünceler içindeydi. "Gitmemiz gerekiyor," dedi. "Tren yeniden yola..."

Sam cümlesini bitiremeden tren hareket etti. Halen yerlerine geçmeye çalışan turistler yüzünden koridor doluydu. Tren hızlanıp dağ yamacındaki patikayı geride bırakarak uzaklaşmadan önce kapıya ulaşmamızın imkânı yoktu.

Sam sağımızdaki açık cama baktı. "Bir başka çıkışı mı denesek?"

"Buna intihar denir," dedim.

"Buna tipik bir einherji günü denir," dedi Mallory.

Ve hareket halindeki trenin camından ilk atlayan da Mallory oldu.



OTUZ İKİ

CEVİZ ÜSTÜNE BÖĞÜRTLEN

Beni yanlış anlamanızı istemem.

Bir dağ yamacında hareket halindeki bir trenin camından atlayacaksanız, bunu yapmak için Norveç gerçekten çok güzel bir yer.

Şirin derelerin üzerinden kaydık, görkemli ağaçlardan sektik, muhteşem uçurumlardan düştük, nefis kokan kır çiçeklerinin içinde yuvarlandık. Solumda bir yerlerde Mallory'nin Galce küfürler ettiğini duyuyordum. Arkamda bir yerlerde Sam, "Magnus, elimi tut! Magnus!" diye bağırıyordu. Onu göremediğim için dediğini yapamıyordum. Ayrıca ölümümüze doğru yuvarlanırken neden el ele tutuşmak istediğini de anlayamamıştım.

Bir yamaçtan fırlayıp çam ağaçlarından sektikten sonra en sonunda yuvarlanarak düz bir yüzeyde durdum. Kafam kabarık, sıcak bir şeye yaslanmıştı. Omzumun üzerinden arkama baktığımda, acının bulanıklığı içinde, bir keçinin kahverengi-beyaz yüzüyle karşılaştım.

"Otis?"

Baaaaaa, dedi keçi.

Karşımdaki Thor'un konuşabilen keçisi Otis değildi ama kuş cıvıltıları gibi artık keçi konuşmalarını da anlayabiliyordum. *Hayır, aptal. Ben Theodore'um. Ve karnım da yastık değil.*

"Pardon," diye mırıldandım.

Keçi yaslandığım rahat, sıcak yastığı alarak ayaklanıp uzaklaştı.

Acıyla inleyerek doğruldum. Kendimi üstünkörü yokladığımda kırılan bir yerimin olmadığını gördüm. Bu inanılmazdı. Frigg bir yerlerden hayati tehlike içeren süratlerde ölümüne düşmek için en güvenli yolları öğrenmeyi biliyordu.

O anda Samira dalgalanarak yüzüne çarpan yeşil başörtüsüyle yanıma kondu. "Magnus, sana seslendiğimi duymadın mı? Düşmen *gerekmiyordu!* Seni buraya kadar *uçurabilirdim.*"

"Ah." Bir arkadaşın camdan atladığı için camdan atladığın ama diğer arkadaşının uçabildiğini unuttuğun şu tuhaf anlardan biriydi. "Durumu bu şekilde ortaya koyduğunda daha anlamlı geliyor elbette. Mallory nerede?"

"Cailleach!" diye bağıran Mallory'nin sesini duyduk.

Bu kelimeyi biliyordum. Mallory'nin *cadı* ya da *kocakarı* gibi bir anlama gelen bu Galce kelimeyi hayatına az önce giren annesini anarak kullandığını tahmin ettim. Merak ediyorsanız söyleyeyim: Kelimeyi okurken önce *Ki* diyeceksiniz ve ardından boğazınızdan bol miktarda balgam atıyormuş gibi bir ses çıkaracaksınız. Evde deneyebilirsiniz, çocuklar! Eğlencelidir!

Bir süre boş gözlerle etrafıma bakındıktan sonra Mallory'nin yerini saptayabildim. Devasa bir böğürtlen çalısıyla iç içe geçmişti. Başı çalının en büyük iki dalının arasına sıkışmış, çalının

dikenleri kıyafetlerini parçalamıştı. Baş aşağı duruyordu ve sol kolu tuhaf bir açıyla bükülmüştü.

"Bekle!" diye bağırdım. Gerçi böyle bir şey söylemem çok aptalcaydı çünkü Mallory'nin bir yere gidemeyeceği belliydi.

Sam'le onu yeni arkadaşından ayırdıktan sonra, Frey'in gücünü çağırıp vücudundaki sayısız küçük kesiği ve kırık bir kemiği iyileştirdim. Ama yaralanan gururu ya da kötü ruh hali konusunda elimden bir şey gelmezdi.

"Daha iyi misin?" diye sordum.

Ağzına girmiş bir yaprağı tükürdü. "Beş dakika öncesine kıyasla mı? Evet. Şu *cailleach*'ın annem olduğunu bilmediğim bu sabaha kıyasla mı? Hayır!"

Arka cebindeki cevizi çıkardı. Dağdan aşağı düşerken kalçasının morarmasına neden olan cevize hiçbir şey olmamıştı. Mallory bunu kişisel bir hakaret olarak almış gibi görünüyordu. Cevizi ceket cebindeki bileme taşının yanına koyarken, cevizin geldiği yer konusunda hakaretler sıraladı.

Sam elini Mallory'nin omzuna koyacakken bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. "Öfkeli olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" dedi Mallory, ters bir sesle. "Bunu nasıl anladın?"

"Ama... Frigg..." dedi Sam, bu ad paragraf başına üç kapsamlı örnek ve esaslı bir sonuç bölümü içeren ikna edici bir makaleymiş gibi. "Aranızdaki benzerlikleri sen de görebiliyorsun, değil mi?"

Mallory iyileştirdiğim kolunu esnetti. "Bunlar nasıl benzerliklermiş, Valkyrie? Cevabını verirken kelimelerini dikkatli seçsen iyi olur."

Bu açık tehdidi duymazdan gelen Sam korkuyla karışık bir saygıyla konuştu. "Tahtın ardındaki asıl güç Frigg! Odin kral olabilir ama o her zaman yollarda. Asgard'ı Frigg kontrol ediyor. Ve bunu kimseye fark ettirmeden yapıyor. Odin'in sürgüne gönderildiği zamana dair hikâyeyi duydun, değil mi?"

Sam kendisine destek vermemi istermiş gibi bana baktı.

Bahsettiği hikâyeden haberim olmadığı için, "Evet, ben duydum!" dedim.

Sam de, *Gördün mü? Magnus bile biliyor!* dermiş gibi beni gösterdi.

"Odin yokken, tahta kardeşleri Vili ve Ve geçti," dedi Sam. "Ama bunu yapmak için Frigg'le evlenmek zorunda kaldılar. Farklı krallar. Tek bir kraliçe. Ve ipleri tutan aslında her zaman Frigg olduğundan, Odin sürgündeyken Asgard'a hiçbir şey olmadı."

Mallory kaşlarını çattı. "Gücü elimde tutmak istiyorum diye herkesle yatıp kalkabileceğim için mi anneme benzediğimi söylüyorsun?"

"Hayır!" Sam'in yüzü kızarmıştı. "Söylemek istediğim... Frigg asla görünmüyor ama Aesir'i bir arada tutan çimento o."

"Şimdi de beni kolayca göz ardı edilebilen çimentodan bir çocuğa benzetiyorsun."

"Bak Mallory, annene benzediğini söylüyorum çünkü sen de Valhalla Oteli'nin on dokuzuncu katının Frigg'isin. Sen olmasaydın T.J.'yle Yarıkaya asla arkadaş olmazlardı. Eskiden birbirlerinden nasıl nefret ettiklerini sen de biliyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Öyle mi?"

"Doğru," diye mırıldandı Mallory. "Otele geldiğim ilk gün-

lerde ikisi tahammül edilemez durumdalardı. Demek istediğim, şu anda olduklarından daha tahammül edilemez tiplerdi."

"Aynen," dedi Sam. "Ama sen onlardan bir ekip yarattın. Sonra... Odin einherji kılığına girdiğinde, senin katında kalmayı tercih etmesi sence yalnızca tesadüf müydü? Sen Valhalla'da Frigg'in seçilmiş ajanısın, Mallory. Herkesin Babası senin nasıl biri olduğunu görmek istedi."

Bunu unutmuştum. Valhalla'ya ilk geldiğimde, X adında bir yarı trolün kılığına girmiş olan Odin on dokuzuncu katta bizimle takılıyordu. X köpeklerden hoşlanan, iyi savaşan ve çok fazla konuşmayan bir tipti. O haldeyken Odin'i daha çok seviyordum.

"Hah. Bu dediklerine gerçekten inanıyor musun?"

"İnanıyorum. Ve Magnus Valhalla'ya geldiğinde nereye yerleştirildi? *Senin* ekibine. Alex gibi. Benim gibi." Sam ellerini açtı. "Bu yüzden Frigg'le karşılaştığımda ona hayranlık gösterdiğim için kusuruma bakma ama o *her zaman* favori Aesir'im oldu. O benim gözümde *anti*-Loki gibi biri. Loki her şeyi parçalamaya çalışırken Frigg bir arada tutuyor. Ve onun kızın olduğunu öğrenmek... eh, bu bana çok mantıklı geldi. Hatta seninle omuz omuza dövüşme şansına eriştiğim için çok daha fazla onur duydum."

Mallory'nin yüzü halen kırmızıydı ama sanırım bu defa bunun nedeni öfke değildi. "Pekâlâ Valkyrie. Baban gibi senin ağzın da iyi laf yapıyor. Söylediklerin yüzünden seni öldürmek için bir neden göremiyorum."

Bu Mallory'nin *Teşekkür ederim, çok naziksin,* deme şekliydi.

Sam başını hafifçe yana eğdi. "O halde gidip Kvasir'in Bal Likörü'nü bulalım mı?"

"Bir şey daha var," dedim, kendimi tutamayarak. "Mallory, ikinci adın Audrey'se, bu durumda adının baş harfleri M.A.K. olu..."

Mallory işaret parmağını kaldırdı. "Sakın bunu söyleyeyim deme, Bostonlu."

"Bundan sonra kesinlikle sana Mack diyoruz!"

Mallory gene kızmıştı ama "Belfast'taki arkadaşlarım bana böyle seslenirdi. *Her zaman*," dedi.

Bu *hayır* değildi. Ben de bu konuda Mallory'den izin aldığımıza karar verdim.

Sonraki bir saati vadide yürüyerek geçirdik. Sam iyi olduğumuzu haber vermek için Alex'e mesaj göndermeye çalıştı ama telefonu çekmiyordu. GSM servisinden sorumlu İskandinav tanrısı her kimse, *BUNLARIN TELEFONU TEK ÇUBUK BİLE ÇEKMEYECEK!* diye karar vermiş ve şu anda bize kahkahalarla gülüyor olmalıydı.

Debisi yüksek bir nehrin üzerinden geçen, sallanıp gıcırdayan bir köprüyü aştıktan sonra hiçbiri Otis olmayan keçilerle dolu bir otlaktan geçtik. Ağaçların arasından çıktığımızda başımıza geçen yakıcı güneşin altında kalıyor, ardından yeniden kırılgan gölgelere giriyorduk. Yürürken topraklarından geçmemizle ilgili hiç olumlu şeyler söylemeyen kuşların, sincapların, keçilerin konuşmalarını duymamak için elimden geleni yapıyordum. Ve yavaşça, bu uçsuz bucaksız coğrafyada bile kolayca görülebilen şelaleye doğru ilerlemeye devam ettik.

Mallory'nin ceplerinden çıkan karışık çerez, yolda topladığımız böğürtlenler ve bir dereden aldığımız dişlerimi acıtacak ka-

dar soğuk sudan oluşan öğle yemeği için mola verdik. Elbette Samira yemeğimize katılmak yerine, çimenleri bir araya getirerek yaptığı doğal seccadesinin üzerinde öğle namazını kıldı.

Ramazan'la ilgili olarak şunu anlamıştım: Olur olmaz yakınıp sızlanmamı engelliyordu. Ne zaman işlerin zorlaştığını düşünsem, Samira'nın da benimle aynı şeyleri yaşadığını ama bunu hiçbir şey yiyip içmeden yapmak zorunda olduğunu hatırlıyordum.

Şelalenin ikiz nehirlerini kılavuz kabul ederek vadinin karşı tarafına doğru yürümeye devam ettik.

Nihayet şelaleye yaklaştığımızda, önümüzdeki tepenin ardından gelen kulak tırmalayıcı sesleri duydum. Tuğlalara sürtünen metal sineklerin çıkaracağı türden bir sesti bu.

Frigg'in trende gösterdiği, ellerinde tırpanlarla dokuz iriyarı herifin olduğu sahneyi düşündüm. *Magnus, bu adamlar tepenin ardındaysa, bir plana ihtiyacın olabilir.*

"Peki köle derken Frigg tam olarak ne demek istiyordu?" diye sordum arkadaşlarıma.

Mallory alnındaki teri sildi. Açık tenli olduğundan vadideki zorlu yürüyüşümüz ona hiç iyi gelmemişti. Günü canlı atlatırsak gece cildindeki yanıklar yüzünden epey acı çekecekti. "Bildiğin köle, Magnus. Ve az sonra karşılaşacaklarımızın dev olduğuna eminim."

Devlerle ilgili bildiklerimi düşündüm (devlerle ilgili o kadar da çok şey bilmiyordum). "Yani... devler başka devleri köle olarak mı kullanıyor?"

Sam memnuniyetsiz bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Her zaman. İnsanlar yüzyıllar önce kölelikten vazgeçti ama..."

"Bu konu tartışılır," diye homurdandı Mallory.

"Haklısın. Demek istediğim, devler köleliği eskiden Vikinglerin uyguladığı şekilde uyguluyor. Klanlar birbirleriyle savaşıyor. Savaşlarda tutsak aldıkları devleri kişisel malları olarak görüyorlar. Bazen bu köleler özgürlüklerini kazanabiliyor, bazen de kazanamıyor. Bu, efendilerinin kim olduğuna bağlı."

"O halde belki de bu köleleri kurtarabiliriz," dedim. "Onları bizim tarafımıza çekeriz."

Mallory homurtuyla güldü. "Bal likörünün yenilmez muhafızları! Ama onlara özgürlüklerini önerdiğin anda tatlı tiplere dönüşecekler, öyle mi?"

"Demek istediğim..."

"O kadar kolay olmayacak, Bostonlu. Bence hayaller görmeyi bırakıp dövüşmeye hazırlansak iyi olur."

Mallory önden giderek tepeyi tırmandı. Ve kısa süre önce hareket halindeki bir trenin camından atladığı yetmiyormuş gibi, tepenin ardında ne olduğunu tam olarak bilmeden öteki tarafa geçti.



OTUZ ÜÇ

KORKUNÇ DENECEK ÖLÇÜDE FEVKALADE BİR PLAN YAPIYORUZ

Ne planı, ne stratejisi?

Tepenin öteki yanına geçtiğimizde kendimizi birkaç hektarlık bir buğday tarlasının sınırında bulduk. Buğday saplarının boyu bizden uzun olduğundan göze çarpmadan ilerleyebilirdik belki ama tarlada tırpanlarını sallayan dokuz dev çok daha uzun boyluydu. Bu sahne bana bir keresinde T.J.'yle oynadığım bir bilgisayar oyununu hatırlatmıştı ve bunu gerçek dünyada gerçek bedenimle denemek gibi bir niyetim yoktu.

Her kölenin boynunda demir bir kelepçe vardı. Bu kelepçe dışında üzerlerinde yalnızca peştamal olduğundan kaslı vücutları açıktaydı. Bronz tenleri, karmakarışık saçları ve sakalları ter içindeydi. Cüsselerine ve güçlerine rağmen, buğday hasadında zorlanıyormuş gibi görünüyorlardı. Buğday sapları kahkahayı andıran seslerle tırpanlarının altında bükülüyor ve bir an sonra yeniden dikiliyorlardı. Bu yüzden, köleler kötü koktukları kadar sefil bir

haldeydiler... ve Yarıkaya Gunderson'un sandaletleri gibi kokuyorlardı.

Tarlanın ötesinde lades kemiği gibi görünen şelale ve şelaleyi ikiye ayıran dağ çıkıntısının ortasında çift kanatlı devasa demir kapı vardı.

Lanet olsun, Mallory! bile diyemeden, en yakınımızdaki köle -Bayan Keen'in saçlarından bile daha etkileyici, paspas gibi kızıl saçları olan devlerden biri- havayı kokladı, doğruldu ve bize döndü. "Ho, ho!"

Diğer sekiz dev de çalışmayı bırakıp bize döndüler ve tuhaf bir kuş sürüsü gibi, "Ho, ho! Ho, ho! Ho, ho!" dediler.

"Bakın kimler gelmiş?" dedi kızıl saçlı köle.

"Kimler?" dedi, yüzü etkileyici dövmelerle kaplı bir diğeri.

"Kimler, kimler?" dedi üçüncüsü, dövmeliyi duymamışız gibi.

"Onları öldürelim mi?" diye sordu kızıl saçlı.

"Evet, öldürelim," dedi dövmeli.

"Bir dakika, durun!" diye bağırdım, oybirliğiyle kabul edeceklerini hissettiğim oylamaya geçmelerine fırsat bırakmadan. "Çok önemli bir nedenden dolayı buradayız..."

"Öldürülmemizi *gerektirmeyen* bir nedenden dolayı," diye ekledi Sam.

"Haklısın, Sam!" diyerek hararetle başımı salladığımda, içtenliğimiz karşısında etkilenmiş gibi görünen köleler de başlarını salladılar. "Onlara neden burada olduğumuzu söyle, Mack!"

Mallory bana standart *Seni daha sonra öldüreceğim!* bakışını attı. "Bostonlu, buraya... bu hoş beyefendilere yardım etmek için geldik!"

En yakınımızdaki kızıl saçlı köle kaşlarını çatarak elindeki tırpana baktı. Tırpanın kavisli ucu, Charles Nehri'nin dibinden çıkardığımda Jack'in halini anımsatacak kadar paslanıp aşınmıştı.

"Bu tarlanın hasadını bizim yerimize yapmadığınız sürece nasıl yardımcı olabilirsiniz ki? Efendimiz bize yalnızca kör tırpanlar veriyor."

Diğerleri de buna katıldıklarını gösterir şekilde kendi aralarında mırıldandılar.

"Ve buğday sapları çakmak taşı kadar sert!" dedi dövmeli.

"Daha da sert!" dedi bir diğer köle. "Ve kestiğimiz anda saplar yeniden büyümeye başlıyor! Bütün buğdayları kestiğimizde ancak kısa bir mola verebiliyoruz ama... ama asla bitiremiyoruz!"

Kızıl saçlı başını salladı. "Sanki..." Diyeceği şey için çaba göstermesi gerekiyormuş gibi yüzü bozuldu. "Sanki efendimiz asla mola vermemizi istemiyor!"

Diğerleri de bu teoriyi düşünüyorlarmış gibi başlarını salladılar.

"Ah, evet, efendiniz!" dedi Mallory. "Kimdi sizin efendiniz?"

"Baugi!" dedi kızıl saçlı. "Taş devlerinin yüce efendisi! Şu anda kuzeyde, Kıyamet Günü'ne hazırlanıyor." Bunu, Baugi yalnızca süt almak için markete gitmiş gibi söylemişti.

"O sert bir efendi," dedi Mallory.

"Evet!" dedi dövmeli.

"Hayır," dedi kızıl saçlı.

Diğerleri de söze karıştı. "Hayır, hiç de değil! O nazik ve iyi biri!"

Efendileri buğday saplarının arasında saklanıyor olabilirmiş gibi şüpheyle etraflarına baktılar.

Sam boğazını temizledi. "Baugi size başka bir görev verdi mi?"

"Evet!" dedi arkadakilerden biri. "Kapıları koruyoruz! Böylece kimse Suttung'un bal likörünü alamaz ya da tutsağını serbest bırakamaz!"

"Tutsak?" dedim. "Suttung?"

Ciddiyetle başlarını salladılar. Yeterince büyük boyama kitaplarıyla pastel boyalar bulunsa, bunlardan harika anaokulu öğrencisi olurdu.

"Suttung, efendinin erkek kardeşi," dedi kızıl saçlı. "Bal likörü ve mağaradaki tutsak ona ait."

Kölelerden biri ciyaklar gibi bir sesle, "Mağarada ne olduğunu söylememen gerekirdi!" dedi.

"Doğru!" Kızıl saçlının yüzü kızardı. "Bal likörü ve mağarada olup olmadığını bilmediğimiz tutsak Suttung'a ait."

Görünüşe göre kızıl saçlının vaziyeti kurtarmasından memnun olan diğerleri başlarını salladılar.

"Bizi geçmeye çalışan olursa," dedi dövmeli. "Buğday kesmeye ara verip onları öldürmemiz gerekir."

"Buğday hasadı için burada değilseniz, sizi öldürebilir miyiz?" dedi kızıl saçlı. "Bu çok makbule geçerdi! İyi bir cinayet molası gibisi yoktur!"

"Cinayet molası mı?" dedi arkalardan biri.

"Cinayet molası!" dedi bir diğeri.

Ve hep bir ağızdan haykırdılar. "Cinayet molası!"

Bir ağızdan *Cinayet molası!* diye bağıran dokuz dev elbette beni tedirgin ediyordu. Rahatlamaları için Jack'i çıkarıp buğdayları kesmesini söyleyebilirdim ama gene de izinsiz misafirleri

öldürme emri almış dokuz cüsseli tarım işçisiyle karşı karşıya olacaktık. Belki Jack, onlar bizi doğramadan dokuz devi de doğrayabilirdi ama efendileri dururken dokuz köleyi doğrama fikrine sıcak bakmıyordum.

"Peki ya sizi özgür bırakırsak?" dedim. "Yani, varsayalım ki... o zaman efendinize karşı koyar mıydınız? Kaçıp evinize döner miydiniz?"

Kölelerin gözlerinden özlem dolu bakışlar geçti.

"Dediklerini yapabilirdik," dedi dövmeli.

"Peki bize yardım eder miydiniz?" diye sordu Sam. "Ya da en azından yolumuza devam etmemiz için bizi bırakır mıydınız?"

"Ah, hayır," dedi kızıl saçlı. "Öncelikle sizi öldürürdük. İnsan öldürmeye bayılırız."

Diğerleri de hararetle başlarını salladı.

Mallory, *Sana demiştim!* dermiş gibi öfkeyle bana baktı. "Peki, varsayalım ki... sizinle dövüşürsek? Sizi öldürme şansımız var mı?"

Kızıl saçlı buna kahkaha attı. "Çok komik! Hayır, çok güçlü büyülerin etkisi altındayız. Baugi güçlü bir büyücüdür! İçimizden biri dışında hiç kimse bizi öldüremez."

"Ve birbirimizi çok severiz!" dedi bir başka köle.

"Evet!" dedi bir diğeri.

Devler sevgi dolu bir grup kucaklaşması için birbirlerine sokuldular ama ellerindeki tırpanları hatırladıklarında bu kötü fikirden vazgeçtiler.

"Pekâlâ!" Mallory'nin gözleri, aklına nefret edeceğim bir fikir gelmiş gibi parıldıyordu. "Size tam olarak nasıl yardım edebileceğimizi biliyorum!"

Cebinden bileme taşını çıkardı. "Ta-da!"

Köleler taştan etkilenmediler.

"Bu sıradan bir taş," dedi kızıl saçlı.

"Hayır, arkadaşım," dedi Mallory. "Bu büyülü taş *her türlü* kesici aleti bileyebilir. Bu da işinizi çok kolaylaştırır. Size göstereyim mi?"

Mallory boştaki elini öne uzattı. Derin düşünceler içinde geçen birkaç saniyenin ardından kızıl saçlı köle irkilerek, "Tırpanımı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Onu bilemek için," diye açıkladı Sam.

"Böylece... daha hızlı mı çalışacağım?"

"Aynen."

"Hah." Kızıl saçlı gönülsüzce tırpanını Mallory'ye uzattı.

Tırpan çok büyük olduğundan üçümüz birlikte çalışmak zorunda kaldık. Ben kabzasından tuttum. Sam kavisli ucunu yere yapıştırdı ve Mallory de bileme taşını kıvılcımlar çıkararak tırpanın kenarlarına sürttü. Bir süre sonra pas silinmeye başladı. Ve çok geçmeden, tırpanın iki yüzü de güneş ışığının altında parıldıyordu.

"Bir sonraki tırpan, lütfen!" dedi Mallory.

Kısa süre içinde dokuz kölenin jilet gibi keskin, ışıl ışıl parlayan tırpanları oldu.

"Şimdi," dedi Mallory. "Deneyin bakalım!"

Tarlaya dağılan köleler artık buğday saplarını ambalaj kâğıdıymış gibi kolayca kesebiliyorlardı. Birkaç dakikada tarlanın tamamını bitirdiler.

"İnanılmaz!" dedi kızıl saçlı.

"Oley be!" dedi dövmeli.

Diğerleri de coşkuyla bağırdı.

"En sonunda su içebiliriz!"

"Öğle yemeğimi yiyebilirim!"

"Beş yüz yıldır çişim vardı!"

"Artık izinsiz misafirleri öldürebiliriz!" dedi diğer bir köle.

Bu köleden özellikle nefret ettim.

"Ah, evet." Kızıl saçlı köle çatık kaşlarla bize baktı. "Üzgünüm, yeni arkadaşlarım. Ama bize yardım ederek sahibimizin tarlasına izinsiz girmiş oldunuz. Yani artık arkadaşımız değilsiniz ve sizi öldürmek zorundayız."

Devlerin mantığına hayran olduğumu söyleyemezdim. Gerçi biz de karşımızdaki dokuz düşman deve üçümüzü kolayca öldürmeleri için silahlarını keskinleştirebilecekleri büyülü bileme taşını sunmuştuk. Yani mantık açısından onları eleştirebilecek durumda olduğumu sanmıyordum.

"Durun, çocuklar!" diye bağırdı Mallory. Bileme taşını parmaklarının arasında çeviriyordu. "Bizi öldürmeden önce, taşı kimin alacağına karar vermeniz lazım!"

Kızıl saçlının yüzü buruştu. "Bileme taşını kim mi alacak?"

"Evet. Baksanıza, buğdaylar çoktan büyümeye başladı!"

Gerçekten de buğday saplarının uçları şimdiden devlerin bileklerinin hizasına gelmişti.

"Tırpanlarınızın keskin kalması için bu bileme taşına ihtiyacınız olacak," diye devam etti Mallory. "Yoksa tırpanlarınız kötelirken buğday sapları büyümeye devam eder ve asla mola veremezsiniz."

"Bu çok kötü olur," dedi kızıl saçlı.

"Öyle. Ama ne yazık ki bu büyülü taşa ortaklaşa sahip olamazsınız. Ancak aranızdan biri taşı alabilir."

"Gerçekten mi?" dedi dövmeli. "Tamam da neden?"

Mallory omuz silkti. "Kurallar böyle."

Kızıl saçlı köle ciddiyetle başını salladı. "Bence ona güvenebiliriz. Sonuçta saçları kızıl."

"Pekâlâ!" dedi Mallory. "Taşı kim alıyor?"

Dokuz köle de aynı anda "BEN!" diye bağırdı.

"Bakın size ne diyeceğim," dedi Mallory. "Taşı havaya atmama ne dersiniz? Böylece taşı kim yakalarsa onun olur."

"Kulağa adil geliyor," dedi kızıl saçlı.

Bu işin nereye gittiğini biraz geç fark ettim. Sam de rahatsız görünüyordu. "Mallory..."

Mallory bize bakmadan, bileme taşını kölelere doğru attı. Taşı yakalamak için yerlerinden fırlayan devler ellerindeki uzun, keskin, kavisli tırpanlarla birbirlerinin üzerine çıktılar.

Böyle bir denklemin sonucu genellikle dokuz ölü dev olurdu.

Öyle de oldu.

Sam kocaman açılmış gözlerle önündeki korkunç manzaraya baktı. "Vay be! Mallory, bu..."

"Daha iyi bir fikrin var mıydı?" dedi Mallory.

"Eleştirmiyordum. Bu..."

"Tek bir taşla dokuz devi öldürdüm," dedi Mallory, çatlak bir sesle. Tırpanları bilerken taştan çıkan kıvılcımlar halen yüzüne sıçrıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bence tek bir gün için hiç fena değil. Haydi! Gidip şu kapıları açalım!"



OTUZ DÖRT

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ: BİR DEV!
İKİNCİLİK ÖDÜLÜ: İKİ DEV!

Köleleri öldürmek konusunda Mallory'nin dediği kadar içinin rahat olduğunu sanmıyordum.

Jack'le, kaba kuvvetle ya da *Açıl susam açıl!* diye bağırarak kapıları açmayı başaramadığımızda, Mallory sinir krizine girip çığlıklar atarak kapıları tekmelemeye başladı. Ve ayağını kırıp, küfrederek uzaklaştı.

Samira kaşlarını çattı. "Magnus, konuş onunla."

"Neden ben?" Mallory'nin öfkeyle haykırıp hançerlerini havaya sallamasından hoşlanmamıştım.

"Çünkü ayağını da iyileştirebilirsin," dedi Sam, her zamanki gibi sinir bozucu mantıklılığıyla. "Benim de kapı sorunumuzla ilgili düşünmeye ihtiyacım var."

Bence bu iyi bir anlaşma değildi ama dediğini yaptım. Mallory'ye doğru yürürken Jack de yanımdaydı. "Ah, Norveç!

Güzel hatıralar! Ah, ölü köle yığını var şurada! Bu da güzel bir hatıra olacak!"

Mallory'nin hançerleriyle uzanabileceği alanın sınırında durdum. "Hey, Mack, ayağını iyileştireyim mi?"

Öfkeyle bana baktı. "Pekâlâ. Zaten bugün Mallory'nin Sakatlıklarını İyileştirme Günü!"

Yere çöküp ellerimi çizmesinin üzerine koydum. Ama yaz büyüsüyle kemiklerini kaynattığımda da kendi kendine mırıldanarak küfürler etmeye devam etti.

Tedirgin bir halde doğrulup ona baktım. "Nasılsın?"

"Daha şimdi beni iyileştirdin, değil mi?"

"Ayağından bahsetmiyorum." Ölü köleleri gösterdim.

Kaşlarını çattı. "Aklıma başka bir yol gelmedi. Senin geldi mi?"

Ben de başka bir yol düşünememiştim. Sanırım Mallory'nin çözümü, bileme taşını bu şekilde kullanmamız gerektiğini gösteriyordu. Tanrılar ya da *wyrd*'imiz ya da İskandinavların sapık mizah anlayışı bizden gemimizle dünyanın yarısını katetmemizi, gri bir taşı ele geçirmek için binbir zorluğa katlanmamızı ve birbirlerini öldürmeleri için dokuz sefil köleyi kandırmamızı istemişti.

"Sam'le ben bunu yapamazdık," dedim. "Frigg'in dediği gibi, aramızdaki iş bitirici sensin."

Etrafımızda süzülen Jack, el testeresi gibi titredi. "Frigg mi? Ah, Frigg'i hiç sevmem! Çok sessiz, çok sinsidir! Çok..."

"O benim annem," diye homurdandı Mallory.

"Ah, *o* Frigg mi?" dedi Jack. "Frigg harika biridir yahu!"

"Ondan nefret ediyorum," dedi Mallory.

"Tanrılar adına, ben de!" dedi Jack.

"Jack," dedim. "Neden Samira'nın yanına gitmiyorsun? Belki ona kapıları açmakla ilgili tavsiyelerde bulunursun. Ya da ona şarkı söylersin. Eminim bundan çok hoşlanır."

"Öyle mi? Tamamdır!" Jack, serenat yapmak için Sam'e doğru uçtu. Normalde Sam bu yüzden bana çok sağlam bir yumruk atardı. Ama bunu yapamazdı çünkü Ramazan olduğundan bana iyi davranmak zorundaydı. Vay be! Çok kötü bir insandım.

Mallory iyileştirdiğim ayağının üzerine basıp ağırlığını vererek nasıl olduğunu kontrol etti. Her şey yolunda görünüyordu. Kötü bir insan için iyi bir şifacıydım.

"Kendimi toparlarım," dedi, çok da güven vermeyen bir sesle. "Yalnızca zor bir gün oldu. Her şeyin üstüne bir de... Frigg."

Mallory'yle Yarıkaya'nın bitmek bilmeyen tartışmalarını düşündüm. İlişkilerini anlayamıyordum ama Hearthstone'un Blitzen'e veya gemimizin sarı olmaya ne kadar ihtiyacı varsa, onların da aynı ölçüde birbirlerine ihtiyaç duyduklarını biliyordum. Çok anlamlı değildi. Kolay da değildi. Ama işte, böyleydi.

"Sürekli kavga etmeniz," dedim. "Bu yüzden içi içini yiyor."

"Eh, çünkü budalanın teki." Bir an kararsız kaldı. "Yani... Gunderson'dan konuşuyoruz, değil mi?"

"Aynen, Mack."

"Kapa çeneni, Bostonlu!" Ve bunu dedikten sonra Sam'in yanına gitti.

Kapının önündeki Jack, sanırım aklımıza içeri girmemizi sağlayacak ilham verici fikirler getirebilir diye Bob Dylan'dan *Knockin' on Heaven's Door*, DJ Khaled'den *I Got the Keys*, The

Doors'tan *Break on Through (to the Other Side)** gibi konuyla ilgili şarkılar söylüyordu.

"Belki de bize gereken bu şarkılar değildir," dedi Sam.

"Hmmm," dedi Jack. "Stevie Wonder'dan bir şarkıya ne dersin?"

"Nasıl gidiyor?" diye sordum, aralarına girmek için. Büyülü bir kılıcın boğazını sıkmanın mümkün olup olmadığını bilmiyordum ama Sam'in bunu deneyebileceğini hissediyordum.

"Hiç iyi değil," dedi Sam. "Kilit yok. Menteşe yok. Anahtar deliği yok. Jack demiri delip geçmeyi red..."

"Hey!" dedi Jack. "Bu kapı bir başyapıt. Şu işçiliğe bakın! Ayrıca büyülü olduğuna da şüphem yok."

Sam gözlerini devirdi. "Matkabımız olsaydı bir delik açardık ve ben de yılana dönüşüp içeri girebilirdim. Ama matkabımız olmadığından..."

O anda kapının ardından bir kadının sesi geldi. "Kapı kanatlarının birleştiği noktayı kanırtarak açmayı denediniz mi?"

İrkilerek geriye sıçradık. Ses o kadar yakından gelmişti ki, kadının en başından beri kulağını kapıya dayayıp bizi dinlediğini düşündüm.

Jack titreşerek ışıldadı. "Konuşuyor! Oh, güzel kapı, gene konuş!"

"Ben kapı değilim," dedi kadın. "Adım Gunlod. Suttung'un kızıyım."

"Ah," dedi Jack. "Buna üzüldüm."

---

* "Cennetin Kapısını Çalmak," "Anahtarlar Bende" ve "Kırıp Geçelim (Öteki Tarafa)." (ç.n.)

Mallory kapıya yaklaştı. "Suttung'un kızı mısın? Tutsağın başında sen mi bekliyorsun?"

"Hayır," dedi Gunlod. "Tutsak *benim*. Şeyden beri burada kilitliyim... hmmm... aslına bakacak olursanız, ne kadar zaman geçtiğini bilemiyorum. Yüzyıllar? Yıllar? Hangisi daha uzun?"

Arkadaşlarıma dönüp işaret dilini kullanarak, *Tuzak olabilir mi?* diye sordum (Hearthstone yokken de işaret dili çok işimize yarayabiliyordu).

Mallory parmaklarıyla bir *V* yapıp, elinin sırtını alnına vurdu. *Aptal* ya da *Tabii öyle* demek istiyor olabilirdi.

Başka seçeneğimiz yok, dedi Sam. Ardından kapıya dönüp, "Gunlod," dedi. "İç tarafta kapı mandalı yok, değil mi? Ya da sürgü?"

"Eh, kapının üzerine babam uzanabileceğim bir mandal ya da sürgü koysaydı, bu çok sağlam bir hapishane olmazdı, değil mi? Babam genellikle kapıyı Baugi Amcamla birlikte çekerek açıyor. Çünkü kapıyı açmak için ikisinin süper dev güçlerini birleştirmeleri gerekiyor. Aranızda süper dev gücüne sahip iki kişi var mı?"

Sam ne kadar güçlü olduğumu kestirmek istermiş gibi bana baktı. "Korkarım yok."

Sam'e dilimi çıkarıp, "Gunlod, Kvasir'in Bal Likörü içeride, yanında mı?" diye sordum.

"Birazı. Likörün çoğu uzun zaman önce Odin tarafından çalındı." İç çekti. "Nasıl da baştan çıkarıcı biriydi! Zaten Odin'in kaçmasına izin verdiğim için babam beni buraya kapattı. Ama son fıçının dibinde biraz likör kaldı. Bu, babamın sahip olduğu en değerli şey. Sanırım siz de onu istiyorsunuz, değil mi?"

"Alabilsek harika olurdu," dedim.

Mallory dirseğini kaburgalarıma geçirdi. "Bize yardımcı olabilirsen, Gunlod, biz de seni oradan kurtarmaktan memnuniyet duyarız."

"Ne tatlı," dedi Gunlod. "Ama korkarım benim özgür kalmam imkânsız. Babamla amcam yaşam gücümü bu mağaraya bağladılar. Cezamın bir parçası da bu. Buradan çıkarsam ölürüm."

Sam yüzünü buruşturdu. "Bu biraz ağır bir cezaymış."

"Evet." Gunlod iç çekti. "Ama ben de Dokuz Dünya'daki en güçlü iksiri en büyük düşmanımıza verdim, yani... işte, böyle. Oğlum mağaradaki büyüyü bozmaya çalıştı ama o bile bunu başaramadı. Ve kendisi tanrı Bragi'dir!"

Mallory'nin gözleri kocaman açıldı. "Oğlun şiir tanrısı Bragi mi?"

"Evet," dedi Gunlod gururla. "Odin'in beni ziyaret etmesinin dokuz ay sonrasında oğlum burada doğru. Odin'in çok çekici biri olduğunu söylemiştim sanırım."

"Bragi," dedim. "Çok kibirli biri mi?"*

İşimizi bozma, aptal, dedi Mallory işaret diliyle. "Arkadaşımız şaka yapıyor, Gunlod. Elbette o da *brag*'ın karşılığının şiir okumak olduğunu biliyor. Zaten bu yüzden Bragi de çok tatlı bir ad."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Evet, ben yalnızca takılıyordum. Her neyse. Gunlod, az önce kapı kanatlarını kanırtarak açmaktan mı bahsetmiştin?"

---

* *Kibirlenmek, böbürlenmek* anlamlarına gelen *brag* ve *Bragi* kelimeriyle oyun yapılıyor. (ç.n.)

"Evet, bu yolla kapıyı birazcık açmak mümkün olabilir. İki bıçakla kapı kanatlarını en azından yüzlerinizi görebileceğim, biraz temiz hava alabileceğim, hatta güneşe bir kez daha bakabileceğim kadar aralayabilirsiniz. Bu bana yeter de artar bile. Halen güneş var, değil mi?"

"Şu an için, evet," dedim. "Ama çok yakında Ragnarok gelebilir. Bal likörünü kullanarak Ragnarok'u durdurmayı umut ediyoruz."

"Anlıyorum," dedi Gunlod. "Sanırım oğlum Bragi bunu onaylardı."

"O halde kapı kanatlarını kanırtarak açabilirsek," dedim. "Açılan aralıktan bize bal likörünü uzatabilir misin?"

"Hmmm, evet. Yanımda eski bir bahçe hortumu var. Likörü koyacak kabınız varsa, ben de fıçıdan sizin kabınıza hortumlayabilirim."

Mağarada, Gunlod'un yanında neden bahçe hortumu olduğunu anlayamadım. Belki içeride mantar yetiştiriyordu. Belki de şişme yüzme havuzunu doldurmak için kullanıyordu.

Sam kemerine asılı matarayı çıkardı. Elbette yanında su taşımayı akıl eden tek kişi oruç tutan arkadaşımız Samira'ydı.

"Bende kap var, Gunlod."

"Harika! Öncelikle size ince ve çok güçlü iki bıçak lazım. Sıradan bıçaklar kırılır."

"Hiç bana bakmayın!" dedi Jack. "Ben kalın bir kılıcım ve kırılamayacak kadar gencim!"

Mallory iç çekerek hançerlerini kınlarından çıkardı. "Gunlod, şansa bak ki yanımda ince ve sözde kırılması imkânsız iki hançer

var. Şimdi kapının arkasından çekilsen iyi olur." Mallory hançerlerinin sivri uçlarını kapı kanatlarının birleştiği aralığa soktu. Ve hançerler kabzalarına dek aralığa girdiler. Bıçaklardan birini sola, diğerini sağa çekerek yüklendi.

Kulakları sağır edecek bir gıcırtıyla, bıçakların girdiği yerde birkaç santimden daha geniş olmayan *V* şeklinde bir aralık açıldı. Mallory'nin kolları titriyordu. Aralığı açık tutmak için bütün einherji gücünü kullanıyor olmalıydı. Alnı terle kaplanmıştı.

"Acele edin," diye homurdandı.

Kapının ardında Gunlod'un yüzü belirdi. Donuk ama çok güzel buz mavisi gözleri, altın rengi saçları vardı. Derin bir iç çekti. "Ah, taze hava! Güneş ışığı! Çok, çok teşekkürler!"

"Rica ederiz," dedim. "Şimdi, şu hortum..."

"Evet, hortum hazır." Kapıdaki aralıktan dışarı eski, siyah, plastik bir hortum uzattı. Sam hortumun ucunu matarasının içine soktu ve likör metal kabın içine akmaya başladı.

Kvasir'in Bal Likörü'ne ulaşmak için bunca zorluk yaşadıktan sonra, zaferin sesinin çişimi getireceğini sanmazdım.

"Pekâlâ, bu kadar," dedi Gunlod. Hortum geri çekildi ve aralıkta yeniden yüzü belirdi. "Ragnarok'u durdururken bol şans!"

"Teşekkürler," dedim. "Seni kurtarmamızı istemediğine emin misin? Gemimizde büyülerle arası çok iyi olan bir arkadaşımız var."

"Ah, buna zaman yok," dedi Gunlod. "Baugi'yle Suttung her an burada olabilir."

Sam ciyakladı. "Ne?"

"Size sessiz alarmdan bahsetmedim mi? Biri kapıyı açmaya çalıştığı anda alarm tetiklenir. Babamla amcam tepenize binmeden

önce iki, bilemediniz üç dakikanız var. Acele etseniz iyi olur. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum!"

Mallory'nin bıçaklarını çekmesiyle kapı kanatları yeniden birleşti.

"İşte," dedi Mallory, alnındaki teri silerek. "Tatlı insanlara bu yüzden güvenmiyorum."

"Çocuklar." Kuzey yönündeki dağları işaret ettim. Norveç güneşinin altında parıldayan kanatları her geçen saniyeyle büyüyen iki devasa kartal geliyordu.



OTUZ BEŞ

BİR KARGA SÜRÜSÜNDEN YARDIM ALIYORUM

"Yandık!" Kıçlarımızı kesin bir yok oluştan nasıl kurtarabileceğimiz üzerine yapacağımız konuşmalara genellikle böyle başlardım.

"Fikri olan?"

"Bal likörünü mü içsek?" dedi Mallory.

Sam matarayı salladı. "Çıkan sesten anladığım kadarıyla içinde ancak tek içimlik bal likörü var. Etkisini yeterince hızlı göstermezse ya da Magnus Loki'nin karşısına çıkmadan etkisini yitirirse..."

Minik T.J.'lerden oluşan bir tabur asker süngülerini bağırsaklarıma sokup çıkarıyormuş gibi hissediyordum. Artık Kvasir'in Bal Likörü elimizde olduğundan, Loki'yle karşılaşmam çok daha gerçek ve yakın görünüyordu. Sonra ilgilenmek üzere bu saf korkuyu zihnimin arkalarına itmeye çalıştım. Daha öncelikli problemlerim vardı.

"Bu tiplere karşı şiirin işe yarayacağını sanmıyorum," dedim. "Jack, bir çarpışmada sence şansımız ne olur?"

"Hmmm," dedi Jack. "Baugi ve Suttung. Şöhretlerinden haberdarım. Güçlüler. Kötüler. Muhtemelen birini alt edebilirim ama aynı anda ikisiyle birden... yani onlar sizi böcek gibi ezip öldürmeden... bilemiyorum."

"Onlardan kaçabilir miyiz?" diye sordum. "Koşarak ya da uçarak? Yakalanmadan gemiye ulaşabilir miyiz?"

Ne yazık ki, sorumun cevabını biliyordum. Az sonra tepemize bineceklerdi. Hızla yaklaşıyorlardı.

Samira matarayı omzuna astı. "Bilemiyorum, belki onlardan daha hızlı uçabilirim. Yani, en azından gemiye kadar. Ama aynı anda iki kişiyi birden taşımam imkânsız. Birinizi taşımam bile çok yavaşlamama neden olur."

"O halde bölünerek kazanacağız," dedi Mallory. "Samira, sen bal likörünü alıp gemiye uç. Belki devlerden biri peşine takılır. Takılmazsa da, Magnus'la birlikte ikisine karşı elimizden geleni yaparız. En azından böylelikle bal likörünü tayfaya ulaştırmış olursun."

Solumda bir yerlerden gelen bir ses duydum: *Kızıl akıllı. Yardım edebiliriz.*

Yakındaki bir ağacın dallarına tünemiş bir karga sürüsü vardı. "Çocuklar, şuradaki kargalar yardımcı olabileceklerini iddia ediyorlar."

İddia etmek mi? dedi kargalardan biri. *Bize güvenmiyor musun? Arkadaşlarını bal likörüyle gemiye gönder. Biz sana yardım edeceğiz. Karşılığında senden tek isteğimiz parlak bir şey. Herhangi bir şey olur.*

Karganın dediklerini arkadaşlarıma tercüme ettim.

Mallory ufka doğru baktı. Kartallar artık çok yakındaydı.

"Ama Sam beni taşırsa çok yavaşlar."

"Ceviz!" dedi Sam. "Belki sen cevizin içine..."

"Ah, hayır."

"Zaman kaybediyoruz!" dedi Sam.

"Lanet olsun!" Mallory cebinden cevizi çıkarıp kabuğunu ikiye ayırdı. "Tamam da bunun içine nasıl..."

İpek bir şalın bir elektrikli süpürgenin hortumuna yakalandığını ve *hüp* diye makinenin içine çekildiğini düşünün. Mallory'ye olan şey az çok böyleydi. Kapanıp yere düşen cevizin içinden Galce küfürler geliyordu.

Sam cevizi yerden aldı. "Magnus, emin misin?"

"Beni merak etme. Jack yanımda."

"Jack yanında, senyör!" dedi Jack.

Ve Sam, beni iki deve karşı yalnızca bir kılıç ve bir karga sürüsüyle bırakarak havalandı.

Kargalara baktım. "Pekâlâ çocuklar, planımız ne?"

Plan mı? dedi en yakındaki karga. *Yalnızca sana yardım edeceğimizi söyledik. Haddizatında planımız falan yok.*

Kandırıkçı aptal kargalar! Ayrıca ne türden bir kuş *haddizatında* kelimesini kullanırdı?

Sürüdeki kargaları birer birer öldürecek zamanım olmadığından, elimdeki sınırlı seçenekleri düşündüm. "Pekâlâ. Size işaret verdiğimde en yakınınızdaki devin yüzüne doğru uçup dikkatini dağıtmaya çalışın."

Olur, dedi kargalardan biri. *Nasıl bir işaret vereceksin?*

Ben bir işaret düşünemeden, devasa kartallardan biri dalışa ge-

çerek tam önüme kondu. İyi haber, diğer kartalın uçmaya devam edip Sam'in peşinden gitmesiydi. Müthiş planımız işliyordu. Bölünmüştük. Şimdi sıra kazanmaktaydı.

Çaresizlik içinde, önümdeki kartalın nispeten küçük, alt etmesi kolay ve tercihen Nerf* tüfekleri dışında silahı olmayan bir deve dönüşeceğini umut ettim. Ama elbette yontulmuş obsidiyen taşıyla kaplıymış gibi görünen bir derisi olan, on metrelik korkunç bir deve dönüştü. Gunlod'un sarı saçlarına ve volkanik taştan bir deriyle birlikte tuhaf görünen açık mavi renk gözlere sahipti. Kafasını bir Frosted Flakes** kutusuna daldırmış gibi, bıyıklarında kar ve buz vardı. Zırhı, aralarında türü tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olan zebra, fil, einherji gibi hayvanların da olduğu farklı hayvanların postlarından dikilmişti. Çift taraflı, oniks taşından bir balta taşıyordu.

"YÜCE SUTTUNG'U SOYMAYA CÜRET EDEN KİM? NİFLHEİM'DAN UÇARAK GELMEK ZORUNDA KALDIM VE KOLLARIM KOPTU!"

Buna tiz bir çığlık dışında verebileceğim bir cevap yoktu.

Jack devin suratının önünde durdu. "Bilmiyorum, adamım. Tipin biri bal likörünü çalıp şu tarafa doğru kaçtı. Sanırım adının Hrungnir olduğunu söyledi." Kılıcım yana eğilerek kabaca York tarafını gösterdi.

Bence bu gayet iyi bir yalandı ama Suttung kaşlarını çatmıştı.

"İyi denemeydi," dedi. "Ama Hrungnir bana asla yanlış yapmaz. Hırsızlar *sizsiniz* ve sizin yüzünüzden önemli bir işi yarım

* Plastik oyuncak silah markası. (ç.n.)

** Bir kahvaltılık tahıl gevreği markası. (ç.n.)

bırakmak zorunda kaldım! Görkemli gemi *Nagifar*'ı denize çıkarmak üzereydik!"

"O halde *Nagifar* yakında," dedim.

"Çok uzakta değil. Jotunheim'a girdikten sonra kıyıdan Niflheim sınırına doğru gideceksiniz, sonra..." Susup kaşlarını çattı. "Beni oyuna getirmeye çalışmayın! Sizler hırsızsınız ve öleceksiniz!"

Baltasını havaya kaldırdı.

"Dur!" diye bağırdım.

"Neden?" diye sordu dev.

"Evet, neden?" dedi Jack.

Bir devden yana olduğu anlarda kılıcımdan nefret ediyordum. Jack dövüşmeye hazırdı ama karşılaştığımız son taş devi Hrungnir'e dair kötü hatıralarım vardı. Onu yenmek hiç kolay olmamıştı. Ayrıca öldükten sonra da infilak etmişti. Suttung'a karşı her türlü avantajı kullanmak istiyordum ve bu avantajlar arasında, henüz onlara vereceğim işaretin ne olacağını bile düşünmediğim karga sürüsü de vardı.

"Hırsız olduğumuzu söylüyorsun," dedim. "Ama sen bu bal likörünü nasıl ele geçirdin, hırsız?"

Suttung'un baltası kafasının üzerinde donup kaldı ve ne yazık ki obsidiyen koltuk altlarındaki sarı kılları görmek zorunda kaldık. "Ben hırsız değilim! Annemle babam, Fjalar ve Gjalar adında iki pis cüce tarafından öldürüldü!"

"Onlardan nefret ediyorum," dedim.

"Değil mi ya? İntikamımı almak için ben de onları öldürecektim ama bana Kvasir'in Bal Likörü'nü önerdiler. Bu benim wergild hakkımdı!"

"Oh." Wergild dendi mi akan sular dururdu ve Suttung tartışmaya noktayı koymuştu.

"Gene de," dedim. "Bu bal likörü öldürülen bir tanrı olan Kvasir'in kanından damıtıldı. Yani bal likörü tanrılara ait!"

"Ne yani, sen de bal likörünü benden çalarak durumu mu düzeltiyorsun? Bunu yaparken bir de kardeşimin kölelerini öldürmüşsün!"

Devlerin mantığından hoşlanmadığımı söylemiş miydim?

"Olabilir," dedim. Ve o anda, kanatlı müttefiklere vereceğim işareti buldum. "BESLE KARGAYI, OYSUN GÖZÜNÜ!"

Ama ne yazık ki kargalar müthiş işaretimi anlamakta geciktiler.

"GEBER!" diye haykırdı Suttung.

Jack aşağı inen koca baltayı engellemeye çalıştı ama balta yer çekimi etkisine, devinime ve bir devin gücüne sahipti. Jack'te ise bunların hiçbiri yoktu. Kendimi son anda yana attım ve balta az önce durduğum noktaya inerek yerde koca bir çukur açtı.

Aynı esnada karga dostlarım da kendi aralarında sakin bir sohbet sürdürüyorlardı.

Neden bizi besleyenlerin gözünü oyuyormuşuz? diye sordu biri.

Bu bir atasözü, akıllım, diye açıkladı bir diğeri. *Kadir kıymet bilmez insanlardan kötülük gelebilir gibi bir anlamı var.*

Tamam ama neden böyle bir şey söyledi ki? diye sordu bir başkası.

"ARGHHH!" Suttung baltasını saplandığı topraktan çekip çıkardı.

Jack elime döndü. "Onu birlikte haklayabiliriz, senyör!"

Bunun Jack'in son sözleri olmayacağını umuyordum.

Besle kargayı, oysun gözünü... hmmm... dedi bir karga. *Hey, bir*

dakika! Biz kargayız. Bahse girerim bize vereceği işaretti bu!

"Evet!" diye bağırdım. "İndirelim şunu!"

"Tamam!" diye bağırdı Jack, coşkuyla. "Haydi!"

Suttung baltasını bir kez daha başının üzerine kaldırdı. Jack beni çarpışmaya çekerken, nihayet tünedikleri dallardan havalanan kargalar da Suttung'un yüzüne saldırıp, gözlerini, burnunu, Frosted Flakes bıyıklarını gagalamaya başladılar.

Kargalar yüzünden önünü göremeyen dev kükreyerek sendeledi.

"Ha, ha!" diye bağırdı Jack. "Artık elimizdesin!"

Birdenbire beni öne çekerek hamle yapan elimdeki Jack'i devin sol ayağına sapladım.

Ve Suttung acıyla ulurken elinden kayan baltası kendi kafasına düşerek kafatasını parçaladı.

Çocuklar, işte bu yüzden kask takmadan asla savaş baltası kullanmamalısınız.

Dev gök gürlemesi gibi bir sesle ölü köle yığınının üzerine devrildi.

Kargalar etrafıma kondular.

Bu şövalyeliğe yakışacak türden bir saldırı değildi, dedi biri. *Ama sen bir Viking olduğundan, sanırım şövalyelikten muaf sayılabilirsin.*

Haklısın, Godfrey, dedi bir diğeri. *Şövalyelik esasen geç ortaçağ dönemine ait bir gelenekti.*

İkiniz de Normanları unutuyorsunuz, diye söze girdi bir başka karga.

Lütfen gene başlama, Bill, dedi Godfrey. *Kimse Norman istilası*

üzerine yazdığın doktora teziyle ilgilenmiyor.

Parlak şey? dedi kargalardan biri. *Artık parlak şeyimizi alabilir miyiz?*

Ve sürünün tamamı gözlerini üzerime dikti.

"Ah..." Yanımdaki tek parlak şey, şu anda devin cesedinin etrafında zafer dansını yapan Jack'ti. "Kim bir dev öldürdü? Ben bir dev öldürdüm! Kim dev katili? Ben dev katiliyim!" diye şarkı söylüyordu bizimkisi.

Onu kargalara bırakıp gitmek ne kadar çekici bir fikir gibi görünürse görünsün, karşıma dikilecek bir sonraki devin ayağına saplamak için Jack'e gene ihtiyacım olabilirdi.

Ölü köle yığınına baktım.

"İşte," dedim kargalara. "Bakın, aşırı ölçüde parlak dokuz tırpan var şurada! Bunlar olur mu?"

Hmmm, dedi Bill. *Onları nereye koyacağımızı bilemiyorum.*

Depo kiralayabiliriz, diye önerdi Godfrey.

İyi fikir! dedi Bill. *Peki, ölümlü ölü çocuk. Seninle iş yapmak güzeldi.*

"Ama dikkatli olun," dedim. "Bu tırpanlar çok keskin."

Sen bizi merak etme, dedi Godfrey. *Asıl kendin dikkatli olmalısın. Önünde çok tehlikeli bir yol var. Burasıyla Ölüm Gemisi arasında güvenli tek bir liman bulacaksın. Yani... Skadi'nin kalesine güvenli denilebilirse.*

Njord'un eski karısıyla ilgili anlattıklarını hatırlayarak ürperdim.

Fena bir yerdir, dedi Bill. *Soğuk, soğuk, soğuk. Ve hiç parlak şey yoktur orada. Şimdi bize müsaade edersen, parlak tırpanlarımızı almak için şu cesetleri gagalayarak kenara çekmemiz gerekiyor.*

İşimize bayılıyorum, dedi Godfrey.

Aynen! diye bir ağızdan bağırdı karga sürüsü.

Ceset yığınına doğru uçarak işe koyuldular. Bu kesinlikle izlemek istediğim bir şey değildi.

Karga sürüsü keskin tırpanlara takılıp kendilerini doğramadan ve bu yüzden beni suçlamadan önce, Jack'le birlikte *Koca Muz*'a dönmek için uzun yürüyüşümüze başladık.



OTUZ ALTI

MEMLEKETİNİN KAHRAMANI YARIKAYA'NIN BALADI

Çocuklar diğer devin icabına bakmıştı.

Gemimizin yanaştığı rıhtımın yakınında, sahilde yatan kafası kesik cesedi gördüğümde bu sonuca ulaşmıştım. Devin kafası etrafta değildi. Birkaç balıkçının burunlarını tutarak cesedin etrafından dolanmalarını izledim. Belki de devi ölü bir balina gibi görüyorlardı.

Sam sırıtarak bana bakıyordu. "Hoş geldin, Magnus! Endişelenmeye başlamıştık."

Ben de ona gülümsemeye çalıştım. "Yok be, iyiyim."

Kargalar ve Suttung'la yaşadıklarımı anlattım.

Gemiye dönüş yürüyüşümüz şaşırtıcı bir şekilde keyifli olmuştu. Jack'le Norveç'in kırsal kesiminin keyfini çıkarmıştık. Yolda karşılaştığım keçilerle kuşlar kişisel hijyenim konusunda bazı eleştirel yorumlarda bulunmuştu ama bu yüzden onları suçlayamazdım. Ülkenin yarısını yürüyerek, diğer yarısını da yuvar-

lanarak aşmış gibi görünüyordum.

"Evlat!" Blitzen sürme iskeleden koşarak inip yanıma geldi. Hearthstone da hemen arkasındaydı. "İyi olduğuna çok sevindim. Ah, lanet olsun!" Blitzen irkilerek geri çekildi. "Park sokağındaki çöp konteyneri gibi kokuyorsun!"

"Sağ ol. Ben de tam olarak bu kokuya ulaşmaya çalışıyordum."

Yüzü güneşten korunma ağının ardında olduğundan Blitz'in ne durumda olduğunu anlayamadım ama sesi neşeli geliyordu. Hearthstone ise çok daha iyi görünüyordu. Belli ki bir günlük deliksiz uyku Alfheim'daki deneyimlerimizin ağırlığını biraz olsun omuzlarından kaldırmıştı. Alex'in hediye ettiği pembe-yeşil şalı siyah deri ceketinin yakalarının etrafına dolamıştı.

Taş işe yaradı mı? diye sordu.

Vadide bıraktığımız ceset yığınını düşündüm. *Bal likörünü aldık. Bileme taşı olmadan bunu yapamazdık.*

Hearth tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. *Ama gerçekten çok kötü kokuyorsun.*

"Öyle." Devin cesedini gösterdim. "Burada neler oldu?"

"Bu," dedi Samira, parıldayan gözlerle. "Yarıkaya Gunderson'un eseri." Gemiye doğru bağırdı. "Yarıkaya!"

Berserker, T.J., Alex ve Mallory'yle hararetli bir konuşma sürdürüyordu. Beni fark ettiğinde rahatlamış gibi göründü.

"Ah, gelmiş işte!" dedi Yarıkaya. "Magnus, T.J.'ye şu kölelerin öldürülmesi gerektiğini açıklar mısın? Bu konuda Mack'in üzerine gidiyor."

Aynı anda üç şey birden dikkatimi çekti:

Mallory'ye taktığım *Mack* lakabı kabul görmüştü.

Yarıkaya Gunderson, Mallory Keen'i *savunuyordu.*

Ve özgürlüğünü kazanmış bir kölenin oğlu olan T.J.'in, dokuz köleyi katletmemizle ilgili ciddi bir sıkıntısı olabilirdi.

"Onlar *köleydi,*" dedi T.J. öfkeyle. "Orada ne olduğunu ve gerekçelerinizi anlıyorum ama gene de... onları öldürdünüz. Benden bunu kabullenmemi bekleyemezsiniz."

"Onlar devdi!" dedi Yarıkaya. "İnsan bile değillerdi!"

Blitz boğazını temizledi. "Sana hatırlatmam gerekir ki, Berserker, Hearth ve ben de insan değiliz."

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Bunu söylediğime inanamıyorum ama Mack doğru şeyi yaptı."

"Beni savunma," diye çıkıştı Mallory. "Bunu yapman durumu çok daha kötüye götürüyor." Thomas Jefferson Jr.'a döndü. "Bu şekilde olduğu için üzgünüm, T.J. Gerçekten çok üzgünüm. Her şey kana bulandı."

T.J. kararsız kalmıştı. Mallory Keen o kadar az özür dilerdi ki, bunu yaptığında gerçekten çok etkili oluyordu. Gönülsüzce başını salladı. Her şey yolunda değildi ama en azından Mallory'nin özrünü düşünüyormuş gibi görünüyordu. Mallory, bir kez daha öfkeli gözlerini Yarıkaya'ya çeviren T.J.'in omzuna elini attı. Samira'nın, T.J.'yle Yarıkaya Gunderson'un bir zamanlar düşman olduklarını söylediğini hatırladım. İkisinin aynı ekipte kalmaya devam etmesi için Mallory'nin ne kadar gerekli olduğunu artık anlayabiliyordum.

"Ben aşağı iniyorum." T.J. sahilde yatan devin cesedine baktı. "Hava güverte altında daha temiz." Ve öfkeyle gitti.

Alex yanaklarını şişirdi. "Dürüst olmak gerekirse, orada baş-

ka bir seçeneğinizin olduğunu sanmıyorum. Ama T.J.'ye bunları düşünmesi için biraz zaman vermeniz gerekiyor. Bütün sabahı Flam sokaklarını dolaşarak geçirip turistler ve hediyelik trollerden başka bir şey bulamadığımız için zaten canı sıkkın."

Blitzen homurdandı. "En azından bal likörü artık elimizde. Yani bütün bunlar boşuna yaşanmadı."

Cüce arkadaşımın haklı olduğunu umuyordum. Loki'yi dalaşmada yenip yenemeyeceğime gelirsek... bunu çok yakında görecektik. Ama bal likörü ne kadar büyülü olursa olsun, bu işte başarılı olup olamayacağımın bana bağlı olduğunu hissediyordum. Ve ne yazık ki, en az güvendiğim kişi *kendimdim.*

"Tamam ama peki ya bu dev?" diye sordum, konuyu değiştirmek istediğimden. "O Baugi'ydi, değil mi? Onu nasıl öldürdünüz?"

Herkes Yarıkaya'ya baktı.

"Ah, haydi ama!" diye karşı çıktı Yarıkaya. "Sizin de çok yardımınız dokundu."

Blitz'le ben uyuyorduk, dedi Hearthstone.

"T.J.'yle ben dövüşmeye çalıştık," dedi Alex. "Ama Baugi tepemize bir ev attı." Kıyıyı gösterdi. Bunu daha önce fark etmemiştim ama Flam'ın şirin mavi kulübelerinden biri -artık, çekilmiş bir dişin geride bıraktığı boşluğu andıran koca bir deliğin olduğu- anacaddedeki yerinden sökülüp sahile fırlatılmıştı. Kulübe şu anda sönmüş bir şişme ev gibi görünüyordu. Flam halkının bu acayip manzaraya bakıp ne gördüğünü bilemiyordum ama etrafta panik içinde kaçışan insanlar yoktu.

"Mallory'yle gemiye ulaştığımızda," dedi Sam. "Dev yalnızca

otuz saniye gerimizdeydi. Ancak diğerlerine olan biteni anlatacak kadar enerjim kalmıştı. Sonrasını Yarıkaya halletti."

Berserker ters bir bakış attı. "Çok şey yapmadım."

"Çok şey yapmadın mı?" Sam bana döndü. "Baugi kasabanın tam ortasına konup gerçekte olduğu deve dönüştü ve tehditler savurup zemini titreterek üzerimize yürümeye başladı."

"Flam'a pis bir çöplük dedi," diye homurdandı Yarıkaya. "Hiç kimse memleketim hakkında böyle konuşamaz."

"Yarıkaya da Baugi'nin üzerine yürüdü," diye devam etti Sam. "Baugi belki on metre boyunda..."

"En az on beş metreydi," diye düzeltti Alex.

"Ve üzerindeki zırhla çok daha korkutucu görünüyordu."

"Godzilla gibi." Alex bir an düşündükten sonra ekledi. "Ya da babam gibi. Onları birbirinden ayırmakta zorlanıyorum."

"Ama Yarıkaya," dedi Sam. "*Bu Flam için!* diye bağırarak saldırdı."

"Bence en etkileyici savaş haykırışı değildi," dedi Gunderson. "Ama şansıma, dev de göründüğü kadar güçlü değildi."

Alex güldü. "Epey güçlüydü be! Ama sen... çıldırdın!" Alex bana bir sır veriyormuş gibi ellerini ağzının iki yanına getirdi. "Bu herif tam Berserker moduna geçtiğinde korkutucu oluyormuş. Tek darbeyle devi yere çökmek zorunda bıraktı ve Baugi dizüstü düşünce işini bitirdi."

Gunderson öksürdü. "Ama Fierro, kafasına teli geçiren sensin. Baugi'nin kafası..." Fiyordu gösterdi. "Şuralarda bir yere uçtu."

"Ama ben kafasını kesmeden önce de Baugi neredeyse ölmüştü," dedi Alex. "Zaten iki seksen yere serilmek üzereydi. Kafasının o kadar uzağa fırlamasının nedeni de bu ya!"

"Öyle ya da böyle," dedi Yarıkaya. "Baugi öldü. Önemli olan bu."

Mallory yere tükürdü. "Ben de cevizin içinde olduğumdan her şeyi kaçırdım."

"Evet," diye mırıldandı Yarıkaya. "Evet, kaçırdın."

Bana mı öyle geliyordu yoksa Mallory bu zafer anını göremediği için Yarıkaya üzülmüş müydü?

"Bir kez bu cevizin içine girdiğinde," dedi Mallory. "Biri seni dışarı çıkarmadığı sürece içinden çıkamıyorsun. Sam de cevizin içinde olduğumu yirmi dakika sonra hatırladı!"

"Ah, haydi ama!" dedi Sam. "En fazla beş dakika!"

"Bana daha uzun geldi."

Yarıkaya başını salladı. "Sanırım bir cevizin içindeyken zaman daha ağır geçiyor."

"Kapa çeneni, öküz!" dedi Mallory.

Yarıkaya sırıttı. "Şimdi yola çıkıyor muyuz, çıkmıyor muyuz? Zaman geçiyor!"

Günbatımına doğru sıcaklık hızla düştü. Samira güvertede akşam namazını kılıyordu. Hearthstone'la Blitzen geminin burnundan sessiz bir hayranlıkla fiyortları izliyorlardı. Mallory, T.J.'in nasıl olduğuna bakmak, sonra da akşam yemeğini hazırlamak için aşağı inmişti.

Dümenin başındaki Yarıkaya Gunderson'un yanında, yelkenimizin rüzgârla dalgalanmasını ve mükemmel bir zamanlamayla suya girip çıkan büyülü küreklerimizi dinliyordum.

"Ben iyiyim," dedi Yarıkaya.

"Hmmm?" Dönüp ona baktım. Savaş için boyanmış gibi (ba-

zen bunu yapardı), yüzü akşamın ilk gölgelerinde mavimsi bir ton kazanmıştı.

"Bana iyi olup olmadığımı soracaktın. Bu yüzden yanımdasın, değil mi? Ben iyiyim."

"Ah... güzel."

"Bunca zaman sonra Flam'ın sokaklarında yürümenin, minicik bir kulübenin içinde yalnızca annemle birlikte büyüdüğüm günleri düşünmenin tuhaf olduğunu kabul ediyorum. Ayrıca hatırladığımdan çok daha güzel bir kasabaymış. Burada kalsaydım, evlenip düzenli bir hayat kursaydım nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim."

"Evet."

"Baugi Flam'a hakaret ettiğinde kendimi kaybettim. Aslına bakacak olursan, burasıyla ilgili... bilirsin işte... *duygularımın* olacağını sanmazdım."

"Anlıyorum."

"Kasabamı korudum diye bana balatlar yazılmasını beklemiyorum." O balatları duyabiliyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. "Oradan ayrıldığımıza da memnunum. Annemi Flam'da bırakmama ve bir daha onu hiç görmemiş olmama rağmen, hayattayken verdiğim kararlar yüzünden pişmanlık duymuyorum."

"Tamam."

"Mallory'nin annesiyle tanışması... Bu yüzden de özel bir şey hissetmedim. Ama Mack'in gerçeği öğrendiğine memnunum. Bize haber vermeden o trene atladığını, kendini öldürtebileceğini ve ona ne olduğunu asla öğrenemeyeceğimi düşünmek beni kızdırsa da... elbette senle Sam de tehlikedeydiniz ama..."

"Elbette."

Dümene vurdu. "Ama o şirret karıya lanet olsun! Bunları yaparken ne düşünüyordu?" Kısa bir an sustu. "*Frigg*'in kızı, ha?" Bana biraz histerik gelen bir kahkaha attı. "Mallory'nin bu kadar..." Her anlama gelebilecek bir şekilde elini salladı. *Mallory'nin bu kadar sinir bozucu olmasına şaşırmamak gerekiyormuş? Fantasik biri olmasına? Öfkeli olmasına?*

"Hmmm," dedim.

Omzuma vurdu. "Sağ ol be, Magnus. Bu konuşmayı yaptığımıza memnunum. Bir şifacı için hiç fena değilsin."

"Teşekkürler."

"Dümeni alsana. Gemiyi düz tut ve Kraken'e dikkat et."

"*Kraken* mi?"

Yarıkaya dalgın bir halde başını sallayıp boş gözlerle bana baktıktan sonra aşağı indi. Belki akşam yemeğinin hazır olup olmadığına, belki de Mallory veya T.J.'ye bakacaktı. Elbette gitmesinin nedeni korkunç kokum da olabilirdi.

Hava iyice karardığı sıralarda açık denize çıktık. Gemiyi hiçbir yere çarpmamış, Kraken'i de uyandırmamıştım. Bu kişisel bir başarıydı. Kraken'i uyandıran çocuk olmak istemezdim.

Samira yanıma gelip dümenin başına geçmeyi önerdi. Yüzünde iftar sonrasının bilindik zevk ifadesiyle hurmalarını yiyordu. "Nasılsın?"

Omuz silktim. "Geçirdiğimiz günün ardından mı? Sanırım iyiyim."

Kvasir'in Bal Likörü'nün olduğu matarasını havaya kaldırıp salladı. "Bunu sen taşımak ister misin? Belki de test etmek için

koklamak ya da bir yudum almak falan istersin?"

Bunun düşüncesi bile midemi bulandırdı. "Lütfen şu an için sende kalsın. Onu içmek zorunda kalacağım ana dek beklemeyi tercih ederim."

"Mantıklı. Çünkü etkisi kalıcı olmayabilir."

"Konu yalnızca bu değil, Sam. Bal likörünü içtiğimde bunun yeterli olmamasından korkuyorum. Bu büyülü içkiye rağmen dalaşmada Loki'yi alt edemeyeceğimden korkuyorum."

Sam bana sarılmak istiyormuş gibi görünüyordu ama bir oğlana sarılmak Müslüman bir kıza yakışacak türden bir davranış olmayabilirdi. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum, Magnus. Seninle ilgili değil, kendimle ilgili. Bir kez daha babamın karşısına çıkacak gücüm olacak mı? Aramızdan herhangi biri bunu yapabilecek mi?"

"Bunları moralimi yükseltmek için mi söylüyorsun?"

Güldü. "Yapabileceğimiz tek şey denemek, Magnus. Zorlukların bizi güçlendirdiğine inanıyorum. Bu yolculukta başımızdan geçen her şeyin önemi var. Bütün bu engeller zafer şansımızı yükseltiyor."

Geminin burnuna baktım. Blitzen'le Hearthstone ejderha şeklindeki gemi başı süsünün altında, uyku tulumlarının içinde yan yana uyuyakalmışlardı. Alfheim'da yaşadıklarımızın ardından uyumak için tuhaf bir yerdi ama ikisi de huzurlu görünüyordu.

"Umarım haklısındır, Sam. Çünkü şu ana dek başımızdan geçenlerin bir kısmı çok zordu."

İftara dek bastırdığı açlığın, susuzluğun ve küfredememenin gerginliğinden en sonunda kurtulmuş gibi iç çekti. "Biliyorum. Sanırım yapabileceğimiz en zor şey insanları oldukları gibi gör-

"Günaydın!" Blitzen beni sarsarak uyandırdı.

Soğuk, çelik grisi bir sabahtı. Uyku tulumumun üzerinde oluşmuş ince buz tabakasını kırarak doğruldum. Sancak tarafında, Norveç'in fiyortlarından bile daha yüksek, zirveleri karla kaplı dağlar görünüyordu. Gemimizin etrafını saran deniz dev buz kütleleriyle kaplıydı. Güvertemizin buzla kaplanmış olması, cart sarı savaş gemimizin aşırı sulandırılmış bir limonatanın rengini kazanmasına neden olmuştu.

Güvertede yalnızca Blitzen vardı. Üstünde kat kat kıyafet olsa da, gündüz olmasına rağmen güneşten korunma teçhizatını kullanmadığını fark ettim. Bu ancak tek bir anlama gelebilirdi.

"Artık Midgard'da değiliz," diye tahminde bulundum.

Blitzen'in yüzünde bitkin bir gülümseme belirdi. Gözlerinde neşeden eser yoktu. "Saatlerdir Jotunheim'dayız, evlat. Diğerleri ısınmak için aşağıdan çıkmadılar. Yaz tanrısının oğlu olduğundan muhtemelen soğuğa daha dayanıklısındır ama sen bile yakında sıkıntı çekmeye başlayacaksın. Sıcaklığın bu kadar hızlı düşmesi, Niflheim'ın sınırına çok yaklaştığımızı gösteriyor."

Ürperdim. Buzlar âlemi Niflheim şu ana dek hiç bulunmadığım dünyalardan biriydi ve orayı keşfetmeye can atmıyordum.

"Oraya ulaştığımızı nasıl anlayacağız?" diye sordum.

O anda gemimiz eklemlerimi zangırdatan bir gürültüyle birdenbire durdu. Sendeledim. Sanki *Koca Muz* karaya oturmuştu. Dört bir yanımızda deniz yüzeyi buzla kaplıydı.

"Bence ulaştık." Blitzen iç çekti. "Hearthstone'un büyülü bir ateş yakabileceğini umalım. Yoksa en fazla bir saat içinde hepimiz donarak öleceğiz."



OTUZ YEDİ

ALEX YÜZÜMÜ ISIRIYOR

Bugüne dek acı dolu sayısız ölüm yaşadım. Parçalandım, kafam kesildi, yandım, boğuldum, ezildim, Valhalla Oteli'nin 103. katının terasından aşağı atıldım.

Bütün bu ölümleri hipotermiye tercih ederim.

Yalnızca birkaç dakika içinde, her nefes alışımda ciğerlerime cam tozu çekiyormuş gibi hissetmeye başladım. Buz problemiyle başa çıkmak için herkes bir şeyler yapmaya çalışsa da pek bir başarı elde edemedik. Ben önümüzdeki buz katmanını kırması için Jack'i yollarken, Yarıkaya'yla T.J. uzun saplı baltalarla iskele ve sancak tarafındaki buzları kırmaya girişti. Sam havalanıp geminin burnuna takılı bir iple bizi çekmeye, Alex bir deniz aygırına dönüşüp gemiyi itmeye çalıştı (uzun, sivri dişleri, bıyıkları ve yüzgeçleriyle Fierro'nun ne kadar şirin göründüğü üzerine espri bile yapamayacak kadar üşüyordum).

Hearthstone kesesinden bir run taşı çıkardı:



Bu taşın *kenaz* olduğunu söyledi. Meşale. Yaşam ateşi. Bir ışık çakmasıyla kaybolan çoğu runun aksine, *kenaz* ön güvertenin üzerinde asılı kalıp yanmaya devam etti. Bir-iki metre yüksekte süzülen bu ateş topu güvertenin ve halat takımının üzerini kaplamış buzları eritti. Donarak ölmemizi engelleyecek kadar ısınmamızı da sağladı ama Blitzen, run büyüsünü uzun süre kullanmanın Hearth'ün enerjisini tüketeceğini söyledi. Birkaç ay önce çok fazla enerji kullanması gereken elf dostumuz bu yüzden ölümün eşiğinden dönmüştü. Artık daha güçlü olduğunu bilsem de, ben de endişeleniyordum.

Malzemelerin arasında bulduğum bir dürbünle, sığınabileceğimiz bir sığınak ya da liman bulabilmek için dağlara baktım. Ama kayalardan başka bir şey göremedim.

Blitz söyleyene dek dürbünü tutan parmaklarımın maviye dönmeye başladığını fark etmemiştim. Ellerimin ısınması için biraz Frey sıcaklığı çağırdım ama bunu yapmam başımın dönmesine neden oldu. Burada yazın gücünü kullanmak, ilkokulun ilk gününde olan biten her şeyi detaylı bir şekilde hatırlamaya çalışmaktan farksızdı. Bir yerlerde yaz mevsimi olduğunu bilsem de, o kadar uzakta, o kadar muğlaktı ki, yazın hatırasını zihnimde bir araya getirmek beni çok zorluyordu.

"B-blitzen... sen soğuktan... et-etkilenmemiş gibi görünüyorsun," dedim.

Buz parçalarının karıştığı sakalını kaşıdı. "Cüccelerin soğukla arası iyidir. Senle ben bu tayfa içinde donarak ölen son kişiler oluruz. Ama bu içimi rahatlatan bir şey değil."

Mallory ve Blitzen'le birlikte, Yarıkaya'yla T.J.'in kırdığı buz-

ları küreklerle itmeye çalıştık. Nöbetleşe çalışıyor ve belli aralıklarla ısınmak için güverte altına iniyorduk ama orası da daha sıcak sayılmazdı. Gemiyi terk edip buzların üzerinden yürüyerek yolumuza devam edebilirdik ama Deniz Aygırı Alex buz katmanının çok inceldiği yerler olduğunu söyledi. Ayrıca gemiden ayrıldığımız anda sığınacak hiçbir yerimiz kalmazdı. En azından gemimizde erzak vardı ve buz gibi rüzgârdan biraz olsun korunabiliyorduk.

Kollarım uyuşmaya başlamıştı. Vücudumun titremesine alışmıştım. Arada bir kar yağışı artıyor muydu, yoksa görüşüm mü bulanıklaşıyordu, kestiremiyordum. Bizi hayatta tutan tek şey ateş runuydu ama onun da yaydığı ışık ve sıcaklık yavaşça azalıyordu. Havada asılı *kenaz*'ın altında bağdaş kurmuş oturan Hearthstone büyüye odaklandığından gözlerini kapamıştı. Alnından süzülen ter damlaları güverteye düştükleri anda donuyordu.

Bir süre sonra Jack bile somurtmaya başladı. Artık bize şarkılar söylemekle ya da aramızdaki buzları kırmakla ilgili berbat espriler yapmakla ilgilenmiyordu.

"Niflheim'ın en iyi tarafı bu," diye homurdandı Jack. "Soğuk diyarları da görmek lazım!"

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordum. Buzları kırıp gemiyi hareket ettirmeye çalıştığımız ama yavaş yavaş kendi ölümümüze ilerlemek dışında hiçbir şey başaramadığımız bu zamanın öncesinde bir hayat yaşayıp yaşamadığımızdan bile emin değildim.

Geminin burnundaki Mallory'nin sesini duydum. "Hey! Bakın!"

Kar fırtınasının şiddetini biraz yitirdiğini fark ettim. Birkaç yüz metre ileride, dağların arasından dışarı fırlamış paslı bir baltanın başı gibi görünen bir yarımada vardı. Kıyısı siyah çakıl taşlarıyla kaplı bir sahille çevriliydi. Ve yarımadanın üzerinde yükselen falezin zirvesine yakın bir noktada... gördüğüm şey titreşen meşale alevleri miydi?

Gemiyi o yöne çevirsek de çok fazla ilerleyemedik. Buz tabakası iyice kalınlaşarak gemimizin tam anlamıyla karaya oturmasına neden oldu. Hearth'ün başının üzerindeki *kenaz* rununun ışığı artık çok zayıflamıştı. Sessizce güvertede toplandık. Gemideki bütün battaniyeleri ve kalın kıyafetleri üzerimize geçirmiştik.

"Yü-yürüyelim," dedi Blitzen. O bile soğuk yüzünden kekelemeye başlamıştı. "Isınmak için ikişerli gruplara ayrılıp birbirimize sarılırız ve buzu aşarak kıyıya çıkarız. Belki orada bir sığınak buluruz."

Bu plan burada ölmektense orada ölmekten daha fazlası gibi görünmediği halde, hemen işe koyulduk. Hayatlarımızın bağlı olduğu her şeyi -yiyecekleri, suyumuzu, Kvasir'in Bal Likörü'nün olduğu matarayı ve silahlarımızı- alıp buz katmanına indik. Herkes aşağı indiğinde gemiyi mendile dönüştürdüm. *Koca Muz*'u arkamızdan çekmemizin imkânı yoktu.

Jack önden giderek sivri ucuyla buz katmanının inceldiği yerleri saptayıp bize göstermek için gönüllü oldu. Bunun yürüyüşümüzü daha mı çok, yoksa daha mı az tehlikeli kılacağından emin değildim ama Jack, bu zorlu şartlarda üzerime alacağım yorgunluğunun beni bayıltacağını söyleyerek run taşına dönüşmeyi reddetti (böyle de düşünceli bir kılıçtı).

Tayfa hiç konuşmadan ikili gruplara ayrılırken birinin kolunu belime doladığını hissettim. Alex bana sokularak başlarımızla omuzlarımızın üzerine bir battaniye sardı. Şaşkın bir halde ona bakakaldım. Başına pembe yün bir şal sardığından farklı renkteki gözleriyle birkaç tutam yeşil saç dışında bir şey göremiyordum.

"Ka-kapa çeneni," diye kekeledi. "Sen sı-sıcak ve ya-yazlıksın."

Önümüzde süzülen Jack'in birkaç metre arkasında, Blitzen, başının üzerinde asılı duran *kenaz* runu yüzünden sendeleyen Hearthstone'u ayakta tutmak için elinden geleni yaparak yürümeye çalışıyordu. Ama runun sıcaklığı artık bir mumun yayacağı sıcaklık kadardı.

Blitz'le Hearth'ün arkasından Sam'le Mallory, onların arkasından T.J.'yle Yarıkaya geliyordu. Alex'le ben en arkadaydık. Donmuş denizin üzerinde çok dikkatli adımlarla yürüyerek yarımadaya doğru ilerlemeye çalışıyorduk ama varış noktamız her adımımızla birlikte uzaklaşıyormuş gibi görünüyordu. Gemideyken gördüğümüz falez bir serap olabilir miydi? Belki de Niflheim-Jotunheim sınırında mesafeler değişkendi. Bir keresinde, Utgard-Loki'nin bovling salonunda, Alex'le birlikte yuvarladığımız bovling toplarının kulvarımızın sonuna değil, New Hampshire'daki Beyaz Dağlara gittiğini görmüştük. Yani her şey mümkündü.

Artık yüzümü hiç hissetmiyordum. Ayaklarım bir galonluk erimiş dondurma kutularından farksızdı. Bir sürü tanrı, dev ve canavarı aşıp buraya kadar ulaştıktan sonra hiçliğin ortasında donarak ölmemizin ne kadar üzücü olacağını düşünmeden edemiyordum.

Alex'le birbirimize tutunmuştuk. Nefesi hırıltılıydı. Öylesine

saskaydı ki (belinde taşıdığı ölümcül teli kadar inceydi), kendi iyiliği için deniz aygırı olarak kalmasını isterdim. Buna halim olsaydı. *Biraz yemek ye, zayıflıktan kırılacaksın!* diye çıkışırdım ona.

Ama bana sokulduğu, sıcaklığını hissettiğim için minnettardım. Başka şartlar altında ona bu kadar yakın durduğum için beni öldürürdü. Gerçi ben de fiziksel temastan çok hoşlanan biri değildim. Arada bir arkadaşlarıma sarılmayı öğrenmemi kişisel bir zafer olarak görüyordum ama genellikle birileriyle yakınlık kurmak konusunda hiç iyi değildim. Ama şu anda sıcaklık ihtiyacı ve belki de sokulduğum kişinin Alex olması, bundan rahatsızlık duymamama neden oluyordu. Kokusuna odaklandım. Aklıma Meksika'nın güneşli vadilerindeki portakal bahçelerini getiren turunçgilimsi bir kokuydu. Tamam, hayatımda böyle bir yerde hiç bulunmamıştım ama bunun hoş bir koku olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

"Guava suyu," diye mırıldandı Alex.

"Ne?"

"Te-terasta iç-içtiğim guava suyu. Güzeldi."

Hayatta kalmak için iyi hatıralara tutunduğunu düşündüm.

"Evet."

"York. Mr. Ch-chippy. Balığınla boğuşurken çok komiktin."

"Senden nefret ediyorum," dedim. "Ama konuşmaya devam et."

Kahkahası bir sigara tiryakisinin öksürüğü gibi çıktı. "Alfheim'dan döndüğünde... pembe gözlüğümü çekip aldığımda yüzündeki ifade..."

"Ama... ama beni gördüğüne sevinmiştin, değil mi?"

"Eh. Bir eğlence değerin var."

Buzun üzerinde güçbela yürümeye çalışırken kafalarımız birbirine o kadar yakındı ki, Alex'le kendimi ikiyüzlü kilden bir savaşçı gibi hayal ettim. Bu tuhaf bir şekilde içimi rahatlatan bir düşünce oldu.

Falezle aramızda elli metre kadar mesafe kaldığında, *kenaz* runu tamamen söndü. Hearthstone'un Blitzen'e dayandığını gördüm. Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim ama sıcaklık daha da düşmüştü. Ciğerlerim son sıcaklığı da kaybetmişti. Nefes almaya çalıştığımda adeta çığlık atıyorlardı.

"Devam edin!" diye bağırdı Blitz, boğuk bir sesle. "Bu kılıkla ölmeyeceğim!"

Blitzen'in sözünü dinleyip son gücümüzle çakıllı dar sahile doğru yürümeye devam ettik. Artık en azından sert bir zeminde ölebilirdik. Blitzen'le Hearthstone neredeyse kıyıya çıkmak üzereyken, Alex birdenbire durdu.

Benim de enerjim tükenmişti ama cesaret verici olmam gerektiğini düşündüm. "De-devam et-etmemiz gerek." Başımı kaldırdım. Battaniyenin altında burun burunaydık. Kehribar-kahverengi gözleri parıldıyordu. Şalı çenesinin altına düşmüştü. Nefesi yeşil limon gibi kokuyordu.

Ve ne olduğunu anlayamadan, beni öptü. Herhalde ağzımı yüzümü parçalasa bu kadar şaşırmazdım. Burnu burnumla mükemmel bir şekilde kenetlenirken, soğuk yüzünden çatlamış dudakları dudaklarımı buldu. Yüzlerimizle birlikte nefeslerimiz de birbirine karıştı.

Ve geri çekildi.

"Bunu yapmadan ölmeyecektim," dedi.

Belli ki buzlar diyarı içimi bütünüyle dondurmamıştı çünkü göğsüm kömür sobası gibi yanıyordu.

"Yani?" Kaşlarını çattı. "Aval aval bakmayı bırak da yürümeye başla."

Vücutlarımızı kıyıya doğru sürüklemeye devam etsek de, zihnim doğru düzgün çalışmıyordu. Alex beni, devam etmemi sağlayacak cesareti vermek için mi, yoksa dikkatimi yaklaşan ölümlerimizden başka bir şeye yöneltmem için mi öpmüştü? Beni gerçekten, içinden geldiği için öpmek *istemesi* imkânsız geliyordu. Ama nedeni ne olursa olsun, kıyıya ulaşmamı sağlayan bu öpücük oldu.

Çoktan kıyıya çıkmış olan arkadaşlarımız Alex'le öpüşmemizi fark etmemiş gibi görünüyorlardı. Nasıl fark edeceklerdi ki? Donarak ölmekle meşgullerdi.

"Ben-bende ba-barut var," dedi T.J. "Ateş ya-yakabilir miyiz?"

Ne yazık ki, üzerimizdeki kıyafetlerle battaniyeler dışında yakacak bir şeyimiz yoktu ve bunlara da ihtiyacımız vardı. Blitzen sefil bir halde başını kaldırıp sarp faleze baktı. "Kayayı şekillendirmeye çalışacağım. Belki sığınabileceğimiz bir mağara açabilirim."

Blitzen'in daha önce kayaya şekil verdiğini görmüştüm ama bu çok fazla enerji ve konsantrasyon gerektiriyordu. Hem o zaman bile ancak tutabileceğimiz basit çıkıntılar yapabilmişti. Mağara açabilecek güce sahip olduğunu ve bir şekilde başarsa bile bunun bizi kurtarabileceğini sanmıyordum. Ama inatçı iyimserliğini takdir ediyordum.

Blitzen parmaklarıyla kayalık yüzeye dokunduğu anda falezden bir gümbürtü geldi. Birdenbire yüzeyde beliren parlak bir

ışık bir kapının şeklini kazandı ve kapı derinden gelen bir gıcırtıyla içeri doğru açıldı.

Kapı eşiğinde Niflheim coğrafyası kadar korkunç ve güzel bir dişi dev duruyordu. Yaklaşık üç metre boyundaydı. Beyaz-gri renkte postlara sarınmıştı. Kahverengi gözlerinde soğuk, öfkeli bir bakış vardı. Koyu renk saçlarını dokuz kamçılı kırbaçlar gibi örmüştü.

"Ön kapımda kaya şekillendirmeye *cüret* eden de kim?"

Blitz yutkundu. "Ah..."

"Şimdi sizi öldürmememe için iyi bir neden söyleyin," dedikten sonra bizi tepeden tırnağa inceledi. "Aslında yarı ölü olduğunuzdan, kapıyı suratınıza kapatmam yeterli olur. Dışarıda donarak ölürsünüz."

"Dur!" dedim çatlak sesle. "Sk-skadi... Sen Skadi'sin, değil mi?"

Asgard tanrıları, diye düşündüm. *Lütfen bu Pislik Gertrude adında bir başka dişi dev değil, Skadi olsun!*

"Adım Mag-magnus Chase. Njord büyükbabamdır. Seni bulmam için beni o gönderdi."

Skadi'nin yüzünde öfke, dargınlık, belki biraz merakın da olduğu karmaşık bir ifade belirdi.

"Pekâlâ, donmuş çocuk," dedi Skadi. "Bu kadarı kapıdan geçmenizi sağlar. İçeride çözülüp burada ne işinizin olduğunu açıkladıktan sonra, sizi okçuluk hedefi olarak kullanıp kullanmamaya karar vereceğim."



OTUZ SEKİZ

SKADİ HER ŞEYİ BİLİR. SKADİ HER ŞEYİ VURUR

Alex'ten ayrılmak istemiyordum. Belki de fiziksel olarak bunu yapmam imkânsız bir hal almıştı.

Skadi'nin dev hizmetçilerinden ikisinin kelimenin somut anlamıyla bizi birbirimizden koparması gerekti. Hizmetçilerden biri beni kucaklayıp kalenin döner merdiveninden yukarı çıkardı.

Elbette dışarıya kıyasla Skadi'nin mekânı sauna gibi gelmişti ama sanırım içeride de termostatın sıcaklığı donma noktasının çok üzerinde değildi. Hizmetçi beni, aklıma Boston'daki büyük, eski kiliseleri getiren, tavanları kubbeli, taş duvarlı koridorlardan geçirdi (bu kiliseleri evsiz bir çocuk olduğum zamanlarda, kış aylarında sığınıp ısınmak için kullanırdım). Biri top atışı talimi yapıyormuş gibi, arada bir kalenin içinde bir patlama sesi yankılanıyordu. Skadi'nin hizmetçilerine emirler yağdırdığını duyuyordum. Sanırım her birimiz çözülüp temizlenmek için ayrı odalara götürülüyorduk.

Girdiğimiz odada, hizmetçinin beni soktuğu küvetteki su öylesine sıcaktı ki, dördüncü sınıftan beri çıkaramadığım tizlikte bir sesle haykırdım. Ben suyun içine gömülürken, bana içecek bir şey uzattı. Bu, boğazımı yakan, el ve ayak parmaklarımı uyuşturan, bitki karışımını andıran bir içecekti. Bir süre sonra küvetten çıkarıldım. Üzerime beyaz yünden bir tünikle pantolon geçirildiğinde, Jack artık boynumda asılı olmasına rağmen kendimi neredeyse yeniden iyi hissettiğimi fark ettim. Parmaklarımın rengi yavaş yavaş pembeye dönmeye başlamıştı. Yüzümü hissedebiliyordum. Burnum donup düşmemişti ve dudaklarım da Alex'in bıraktığı yerdeydi.

"Yaşayacaksın," diye homurdandı dev, bu onun açısından kişisel bir hezimetmiş gibi bozuk bir sesle. Bana içi hayvan tüylü, rahat ayakkabılarla kalın bir pelerin verdikten sonra, arkadaşlarımın beklediği salona döndük.

Salonun büyük kısmı standart Viking düzenindeydi. Yontulmamış taştan zemin samanla, yüksek tavan mızrak ve kalkanlarla kaplıydı. Salonun ortasında yanan ateşin etrafına U şeklinde yerleştirilmiş üç masa vardı. Skadi'nin ateşinin alevleri beyaz-mavi tonlardaydı ve hiç sıcaklık vermiyordu.

Salonun bir cephesinde, dışarıdaki kar fırtınasının hâkim olduğu manzaraya bakan, katedrallerde görülecek türden devasa pencereler vardı. Pencerelerde cam göremiyordum ama bir şekilde, rüzgârla kar içeri giremiyordu.

Skadi, orta masanın başındaki, porsuk ağacından oyulmuş, hayvan postlarıyla kaplı bir tahta kurulmuştu. Etrafında koşturan hizmetçileri masalara taze ekmek ve kızarmış etle dolu tabaklar

koyuyordu. Buhar tüten kadehler de vardı... bu sıcak çikolata kokusu muydu? Birdenbire Skadi'yi daha çok sevdiğimi hissettim.

Arkadaşlarıma da benim gibi beyaz yün kıyafetler giydirildiğinden, çok temiz keşişlerin oluşturduğu gizli bir tarikat gibi görünüyorduk. Adımız da Çamaşır Suyu Kardeşliği olabilirdi. Yanına oturabilmek için gözlerimin aradığı ilk kişinin Alex olduğunu itiraf etmem gerekiyor. Ama Alex karşı masada, Mallory'yle Yarıkaya'nın arasına geçmişti. Banklarının en ucunda ise T.J. oturuyordu.

Alex'le göz göze geldiğimizde, aval aval bakan suratımı fark edip dudaklarını oynatarak, *Sen neye bakıyorsun öyle?* diye sordu.

Demek ki normale geri dönmüştük. Bir ölüm-kalım öpücüğü ve ardından yeniden normal iğneleyici tavır programı.

Ben de Blitzen, Hearthstone ve Samira'nın olduğu banka geçtim.

Sam dışında hepimizin ilk işi yemeklere gömülmek oldu. Sam banyo yapmamış (görünüşe göre bu da Ramazan'da yasaktı) ama üzerine bizimkisi gibi yün kıyafetler geçirmişti. Başörtüsünün rengi beyaz kılığına uyacak şekilde değişmişti. Bunu nasıl yaptığını bilemiyordum ama özlemle yemeklere bakmamayı başarıyordu. Samira el-Abbas'ın insanüstü bir dayanıklılığa sahip olduğuna artık hiç şüphem kalmamıştı.

Saç örgüleri omzularına düşen Skadi tahtına iyice yerleşti. Kürklü peleriniyle normalde olduğundan daha da büyük görünüyordu. Dizinin üzerindeki kılıftan bir ok çıkardı. Arkasındaki duvar kayak malzemeleri, yaylar ve ok kılıflarıyla dolu raflarla kaplıydı.

"Hoş geldiniz, yolcular," dedi ev sahibimiz. "*Thrymheim*'a hoş geldiniz. Ya da sizin dilinizde, Gök Gürültüsü Evi'ne."

Skadi'nin ev sahibi olarak bu açılışı yapması bekleniyormuş gibi, salon bir gümbürtüyle sarsıldı. Bu, kalenin derinlerinden geldiğini sandığım top atışı sesiyle aynıydı. Artık bunun ne olduğunu anlamıştım. Bu kar gürlemesiydi. Boston'da kar fırtınasının gök gürültülü sağanak yağışla iç içe geçtiği günlerde buna benzer sesler duyduğum olmuştu. Pamukla dolu bir yastığın içinde patlayan maytapların sesini bir milyonla çarparsanız, bu sese yakın bir ses elde edebilirdiniz.

"Gök Gürültüsü Evi," dedi Yarıkaya, ciddiyetle başını sallayarak. "Güzel bir ad... yani... bu ses..."

Bir başka gümbürtüyle masalardaki tabaklarla kadehler zangırdadı.

Mallory, Alex'e doğru eğildi. "Gunderson'a ulaşamıyorum. Benim yerime ona bir tane geçirir misin?"

Salonun devasa boyutlarına rağmen akustik mükemmeldi. Her fısıltıyı duyabiliyordum. Acaba ev sahibimiz salonu bunu düşünerek mi tasarlamıştı?

Skadi önündeki tabağa dokunmamıştı. En iyi olasılık: O da Ramazan olduğu için oruç tutuyordu. En kötü olasılık: Önümüzdeki her şeyi silip süpürmemizi bekliyordu; böylelikle bizi yerken daha çok keyif alacaktı.

Dizine koyduğu oka hafifçe vururken beni incelemeye başladı. "Demek Njord'un torunusun, ha? Frey'in oğlusun, sanırım?"

"Evet... ha-hanımefendi." Doğru hitabın *leydi, bayan* ya da *korkunç dev* olup olmadığını bilemiyordum ama Skadi beni öldürmediğine göre onu kızdırmadığıma karar verdim. Yani, henüz.

"Benzerliği görebiliyorum." Bu benzerlik benim için hayırlı bir durum değilmiş gibi burnunu buruşturdu. "Njord o kadar da kötü bir koca değildi. Nazikti. Ve çok güzel ayakları vardı."

"Etkileyici ayaklar," dedi Blitz, ağzına domuz pirzolası sokarken.

"Ama anlaşamadık," diye devam etti Skadi. "Şiddetli geçimsizlik. Evimi beğenmedi. Buna inanabiliyor musunuz?"

Çok güzel bir eviniz var, dedi Hearthstone.

Güzel kelimesinin işaret dilindeki karşılığı, elinizle yüzünüzün önünde bir daire çizdikten sonra *puf!* dermiş gibi parmaklarınızı açmaktı. Hearth'ün bu işareti kullandığını gördüğüm ilk seferlerde, *Bu şey yüzümün patlamasına neden oluyor,* demek istediğini sanmıştım.

"Teşekkür ederim, elf," dedi Skadi (çünkü bütün eğitimli devler işaret dilini bilirdi). "Kesin olan şu ki, Gök Gürültüsü Evi Njord'un deniz kenarındaki sarayından çok daha güzel bir yer. Gün boyunca seslerini kesmeyen o martılar... ah, o gürültüye dayanamıyordum!"

Salon bir başka gümbürtüyle sarsıldı.

"Evet," dedi Alex. "Burası gibi sessiz ve huzurlu bir yer değil."

"Aynen!" dedi Skadi. "Bu kaleyi babam inşa etti. Huzur içinde yatsın. *Thrymheimr* artık benim ve buradan ayrılmayı düşünmüyorum. Aesir'le işim bitti!" Tedirgin edici okunu elinden bırakmadan masada öne doğru eğildi. "Şimdi anlat bakalım, Magnus Chase, Njord neden seni buraya gönderdi? Lütfen bana yeniden birleşmemizle ilgili hayalleri olduğunu söyleme."

Neden ben? diye düşündüm.

Aslına bakılacak olursa, Skadi iyi birine benziyordu. Hepsinin

kötü olmadığını anlayacak kadar çok devle karşılaşmıştım. Ama Aesir'le işinin bittiğini söylüyorsa, Aesir'in can düşmanı olan Loki'nin peşine düşmemizle ilgileneceğini sanmıyordum. Deniz kenarında püfür püfür pedikürlerin tanrısı sevgili büyükbabamın halen onu arzuladığından ise kesinlikle bahsetmeyecektim.

Diğer taraftan, bu salondaki her fısıltıyı nasıl duyuyorsa, Skadi'nin her türlü yalanı ve anlatacağım hikâyedeki eksik parçaları da fark edeceğini hissediyordum. *Thrymheimr* sır saklanacak yer değildi.

"Njord kendisi hakkında nasıl hislere sahip olduğunu öğrenmek için gönderdi beni," dedim.

Skadi iç çekti. "Buna inanamıyorum. Seninle birlikte çiçek de göndermedi, değil mi? Çiçek göndermekten vazgeçmesini söylemiştim."

"Çiçek yok," dedim, Skadi'nin yayıyla vurup öldürdüğü Niflheim'ın bütün çiçekçi kuryelerinin acısını yüreğimde hissederek. "Ve burada olmamızın asıl nedeni de büyükbabam Njord'un duyguları değil. Buraya Loki'yi durdurmak için geldik."

Salondaki bütün hizmetçiler yaptıkları işi bırakıp, *Vay, bu çok ilginç olacak*, dermiş gibi, önce bana, ardından efendileri Skadi'ye baktılar. Arkadaşlarımsa, *Başardın bu işi!* (Blitzen) ya da *Lütfen bunu eline yüzüne bulaştırma!* (Alex) gibi ifadelerle gözlerini üzerime dikmişlerdi.

Skadi'nin koyu renk gözleri parıldadı. "Devam et."

"Loki, gemisi *Naglfar*'ı denize açılmak için hazırlıyor. Biz de onu durdurmak, yakalamak ve Aesir'e teslim etmek için buradayız. Böylelikle Ragnarok'u engelleyeceğiz."

Bir başka gümbürtüyle sallandık.

Dişi devin yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Birdenbire okunu göğsüme sapladığını hayal ettim. Ama başını geriye atıp kahkahayı koyverdi. "Yanınızda Kvasir'in Bal Likörü'nü taşımanızın nedeni bu mu? Loki'ye dalaşmada meydan mı okuyacaksınız?"

Yutkundum. "Evet. Yanımızda Kvasir'in Bal Likörü'nün olduğunu nasıl anladın?"

Dillendirmediğim diğer sorum da şuydu: *Ve bal likörünü bizden alacak mısın?*

Skadi öne eğildi. "Salonumda olan her şeyden ve buradan geçen herkesten haberdarım, Magnus Chase. Üzerinizdeki silahların, erzağın, güçlerinizin ve yara izlerinizin envanterini çoktan çıkardım." Gözlerini masaların etrafında gezdirerek sırayla her birimize baktı. Anlayışla değil de, hedef seçiyormuş gibi bakıyordu. "Ayrıca bana yalan söylediğinizde bunu anlarım. Dua et ki yalan söylemeye kalkışmadın. Söyle bakalım, neden görevinize devam etmenize izin vereyim? Sizi öldürmemem için beni ikna edin."

Yarıkaya Gunderson sakalını kaşıdı. "Eh, öncelikle, Leydi Skadi, bizi öldürmeye çalışmak başına iş açar. Yeteneklerimizi biliyorsan, mükemmel savaşçılar olduğumuzu da anlamışsındır. Seni zorla..."

Yarıkaya'nın masadaki elinin bir santim yanına bir ok saplandı. Bunun nasıl olduğunu bile görememiştim. Skadi'ye baktığımda, elinde bir yay tuttuğunu ve yaya takılı ikinci okun fırlatılmaya hazır olduğunu gördüm.

Ama Yarıkaya irkilmemişti. Diğer elindeki sıcak çikolata dolu

kadehi masaya bırakıp geğirdi. "Bu atış acemi şansıydı."

"Ha!" Skadi yayını indirdiğinde kalbim yeniden vücuduma kan pompalamaya başladı. "Demek cesursunuz. En azından gözü karasınız. Bana başka ne söyleyebilirsiniz?"

"Loki'nin dostu olmadığımızı," dedi Samira. "Sen de değilsin."

Skadi tek kaşını kaldırdı. "Bunu nereden çıkardın?"

"Loki'nin dostu olsaydın, çoktan ölmüş olurduk." Sam pencereleri gösterdi. "*Naglfar*'ın durduğu liman yakında, değil mi? Babamın yakında olduğunu hissedebiliyorum. Bence Loki'nin ordusunu toplayıp kapına dikilmesini istemezsin. Görevimize devam etmemize izin verirsen, babamı durdurabiliriz."

Alex başını salladı. "Evet, bunu yapabiliriz."

"Enteresan," dedi Skadi, rebessüm ederek. "Masamda Loki'nin *iki* çocuğu birden oturuyor ve ikiniz de Loki'den benim nefret ettiğimden çok daha fazla nefret ediyormuş gibi görünüyorsunuz. Gerçekten de Ragnarok tuhaf ittifaklara neden oluyor."

T.J. ellerini birbirine vurarak öylesine yüksek bir ses çıkardı ki (Hearth dışında) hepimiz irkildik. "Biliyordum!" Sırıtarak Skadi'yi işaret etti. "Bu leydinin zevk sahibi biri olduğunu biliyordum! Bu kadar lezzetli bir sıcak çikolata olabilir mi? Bu kadar güzel bir salon olabilir mi? Dahası, hizmetçilerinin boyunlarında köle kelepçeleri de yok!"

Skadi dudağını büktü. "Hayır, einherji. Kölelikten tiksinirim."

"Gördün mü?" T.J., *Sana demiştim!* dermiş gibi Yarıkaya'ya baktı. Skadi'nin kalesi de T.J.'yle hemfikirmiş gibi, bir başka gümbürtüyle tabaklarımızla kadehlerimiz zangırdadı. Berserker ise gözlerini devirmekle yetindi.

"Bu leydinin Loki'den nefret ettiğini biliyordum," dedi T.J. "Ayrıca köleliğe de karşı. Skadi doğal bir Birlik destekçisi!"

Dişi dev kaşlarını çattı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, heyecanlı misafirim. Ama haklısın, Loki'nin dostu değilim. Aslında bir zamanlar bu kadar kötü değildi. Beni güldürebilirdi. Çekici biriydi. Ama Aegir'in salonundaki dalaşmada... Loki benimle yattığını ima etti."

Skadi bu hatırayla ürpermişti. "Tüm tanrıların önünde onurumu ayaklar altına aldı. *Korkunç* şeyler söyledi. Tanrılar onu o mağaraya kapattığında, Loki'nin kafasının üzerindeki yılanı bulup getiren bendim." Yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Aesir ve Vanir onu sonsuza dek tutsak ettikleri için tatmin olmuşlardı ama bu benim için yeterli değildi. O dalaşmada söyledikleri nasıl benim canımı sonsuza dek yakacaksa, yılanın zehrinin de sonsuza dek kafasına damlamasını istedim."

Ne olursa olsun Skadi'nin onurunu ayaklar altına almamaya karar verdim.

"Pekâlâ, hanımefendi..." Blitz yünden tüniğini çekiştirdi. Aramızda, yeni kıyafetleri içinde rahat görünmeyen tek kişi oydu. Herhalde bunun nedeni bu kılığın üzerine şık bir kravat iliştirememesiydi. "Bence Loki'ye hak ettiğini vermişsin. O halde bize yardım edecek misin?"

Skadi yayını masanın üzerine koydu. "Durun bakalım. Şimdi sen, Magnus Chase, laf cambazı, hakaret ustası Loki'yi dalaşmada yenmeyi planlıyorsun, öyle mi?"

"Evet."

Skadi, fiillerle, sıfatlarla falan aramın ne kadar iyi olduğuna

dair böbürlenmemi bekliyormuş gibi görünüyordu. Ama bu tek kelimelik cevaptan daha fazlasına sahip değildim.

"Pekâlâ," dedi. "Öyleyse iyi ki elinde Kvasir'in Bal Likörü var."

Arkadaşlarım aynı anda hararetle başlarını salladı. *Sağ olun be, çocuklar!*

"Bal likörünü henüz içmemen de kafanın çalıştığını gösteriyor," diye devam etti Skadi. "Elinde çok az bal likörü var ve etkisinin ne kadar süreceğini bilmek imkânsız. Sabah, buradan ayrılmadan hemen önce içmelisin. Böylelikle, Loki'nin karşısına çıkmadan önce bal likörünün etkisini göstermesi için yeterince zaman olur."

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "O kadar yakında mı?"

Loki'nin yakında olmasının beni rahatlatması mı, yoksa dehşete mi düşürmesi gerektiğinden emin değildim.

Skadi başını salladı. "Dağımın ardında, *Naglfar*'ın demir attığı donmuş bir koy var. Dev ölçeğiyle konuşacak olursak, birkaç adım ileride."

"Bunun insan ölçeğindeki karşılığı ne?" diye sordu Mallory.

"Fark etmez," dedi Skadi. "Merak etmeyin. Hızlanmanız için size kayak vereceğim."

Kayak mı? diye sordu Hearth.

"Ben iyi kayamam," diye mırıldandı Blitz.

Skadi gülümsedi. "Korkma, Freya oğlu Blitzen. Kayaklarım sana yakışacak. Yarın öğleden önce gemiye ulaşmanız gerekiyor. Öğleden sonra koyu kapatan buzlar Loki'nin açık suya çıkmasına yetecek kadar erimiş olacak. Bu olursa, Ragnarok'u hiçbir şey

durduramaz."

Mallory'yle göz göze geldim. Annesi Frigg haklı çıkmıştı. *Naglfar*'a ulaştığımızda, yani bunu başarabilirsek, Flam'da konuştuğumuz anın üzerinden kırk sekiz saat geçmiş olacaktı.

"Gemiye çıkmayı başarırsanız," dedi Skadi. "Öncelikle devleri ve zombileri aşmanız gerekecek. Elbette sizi öldürmeye çalışacaklar. Ama askerlerini aşıp Loki'nin karşısına çıkabilirseniz ve sen, Magnus Chase, ona meydan okursan, bunu kabul etmek zorunda olacak. Ve her şey dalaşma için duracak."

"Her şey çok kolay olacak yani," dedi Alex.

Skadi saç örgülerini omuzlarının üzerinden savurarak Alex'e döndü. "Enteresan bir kolaylık anlayışın varmış, Alex Fierro. Pekâlâ... diyelim ki Magnus bir şekilde Loki'yi dalaşmada yendi ve onu yakalayabileceğiniz kadar zayıf düşmesine neden oldu... onu nasıl tutsak edeceksiniz?"

"Hmmm," dedi Mallory. "Elimizde bunun için bir ceviz kabuğu var."

Skadi başını salladı. "Bu iyi. Ceviz kabuğu iş görebilir."

"O halde... eğer dalaşmada Loki'yi yenersem," dedim. "Ve onu ceviz kabuğunun içine sokarsak falan... bundan sonra Loki'nin tayfasıyla tokalaşıp oradan ayrılabilecek miyiz? Girmemize izin verecekler mi?"

Skadi buna homurtuyla güldü. "Sanmam. Yarışma sona erdiği anda ateşkes de sona erer. Ve öyle ya da böyle, Naglfar tayfası sizi öldürür."

"Öyleyse," dedi Yarıkaya. "Neden sen de bizimle gelmiyorsun, Skadi? Aramızda bir okçu olması iyi olurdu."

Skadi kahkaha attı. "Bu tip beni çok eğlendiriyor."

"Ya, öyle. Ama bu özelliği etkisini çabuk yitiriyor," diye mırıldandı Mallory.

Dişi dev ayağa kalktı. "Bu gece kalemde kalabilirsiniz, minik ölümlüler. Gök Gürültüsü Evi'nde korkacağınız hiçbir şey olmadığından, huzur içinde uyuyabilirsiniz. Ama sabah..." Pencerelerin ötesindeki beyaz hiçliği gösterdi. "Buradan gidiyorsunuz. İstediğim son şey torununu şımartarak Njord'a umut vermek olur."



OTUZ DOKUZ

ŞAİRANE BİRİ GİBİ ŞAİRANE OLUYORUM

Skadi'nin vaadinin aksine, huzurlu bir uyku uyuyamadım.

Soğuk ve durmak bilmeyen gümbürtüler uyumayı zorlaştırıyordu. Sabah Skadi'nin ayaklarımıza kayaklarımızı takıp bizi pencereden dışarı atacağını bilmek de.

Ayrıca Alex Fierro'yu da düşünüyordum. Yani, biraz işte.

Alex kar fırtınası gibi bir doğal afetti. Kesinlikle öngöremeyeceğim sıcaklık farklılıkları ve fırtına eksenlerine göre canı istediğinde bir yerlerde patlayabilirdi. Beni çok güçlü ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde yumuşak ve alışılmadık bir şekilde temellerimden sarsmıştı. Yaptığı herhangi bir şeyin ardındaki nedenleri göremiyordum. Canı ne isterse onu yapıyordu. En azından ben böyle hissediyordum.

Uzunca bir süre tavana baktıktan sonra yataktan kalktım, el yıkama tasındaki suyla temizlendim ve üzerime -kar ve buzun tonlarında, beyaz ve gri- yeni yün kıyafetler geçirdim. Boynumdaki run taşının soğuyup ağırlaştığını hissediyordum; sanırım

Jack'i de uyku tutmamıştı. Birkaç parça eşyamı aldım ve beni görüp ürkecek bir hizmetçi ya da serseri bir ok tarafından öldürülmemeyi umarak koridorlarda yürümeye başladım.

Büyük salona girdiğimde Sam'in namaz kıldığını gördüm. Köprücük kemiğimde titreşen Jack, uykulu, sinirli bir tonda bana Niflheim saatine göre sabahın dördü olduğunu bildirdi.

Sam seccadesini pencerelere doğru sermişti. Sanırım dışarının uçsuz bucaksız beyazlığı Tanrı'ya dua ederken bakmak için iyi bir manzara sağlıyordu. Namazını bitirmesini bekledim. Artık namazın safhalarını öğrenmiştim. Kapanıştaki sessiz anın ardından -bu, kalenin düzenli gümbürtüsünün bile bozamadığı huzurlu bir an gibi görünüyordu- bana dönüp gülümsedi.

"Günaydın," dedi.

"Hey. Erkencisin."

Bir Müslüman'a söylemek için aptalca bir şeydi. Dininin kurallarına bağlı biri olarak, zaten Sam sabahın ilk ışığından önce namaz kılması gerektiği için geç yatan biri değildi. Onunla tanıştığımdan beri tan vaktine ve havanın kararacağı saatlere daha çok dikkat etmeye başlamıştım. Başka dünyalarda olduğumuzda bile bu böyleydi.

"Çok uyuyamadım," dedi. "Güneş doğmadan iyi bir yemek yiyeyim dedim." Hafifçe karnına vurdu.

"Jotunheim'da namaz saatini nasıl belirliyorsun? Ya da Mekke'nin ne yönde olduğunu?"

"Tahminde bulunuyorum. Buna müsaade var. Önemli olan niyettir."

Bu bakış açısının kısa süre sonra gerçekleşecek karşılaşmamda

da geçerli olup olmayacağını düşündüm. Belki de Loki, *Pekâlâ Magnus, dalaşmada gerçekten berbatsın ama elinden gelenin en iyisini yaptın ve önemli olan niyet olduğundan, kazanan sensin!* derdi.

"Hey." Sam'in sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. "Başaracaksın."

"Ne kadar sakinsin. Yani... O günün geldiğini düşünecek olursak."

Sam, kıyafetleriyle uyumlu olması için halen beyaz olan başörtüsünü düzeltti. "Dün Ramazan'ın yirmi yedinci gecesiydi. Yani, Kadir Gecesi."

Bir süre bunu açıklamasını bekledikten sonra, "Bu gecede süperşarj mı oluyorsun?" diye sordum.

Güldü. "Sayılır. Kadir Gecesi, Muhammed'in Cebrail'den ilk vahyini aldığı gecedir. Kimse tam olarak hangi gece olduğunu bilmez ama yılın en kutsal..."

"Ne yani, dininizin en kutsal gecesinin ne zaman olduğunu bilmiyor musunuz?"

Omuz silkti. "Çoğu insan Ramazan'ın yirmi yedinci gecesi olduğuna inanır ama evet, kesin olarak bilinmiyor. Ramazan ayının son on günündeki gecelerden biri. Bunu bilmemek insanı daha da dikkatli olmaya zorluyor. Her neyse, dün gece *bunu* hissettim. Geceyi dua edip düşünerek geçirdim ve... tasdik edildiğimi duymasam. Bütün bunlardan daha büyük bir şey varmış gibi... Loki'den, Ragnarok'tan, Ölüm Gemisi'nden... Babam üzerimde güç sahibi olabilir çünkü o benim babam. Ama o en yüce güç değil. *Allahu ekber.*"

Bu deyişi biliyordum bilmesine ama Sam'in ağzından daha önce hiç duymamıştım. Bunun bende içgüdüsel bir tedirginliğe

neden olduğunu itiraf etmem gerekiyor. Medya, insanları patlatmadan önce teröristlerin her zaman bunu söylediğini iddia etmeye bayıldığı için böyle hissediyor olmalıydım.

Elbette Sam'e bundan bahsetmeyecektim. Zaten o da bunun farkındaydı. Boston'un sokaklarında başörtüsüyle yürüyüp de birilerinin ona ülkesine dönmesini söyleyerek bağırmadığı gün çok azdı. Sam'in de kafası bozuksa, bağırarak karşılık verirdi. "Ben Dorchesterliyim!"

"Evet," dedim. "Bu, *Allah büyüktür*, demek, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu biraz yanlış bir tercüme. Tam karşılığı *Allah daha yücedir.*"

"Neyden daha yüce?"

"Her şeyden. *Allahu ekber* demenin asıl amacı, mücadele ettiğin şey her neyse -korkuların, sıkıntıların, susuzluğun, açlığın, öfken, hatta Loki gibi bir babayla yaşadığın sorunlar- kendine Allah'ın bunlardan daha yüce olduğunu hatırlatmaktır." Başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Söylediklerim bir ateiste herhalde aşırı ölçüde duygusal geliyordur."

Omuz silktim. Kendimi garip hissediyordum. Sam'in düzeyinde bir inanca sahip olmak isterdim. İnançlı değildim. Ama bunun Sam'e iyi geldiği belliydi ve onun kendine güvenmesini istiyordum. Özellikle de önümüzdeki gün boyunca. "Eh, öyle ya da böyle süperşarj olmuş gibi görünüyorsun. Önemli olan da bu. Zombi kıçı tekmelemeye hazır mısın?"

"Evet!" Sırıttı. "Ya sen? *Alex'le* yüzleşmeye hazır mısın?"

Tanrı'nın mideme yediğim bu yumruktan daha yüce olup olmadığını merak ettim.

"Ben... şey... ne demek istiyorsun?"

"Ah be Magnus. Duygusal açıdan öylesine miyopsun ki, bu yüzden şirin sayılırsın."

Buna verecek akıllıca bir karşılık düşünemeden -Şuna bak! deyip koşarak kaçmak gibi- Skadi'nin sesi salonda patladı. "İşte benim erkenci kuşlarım!"

Dişi devin üzerinde bir kutup ayısı ailesine yetecek kadar beyaz kürk vardı. Arkasından gelen hizmetçilerinin ellerinde ahşap kayaklar olduğunu gördüm. "Haydi, arkadaşlarınızı uyandırın da yola çıkın!"

Arkadaşlarımız sabahın köründe uyandırıldıkları için hiç memnun olmadılar. Yarıkaya'nın üzerine *iki kere* buzlu su dökmek zorunda kaldım. Blitz bana ördeklerle ilgili bir şeyler geveleyip başından gitmemi istedi. Hearth'ü sarsarak uyandırmaya çalıştığımda, battaniyesinin altından tek elini çıkarıp, *Burada değilim,* dedi. T.J. ise yatağından "HÜCUM!" diye bağırarak fırladı. Neyse ki silahlı değildi. Yoksa süngüsünü mideme sokup geçecekti.

En sonunda herkes, Skadi'nin hizmetçilerinin ekmek, peynir ve elma şırasından oluşan son yemeğimizi -pardon, *kahvaltımızı* diyecektim- hazırlamış olduğu salonda toplandı.

"Bu şıra ölümsüzlük elmalarından yapıldı," dedi Skadi. "Yüzyıllar önce, babam tanrıça İdun'u kaçırdığında, onun elmalarının bir kısmından şıra yaptık. Epey seyreltilmiş olduğundan sizi ölümsüz yapmayacak ama dayanıklılık verecektir. En azından Niflheim'ın vahşi topraklarını aşmanıza yetecek kadar."

Kadehi kafama diktim. Şırayı bitirdiğimde kendimi daha daya-

nıklı hissetmedim ama içimde bir tuhaflık olduğunu da inkâr edemezdim. Karnımda çatırdayıp patlayan bir şeyler hissediyordum.

Karnımızı doyurduktan sonra kayaklarımızı denedik. Hearthstone kayakları ayaklarına geçirdiği anda zarif bir şekilde badi badi yürümeye başlarken (elflerin badi badi yürüyebildiğini kim bilebilirdi?), Blitzen ayakkabılarına uyan bir kayak takımı bulmaya çalışıyordu. "Daha küçük kayaklarınız yok mu?" diye sordu. "Koyu kahverengi? Hatta maun rengi çok iyi olurdu."

Skadi, Blitz'in kafasına vurdu. Bu, cücelerin nefret ettiği bir şeydi.

Mallory'yle Yarıkaya kayaklarıyla rahat görünüyorlardı ama T.J.'in ayağa kalkmasına yardım etmek zorunda kaldılar.

"Jefferson, senin New England'da büyüdüğünü sanıyordum," dedi Yarıkaya. "Hiç kayak yapmadın mı?"

"Şehirde yaşıyordum," diye homurdandı T.J. "Ayrıca ben siyahım. Seni temin ederim ki, 1861'de Boston'da kayak yapan çok siyah yoktu."

Sam kayaklarının üzerinde biraz garip görünüyordu ama uçabildiğinden, onun için çok endişelenmedim.

Alex'e gelince... pencerelerden birinin önünde yere oturmuş, pembenin çok canlı bir tonundaki kayak botlarını giymekle meşguldü. Bu botları yanında mı getirmişti? Yoksa Skadi'nin malzeme dolabında en sevdiği renkte botları bulması için hizmetçilerden birinin cebine birkaç kron mu sıkıştırmıştı? Hiçbir fikrim yoktu. Ama ölümüne doğru beyaz-gri renklerde kaymayacağı belliydi. Leylak rengi kot pantolonuyla yeşil-pembe süveterinin üzerinde yeşil renkte kürklü bir pelerin vardı (Skadi bu pelerini

yapmak için birkaç Grinch'in derisini yüzmüş olmalıydı). Kafasına Amelia Earhart tarzı bir havacı kepi geçirip, pembe gözlüğünü takmıştı. Alex'ten başka kimsenin bir araya getiremeyeceği acayip kıyafetlerin tamamını gördüğümü düşünürken, bir kez daha yeni bir kılıkla beni şaşırtmayı başarmıştı.

Kayaklarını ayarlarken aramızdan hiç kimseye ilgi gösterdiği yoktu (hiç kimse derken *kendimden* bahsediyorum). Kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Belki de kafasını kesmeye çalışmadan önce annesi Loki'ye ne söyleyeceğini düşünüyordu.

En sonunda kayaklarımızla ve ikili gruplar halinde, olimpiyatlardaki kayakla dağlardan atlayan sporcular gibi pencerelerin önünde dizildik.

"Pekâlâ, Magnus Chase," dedi Skadi. "Geriye yalnızca bal likörünü içmek kaldı."

Solumda duran Sam matarayı uzattı.

"Oh." Kayak yapmadan önce bal likörü içmek güvenli miydi? Belki de Niflheim'da yasalar daha esnekti. "Yani... şimdi mi?"

"Evet," dedi Skadi. "Şimdi."

Mataranın kapağını açtım. Büyük an gelmişti işte. Dünyaları aşmış, defalarca ölümün eşiğinden dönmüştük. Aegir'le ziyafet çekmiş, kilden robotlarla çarpışmalara girmiş, bir ejderhayı doğramış ve eski bir bahçe hortumuyla, beni Loki'yle başa çıkabileceğim kadar şairane birine dönüştüreceğini umduğumuz bu ballıkanlı içeceği hortumlamıştık.

Öncelikle lezzet testi yapmanın bir anlamı yoktu. Üç koca yudumda bal likörünü içip bitirdim. Kan tadı almayı bekliyordum

ama Kvasir'in Bal Likörü'nün daha çok... bal likörü gibi bir tadı vardı. En azından ejderha kanı gibi insanın içini yakmadığını ya da Skadi'nin ölümsüzlük vermeyecek ölçüde sulandırılmış ölümsüzlük şırası gibi vücudumda karıncalanmalara neden olmadığını söyleyebilirdim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Blitzen, gözlerinde umut dolu bir bakışla. "Şairane oldun mu?"

Geğirdim. "İyiyim."

"Bu kadar mı?" diye üsteledi Alex. "Bize etkileyici bir şey söyle. Mesela fırtınayı tanımla."

Pencereye dönüp dışarıdaki şiddetli tipiye baktım. "Fırtına... beyaz görünüyor. Ve soğuk."

Yarıkaya iç çekti. "Öldük. Buraya kadarmış."

"Bol şans, kahramanlarım!" dedi Skadi.

Ve hizmetçileri bizi pencerelerden aşağı itti.



KIRK

TANRIÇA HEL'DEN ÖDEMELİ ARAMA GELİYOR

Hızla düşüyorduk... yani boşluğa bırakılan her şey gibi.

Rüzgâr yüzüme kırbaç gibi çarpıyordu. Kar yüzünden kör olmuştum. O kadar soğuktu ki her şeyden soğumuştum.

Evet, olan biteni nasıl anlattığımdan anlayacağınız gibi, bal likörü *kesinlikle* işe yaramamıştı.

Ve yer çekimi her zamanki gibi galip geldi. Yer çekiminden nefret ediyordum.

Kayaklarım kar örtüsüne çarptı ve tıslama gibi bir sesle kaymaya başladım. Çok uzun zamandır kaymıyordum. Dahası, sıfırın altında bir sıcaklıkta ve şiddetli tipi altında kırk beş derecelik bir yamaçtan aşağı da hiç kaymamıştım.

Göz yuvarlarım donmuştu. Soğuk yanaklarımı yakıyordu. Ama bir şekilde kendimi öldürmemeyi başarıyordum. Daha doğrusu, düşecek gibi olduğum her an kayaklarım kendilerini düzeltip beni ayakta tutuyorlardı.

Sağıma baktığımda, kayakları yerden iki metre yüksekte olan Sam'in uçtuğunu gördüm. Hile yapıyordu! Sam'e bakarken Hearth hızla solumdan geçti. Yanımdan geçerken işaret diliyle *Solundayım!* demesi pek işime yaramamıştı. Kendimi toparlayamadan, Blitzen çığlıklar atarak önüme düştü. Yere çarptığı anda bir dizi baş döndürücü slalom, sekiz figürü ve üçlü dönüş yaptı. Ya söylediğinden çok daha iyi bir kayakçıydı ya da büyülü kayaklarının pis bir mizah anlayışı vardı.

Dizlerimle ayak bileklerim burunlarının dikine giden kayakların zorlamasıyla ağrımaya başlamıştı. Rüzgâr, devlerin dokuduğu aşırı ölçüde ağır kıyafetlerimi yırtmaya çalışıyordu. Her an, büyülü kayaklarımın beni dengeleyemeyeceği şekilde sendeleyip düşebilirdim. Bir kayaya çarpıp boynumu kırar ve karın üzerine şey gibi... boş versenize! Bunu betimlemeye çalışmayacağım.

Birdenbire eğimli yüzey düzeldi, tipi şiddetini yitirdi, hızımız düştü ve hafif eğimli eğitim pistimizde kolay bir kayak idmanını tamamlamışız gibi sakin bir şekilde durduk (hey, doğru düzgün bir benzetme yaptım! Belki de en azından ortalama konuşma yetimi geri kazanıyordum).

Kayaklarımız kendi kendilerine ayaklarımızdan çıktı. Kayaklarından kurtulduğu anda ilk harekete geçen Alex oldu. Koşarak kar örtüsünün içindeki alçak bir çıkıntının arkasında siper aldı. Birkaç kilometrekarelik alanda en renkli hedef kendisi olduğundan bu mantıklı bir hamleydi. Biz de Alex'in peşinden gittik. Boşta kalan kayaklarımızsa geriye dönerek dağı tırmanmaya koyuldular.

"Demek ki bir kaçış stratejimiz olmayacak," dedi Alex, uzaklaşan kayaklarımızı izlerken. Ardından, bir gece öncesinden beri ilk

kez bana baktı. "Kısa süre içinde şairane birine dönüşsen iyi olur, Chase. Çünkü artık zamanın kalmadı."

Kaya çıkıntısının üzerinden başımı uzattığımda Alex'in ne demek istediğini anladım. Birkaç yüz metre ileride, süren karla karışık yağmurun içinde, ufka doğru alüminyum grisi bir su kütlesi uzanıyordu ve en yakınımızdaki buzla kaplı koyun sahilinde Ölüm Gemisi *Naglfar*'ın karanlık şeklini seçebiliyordum. O kadar büyüktü ki, bunun bir gemi olduğunu bilmesem, Skadi'nin dağdaki kalesi gibi arazinin doğal bir uzantısı olduğunu düşünürdüm. Ana yelken direğinin tepesine tırmanmak herhalde birkaç gün sürerdi. Devasa gövdesi Büyük Kanyon'u doldurmaya yetecek kadar su alabilirdi. Gemiye uzanan borda iskelesi öfkeli karıncalara benzeyen yaratıklarla doluydu. Ama biraz daha yaklaştığımızda bu karıncaların binlerce devle zombiye dönüşeceğini biliyordum.

Bundan önce *Naglfar*'ı yalnızca rüyalarımda görmüştüm. Şimdiyse durumumuzun ne denli vahim olduğunu anlıyordum: Sekiz kişilik çetemizin karşısında dünyaları yok etmek için kurulmuş bir ordu vardı ve umutlarımız benim Loki'yi bulup ona hakaret etmeme bağlıydı.

Durumun saçmalığı çaresizlik içinde çökmeme neden olmalıydı. Ama aksine, öfkelendiğimi hissettim.

Şairane birine dönüştüğümü falan hissetmiyordum ama boğazımda yanmaya başlayan bir şey vardı. Bu, Loki'ye onun hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyleme arzusuydu. Aklıma çok renkli metaforlar geliyordu.

"Hazırım," dedim, gerçekten hazır olduğumu umarak. "Şimdi... askerleri tarafından öldürülmeden Loki'yi nasıl bulacağız?"

"Dosdoğru önden hücum etsek?" diye önerdi T.J.

"Ha?"

"Şaka yapıyorum. Şaşırtma taktiklerine ihtiyacımız olduğu apaçık ortada. Kimseye görünmeden geminin burnuna ulaşmak için bir yol bulup oradan saldıracağız. Böylelikle karmaşa yaratıp mümkün olduğunca çok zombiyle devi üzerimize çekeriz. Böylece Magnus güverteye çıkıp Loki'ye meydan okuma şansını bulabilir."

"Bir dakika..."

"Birlik askerine katılıyorum," dedi Mallory.

"Ben de." Yarıkaya savaş baltasını kaldırdı. "Baltam dev kanına susadı!"

"Durun!" dedim. "Buna intihar denir!"

"Hayır," dedi Blitzen. "Evlat, bir süredir bunu konuşuyoruz ve bir planımız var. Gemiye çıkmak için yanımda cüce ipi getirdim. Mallory'nin borda kancaları var. Hearth'ün de run taşları. Şansımız yaver giderse, geminin burnuna çıkıp kaos yaratabiliriz."

Gemiden getirdiği erzak çantalarından birine vurdu. "Endişelenme, bu zombi savaşçılar için bazı sürprizlerim var. Sen geminin kıç tarafındaki sürme iskelelerin birinden güverteye çık, Loki'yi bul ve onu düelloya davet et. O zaman ateşkes olmak zorunda. Bu durumda bize de bir şey olmaz."

"Evet," dedi Yarıkaya. "Ateşkes olunca yanına gelip o *meinfretr*'a hakaretler düzmeni izleriz."

"İşimiz bitince ben de onu cevize sokarım," dedi Mallory. "Harekete geçmeden önce bize otuz dakika ver. Sam, Alex... bizim oğlana göz kulak olun."

"Olacağız," dedi Sam.

Alex bile herhangi bir konuda şikâyet etmemişti. Beni tam anlamıyla köşeye sıkıştırmışlardı. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, arkadaşlarım şansımı olabildiğince yükseltmek için kurdukları bu planı uygulayacaklardı.

"Çocuklar..."

Zaman boşa geçiyor, dedi Hearthstone. *Al. Bu senin için.*

Kesesinden *othala* taşını çıkarıp bana verdi. Bu, Andiron'un mezarı olan taş yığınının üzerinden aldığı run taşıydı. Avucumdaki taşa bakarken, çürüyen sürüngen eti ve yanmış *nisse* kokusu aldığımı hissettim.

"Teşekkürler," dedim. "Ama... ama neden bu run taşı?"

Othala yalnızca aile mirası anlamına gelmez, dedi Hearth. *Othala bir yolculukta alınan yardımı da sembolize eder. Biz gittikten sonra bunu yalnızca bir kere kullan. Seni koruyacaktır.*

"Nasıl?"

Omuz silkti. *Bana sorma. Ben yalnızca büyücüyüm.*

"Pekâlâ," dedi T.J. "Alex, Sam, Magnus... sizinle artık gemide görüşürüz."

Buna itiraz edemeden, hatta hiçbirine teşekkür bile edemeden, çetenin geri kalanı karın içinde yürümeye başladı ve üzerlerindeki beyaz kıyafetlerle kısa süre içinde gözden kayboldular.

Alex'le Sam'e döndüm. "Bunu ne kadar zamandır planlıyordunuz?"

Çatlamış, kanayan dudaklarına rağmen Alex sırıttı. "Eh, senin dünyadan haberinin olmadığı günden beri. Yani, epey uzun zamandır."

"Biz de yola çıksak iyi olacak," dedi Sam. "Run taşını deneyelim mi, Magnus?"

Othala'ya bakarken, aile mirası ve bir yolculukta alınan yardım arasında nasıl bir bağlantı olabileceğini düşündüm. Ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Bu run taşının geldiği yerden ya da anlamından hoşlanmıyordum ama başımızdan geçen her şeyin ardından onu kullanmam gerekmesi akla yatkındı. Bu taşı almak için çok fazla acı çekmiştik. Tıpkı Kvasir'in Bal Likörü'nü ele geçirirken olduğu gibi.

"Ne yapmalıyım, taşı havaya mı atacağım?" diye sordum.

"Sanırım Hearth şöyle derdi..." Alex işaret dilini kullanarak devam etti: *Evet, aptal.*

Hearth'ün böyle bir şey söylemeyeceğine emindim.

Taşı havaya fırlattım. *Othala* gözlerimizin önünde çözülerek kar tanelerine dönüşüp kayboldu. Birkaç gün sonra Hearth'ün kesesinde yeniden belireceğini umuyordum. Kullandığı runlar genellikle bu şekilde ona dönerdi. Hearthstone'a bu taştan bir tane daha bulmayı kesinlikle istemediğimi biliyordum.

"Hiçbir şey olmadı," dedim. Ve iki yanıma baktığımda Alex'le Sam'in kaybolduklarını fark ettim. "Tanrılar adına! Onları buharlaştırdım!" Paniğe kapılarak ayağa kalkmaya çalıştım ama görünmeyen eller beni tutup aşağı çekti.

"Buradayım," dedi Alex. "Sam?"

"Ben de buradayım," dedi Sam. "Run taşı bizi görünmez yaptı. Kendimi görebiliyorum ama sizi göremiyorum çocuklar."

Kendime baktım. Sam haklıydı. Kendimi görebiliyordum ama iki arkadaşıma dair tek işaret kar örtüsünün üzerinde bıraktıkları izlerdi.

Othala neden görünmezliği seçmişti? Bunun kişisel deneyimlerimle ilgisi olabilir miydi? Evsiz olduğum günlerde bazen kendimi görünmez gibi hissederdim. Belki de büyüyü şekillendiren Hearth'ün aile deneyimiydi. Herhalde Hearth çocukluğunun büyük kısmında babasına karşı görünmez olmayı dilemişti. Öyle ya da böyle, bu şansı boşa harcamaya hiç niyetim yoktu.

"Gidelim," dedim.

"Ele ele tutuşalım," dedi Alex.

Alex sol elimi tuttu. Ama bunu hiçbir duygu barındırmayan bir şekilde, sanki ben bir bastonmuşum gibi yaptı. Sam'in boşta kalan diğer elimi tutmadığını fark ettiğimde bunun nedeninin dini olmayabileceğini düşündüm. Bence Alex'le el ele tutuşmamızdan hoşlanıyordu. Hatta Sam'in güldüğünü bile *duyabiliyordum.*

"Tamam," dedi Sam. "Gidelim."

Kayalık çıkıntı boyunca karlara bata çıka sahile doğru yürümeye başladık. Gerimizde iz bırakmaktan endişeleniyordum ama kar yağışıyla rüzgârın izlerimizi kısa sürede ortadan kaldırdığını gördüm.

Soğuk ve şiddetli rüzgâr bir önceki gün kadar kötüydü ama Skadi'nin elma şırası etkisini gösteriyordu. En azından nefes alırken ciğerlerime cam çekiyormuş gibi hissetmiyordum ve burnum donup düşmüş mü diye birkaç saniyede bir yüzümü kontrol etmem de gerekmiyordu.

Sert rüzgârın uğultusu ve koya düşen buzul parçalarının gümbürtülerinin arasında, *Naglfar*'ın güvertesinden gelen zincirlerin şıngırtısını, kirişlerin gıcırtısını, bağırarak emirler veren devleri ve orduya son dakikada katılan zombi askerlerin borda iskelesini

ezen çizmelerinin seslerini de duyuyorduk. Geminin denize açılmasına çok az zaman kalmış olmalıydı.

Gemiyle aramızda yüz metre kadar mesafe kaldığında Alex elimi çekti. "Eğil, aptal!"

Açıkçası görünmezliğin sağlayacağından daha iyi bir şekilde nasıl saklanacağımızı bilemiyordum ama gene de kendimi hemen yere attım. Birdenbire kar fırtınasının içinden çıkan bir zombi mangası birkaç metre önümüzden geçerek *Naglfar*'a doğru yöneldi. Geldiklerini görmemiştim ve Alex haklıydı: Görünmezliğin bizi bu yaratıklardan koruyacağına güvenmek istemiyordum.

Eski püskü deri zırhları buzla kaplanmıştı. Vücutları, kemiklere tutunmaya çalışan kurumuş et parçalarından daha fazlası değildi. Göğüs kafesleriyle kafataslarının içinde titreşen hayaletimsi mavi ışık aklıma bugüne dek yapılmış en kötü doğum günü pastasının üzerinde geçit töreni gerçekleştiren doğum günü mumlarını getirmişti.

Zombiler uzaklaşırken, çizmelerinin tabanlarında pençeleri andıran çivilerin olduğunu fark ettiğimde, zamanında Yarıkaya'nın bana söylediği bir şeyi hatırladım. Helheim'a giden yol buzla kaplı olduğundan, yolda ayaklarının kaymaması için onursuz ölüler tabanlarına çivi çakılmış ayakkabılarla gömülüyordu. Ve şu anda bu çizmeler sahiplerini canlıların dünyasına geri götürüyordu.

Elimi tutan Alex'in elinin titrediğini hissettim. Belki de titreyen bendim. En sonunda Ölüm Gemisi'ne giden zombiler bizden iyice uzaklaştı.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım.

"Allah korudu," diye mırıldandı Sam.

Büyük Patron'un gerçekten var olduğunu umuyordum çünkü Sam'le arası iyi olmalıydı. Birinin bizi korumasına ihtiyacımız olacaktı.

"Arkadaşlarımız bunlarla çarpışacak," dedi Alex. "Acele etmeliyiz."

Gene haklıydı. Binlerce zombiyle dolu bir gemiye çıkmak istememi sağlayabilecek tek şey, bunu yapmadığımız takdirde arkadaşlarımızın onlarla yalnız dövüşmek zorunda kalacaklarını bilmekti. Böyle bir şeye asla izin veremezdim.

Zombi mangasının bıraktığı izlerin üzerine adımımı attığım anda, zihnim fısıltılarla doldu: *Magnus. Magnus.* Gözlerime iğneler batırılıyordu sanki. Dizlerim büküldü. Bu sesleri tanıyordum. Bazıları sert ve öfkeli, bazılarıysa yumuşak ve nazikti. Her biri zihnimde yankılanıyor ve dikkatimi kendisine vermemi istiyordu. Aralarından biri de... annemin sesiydi.

Sendeledim.

"Hey," dedi Alex. "Sen ne... bir dakika... bu da ne?"

Alex de benim gibi sesler mi duyuyordu? Etrafımda dönerek seslerin kaynağını saptamaya çalıştım. Daha önce fark etmemiştim ama zombilerin geldiği yönde, elli metre kadar ileride, karların içinde karanlık, kare şeklinde bir delik belirmişti. Hiçliğe inen bir rampanın ağzı gibi görünüyordu.

Magnus, diye fısıldadı Randolph Amca. *Çok üzgünüm, oğlum. Beni affedebilecek misin? Aşağı gel. Seni bir kez daha görmeme izin ver.*

Magnus, dedi rüyalarımdan tanıdığım bir ses. Bu, Randolph'un

karısı Caroline'in sesiydi. *Lütfen onu affet. Kalbinde kötülük yok. Gel, tatlım. Ben de seninle tanışmak istiyorum.*

Sen kuzenimiz misin? diye sordu küçük bir kız. Bu da Randolph'un büyük kızı Emma olmalıydı. *Babam bana da bir othala taşı verdi. Görmek ister misin?*

Ama en acı verici olan annemin, hava kararmadan inanılmaz bir manzaraya birlikte bakabilelim diye bir dağ patikasını tırmanmaya çalışırken hızlanmam için kullandığı ses tonuyla, *Haydi Magnus!* diye seslenmesiydi. Ama artık, ciğerleri Freon'la dolmuş gibi, sesinde soğukluk da vardı. *Acele et!*

Sesler zihnimi kesip biçerek küçük parçalara ayırıyordu. On altı yaşında mıydım? On iki mi? On mu? Niflheim'da mıydım, Mavi Tepeler'de mi, yoksa Randolph Amca'nın teknesinde mi?

Alex elimi bıraktı. Umursamadım.

Karın içinde açılan deliğe doğru bir adım attım.

Arkamdan gelen Sam'in sesini duydum. "Çocuklar?"

Sam'in sesi endişeli, hatta paniğin eşiğindeydi. Ama bu ses, zihnimde fısıldayan ruhların seslerinden daha gerçekmiş gibi gelmiyordu. Sam beni durduramazdı. Zombi askerlerin çizmeleriyle ezilmiş patikada ayak izlerimi ayırt edemezdi. Koşmaya başlarsam, arkadaşlarım daha ne olduğunu anlayamadan kendimi Helheim'a açılan deliğe atabilirdim. Bu düşünce beni heyecanlandırıyordu. Ailem oradaydı. Onursuz ölülerin tanrıçası Hel bana bunu Bunker Tepesi'ndeki görüşmemizde söylemişti. Onlara katılabileceğime dair söz vermişti. Belki de ailemin yardımıma ihtiyacı vardı.

Boynumdaki Jack vücuduma sıcaklık yayarak titreşmeye başladı. Neden bunu yapıyordu?

Solumda bir yerde, Alex'in mırıldandığını duydum. "Hayır. Hayır, sizi dinlemeyeceğim."

"Alex!" dedi Sam. "Tanrı'ya şükür! Magnus nerede?"

Sam'in sesi neden bu kadar endişeliydi? Niflheim'a bir nedenden dolayı gelmiştik ama her şey belli belirsizdi. Ama... sanırım Helheim'a atlamamam gerekiyordu. Yoksa ölürdüm.

Bunu düşündüğüm anda fısıltılar yükselmeye ve daha inatçı olmaya başladı. Zihnim seslerle çarpışıyordu. Karanlık deliğe doğru koşma arzuma direniyordum.

Görünmez olmamın nedeni *othala* runuydu. Aile mirası runu. Bu, *othala* büyüsünün yan etkisi olabilir miydi? Ailemdeki ölülerin sesleriyle beni onların âlemine mi çekmeye çalışıyordu?

Alex elimi tuttu. "Onu buldum."

İçimde yükselen öfkeyi bastırmaya çalıştım. "Neden?" dedim boğuk bir sesle.

"Biliyorum," dedi Alex, şaşırtıcı ölçüde yumuşak bir sesle. "Ben de o sesleri duyuyorum. Ama seslerin peşine düşemezsin."

Alex'in elini tutup bekledim. Bir süre sonra karanlık delik yavaşça kapanırken sesler kesildi. Ve rüzgârla kar zombilerin izlerini kapatmaya başladı.

"Siz iyi misiniz?" diye seslendi Sam. Sesi her zamankinden bir oktav yüksek çıkmıştı.

"Evet," dedim, hiç iyi hissetmediğim halde. "Bunun için... üzgünüm."

"Üzülme." Alex parmaklarımı sıktı. "Ben de büyükbabamın sesini duydum. Sesini neredeyse unutmuşum. Başka sesler de duydum. Adrian..." Bu adı söylediğinde boğulacak gibi oldu.

Neredeyse bunu sormaya cesaret edemeyecekken, soru ağzımdan çıkıverdi. "Kim?"

"Bir arkadaş," dedi Alex, bu kelimeye her türlü olası anlamı yükleyen bir sesle. "İntihar etti."

Alex'in eli elimin içinde kıpırtısız kaldı ama onu bırakmadım. Sahip olduğum Frey gücüyle ona ulaşmak, onu iyileştirmeye çalışmak, Alex'in geçmişinden zihnime akacak acıyı ve hatıraları paylaşmak istedim. Ama bunu yapmadım. Geçmişine davetli değildim.

Sam bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Alex," dedi. "Çok üzgünüm. Ben... ben hiçbir şey duymadım."

"Senin adına sevindim," dedim.

"Ben de," dedi Alex.

Bir parçam halen, karların içinde koşup deliğin az önce olduğu yeri kazma arzusunu bastırmaya çalışıyordu. Annemin sesini duymuştum. Bu yalnızca buz gibi bir yankı, bir sahtekârlık, Hel'in zalim bir şakası olsa bile, annemin sesini duymuştum.

Denize doğru döndüm. Ve birdenbire, Ölüm Gemisi'nin güvertesine kıyasla burada olmaktan daha çok korktuğumu fark ettim.

"Gidelim," dedim. "Arkadaşlarımız bize güveniyor."



KIRK BİR

MOLA İSTİYORUM

Elbette borda iskelesi de tırnaklardan yapılmıştı.

Bu sizi yeterince iğrendirmediyse, elimde ne kadar miktarda Kvasir'in Bal Likörü olursa olsun sizi yeterince iğrendirecek bir betimleme yapamam, tamam mı?

İskele on beş metre genişliğinde olmasına rağmen, üzerinde öylesine yoğun bir trafik vardı ki geçecek bir aralık bulmakta zorlandık. Gemiye çıkan bir manga zombinin arkasına takıldık. Az kalsın bir kucak dolusu mızrak taşıyan bir devin ayaklarının altında kalacaktım.

İskeleyi tamamladığımız anda kendimizi yana atıp korkuluklara yaslandık.

Gemi, rüyalarımda gördüğüm halinden çok daha dehşet vericiydi. Uçsuz bucaksızmış gibi görünen güverte, tarih öncesi bir yaratığın zırhlı postunu andıracak şekilde, sarı, siyah ve gri renkte tırnak plaklarının oluşturduğu bir yama yüzeyle kaplıydı. Etrafta koşturan yüzlerce dev -taş devleri, dağ devleri, orman devleri,

tepe devleri ve sanırım metropol devleri olabilecek, şık giyimli birkaç sofistike dev- geminin büyüklüğü yüzünden neredeyse insan boyutlarındaymış gibi görünüyorlardı. Halatları doluyor, silahları istifliyor, farklı dev dillerinde birbirlerine bağırıyorlardı.

Zombiler ise o kadar meşgul değildi. Devasa güvertenin büyük kısmını kaplayan on binlerce zombi asker, geçit töreni öncesinde son denetime girmek üzerelermiş gibi, hayaletimsi beyaz ve mavi renklerin hâkim olduğu saflar halinde esas duruşta bekliyorlardı. Bazıları zombi atların üzerindeydi. Yanlarında zombi köpekleri ya da kurtları olanlar da vardı. Kemik kollarına tünemiş zombi avcı kuşları olan birkaç zombi bile gördüm. Emir alana dek sessizce ayakta dikilmekten son derece memnun görünüyorlardı. Bunların çoğu bu son savaş için yüzyıllardır bekliyordu. Sanırım birkaç saat daha beklemek onları çok bozmazdı.

Devlerse zombileri görmezden gelmeye çalışıyormuş gibi bir haldeydiler. Zombi birliklerinin etrafından dikkatli adımlarla geçiyor, önlerine çıktıkları için küfrediyor ama kesinlikle onlara dokunmuyor ya da açıkça tehdit etmiyorlardı. Herhalde ben de kendimi akıllı uslu duran ama ağır silahlanmış bir zombi sürüsüyle aynı gemide bulsaydım benzer şekilde davranırdım.

Loki'ye bakındığımda amiral üniformalı kimseyi göremedim ama elbette bu hiçbir anlama gelmiyordu. Bu mahşer kalabalığının doluştuğu güvertede Loki herhangi bir yerde, herhangi birinin kılığında olabilirdi. Şu anda güverte altında Ragnarok öncesi keyif kahvaltısını yapıyor olması bile muhtemeldi. Yani kimseye takılmadan, kimseyle dalaşmadan onu bulup, *Hey! Seni hakaret düellosuna davet ediyorum, salak herif!* diyebileceğimi sandığım müthiş planım çökmüştü.

Yarım mil uzaktaki güvertenin ön kısmında, elindeki baltayı sallayıp etrafa emirler savurarak, hışımla volta atan bir dev olduğunu gördüm. Detaylarını çıkaramayacağım kadar uzaktaydı ama rüyalarımda gördüğüm kamburu çıkmış, bir deri bir kemik tipi ve elinde tuttuğu, devasa bir hayvanın göğüs kemiğinden yapılmış kalkanı tanımıştım. Bu, geminin kaptanı Hrym'di. Sesi, gemiye çarpan dalgaların ve devlerin gürültüsünü aşarak bana kadar geldi: "HAZIRLANIN, BEŞ PARA ETMEZ ÖDLEKLER! YOLUMUZ AÇILIYOR! DAHA HIZLI OLMAZSANIZ, SİZİ GARM'A YEM EDERİM!"

O anda, geminin burnuna yakın bir noktada gerçekleşen şiddetli bir patlamayla *Naglfar* temelinden sarsıldı. Çığlıklar atarak havaya uçan devlere bakakaldım. Sirk toplarının namlularından fırlamış akrobatlar gibi kolları, bacakları sallanıyordu.

"SALDIRI ALTINDAYIZ!" diye bağırdı biri. "YAKALAYIN ONLARI!"

Görünüşe göre, arkadaşlarımız da gelmişti.

Onları göremiyordum ama süren karmaşanın üzerine çıkan bir ses dikkatimi çekti. Bu bir borazan sesiydi. Kalk borusu gibi bir sesti. Sanırım tüfeğinin mermi kapsülleri ve keskin nişancı gözlüğünün ardından, T.J. bir enstrümanını daha bulmuştu.

Kaptan Hrym'in üzerinde, havada altın rengi bir run parıldadı:



Bu, yıkımın (ve aynı zamanda Thor'un) sembolü *thurisaz* runuydu. Hearthstone devlerin yüreğine korku salmak için bundan

daha iyi bir run seçemezdi. Taştan dört bir yana fırlayan şimşekler çevresindeki devleri cayır cayır yakmaya başlamıştı. Ve güverte o kadar kalabalıktı ki, yakındakiler için *thurisaz*'dan kaçmak neredeyse imkânsızdı. Rampalarla merdivenler üst üste yığılmış bedenlerle doluyordu.

Thurisaz etrafı yangın yerine çevirirken birkaç devin, baltasını sallayarak bağırıp çağıran Kaptan Hrym'i alıp götürdüklerini fark ettim.

Bunlar olurken, zombi birliklerinin büyük kısmı saflarını bozmamıştı. Ama onlar bile meraka kapılmış gibi başlarını süren kaosa çevirmişlerdi.

"Ya şimdi ya da hiç," diye mırıldandı yanımdaki Sam.

Alex elimi bırakırken, beline sarılı telini çektiğini duydum.

Birbirimizi kaybetmemek için omuzlarımıza dokunarak ilerlemeye başladık. Bir devin ayağının altında kalmamak için son anda eğilip yana kaydığım anda kendimi, soğuk sabah ışığında ışıldayan mızrakları ve beyaz gözleri boş bakan atlarıyla, bir zombi süvari birliğinin arasında buldum. Yürümeye devam ederken, Yarıkaya'dan geldiğini sandığım savaş çığlığı güverteyi doldurdu. Genellikle yaptığı gibi tişörtünü çıkarmamış olduğunu umuyordum. Yoksa bu soğukta ölümüne dövüşürken üşütebilirdi.

Geminin burnunun üzerinde bir başka run taşı patladı:

ᛁ

Bu *isa*, yani *buz* runuydu. Niflheim'da bu büyüyü yapmak kolay olmalıydı. Birkaç saniye sonra iskele tarafından gemiye çar-

pan devasa boyutlarda bir buz dalgası kalabalık bir dev ve zombi grubunu buzdan heykellere dönüştürdü.

Buz dalgasının ardından gri sabah ışığında ortalık biraz sakinleşecekmiş gibi görünürken, kaçırılan Kaptan Hrym'e doğru uçan küçük bronz bir nesnenin parıltısı gözümü aldı. Arkadaşlarımdan birinin yanında el bombası mı vardı? Ama bu şey her neyse, yere düştüğü anda patlamak yerine büyümeye başladı. Büyümeye devam etti. Ve ben ne olduğunu çözemeden, Hrym'le yanındaki devler bir Starbucks dükkânının boyutlarında, metal bir ördeğin altında gözden kayboldular.

Sancak tarafında bir başka bronz ördeğin şişerek bir tabur zombiyi denize itişini izlerken iyice afallamıştım. Gökten metal ördekler yağmaya başladığında hepimizin yapacağı gibi, devler çığlıklar atarak kaçışıyorlardı.

"Ördekler," dedim. "Blitz kendini aştı."

"Devam edin," dedi Alex. "Çok yaklaştık."

Kendi aramızda konuşmamalıydık. En yakınımızdaki asker safının arasındaki, altın kol bantları olan bir draugr kurt yüzlü miğferini üzerimize çevirdi. Ve bir süre bize baktıktan sonra bilmediğim bir dilde bir şey söyledi. Sesi, aklıma bir tabutun içine damlayan suyu getirmişti. Adamları da küflenmiş kınlarındaki paslı kılıçlarını çekip bize döndüler.

Sam'le Alex'e baktım. Onları görebiliyordum; bu durumda ben de görünür olmalıydım. Aile mirası runu *othala!* O aile mirası Alderman'dan geliyorsa güvenilemeyeceği belliydi. *Othala*, güvertenin ortasında, bir zombi birliğinin tam önündeyken etkisini yitirivermişti. Artık görünüyorduk.

Zombiler etrafımızı sardı. Devlerin çoğu arkadaşlarımızla ilgilenmek için geminin ön tarafına koşuyordu ama bizi fark eden birkaç dev öfkeyle haykırarak üzerimize gelen zombilerin arasına karıştılar.

"Pekâlâ, Sam," dedi Alex. "Seni tanımak güzeldi."

"Ya beni?" diye sordum.

"Bu henüz karara bağlanmadı," dedikten sonra gözlerimin önünde bir dağ aslanına dönüştü ve altın kol bantlı draugr'un üzerine atlayarak kafasını ısırıp kopardı. Ardından zombi saflarının arasına dalıp hiç çaba göstermeksizin kurttan insana, insandan kartala dönüşerek önüne geleni parçalamaya koyuldu.

Sam Valkyrie mızrağını çıkarmıştı. Askerlerin arasına daldı ve kör edici bir ışık saçan mızrağı her savuruşunda onlarca zombiyi yakıp kül etti. Ama yok ettiği her zombinin ardından kılıçları ve mızraklarıyla yüzlercesi geliyordu.

Ben de Jack'i çıkarıp haykırdım. "Savaş!"

"TAMAM!" diye bağıran Jack'in sesi de benimki kadar panikle yüklüydü. Zombilerle devlerin savurduğu kılıçların, baltaların bana isabet etmemesi için elinden geleni yaparak etrafımda dönmeye başladı ama Jack'in beni korumasından öte, özellikle Frey'in çocuklarını ilgilendiren ciddi bir sorunla karşı karşıya olduğumu anladım.

Einherjar'ın bir deyişi vardır: Önce şifacıyı öldürün.

Bu askeri felsefe, Valhalla'ya gelip bilgisayar oyunu oynamayı öğrenen deneyimli Viking savaşçıları tarafından zaman içinde geliştirilerek mükemmel bir noktaya getirilmişti. Fikir basitti: Öncelikle, düşman askerlerinin yaralarını iyileştirip onları cepheye

geri gönderen kişiyi hedef alırdınız. Şifacıyı öldürürseniz, gerisi de çok geçmeden ölürdü. Hem şifacının, öldürmesi kolay, nispeten yumuşak bir tip olması da kuvvetle muhtemeldi.

Görünüşe göre, devlerle zombiler de bu profesyonel taktikten haberdardı. Belki Kıyamet Günü'nü beklerken onlar da einherjar'ın oynadığı bilgisayar oyunlarını oynamışlardı. Öyle ya da böyle, beni şifacı olarak belleyip Alex'le Sam'i yok sayarak etrafımı sardılar. Kulaklarımın yanından oklar geçiyordu. Mızraklarla baltalar havada uçuşuyordu. Ama bu kadar çok kişi için epey dar bir alandaydık. Draugr'ların savurdukları silahlar genellikle diğer draugr'lara isabet ediyordu ama zombilerin dost ateşi konusunda endişelendiklerini sanmıyordum.

Şifacı değil, savaşçı gibi görünmek için elimden geleni yapıyordum. Bütün einherji gücümle, yumruğumu en yakınımdaki zombinin göğüs boşluğuna geçirdim. Bu, kuru buza yumruk atmaktan farksızdı. Zombi yere düşerken kılıcını elinden alıp yanındaki silah arkadaşının karnına soktum.

"Şimdi kim şifacı istiyor, ha?" diye haykırdım.

On saniye boyunca her şey bizim için iyi gidiyormuş gibi göründü. Havada bir başka run taşı parladı. Bir başka şişme ördek düşmanlarımızı denize döktü. Geminin ön tarafından T.J.'in 1861 Springfield tüfeğinin sesi geliyordu. Mallory'nin Galce küfürler savurduğunu duyuyordum.

"BEN FLAMLI YARIKAYA'YIM!" diye bağırdı Yarıkaya Gunderson.

Budala bir dev, Yarıkaya'yı yanıtladı. "Flam mı? Ne berbat yerdir!"

"RARRRRGGGHH!" Yarıkaya'nın gemiyi sarsan haykırışını, önüne gelen bedeni parçalayıp geçen savaş baltasının çıkardığı vıcık vıcık sesler izledi.

Alex'le Sam ikiz şeytanlar gibi dövüşüyorlardı. Sam'in parıldayan Valkyrie mızrağı ve Alex'in jilet keskinliğindeki teli zombileri aynı hızla parçalıyordu. Ama etrafımızdaki düşman sayısı o kadar yüksekti ki, isabet almamız an meselesiydi.

O anda kafamın yanına inen bir mızrağın dipçiğiyle dizüstü çöktüm.

"Senyör!" diye bağırdı Jack.

Başımı kaldırıp baktığımda bir baltanın yüzüme doğru geldiğini gördüm. Jack'in baltayı zamanında engellemesi imkânsızdı. Kvasir'in Bal Likörü'nü içmiş birinin şiirsel maharetiyle, *Eh, bu çok kötü,* diye düşündüm.

Ama ölmeyi beklerken bir şey oldu.

Karnımda öfkenin neden olduğu baskıyı hissediyordum. Görevimizi başarıyla tamamlamak istiyorsak bu dövüş bir an önce sona ermeliydi.

Yarıkaya Gunderson'dan bile yüksek bir sesle haykırdım.

Vücudumdan çıkıp dört bir yana yayılan altın rengi ışıkla herkesin elindeki silahlar yere düşmeye başladı. Birkaç saniye içinde güvertedeki tüm birliklerin mızrakları, kalkanları ve baltaları ellerinden fırlamıştı.

Güçbela ayağa kalktım.

Dövüş durmuştu. Sesimin etkili olduğu alandaki tüm silahlar yere düşmüştü. Jack bile sancak tarafında bir yere uçmuştu (hayatta kalırsam bu yüzden beni fena haşlayacağını biliyordum).

Gemideki herkesin silahsız kalmasını sağlayan güç, Frey'in Barışı'ydı. Bu gücü daha önce yalnızca bir kere kullanmıştım.

Tedirgin olan devlerle kafası karışan zombiler benden uzaklaşmaya başlarken, Alex'le Sam yanıma geldiler.

Başım zonkluyordu. Görüşüm bulanıklaşmıştı. Azı dişlerimden biri düşmüştü ve ağzım kanla doluydu.

Frey'in Barışı partilerde milleti şaşırtıp eğlendirmek için çok iyi bir numaraydı. Kesinlikle herkesin dikkatini çekiyordu. Ama kalıcı bir çözüm değildi. Düşmanlarımızın silahlarını yerden alıp şifacı katliamına kaldıkları yerden devam etmelerini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Ama bu içi boş numaranın yarattığı şaşkınlık tam olarak etkisini yitirmeden, solumda bir yerlerden gelen tanıdık bir ses duydum. "Pekâlâ, Magnus. Bu çarpıcıydı!"

Draugr'lar kenara çekildi ve bembeyaz amiral üniforması içindeki Loki ortaya çıktı. Saçları sonbahar yapraklarının rengindeydi. Yaralı dudakları pis bir sırıtışla bükülmüştü. Gözlerinde şeytani bir parıltı vardı.

Loki'nin arkasında, tutsak edildiği mağarada kocasının yüzüne değmesin diye hiç durmadan damlayan yılan zehrini bir kapta toplayarak yüzyıllar geçiren cefakâr karısı Sigyn vardı (evlilik yeminini ederken böyle sözler vermediğinize eminim). Solgun, zayıf yüzündeki ifadeyi anlamak imkânsızdı ama kan kırmızısı gözyaşlarının yanaklarından süzülmeye devam ettiğini görebiliyordum. Beni bir kez daha gördüğüne üzülmüş gibi, dudakları hafifçe gerilmişti.

"Loki..." Kan tükürdüm. Ağzımı zar zor kullanabiliyordum. "Sana dalaşmada meydan okuyorum."

Cümlemi tamamlamamı bekliyormuş gibi bana baktı. Belki de şöyle bir şey ekleyeceğimi sanıyordu: *Elbette benimle değil, benden çok daha korkutucu görünen* şuradaki *adamla!*

Etrafımızı saran savaşçılar nefeslerini tutmuştu. Gerçi zombilerin tutacak nefesi yoktu ama en azından herkes donup kalmıştı diyelim.

Njord, Frigg, Skadi... üçü de Loki'nin meydan okumamı kabul etmek *zorunda* olduğunu söylemişti. Gelenek böyleydi. Onur bunu gerektirirdi. Öyle demişlerdi.

Ağzım kanla doluydu. Kafam da zonkluyordu. Ayrıca Kvasir'in Bal Likörü'nün ses tellerime şiirsel dokunuşlar yapıp yapmayacağı da halen belirsizdi. Ama en azından bu sahtekâra meydan okuyarak tek atışımı yapmıştım.

Loki yüzünü gri gökyüzüne çevirip kahkaha attı.

"Teklifin için çok teşekkürler, Magnus Chase. Ama sanırım seni hemen şimdi öldüreceğim."



KIRK İKİ

KÜÇÜK BAŞLIYORUM

Kimse bir şey yapamadan Sam ileri atıldı. Sanırım aramızda, Loki'nin meydan okumamı reddetmek gibi adi bir hamle yapmasına *en az* şaşıran oydu.

Ama Sam mızrağını babasının göğsüne saplayamadan, kükremeyi andıran bir ses araya girdi. "DUR!"

Sam durdu.

Zihnim karmakarışıktı. Bir an için, bağıran kişinin Loki olduğunu ve Sam'in de babasının emrine boyun eğdiğini sandım. Sam'in bütün eğitimleri, idmanları, orucu, kendine güveni, yaptığı her şey boşuna gitmişti.

Ama bağıran Loki değildi. Hatta Loki araya giren bu ses yüzünden sinirlenmiş gibi görünüyordu. Sam kendi özgür iradesiyle durmuştu. Draugr'larla devlerin oluşturduğu kalabalık ortadan ikiye yarılırken, Kaptan Hrym'in geldiğini gördüm. Elinde baltası yoktu. Göğüs kafesinden yapılmış süslü kalkanının üzerinde çok büyük bir ördeğin neden olduğunu sandığım esaslı bir göçük vardı.

Antik çağlardan kalma yüzü yakından kesinlikle daha güzel görünmüyordu. Çenesine buz saçağı beyazı bir sakaldan geriye kalan teller yapışmıştı. Yavaş yavaş eriyerek beynine karışmak üzereymiş gibi görünen donuk mavi gözleri tuhaf bir parıltıya sahipti. Köselemsi ağzı öylesine çarpıktı ki, bizi azarlayacak da olabilirdi, onu sinir eden bir karpuz çekirdeğini tükürecek de. Ve kokusu... Kaptan Hrym'in küflü beyaz postlarından etrafa yayılan koku Randolph Amca'nın dolabındaki bilindik ihtiyar adam kokularını özlemle anmama neden oldu.

"Meydan okuyan kim?" diye sordu Hrym, gök gürlemesi gibi bir sesle.

"Benim! Loki'ye dalaşmada meydan okuyorum, tamam mı? Elbette karşıma çıkamayacak kadar korktuysa, bilemem."

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. "Oooooohhhhh."

Loki pis pis güldü. "Haydi ama! Beni böyle oltaya getiremezsin, Magnus Chase. Hrym, bu saçmalığa ayıracak zamanımız yok. Buzlar eridi. Yol açıldı. Gemimize izinsiz çıkan bu haydutları öldür de yola çıkalım!"

"Dur bakalım!" dedi Hrym. "Bu benim gemim! Kaptan benim!"

Sabırla iç çeken Loki kafasındaki amiral kepini çıkarıp iç yüzüne bir yumruk attı. Öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Ardından, başını kaldırıp kaptana gülümsedi. "Bunu konuşmuştuk, güzel kardeşim. Seninle *Naglfar*'ın komutasını paylaşıyoruz."

"Senin askerlerin, benim gemim," dedi Hrym. "Ve anlaşmazlığa düştüğümüzde bu işi çözecek olan kişi Surt'tan başkası değildir!"

"Surt mu?" Bir ağız dolusu kan yuttum. Can düşmanım olan

ateş devinin adını duyduğuma hiç memnun değildim. Tanıştığımız gün kendisi midemde bir delik açmıştı ve ardından birlikte Longfellow Köprüsü'nden aşağı düşmüştük. Ölümüm de orada olmuştu. "Surt da mı burada?"

Loki homurtuyla güldü. "Niflheim'da bir ateş devi? Pek mümkün değil. Şimdi, benim kalın kafalı genç einherji'm, teknik olarak bu gemiye sahip olan kişi Surt. Ama bunun tek nedeni *Naglfar*'ın sicil kaydının Muspellheim'da yapılmış olması. Orada vergi kanunları daha esnektir de."

"Konu bu değil!" diye bağırdı Hrym. "Surt burada olmadığından, komuta bana ait!"

"Hayır," dedi Loki. Sabrının sonuna yaklaştığı belliydi. "Komuta ikimize ait. Ve askerlerimizin yola çıkması gerektiğini söylüyorum sana."

"Ve ben de sana doğru düzgün yapılmış bir meydan okumanın kabul edilmesi gerektiğini söylüyorum. Bu standart bir kuraldır. Yoksa oğlanın dediği kadar korktun mu?"

Loki kahkaha attı. "Korkmak mı? Bu çocuğun karşısına çıkmaktan mı? Ah, lütfen. O bir hiç."

"O halde," dedim. "Göster bize sivri dilini. Yani yüzünün geri kalanıyla dilin de yanmadıysa."

"Oooooohhhh!" sesleri yükseldi kalabalıktan.

Alex tek kaşını kaldırıp bana baktı. *Bu beklediğim kadar dandik bir saldırı değildi,* gibisinden bir bakış vardı yüzünde.

Loki gözlerini gökyüzüne dikti. "Baba Farbauti, Anne Laufey, neden ben? Yeteneklerimi bu kitlenin önünde neden ziyan etmem gerekiyor?"

Hrym bana baktı. "Sen ve müttefiklerin dalaşma sona erene dek ateşkesi kabul ediyor musunuz?"

Benden önce Alex yanıt verdi. "Magnus bizim dalaşmacımız, liderimiz değil. Ama evet, ateşkesi kabul ediyoruz!"

"Ördekler de ateşkese dahil, değil mi?" diye sordu Hrym, bozuk bir suratla.

Alex bunun ciddi bir soru olup olmadığından emin değilmiş gibi kaşlarını çattı. "Pekâlâ. Ördekler de dahil."

"O halde karar verildi!" diye bağırdı Hrym. "Loki, sana meydan okundu! Kadim geleneklere göre, kabul etmek zorundasın!"

Loki kaptana esaslı bir küfür etmek üzereyken son anda vazgeçmiş gibi bakıyordu. Muhtemelen vazgeçmesinin nedeni de Hrym'in kendisinden iki kat uzun olmasıydı.

"Pekâlâ. Magnus Chase'i öylesine aşağılayacağım ki, sonunda onu güverteye çakıp benliğinden kalan son kırıntıları da ayakkabımla ezeceğim. O zaman yola çıkacağız! Samira, tatlım, şapkamı tut."

Loki amiral kepini Sam'e doğru fırlattı. Ama kep, onu tutmaya kalkışmayan Sam'in ayaklarının önüne düştü. Sam buz gibi bir tebessümle babasına baktı. "Kendi şapkanı kendin tut, *babalık*."

Kalabalık yeniden heyecana kapıldı. "Oooooohhhh!"

Bastırmaya çalıştığı öfkesi dalga dalga Loki'nin yüzüne yayılmaya başlamıştı. Kafasından geçen fikirleri -bizi işkenceden geçirdikten sonra öldürebileceği bütün yolları- neredeyse görebileceğimi hissediyordum ama hiçbir şey söylemedi.

"FLYTİNG!" dedi Hrym. "Yarışma sona erene dek kimse kimseye saldırmayacak! Ördek de fırlatılmayacak! Yarışmayı izlemeleri için düşman savaşçılara yol açın!"

Arkadaşlarımız itişmeler ve küfürler eşliğinde kalabalığı yararak geliyorlardı. Gemiye çıktıklarından beri yaşadıkları şeyleri düşündüğümde, gayet iyi göründüklerine karar verdim. Yarıkaya gerçekten de tişörtünü çıkarmış ve bir deve ait olduğunu sandığım kanla çıplak göğsüne kocaman bir kalp çizip içine büyük harflerle FLAM yazmıştı.

T.J.'in defalarca ateşlenmiş antika tüfeğinin namlusundan duman yükseliyordu. Süngüsünde zombi parçaları vardı. Borazanı da bükülerek pirinçten bir krakere dönüşmüştü (bunu yaptıkları için düşmanlarımızı suçlayamazdım).

Hearthstone yara almamış gibi görünüyordu ama bitkin düştüğü belliydi. Buz ve şimşeklerle bu kadar çok düşmanı ortadan kaldırdıktan sonra yorulması gayet anlaşılırdı. Hearth'ün yanında yürüyen Blitzen'i gören devler, cüce arkadaşımdan on kat büyük olmalarına rağmen yolundan çekiliyorlardı. Kendi aralarında korku dolu seslerle mırıldanarak ördek büyücüsü dediklerini duydum. Elleriyle boyunlarını koruyanlar olduğunu da gördüğümde, Blitzen'in bir şekilde kendine zincirden bir kravat yaptığını fark ettim. Devler belli ki kravat kavramından çok korkuyorlardı.

Mallory tek ayak üzerinde sıçrayarak geliyordu. Sanırım Norveç'te iyileştirdiğim ayağını bir daha kırmıştı. Ama gerçek bir savaşçı ve Frigg'in kızı gibi, canlı bir şekilde ilerliyordu. Yanımıza gelip durduğunda bıçaklarını kınlarına soktu ve bana bakıp ağzını oynatarak, *Ceviz bende*, dedi.

Nükleer bir silahtan falan bahseden casuslar olsaydık, bu kendi aramızda kullandığımız müthiş bir kod olabilirdi. Ama ne ya-

zık ki, Mallory yalnızca cevizin kendisinde olduğunu söylüyordu. Loki'yi cevizin içine kapatacak hale getirmekse elbette bana düşüyordu. Keşke Mallory ben bu aşağılama yarışmasına girmek zorunda kalmadan Loki'yi cevizin içine kapatıp işi bitirebilseydi.

Ama kendimizi bu geminin güvertesinde bulana dek hiçbir şey kolay olmamıştı ve kolay modun şu anda başlayacağından şüpheliydim.

Nihayet Jack de süzülerek yanımıza geldi. "Beni Frey'in Barışı'yla uçurman kıyak değildi, senyör." Ve yarışmayı izlemek için o da Samira'nın yanına geçti.

Kalabalık, Loki'yle benim etrafımda çapı yaklaşık on metre olan bir çember açtı. Etrafım devlerle sarılı olduğundan kendimi bir kuyunun dibindeymiş gibi hissediyordum. Birdenbire güverteye öylesine bir sessizlik çöktü ki, Skadi'nin kalesindeki kar fırtınasının gümbürtülerini, buzulların çatladığını, *Naglfar*'ın paslı demir zincirlerinin gerildiğini duyabiliyordum.

Başımın zonklaması geçmemişti. Ağzımdan kan süzülüyordu. Düşen dişimin geride bıraktığı boşluk ağrımaya başlamıştı ve kendimi hiç şairane hissetmiyordum.

Loki sırıtarak, beni kucaklayacakmış gibi kollarını iki yana açtı.

"Şu haline bak, Magnus Chase... bir yetişkin gibi büyükler ligi dalaşmasındasın, ha! Ama siz yaşı büyümeyen einherjar asla yetişkin olamıyorsunuz, değil mi? Bilemiyorum. Bu kadar beş para etmez bir tip olmasaydın, cesaretinden etkilenebilirdim."

Loki'nin kelimeleri canımı yaktı. Demek istediğim, *somut anlamda* canımı yaktı. Asit gibi kulak deliklerime girip östaki bo-

rumdan boğazıma akıtar. Tam ona cevap verecekken Loki yara izleriyle kaplı suratını suratıma yaklaştırdı.

"Frey oğlu minik insan. Hiçbir fikri, hiçbir planı yok ama gene de kazanamayacağı bir dövüşe giriyor. Neden? Çünkü midesinde birkaç yudum bal likörü var! Bunun beceriksizliğini, yeteneksizliğini, beş para etmezliğini kapatacağını mı sandın! Ama sanırım bu akla yatkın. Sen zaten kendi dövüşlerinde arkadaşlarına bel bağlamaya, onların sırtından geçinmeye alışmışsın! Alışmış kudurmuştan beterdir, Magnus Chase! Ama senin de sıran geldi! Ne üzücü! Yetenksiz bir kaybeden! Sen kendinin *ne* olduğunu biliyor musun, Magnus Chase? Bunu benim söylememi ister misin?"

Kalabalık kahkahalar atıp itişirken, arkadaşlarıma bakmaya cesaret edemedim. Utanç içindeydim.

"Diyene bak!" Kelimeler ağzımdan dökülmüştü. "Sana öncelikle şunu sorayım. Sen tanrı kılığına girmiş bir dev misin, yoksa dev kılığında bir tanrı mı? Ama aslında sen yalnızca kendin için çalışıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır!" Loki kahkahayı koyverdi. "Bu gemide hepimiz özgürüz. Öyle değil mi, millet? Biz birbirimize göz kulak oluruz!"

Devler coşkuyla kükrerken, kafataslarının içindeki buz mavisi haleleri çatırdayan zombiler de kıpırdanmaya başladılar.

"Ve Loki, Loki'ye göz kulak olur," dedikten sonra, parmaklarını amiral madalyalarının üzerinden geçirdi. "Kendimden başka hiç kimseye güvenemem, öyle değil mi?"

Bu lafın üzerine karısı Sigyn hafifçe başını eğdi ama Loki bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

"En azından bu konuda dürüstüm!" diye devam etti. "Ve soruna gelecek olursak, ben bir devim! Ama olay şu ki, Magnus, Aesir de farklı bir dev nesli. Yani onlar da dev! Bu *tanrılara karşı devler* savaşı tam bir saçmalık! Aslında kocaman, mutsuz bir aileyiz. Bunu anlaman gerekiyor, seni arızalı minik insan. Aileni kendin seçtiğini söylüyorsun. Valhalla'da kardeşlerini bulduğunu sanıyorsun. Ne tatlı! Kendine yalan söylemekten vazgeç! Sen *asla* kendi kanından kurtulamadın. Sen de ailendekilerden birisin. Frey gibi zayıf ve aşk sarhoşu. Randolph gibi çaresiz ve omurgasız. Annen gibi aptal, iyimser ve taş gibi ölü! Zavallı çocuk. Frey ve Chase ailelerinin en kötü yanlarını toplamışsın da haberin yok! Sen tam bir ziyansın!"

Kalabalık bir kez daha kahkahalara boğuldu. Çember yavaş yavaş daralıyormuş gibi, gölgeleri üzerime yüklenmeye başlamıştı.

Loki tepemde dikildi. "Kendine yalan söylemekten vazgeç, Magnus. Sen bir *hiçsin*. Sen bir *hatasın*. Frey'in sayısız piçinden birisin. Frey anneni terk edip kendi yoluna gitti ve onun kılıcını bulana dek seni aklına bile getirmedi."

"Bu doğru değil."

"Doğru! Bunu sen de biliyorsun! En azından ben çocuklarımı kabul ettim. Bak, Sam'le Alex burada. Çocukluklarından beri beni tanıyor, biliyorlar! Peki ya sen? Sen Frey'in, doğum gününde bir kart bile göndermeyeceği kadar değersiz bir piçsin. Bir de saçlarını kim kesiyor yahu?"

Kahkaha attı. "Doğru ya, saçlarını Alex kesiyor. Bunun bir anlamı olduğunu düşünmedin, değil mi? Sen, Alex'in umrunda bile değilsin. O yalnızca seni kullanıyor, Magnus. Alex! Annesi-

nin çocuğu! Onunla gurur duyuyorum!"

Alex'in yüzü öfkeden mosmor kesilmişti ama bir şey söylemedi. Arkadaşlarımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Bu benim dövüşümdü. Karışamazlardı.

Kvasir'in Bal Likörü'nün büyüsüne ne olmuştu? Neden doğru düzgün bir cevap yapıştıramıyordum? Gerçekten de bal likörünün yeteneksizliğimi kapatacağını mı düşünmüştüm?

Hayır! Bunlar Loki'nin kelimeleriydi. Beni onun tanımlamasına izin veremezdim.

"Sen şeytanın tekisin," dedim. Ama bunu bile isteksizce söylemişim gibi çıkmıştı sesim.

"Lütfen!" Loki sırıttı. "Bana iyi-kötü palavrasıyla gelme! Bu İskandinavlara ait bir kavram bile değil. Düşmanlarını öldürdüğün için sen *iyisin* ve düşmanların da seni öldürmeye çalıştığı için *kötü* mü yani? Bu nasıl bir mantık?"

Bana daha da yaklaştı. Benden uzundu. Başım ancak omuzlarına geliyordu. "Sana küçük bir sır vereyim, Magnus. İyi ve kötü yok. Yalnızca istedikleri şeyleri yapabilenler ve yapamayanlar var. Ben yapabiliyorum. Sense... yapamıyorsun!"

Beni fiziksel olarak itmemişti ama geriye sendeledim. Kalabalığın kahkahaları altında kelimenin somut anlamıyla eziliyordum. Şu anda Blitz bile benden daha uzundu. Loki'nin arkasında duran Sigyn'in beni ilgiyle izlediğini fark ettim. Yanaklarında kan kırmızısı gözyaşları parıldıyordu.

"Ah ya..." Loki sahte bir anlayış ifadesiyle bana baktı. "Şimdi ne yapacaksın, Magnus? Benim kötü olduğumdan mı yakınacaksın? Beni cinayetlerim ve sahtekârlıklarım yüzünden eleştirecek

misin? Elinden geleni ardına koyma! En iyi parçalarımı çal! Ama sen dövüşemezsin. Kendi ayakların üzerinde duramazsın. Sözde arkadaşlarının önünde kendini ifade bile edemezsin! Bana karşı nasıl bir şansın olabilir?"

Küçülmeye devam ettim. Loki'nin ağzından çıkacak birkaç lafla birlikte boyum elli santime inecekti. Güverteyi oluşturan tırnakların çizmelerime dolanmaya başladıklarını hissediyordum.

"En iyi atışını yap!" diye meydan okudu Loki. "Hayır mı? Dilin mi tutuldu? Öyleyse en doğrusu senin hakkında *gerçekten* ne düşündüğümü söylemek!"

Devlerin sırıtan, arkadaşlarımın bozuk yüzlerine baktım. Çember daralıyordu. Asla tırmanıp kurtulamayacağım bir kuyunun dibindeydim.



KIRK ÜÇ

BÜYÜK BİTİRİYORUM

Çaresizlik içinde, en ağır hakaretleri düşünmeye çalıştım. *Sen bir meinfretr'sın! Sen aptalsın! Sen çirkinsin!*

Evet... düşünebildiğim en ağır hakaretler o kadar da ağır değildi. Özellikle de Loki'nin saldırıları altında somut olarak küçülen biri için.

Belki onlardan ilham alabilirim diye bir kez daha arkadaşlarıma baktım. Sam'in yüzünde ciddi, kararlı bir ifade vardı. Öyle ya da böyle, bana halen inandığını hissettim. Alex Fierro öfkeliydi. Bu işi elime yüzüme bulaştırırsam beni öldüreceğine emindim. Usta bir terzinin elinden çıkmış harikulade bir ceketi dikişlerinden söküyormuşum gibi, Blitzen'in bir gözü seğiriyordu. Üzgün ve bitkin görünen Hearthstone yüzümde kayıp bir run taşını bulmaya çalışıyormuş gibi beni inceliyordu. T.J., Mallory ve Yarıkaya gergin bir halde devlere kaçamak bakışlar atıyorlardı. Sanırım onlar da bir B planı oluşturmanın peşindeydiler.

Gözlerim, kocasının ardında sessizce duran Sigyn'e takıldı. Bir

şeyi bekliyormuş gibi, acayip kırmızı gözlerini üzerime dikmişti.

Ama neyi bekliyordu? Herkes onu terk etmişken, kocasının yanında durmuştu. Yüzyıllar boyunca kendisini aldatmış, aşağılamış, görmezden gelmiş zorba kocasının yüzüne yılan zehrinin damlamaması için çırpınıp durmuştu.

Ama şu anda bile Loki onu görmüyordu sanki.

Sigyn'in sadakati inanılamayacak bir düzeydeydi. Gene de Loki'nin mağarasındaki evlilik töreninde bu kadının bize yardım ettiğine emindim. Çok kritik bir anda kocasının dikkatini dağıtarak, Loki'nin beni ve arkadaşlarımı öldürmesini engellemişti.

Peki ama orada kocasına neden başkaldırmıştı? Ne istiyordu? Gizlice Loki'nin aleyhine çalışıyor, Ragnarok'u ertelemek ve kocasının yeniden o mağaraya götürülerek tutsak edilmesini görmek istiyor olabilir miydi?

Belki Loki haklıydı. Belki de kimseye, Sigyn'e bile güvenemezdi.

O anda aklıma, Percy Jackson'ın USS *Constitution*'ın güvertesinde söylediği şey geldi. Sahip olduğum en büyük güç eğitimim ya da silahlarım değil, arkadaşlarımdı.

Flyting'de taraflardan biri diğerini hakaretleriyle küçültür ve bir hiçe dönüştürürdü. Ama ben bir şifacıydım. Ben insanları yok etmez, iyileştirirdim. Loki'nin kurallarıyla oynayarak bu dövüşü kazanmayı ummak aptallıktı. Kendi kurallarıma göre oynamak zorundaydım.

Derin bir nefes aldım. "Sana Mallory Keen'den bahsedeyim."

Loki'nin gülümsemesi dalgalandı. "O kim ve neden umursayayım?"

"Sormana sevindim." Minik ciğerlerimin elverdiği ölçüde yüksek ve güven dolu çıkmasına çalıştığım bir sesle kalabalığa konuştum. "Mallory Keen kendi hatasını düzeltmek ve bir otobüs dolusu öğrencinin hayatını kurtarmak için canını feda etti. Valhalla'daki en ateşli savaşçı ve küfürbaz kişidir o. Valhalla Oteli'nin on dokuzuncu katındaki ekibi bir arada tutan da odur. Hem de birbirimizi boğazlamak istediğimiz en sıkıntılı anlarda bile! Aranızdan kimse böylesine bir yoldaşlık duygusuna sahip mi?"

Devler rahatsızlıkla kıpırdandılar. *Bu herifi ezelden beri gebertmek istiyorum*, dermiş gibi birbirlerine bakıyorlardı.

"Mallory, Suttung'un mağarasının kapısını yalnızca iki hançerini kullanarak açtı! Baugi'nin dokuz kölesini küçük bir taşla alt etti! Ve Frigg'in kızı olduğunu öğrendiğinde, tanrıçaya saldırmamayı başardı!"

Devler bunu takdir ediyorlarmış gibi başlarını salladılar.

Loki elini salladı. "Sen dalaşmanın ne olduğunu anlayamamışsın, minik adam. Bunlar hakaret bile de..."

"Biraz da Yarıkaya Gunderson'dan bahsedeyim!" dedim yüksek sesle. "Flam'ın gururu Berserker! Kemiksiz İvar'la birlikte güçlü krallıkları fethetti. Tek başına dev Baugi'yi mağlup edip kasabasını kurtardı ve annesini gururlandırdı. Gemimizi Dokuz Dünya'nın en tekinsiz yerlerinden geçirirken savaş baltası düşmanlarımıza koca orduların yapabileceğinden çok daha fazla zarar verdi ve bütün bunları yaparken üzerinde bir tişört bile yoktu!"

"Fena değil gerçekten," diye mırıldandı devlerden biri, parmağıyla Yarıkaya'nın karın kaslarını dürterek. Yarıkaya devin elini itti.

"Thomas Jefferson Jr.'a gelelim! Can düşmanı Jeffrey Toussaint'ın meydan okuması karşısında düşman saflarına tek başına hücum ederek, Tyr'in çocuğu olmayı hak ettiğini gösterdi! Ekibimizin kalbi ve ruhudur, T.J.! Güvenilir Springfield 1861'iyle Hrungnir'i mağlup etti ve devin kalbinden fırlayan çakmak taşı parçasını gözünün üzerinde bir onur madalyası gibi taşıyor. Ayrıca bu taşla kibritleri de yakabiliyor!"

Devler başlarını salladılar. Sanırım Niflheim'ın şiddetli rüzgârlarında pipolarını yakmak için bunun faydalı bir özellik olacağını düşünmüşlerdi.

"Freya oğlu Blitzen!" Gözleri buğulanmış cüce arkadaşıma baktım. "Nidavellir'de Eitri Junior'ı mağlup etti. Dokuz Dünya'daki en şık moda tasarımları ona aittir. Minik'in büyülü bowling çantasını dikti! Silahsız olmasına rağmen arkadaşını korumak için ejderha Alderman'ın karşısına dikilip canavarı geri çekilmek zorunda bıraktı. Patentini aldığı paslanmaz çelikten kravatları ve büyüyen ördekleri devlerin kâbuslarından çıkmıyor!"

Devlerden birkaçı bunu onaylar gibi dehşet dolu sesler çıkardılar.

"Kes şunu!" diye çıkıştı Loki. "Bu çok saçma! Nedir bu... nedir bütün bu *olumluluk?* Magnus Chase, saçların korkunç ve üzerindeki kıyafetler de..."

"Hearthstone!" diye haykırdım. Bana mı öyle geliyordu yoksa boyum uzamaya mı başlamıştı? Artık rakibimin gözlerinin içine boynumu geriye atmadan bakabiliyordum. "Dokuz Dünya'daki en güçlü run büyücüsü! Efsanevi bir cesarete sahip! Arkadaşları için her şeyini feda edebilir. Bugüne dek en zorlu engelleri aşmayı

başardı. Kardeşinin ölümünü, babasının zorbalığını..." Öylesine duygulanmıştım ki sesim çatladı ve bir an durdum. Ama Loki bu boşluğu değerlendirip araya girmeye kalkışmadı. Kalabalık beklentiyle bana bakıyordu. Gözleri dolanlar vardı.

"Babası ejderhaya dönüştüğünde karşısına çıkmaktan çekinmedi. Kâbuslarının üzerine gitti ve bu çarpışmadan zaferle ayrıldı. Ebedi bir laneti bozdu, nefreti merhametle yok etti. O olmasaydı, biz de burada olamazdık. O tanıdığım en yüce, en sevdiğim elf. O benim kardeşim."

Hearthstone elini kalbinin üzerine koydu. Yüzü, Alex'in ona verdiği şal kadar pembeydi.

Kaptan Hrym'in burnunu çektiğini duydum. Hearthstone'a sarılmak istiyor ama tayfasının önünde bunu yapmasının hiç uygun kaçmayacağını düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Samira el-Abbas!" dedim. "Loki'nin kızı. Ama Loki'den çok daha üstün biri!"

Loki kahkaha attı. "Pardon? Bu kız daha..."

"Samira, Odin'in en önemli görevlerini halleden bir Valkyrie!" Artık kelimeler dudaklarımdan çaba göstermemi gerektirmeksizin, kolayca dökülüyordu. Kelimelerin ritmini, ahengini, kesinliğini hissedebiliyordum. Belki bunun nedeni Kvasir'in Bal Likörü'ydü. Belki de doğruluğuna en çok inandığım şeyleri söylediğim için bu kadar rahattım. "Mızrağının ateşine az önceki çarpışmada sizler de tanık oldunuz! Sam çelikten bir dayanıklılığa ve sarsılmaz bir inanca sahiptir. Babasının kendisi üzerinde sahip olduğu güçten kurtulmayı başardı! Gemimizi korkunç su atlarından kurtardı! Kartala dönüşmüş Baugi'den daha hızlı uçarak

Kvasir'in Bal Likörü'nü bize getirdi! Ve bütün bunları Ramazan ayında oruç tutarken yaptı!"

Bazı devler soluklarını tutarken, ne kadar susadıklarını fark etmiş gibi ellerini boğazlarına götürenler de oldu.

"Samira," dedi Loki. "Hemen bir kertenkeleye dönüşüp buradan uzaklaş, tatlım."

Sam çatık kaşlarla babasına baktı. "Hayır. Bunu yapmayacağım. Neden sen yapmıyorsun, babalık?"

"Oooh!" Sam'in yanıtını alkışlayan devler oldu.

Artık kesinlikle normalde olduğumdan daha uzundum. Ya da... Loki mi küçülüyordu? Ama bundan çok daha fazlasına ihtiyacım vardı. Alex'e döndüm. "Şimdi de size Alex Fierro'dan bahsedeceğim!"

"En iyiyi sona mı sakladın?" diye mırıldandı Alex.

"O bizim gizli silahımız!" dedim. "Jorvik'in korkulu rüyası! Seramik savaşçı Pottery Barn'ın yaratıcısı!"

"Aaa, bende Pottery Barn'ın çok kıyak bardak altlıkları var," diye mırıldandı devlerden biri, yanındaki arkadaşına.

"Chase Malikânesi'nde, elinde ince bir telden başka bir şey olmamasına rağmen bir kurdun kafasını kesti ve atalarımın sahip olduğu boynuzdan guava suyu içti!"

"Öyle mi?" diye sordu bir dev.

"Sus da anlatsın," dedi bir başkası.

"Ayrıca bir lindworm olan Grimwolf'un da kafasını uçurdu!" diye devam ettim. "Bir bovling turnuvasında Utgard-Loki'nin büyüsünü bozdu. Tanrıça Sif'in güvenini ve sevgisini kazandı. Niflheim'ın donmuş denizinde yürürken hayatta kalmamı sağladı.

Ve beni dün bir battaniyenin altında öptüğünde..." Alex'in gözlerinin içine baktım. "Bu, hayatımda yaşadığım en güzel şeydi."

Loki'ye döndüm. Yüzüm alev alev yanıyordu. Belki doğruları anlatmak konusunda biraz aşırıya kaçmıştım ama kararsızlığa düşüp ritmimin bozulmasına göz yumamazdım.

"Loki, bana kim olduğumu sormuştun. Ben bu ekibin bir parçasıyım. Ben Valhalla Oteli'nin on dokuzuncu katından Magnus Chase'im. Frey'le Natalie'nin oğlu; Mallory Keen, Yarıkaya Gunderson, Thomas Jefferson Jr., Blitzen, Hearthstone, Samira el-Abbas ve Alex Fierro'nun arkadaşıyım. Bu benim ailem! Bu benim *othala*'m! Ailemin beni her zaman destekleyeceğini biliyorum. Bu yüzden buradayım. *Senin* geminde etrafım ailemle çevrili ve binlerce kişinin ortasında olmama rağmen... Sen. Halen. Yapayalnızsın."

Loki'den tıslamayı andıran tuhaf bir ses çıktı. Sendeleyerek birkaç adım gerilemesiyle birlikte sırtı kaşlarını çatmış draugr'ların oluşturduğu duvara çarptı. Kendini toparlamaya çalıştı. "Ben yalnız değilim! Sigyn! Sevgili karıcığım!"

Sigyn ortalıktan kaybolmuştu. Flyting'in bir noktasında kalabalığın arasına karışmış olmalıydı. Ve bu sessiz hamlesi, Loki'nin yüzyıllardır süren suistimalinden çok daha fazla ağırlık taşıyordu.

"Alex! Samira!" Loki yüzüne güven dolu bir gülümseme oturtmaya çalıştı. "Yanıma gelin, canlarım. Sizi ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz! Bana zorluk çıkarmayın. Benim için şu salak arkadaşlarınızı öldürürseniz sizi affedeceğim."

Alex yeşil kürklü pelerinini düzeltti. "Üzgünüm, anne. Korkarım hayır demek zorundayım."

Loki Samira'ya doğru hamle yaptığında, Sam onu mızrağının

ucuyla geri itti. Loki'nin boyu artık en fazla bir metreydi. Formunu değiştirmeye çalıştı. Alnında hayvan postunu andıran tüyler çıkmaya başladı. Ellerinin sırtında balık pulları belirdi. Ama hiçbir şey kalıcı olmadığından, insan formundan çıkamadı.

"Kendinden kaçamazsın, Loki," dedim. "Neye dönüşürsen dönüş, kendin olarak kalacaksın. Yalnız, aşağılanmış, aksi, inançsız. Savurduğun hakaretlerin içi boş ve yalnızca kendi çaresizliğini yansıtıyor. Bize karşı hiç şansın yok çünkü sende bir *biz* yok. Sen Loki'sin. Her zaman yalnız olan Loki."

"Hepinizden nefret ediyorum!" diye haykırdı Loki, tükürükler saçarak. Gözeneklerinden süzülmeye başlayan asit tıslayarak güverteye damlıyordu. "Bırakın size liderlik etmemi, hiçbiriniz huzurumda olmayı bile hak etmiyorsunuz!"

Loki gözlerimizin önünde küçülmeye devam ederken, yara izleriyle kaplı yüzü öfkeyle çarpıldı. Ayaklarının etrafında asit birikintisi oluşmuştu. Bu, yüzyıllar boyunca Skadi'nin yılanından damlayan zehir olabilir miydi? Ya da bu zehir Loki'nin özünün bir parçasıydı. Belki de Sigyn'in Loki'yi yılanın zehrinden korumaya çalışmasının nedeni, kocasının zaten zehir dolu olduğunu bilmesiydi. Loki insan formunu korumakta bile zorlanmaya başlamıştı. Her an sıvılaşarak ayaklarının etrafına yayılan zehre karışacak gibi görünüyordu.

"Şirin arkadaşlık konuşmanın bir anlamı olduğunu mu sanıyorsun?" dedi hırlayarak. "Ne yani, sıra şimdi de toplu kucaklaşmaya mı geldi? Midemi bulandırıyorsun, Magnus Chase!"

"Sesini yükseltsene," dedim. "Bu kadar alçalmışken ne dediğini anlamak kolay değil."

Artık birkaç santimden daha uzun olmayan Loki kendi zehrinin içinde haykırarak volta atmaya başladı. "Seni yavaşça öldüreceğim! Hel'den, sevdiğin herkesin ruhlarını en ağır işkencelerden geçirmesini isteyeceğim! Seni..."

"Kaçmayı mı düşünüyorsun yoksa?" dedi Samira, kalabalığın içinde bir boşluk arıyormuş gibi görünen Loki'yi mızrağının ucuyla dürterek. Loki sağa doğru kaçmaya çalıştığında, bu defa onu durduran pembe kayak botunu tam önüne indiren Alex oldu.

"Hiç sanmıyorum, anne," dedi Alex. "Burada, ayaklarımızın altında olmanı tercih ederim. Hem Mallory Keen'in sana vereceği çok hoş bir veda hediyesi var."

Hoplayarak öne çıkan Mallory, cebinden cevizi çıkardı.

"Hayır!" diya ciyakladı Loki. "Hayır, buna cüret edemezsiniz! Asla o cev..."

Mallory cevizi minyatür tanrıya doğru fırlattı. Havadayken kabuğu açılan ceviz tüyler ürpertici bir emme sesiyle Loki'yi içine çekti. Ve kabuk geri kapandı.

Güvertenin üzerinde titreyen cevizin içinden küfürler geliyordu.

Devler çatık kaşlarla cevize bakıyorlardı.

Kaptan Hrym öne çıkarak boğazını temizledi. "Bu... enteresandı." Dönüp bana baktı. "Tebrikler, Magnus Chase! Flyting müsabakasını adil ve net bir şekilde kazandın. Ne yalan söyleyeyim, etkilendim doğrusu! Bu yüzden şimdi sizi öldürmem gerektiği için lütfen özrümü kabul et."



KIRK DÖRT

NEDEN TOPLARI VAR? BEN DE TOP İSTİYORUM!

Hrym'in özrünü kabul etmedim.

Arkadaşlarım da etmedi.

Beni korumak için etrafımda bir çember oluşturdular ve düşman saflarını yararak yavaşça geminin sancak tarafına doğru ilerlemeye başladılar.

Halen tek bacağının üzerinde sıçrayan Mallory yerdeki cevizi kapıp cebine attıktan sonra, hızlı bir hamleyle iki bıçağını Kaptan Hrym'in apış arasına sapladı.

Yarıkaya'yla T.J. ölüm makineleri gibi dövüşüyorlardı. Bundan kendime pay çıkarmak istediğim sanılmasın ama draugr saflarına öylesine hayranlık uyandırıcı bir şekilde dalmışlardı ki, onları tanımladığım kadar iyi olmaya çalıştıklarını düşünmeden edemedim. Sanki kelimelerim Loki'yi küçültürken, onları büyütmüştü.

"Beni takip edin!" diye bağırdı Samira, ışıktan mızrağıyla san-

cak tarafına doğru uzanan bir yol açarken. Sam'in arkasındaki Alex telini kırbaç gibi savurarak ona yaklaşma hatasına düşen herkesin kellesini uçuruyordu.

Blitzen'in bu karmaşa içinde ezilebileceğinden korkuyordum ama Hearthstone'un cüce dostunu omuzlarına aldığını gördüm. Pekâlâ, buna ilk kez tanık oluyordum. Hearth'ün, boyu kısa olsa da kesinlikle küçük bir çocuğun kilosunda olmayan Blitz'i taşıyabilecek kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Ama Hearth bunu becermişti ve Blitz'in, arkadaşının sırtına çıkmayı sorgusuz sualsiz kabul etmesi bunu daha önce de yaptıklarını düşünmeme neden oldu.

Blitz, bayram şekeri gibi etrafa attığı ördeklerle düşman saflarına dehşet saçarken, Hearth güvertenin ön tarafına doğru tanıdık bir run fırlattı:



Ulaşım runu *ehwaz* altın bir ışık saçarak patladı ve birdenbire güvertenin üzerinde eski dostumuz, sekiz bacaklı at Stanley belirdi.

Stanley güvertede süren karmaşaya bakıp kişnedikten sonra alçaldı ve devlerin kafataslarının üzerinde dört nala uçarak karmaşayı tam bir kaosa dönüştürdü.

Öfkeyle titreşen Jack süzülerek yanıma geldi. "Seninle derdim var, senyör."

"Ne?" derken üzerime gelen bir mızraktan kaçmak için eğildim.

"Hayatının konuşmasını yapıyorsun ve beni unutuyorsun. Öyle mi?"

Jack kabzasını bir devin karnına öylesine sert bir şekilde geçirdi ki, zavallı herif geriye doğru uçarak zombi süvarilerinden oluşan bir savunma hattını domino taşları gibi devirdi.

Utanmıştım. Kılıcımı nasıl unuturdum? Jack unutulmaktan nefret ederdi.

"Jack, sen benim gizli silahımsın!"

"Bunu Alex için söylemiştin!"

"Ah, demek istediğim sen benim son kozumsun! En iyiyi... bilirsin işte... acil durum şiirselliği için saklıyordum!"

"Hmmm, kulağa mantıklı geliyor!" Bir draugr kümesini dağıttı.

"Şiir tanrısı Bragi'den seninle ilgili epik bir şiir yazmasını isteyeceğim!" dedim, böyle bir söz verdiğim için anında pişman olarak. "Sen gelmiş geçmiş en iyi kılıçsın, Sumarbrander! Çok ciddiyim!"

"Epik, ha?" Runları kırmızının canlı bir tonunda parıldadı. Belki de bu parlaklığın kaynağı runlar değil, üzerini kaplamış kandı. "Bragi, ha?"

"Kesinlikle! Şimdi bizi buradan çıkar. Bana elinden gelenin en iyisini göster ki, ben de daha sonra yaptıklarını Bragi'ye anlatabileyim."

"Hmmm..." Jack bir metropol devine doğru uçarak adamı minik, şık parçalara ayırdı. "Sanırım bunu yapabilirim."

Ve markette çerez reyonuna dalmış bir yılbaşı alışverişçisi gibi bir o yana, bir bu yana giderek düşmanlarımızı kesip doğramaya

koyuldu. "Hayır, hayır, hayır!" diye bağırıyordu. "Seni sevmedim! Çekil önümden! Çok çirkinsin!"

Bir süre sonra geminin sancak tarafındaki korkuluğa ulaştık. Ama ne yazık ki, gemiden aşağı atlamak yüz yirmi metrelik bir düşüşün ardından buzlu gri suya çakılmak anlamına geliyordu. Aşağı başımı uzattığımda midem düğümlendi. Bu, Old Ironsides'ın orta direğine kıyasla iki kat daha yüksekten bir atlayış demekti.

"Atlarsak ölürüz," dedi Mallory.

Düşman askerleri korkuluğun önünde etrafımızı sarmaya başladı. Ne kadar iyi dövüşürsek dövüşelim, artık bizi öldürmek için silahlarını üzerimize isabet ettirmeleri gerekmiyordu. O kadar kalabalıklardı ki, bizi ezebilir ya da aşağı atlamak zorunda bırakabilirlerdi.

Cebimdeki sarı mendili çıkardım. "Aegir'in mekânında yaptığımız gibi gemimizi açabilirim."

"Ama şu anda yukarı çıkmamız değil, aşağı düşmemiz söz konusu," dedi Alex. "Ayrıca bize yardımcı olacak bir Njord'umuz da yok."

"Alex haklı," dedi Blitz. "Suya çarptığımızda gemiye bir şey olmasa bile, bütün kemiklerimiz kırılır."

Sam aşağı baktı. "Ayrıca şans eseri hayatta kalsak bile, bu silahlarla gemimizi vurup yok ederler."

"Silahlar mı?" Sam'in gözlerini diktiği noktaya baktım. Daha önce fark etmemiştim (muhtemelen bunun nedeni kapaklarının kapalı olmasıydı) ama *Naglfar*'ın gövdesinin yan tarafından bir sıra top namlusu çıkmıştı.

"Ama bu hiç adil değil," dedim. "Vikinglerin topları yoktu. *Naglfar*'da nasıl top olabilir?"

T.J. süngüsünü üzerine gelen bir zombinin karnına sokup çıkardıktan sonra, "Merak etme, Magnus," dedi. "Bu konuda Ragnarok Hakem Komitesi'ne şikâyet mektubu yazacağım. Ama şu anda her ne yapacaksak, bunu yapmaktan başka çaremiz yok!"

"Katılıyorum!" diye bağırdı Yarıkaya Gunderson, baltasıyla bir zombi kurt sürüsünü parçalarken.

"Bir planım var," dedi Sam. "Ama hoşunuza gitmeyecek."

"Ben planına bayıldım!" dedi Blitz. "Planın ne?"

"Atlayalım," dedi Sam.

Alex başını eğip bir mızraktan kurtuldu. "Peki vücudumuzdaki bütün kemiklerin kırılması teorisine ne oldu?"

"Açıklayacak zaman yok," dedi Sam. "Atlayın!"

Valkyrie'niz size bir yerden atlamanızı söylediğinde, atlarsınız. Korkuluğun üzerine çıkıp kendini aşağı ilk bırakan ben oldum. Percy'nin bana anlattıklarını hatırlamaya çalışsam da, bu yükseklikten atladığımda öğrendiklerimin bir işe yarayacağını sanmıyordum.

Suya korkunç bir sesle çakıldım. Ne beklemem gerektiğini -ani, ezici bir acı dalgasının ardından gelen zifiri karanlık- bilecek kadar çok ölmüştüm. Ama bu olmadı. Kendimi birdenbire yeniden su yüzeyinde buldum. Soluk almaya çalışıyor, tir tir titriyordum ama yaralı değildim. Bir şeyin beni su üzerinde tuttuğunu fark ettim.

Bir jakuzinin içine düşmüşüm gibi, su etrafımda çalkalanıp köpürdü. Bacaklarımın arasındaki akıntının yoğunlaşıp katılaştığını hissettim. Sanki bacaklarımı iki yana açıp, denizden oyulmuş bir yaratığın sırtına çıkmıştım. Hemen önümde, suyun için-

den bir baş çıktı. Gri sudan güçlü bir boyun, buzlardan bir yele, deliklerinden buzul dumanı çıkaran heybetli bir burun. Bir su atının sırtındaydım.

Peşimden denize atlayan arkadaşlarım da kendilerini bekleyen bir su atının sırtında suyun üzerine çıktılar. Tepemize mızraklar yağmaya başlamıştı. "Gidelim!" Sam mızrağını aşağı çekip en öndeki su atının sırtına yerleşti. "Koyun ağzına doğru!"

Su atlarımız Ölüm Gemisi'nden hızla uzaklaşırken devlerle draugr'ların öfkeli haykırışlarını duyuyordum. Suya oklar, mızraklar yağıyordu. Toplar patlıyor, etrafımıza gülleler iniyordu. Ama su atlarımız gemilerden çok daha hızlı ve manevra kabiliyeti yüksek yaratıklardı. Zikzaklar çizerek, inanılmaz bir hızla koyda ilerlediler.

"Hey, senyör!" diye seslendi, yanımda uçan Jack. "Bağırsaklarını döktüğüm devi gördün mü?"

"Evet! Müthişti!"

"Peki kollarıyla bacaklarını kısalttığım devi?"

"O da harikaydı!"

"Umarım Bragi'nin yazacağı şiir için bunları not almışsındır."

"Kesinlikle! Hepsi aklımda!" Daha çok zihinsel not almayı unutmamak için zihinsel bir not aldım.

O anda tepemizde sekiz bacaklı at Stanley belirdi. Sanırım iyi olup olmadığımızı kontrol ediyordu. Bir süre bize baktıktan sonra burada işinin bittiğine karar vermiş gibi kişnedi ve çelik grisi bulutlara doğru yükselerek gözden kayboldu.

Su atları şaşırtıcı ölçüde sıcaklardı. Bu açıdan canlı hayvanlardan farkları yoktu. Bu sayede buz gibi suyun içinde kalan ba-

caklarımla apış aramın donmasından kurtuldum. Jorvik'teyken Mallory'yle Yarıkaya'nın anlattığı, kurbanlarını denizin dibine çeken su atlarıyla ilgili hikâyeleri unutmamıştım. Sam onları nasıl kontrol edebiliyordu? Bu büyülü atlar denizin dibine dalmaya karar verdikleri anda hepimiz ölürdük.

Ama buzulların arasındaki koyun çıkışına doğru hızla ilerlemeye devam ettik. Su yüzeyinin yeniden donmaya başladığını görebiliyordum. Buz katmanı kalınlaşıp sertleşiyordu. Yaklaşık on iki dakika süren Niflheim yazı sona ermek üzereydi.

Arkamızdan top sesleri gelmeye devam etse de, *Naglfar* olduğu yerde duruyordu. Amiralini bir cevizin içine kapattığımızdan, geminin de orada kalacağını ummaktan başka şansım yoktu.

Koydan çıkıp buzul denizine girdiğimizde, su atlarımız kırık buz parçalarının arasından ilerlemeye devam etti.

Bir süre sonra da güneye, Jotunheim'ın canavarlarla dolu, çok daha güvenli sularına doğru yöneldik.



KIRK BEŞ

BU BÖLÜMDE NE OLDUĞUNU ANLARSANIZ LÜTFEN BANA DA ANLATIN ÇÜNKÜ BEN ANLAMADIM

Şeytani bir cevizle birlikte deniz yolculuğu yapmak için üç gün çok uzun bir süre.

Su atlarımız bizi sırtlarından attıktan sonra (Sam sıkıldıklarını söylemişti ve bana soracak olursanız, sıkılıp gitmeleri bizi denizin dibine çekip boğmalarından çok daha iyiydi), *Koca Muz*'un mendilini açtım ve hep birlikte gemimize çıktık. Donarak ölmemizi engelleyen Hearthstone'un ateş runu *kenaz* büyüsü oldu. Büyülü gemimizin bizi gitmemiz gereken yere götürdüğüne güvenerek batıya doğru yöneldik.

Yolculuğumuzun ilk on iki saati boyunca hepimiz halen yüksek adrenalin seviyesinde ve dehşet içindeydik. Üzerimize kuru kıyafetler geçirdik. Mallory'nin ayağını iyileştirdim. Yemek yedik. Çok konuşmadık. Genellikle homurdanıp ihtiyacımız olan şeyleri parmağımızla göstermekle yetindik. Kimse uyumadı. Sam zamanı geldiğinde namazını kılıp dua etti. Bence bunu yapabil-

mesi inanılmazdı çünkü geri kalanımız basit cümleler kurabilecek durumda bile değildik.

En sonunda gri güneşin battığını ve dünyanın sona ermediğini gördüğümüzde, *Naglfar*'ın arkamızdan yola çıkmadığına emin olduk. Loki ceviz kabuğu zindanındaydı. Ragnarok en azından bu yaz başlamayacaktı. Ve halen hayattaydık.

Mallory cevizi avucunun içinde tutuyor, bir an olsun bırakmayı reddediyordu. Geminin burnunda kısık gözlerle denizi izlerken, kızıl saçları rüzgârla savruluyordu. Bir süre sonra, Yarıkaya Gunderson gidip yanına oturdu. Mallory'nin onu öldürmediğini gördüğümde rahatladım. Yarıkaya uzun bir süre boyunca mırıldanarak bir şeyler anlattı. Ne dediğini duyamıyordum ve duymaya da çalışmadım. Ama Mallory ağlamaya başladığında, benliğinden Loki'nin zehri kadar öldürücü bir şeyi çıkardığını hissettim. Kolunu Mallory'nin omzuna atan Yarıkaya mutlu değildi belki ama konuştuklarına memnun görünüyordu.

Ertesi gün anaç moda giren Blitzen'le Hearthstone herkesin karnının doyması, ısınması ve yalnız kalmak istemedikleri sürece kimsenin yalnız kalmaması için koşturdular. Hatta Hearth, T.J.'in savaş, kölelik ve onurlu bir mücadeleyi meydana getiren unsurlar üzerine yaptığı uzun konuşmayı bile dinledi. Hearth mükemmel bir dinleyiciydi.

Alex Fierro'yla oturan Blitzen, ona zincir zırhtan nasıl kolsuz yelek yapacağını gösterdi. Açıkçası Alex'in zincir zırhlı bir kolsuz yeleğe ihtiyaç duyduğunu düşünmüyordum ama sanırım bu çalışma ikisine de iyi gelmişti.

Akşam namazının ardından, Sam yanıma gelip bana hurma

ikram etti. Hurmalarımızı yerken Jotunheim'ın tuhaf takımyıldızlarını izledik.

"Harikaydın," dedi Sam.

Bunun hafızama kazınması için gözlerimi kapadım. Mallory nasıl nadiren özür diliyorsa, Sam de önüne gelene iltifat eden biri değildi.

"Eh, söylediklerim şiir değildi," dedim en sonunda. "Daha çok saf panikti."

"Belki de ikisi arasında çok fark yoktur. O yüzden iltifatımı kabul edip konuyu kapat, Chase."

"Tamam. Teşekkür ederim." Sam'in yanında durup ufka baktım. Beş dakika sonra öleceğimizden endişe etmeden, yanımda bir arkadaşımla yıldızları izlemek kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı.

"Sen de çok iyiydin," dedim. "Loki'nin karşısına dikildin ve onu mağlup ettin."

Gülümsedi. "Evet. Bu gece dua ederken şükredeceğim çok şey var."

Başımı salladım. Acaba benim de teşekkür etmem gereken biri var mıydı? Elbette gemideki arkadaşlarımın dışında. Belki sessiz desteği ve kocasına karşı pasif direnci yüzünden Sigyn'e teşekkür etmeliydim. Tanrılar Loki'yi yeniden mağarasında tutsak ederlerse, Sigyn de onunla birlikte gidecek miydi?

Belki Kvasir'in Bal Likörü'yle ilgili notları bana bıraktığı için Randolph Amca da teşekkürü hak ediyordu. Bana ne kadar çarpıcı bir şekilde ihanet etmiş olursa olsun, en sonunda doğru şeyi yapmaya çalışmıştı.

Randolph'u düşünmek aklıma Helheim'dan yükselen, karanlıkta kendilerine katılmamı isteyen sesleri getirdi. Bu hatırayı aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Kendimi henüz bununla yüzleşecek kadar güçlü hissetmiyordum.

Sam, yeni kolsuz yeleğini deneyen Alex'i gösterdi. "Gidip onunla konuşmalısın, Magnus. Flyting sırasında söylediğin şey bombaydı."

"Demek istediğin... oh." Hissettiğim utançla midem sağ ciğerimin arkasına saklanmaya çalıştı. Sekiz yakın arkadaşımın ve binlerce düşman askerinin önünde, Alex'in beni gizlice öpmesinden ne kadar zevk aldığımı açıklamıştım.

Sam kıkırdadı. "Belki o kadar da kızgın değildir. Yanına git. Konuş."

Sam için söylemesi kolaydı. Emir'le ilişkisinde tam olarak nerede durduğunu biliyordu. Sözlenmişlerdi, mutlulardı ve battaniyelerin altında verilen gizli öpücükler yüzünden endişelenmesi gerekmiyordu çünkü iyi bir Müslüman kızı olarak zaten asla böyle bir şey yapmazdı.

Bense iyi bir Müslüman kızı değildim.

Alex'e doğru yürüdüm. Blitzen geldiğimi gördüğünde bana bakıp gergin bir şekilde başını salladıktan sonra oradan kaçtı.

"Sence nasıl, Magnus?" Alex kollarını açıp parıltılar saçan yeni yeleğini gösterdi.

"Evet," dedim. "Yani zincir zırhtan ekoseli bir kolsuz yeleği çok az kişi üzerinde taşıyabilir ama... evet, güzel."

"Ekoseli değil," dedi Alex. "Kareli."

"Tamam."

"Pekâlâ..." Kollarını kavuşturup, *Seninle ne yapacağız?* dermiş gibi bir ifadeyle beni inceledi. Bu bakışı öğretmenlerimin, koçlarımın, sosyal hizmet görevlilerinin, polislerin ve yakın akrabalarımdan birkaçının gözlerinde defalarca görmüştü. "*Naglfar*'da yaptığın açıklama... bu biraz ani oldu, Magnus."

"Ben... evet... ne dediğimi çok düşünmüyordum."

"Belli. Bu nereden çıktı?"

"Beni öptün."

"Demek istediğim, kimseye böyle bir sürpriz yapamazsın, Magnus! Ne yani, birdenbire hayatında başına gelen en harika şey ben mi oldum?"

"Ben... tam olarak öyle söyle..." Sustum. "Bak, lafımı geri almamı istiyorsan..."

Tam bir düşünce ya da cümle kuramıyor; haysiyetimi zedelemeden bu konuşmadan kendimi koparmanın bir yolunu da göremiyordum. Acaba Kvasir'in Bal Likörü'nün geri çekilme belirtilerinden biri miydi bu durum? Belki de *Naglfar*'daki başarılı performansımın bedelini doğru düzgün konuşamayarak, en gerektiği anda kendimi ifade edemeyerek ödemenin zamanı gelmişti.

"Biraz zamana ihtiyacım olacak," dedi Alex. "Demek istediğim, gururum okşandı ama bütün bunlar... birdenbire..."

"Ben..."

"Güzel yüzlü, saç tıraşı iyi einherjar'la çıkmıyorum, tamam mı?"

"Hayır... elbette... güzel yüzlü mü?"

"Teklifin için çok teşekkürler. Gerçekten. Ama lütfen şimdilik bu konuyu rafa kaldıralım. Ben sana geri dönerim." Ellerini kaldırdı. "Kişisel alana biraz saygı, Chase!"

Hızlı adımlarla uzaklaşırken tek bir kez omzunun üzerinden bana baktığında keyifle sırıttığını gördüm.

Yanıma gelen Hearthstone'un yüzünde her zamanki gibi gizemli bir ifade vardı. Yan yana durup Alex'in uzaklaşmasını izledik.

"Az önce *ne* oldu?" diye sordum.

Bunun işaret dilinde bir karşılığı yok, dedi Hearth işaret diliyle.

Denizdeki üçüncü günümüzün sabahında, T.J. yelken halatının yanından seslendi. "Hey! Kara!"

Doğru ifadenin *Kara göründü!* olduğunu sanıyordum ama belki de İç Savaş döneminde bunu da farklı yapıyorlardı. Hep birlikte *Koca Muz*'un burnunda toplandık. Sahra Çölü'ne doğru gidiyormuşuz gibi, ufukta kırmızı ve altın rengi, geniş, düz bir arazi uzanıyordu.

"Burası Boston değil," dedim.

"Burası Midgard bile değil." Yarıkaya Gunderson kaşlarını çattı. "Şimdi... gemimiz, yola çıksaydı *Nagifar*'ın takip edeceği akıntıları takip ettiyse, bu durumda..."

"Vigrid'e gelmişiz," dedi Mallory. "Son Cephe. Burası bir gün hepimizin öleceği yer."

Tuhaf bir şekilde, aramızdan kimse *Gemiyi çevirin!* diye bağırmadı.

Koca Muz bizi denize uzanan sayısız iskeleden birine doğru götürürken, donakalmış bir haldeydik. Rıhtımda bekleyenler vardı. Parıltılı zırhları ve rengarenk pelerinleriyle bizi bekleyen erkekler ve kadınlar.

Tanrılar bizi karşılamaya gelmişti.



KIRK ALTI

HAVLU KAZANIYORUM

Evrenin en uzun tahta kaldırımının inşa edildiği terk edilmiş sahil boyunca, sayısız büfe ve düzenli bir şekilde sıraya girilmesi için konmuş, aralarında zincirlerin gerili olduğu demir çubuklar uzanıyordu. Demir çubukların etrafında şu ya da bu yönü işaret eden levhalar vardı:

DEVLER →
← AESİR
SİZİ ARAYACAĞIZ →
← OKUL GRUPLARI

Yanaştığımız iskelede, üzerinde stilize edilmiş bir kuşun ve kocaman bir 5 rakamının olduğu, büyük, kırmızı bir levha vardı. Levhanın altına runlarla İngilizce olarak şöyle yazılmıştı: KUZGUN 5'E YANAŞTIĞINIZI UNUTMAYIN! İYİ RAGNAROK'LAR! Eh, farkında olmadan, Akrep 13 kod adlı daha kötü bir iskeleye de yanaşmış olabilirdik.

Karşılama komitesindeki tanrıların çoğunu tanıyordum. Bulut beyazı elbisesi, savaş miğferi ve kolunun altındaki örgü çantasıyla en önlerde duran Frigg Mallory'ye gülümsedi. "Kızım, başaracağınızı biliyordum!"

Acaba bunu *geleceğinizi görebiliyorum* mu, yoksa *size inanıyordum* anlamında mı söylemişti? Ama böyle bir şey söylemesi çok tatlıydı.

Gökkuşağı Köprüsü'nün bekçisi Heimdall donmuş sütü andıran bembeyaz gözlerini üzerime dikmiş, bana bakıyordu. "Geldiğini ta beş mil uzaktan gördüm, Magnus Chase! Ne kadar da sarı bir geminiz varmış yahu! VAY BE!"

Thor yeni uyanmış gibi görünüyordu. Kızıl saçları kafasının bir yanında ezilip dümdüz olmuştu; yüzünde de yastık izleri vardı. Kemerinde asılı duran çekici Mjolnir pantolonuna bisiklet zinciriyle bağlanmıştı. Yırtık pırtık Metallica tişörtünün altındaki karın kaslarını kaşıyıp tatlı bir ifadeyle osurdu. "Magnus! Loki'yi hakaretlerinle birkaç santim boyunda bir adama dönüştürdüğünü duydum. Aferin!"

Thor'un karısı Sif altın rengi saçlarını savurarak koştu ve Alex Fierro'ya sarıldı. "Canım, harika görünüyosun. Yelek yeni mi?"

Daha önce hiç görmediğim, koyu renk tenli, dazlak kafalı, siyah deri zırhlı, cüsseli bir adam sol elini Thomas Jefferson Jr.'a uzattı. Sağ eli yoktu. Sağ bileği altın bir kumaşla kaplıydı. "Oğlum. Çok iyi bir iş çıkardın."

T.J.'in ağzı açık kalmıştı. "Baba?"

"Elimi sık."

"Ben..."

"Elimi sıkman için sana meydan okuyorum!" dedi tanrı Tyr.

"Meydan okumanı kabul ediyorum!" T.J., Tyr'in elini tuttuğu anda babası onu gemiden iskeleye çekip kucakladı.

Odin'in üzerinde, bizzat Blitzen tarafından özel olarak yapıldığını sandığım, kömür grisi renkte, zincir zırhlı, üç parçalı bir takım vardı. Sakalı bakımlıydı. Göz bandı paslanmaz çeliktenmiş gibi parıldıyordu. Omuzlarına tünemiş kuzgunları Düşünce ve Bellek'in kapkara tüyleri ceketiyle uyumluydu.

"Hearthstone," dedi Odin. "Run büyüsüyle yaptıklarından dolayı tebrik ederim. Sana öğrettiğim görsellik numaraları da işine yaradı!"

Hearth'ün yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi.

Kalabalığın arkasındaki diğer iki tanrı kendilerine yol açarak öne çıktılar. Onları daha önce yan yana hiç görmemiştim ama bize doğru yaklaşırlarken ikiz kardeşler olarak birbirlerine ne kadar benzediklerini anladım. Altından bir elbisesi olan aşk ve zenginliğin tanrıçası Freya etrafına gül kokusu yayıyordu. "Oh, Blitzen, benim güzel oğlum!" Oğlunu kucaklarken ağlamaya başladığından, iskeleye kırk bin dolar değerinde altın gözyaşı saçıldı.

Freya'nın yanında duran babam Frey'in üzerinde eski bir kot pantolonla fanila tişört vardı. Ayaklarındaysa çizme. Karmakarışık sarı saçları ve sakallarıyla, üç günlük zorlu bir dağ yürüyüşünden yeni dönmüş gibi görünüyordu.

"Magnus," dedi, birbirimizi daha beş dakika önce görmüşüz gibi.

"Selam, baba."

Tereddütle uzanıp hafifçe koluma vurdu. "Aferin. Gerçekten."

Boynumdaki Jack, kolyeyi çekip çıkarana dek titreşti. Kılıç for-

muna dönüştüğünde mor bir tonda parıldadığını fark ettim. Bu, öfkeli olduğunu gösteriyordu. "Selam, Jack," dedi, Frey'in derinden gelen sesini taklit ederek. "Nasıl gidiyor, eski dostum Jack?"

Frey yüzünü buruşturdu. "Selam, Sumarbrander. Seni görmezden gelmeye çalışmıyordum."

"Ya, ne demezsin. Biliyor musun, Magnus Bragi'den benim hakkımda epik bir şiir yazmasını isteyecek!"

Frey tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Öyle mi?"

"Ben..."

"Bu doğru!" dedi Jack. "Frey asla Bragi'nin benim hakkımda epik bir şiir yazmasını sağlayamazdı! Bugüne dek bana verdiği tek şey Kılıçlar Günü'nde yolladığı aptal bir karttı."

Zihinsel notlarıma ekleme: Kılıçlar Günü diye özel bir gün var.

İçimden tebrik kartı endüstrisine küfrettim.

Babamın yüzünde bana bir parça üzgün gelen bir gülümseme belirdi. "Haklısın, Jack. İyi bir kılıç iyi bir arkadaş hak eder." Omzumu sıktı. "Ve görünüşe göre kendine iyi bir arkadaş bulmuşsun."

Babamın böyle tatlı bir şey söylemesini takdir etmiştim ama bu konuşma yüzünden, Bragi'yi bulacağıma dair ayaküstü verdiğim söz artık tanrısal bir karara bağlanmıştı.

"Arkadaşlar!" dedi Odin. "Haydi Vigridr cephesindeki ziyafet çadırımıza geçelim! Lindworm 7 çadırını bizim için ayırdım! Yolda kaybolursanız leylak rengi okları takip edin. Oraya geçtiğimizde..." Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Bütün canlı şeylerin kaderini tartışacağız."

* * *

Söylüyorum size, bu tanrılarla oturup öyle huzur içinde bir yemek yiyemezsiniz. İlla bütün canlıların kaderi gibi bir konu tartışmaya açılır.

Ziyafet çadırı Vigridr cephesinin tam ortasına kurulmuştu. Vigridr (Samira'nın dediğine göre) her yönde üç yüz mil uzandığından rıhtımla çadırın arasında epey mesafe vardı. Neyse ki, Odin davetliler için golf arabalarından oluşan küçük bir filo ayarlamıştı.

Arazi kırmızı ve altın rengi çayırlarla kaplıydı. Araya da çeşni olsun diye nehirler, tepeler, ağaçlık alanlar serpiştirilmişti. Yan cepheleri açık olan deriden çadırımızın ortasında bir ocak yanıyordu. Masalar yemeklerle doluydu. Aklıma eski dergilerde gördüğüm, Afrika savanlarında lüks safari ziyafetleri veren insanların fotoğrafları geldi. Annem bu türden seyahat dergilerine bayılırdı.

Beklendiği gibi, tanrılar ana masaya geçtiler. Herkese servis yapmak için koşturan Valkyrie'ler, Samira'yı gördüklerinde yanına gelip onu sırayla kucakladılar ve ayaküstü biraz dedikodu yapmayı da ihmal etmediler.

Herkes yerine geçip bütün kadehler bal likörüyle doldurulduğunda, Odin ciddi bir sesle emrini verdi: "Ceviz gelsin!"

Ayağa kalkan Mallory, annesi Frigg'e yandan bir bakış attı. Frigg cesaret verici bir şekilde başını salladığında, Mallory ocağın önündeki taştan kaideye doğru gitti ve cevizi kaidenin üzerine koyup yerine döndü.

Tanrılar daha iyi görmek için öne eğildiler. Thor'un gözlerinde öfkeli bir bakış vardı. Tyr sol elinin parmaklarını var olmayan sağ elinin parmaklarına kenetlemek istiyormuş gibi görünüyordu. Frey sarı sakalını kaşımakla yetinmişti.

"Omega 3 yağ asidi açısından harika bir kaynak olsa da, ceviz sevmem," dedi Freya.

"Bu cevizin besin değeri yok, kardeşim," dedi Frey. "İçinde Loki var."

"Evet, biliyorum." Freya kaşlarını çattı. "Yalnızca diyordum ki..."

"Ceviz sağlam mı?" diye sordu Tyr. "Loki oradan çıkıp bana meydan okumaz, değil mi?" Böyle bir soru sormasına rağmen, sesi bunu istiyormuş gibi çıkmıştı.

"Ceviz Loki'yi tutar," dedi Frigg. "En azından biz onu yeniden zincirleyene dek."

"Bah!" Thor çekicini kaldırdı. "Bence ben bu cevizi parçalayayım! Bizi bir sürü dertten kurtarır."

"Tatlım," dedi Sif. "Bunu seninle konuşmuştuk."

"Gerçekten de öyle," dedi Odin. Kuzgunları tahtının yüksek sırtına tünemişti. "Soylu oğlum Thor, seninle bu konuda yaklaşık olarak 8630 kez konuştuk. Aktif dinleme becerilerin konusunda sana söylediklerimi gene unutmuşsun. Önceden belirlenmiş kaderlerimizi değiştiremeyiz."

Thor pofladı. "O halde tanrı olmanın ne anlamı kaldı ki? Elimde mükemmel bir çekiç var ve bu ceviz de parçalanmak için yalvarıyor! Neden onu PARÇALAMIYORUZ?"

Thor'un fikri benim aklıma da yatmıştı ama bunu dillendirmedim. Ölümden sonra yaşamım ve Valhalla Oteli'ndeki minibar imtiyazlarım üzerinde son karar yetkisine sahip Herkesin Babası Odin'le fikir ayrılığına düşmek gibi bir niyetim yoktu.

Gene de aklıma takılan bir durum vardı.

"Belki de..." dediğimde bütün gözler bana döndü. "Bilmiyo-

rum... en azından Loki'yi tutsak etmek için daha güvenli bir yer bulamaz mıyız? Mesela... şu anda sesli düşünüyorum... gerçek muhafızların olduğu maksimum güvenlikli bir hapishaneye ne dersiniz? Bir de, zincirleri bu defa oğullarının bağırsaklarından yapılmasa? Hatta bu bağırsak tutkusundan tümden vazgeçmemiz de..."

Yeni bir numara öğrenmiş şirin bir köpek yavrusuymuşum gibi, Odin kıkırdadı. "Magnus Chase, sen ve arkadaşların şu ana dek çok cesur ve asil davrandınız. Ama artık bu meseleyi tanrılara bırakmak zorundasınız. Loki'nin cezasını nasıl çekeceği üzerine ciddi değişiklikler yapamayız. Yalnızca onu eski durumuna döndürebiliriz. Böylelikle Ragnarok'a uzanan olaylar zinciri değişmemiş olur. En azından şimdilik."

"Hmmm." Thor kadehini kafaya dikti. "Ragnarok'u erteleyip duruyoruz. Ama... ertelemek yerine neden biz başlatmıyoruz? Sağlam bir savaş bana iyi gelirdi."

"Oğlum," dedi Frigg, sakin bir sesle. "Ragnarok'u erteliyoruz çünkü Ragnarok kozmosu yok edecek ve çoğumuz öleceğiz. Sen de buna dahilsin."

"Hem," diye ekledi Heimdall. "Artık cep telefonlarımızla çok kaliteli *selfie*'ler çekebiliyoruz. Birkaç yüzyıl sonra teknolojinin nerelere geleceğini hayal edebiliyor musunuz? Sizi bilmem ama ben Kıyamet'i siber-buluttaki milyonlarca takipçimin sanal gerçeklik gözlüklerine aktaracağım günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Tyr düşünceli bir ifadeyle, altından ağaçların olduğu yakınımızdaki bir koruluğu gösterdi. "Şurada öleceğim... beni Hel'in bekçi köpeği Garm öldürecek. Ama daha öncesinde kafasını ez-

miş olacağım. Ben de o günü sabırsızlıkla bekliyorum. Garm'ın keskin dişlerinin mideme girişini hayal ediyorum."

Thor, *Her şey çok güzel olacak*, dermiş gibi, anlayışla başını salladı.

Gözlerim ufka kaydı. Daha öncesinde Valhalla sınırlarının dışındaki tehlikeli bir görevde canımdan olmazsam, ben de Ragnarok zamanı geldiğinde burada ölmeye yazgılıydım. Elbette Vigridr cephesinin tam olarak neresinde öleceğimi bilmiyordum ama şu anda, vücudumun paramparça olacağı, Yarıkaya'nın karnına girmiş devasa bir kılıçla yere yıkılacağı ya da Alex'in... her neyse... şu anda tam olarak o yerde yemeğimizi yiyor olabilirdik. Birdenbire buradan başka herhangi bir yerde olmak istediğimi hissettim.

Samira dikkat çekmek için boğazını temizledi. "Lord Odin. Onu mağarada tutsak eden büyülü zincirleri koptuğuna göre, şimdi Loki için nasıl bir planınız var?"

Odin gülümsedi. "Sen hiç endişelenme, cesur Valkyrie'm. Loki cezasını çekeceği mağaraya geri götürülecek. Mağaranın yerini kimsenin bulamaması için daha gelişmiş büyüler olacak. Eskisinden çok daha güçlü olmaları için zincirlerini de yeniden yaptıracağız. En iyi cüce demir ustaları bu görevi üstlenmeyi kabul ettiler."

"*En iyi* cüce demir ustaları mı?" diye sordu Blitzen.

Heimdall hevesle başını salladı. "Dört zincir için Eitri Junior'dan toplu fiyat aldık!"

Blitzen küfretmeye başlayacakken, Hearthstone eliyle arkadaşının ağzını kapadı. Bir an, Blitz'in ayağa fırlayıp etrafa ördek fırlatacağından korktum.

"Anlıyorum..." dedi Sam. Odin'in planının onu heyecanlandırmadığı belliydi.

"Peki Sigyn?" diye sordum. "Bunu isterse, bir kez daha Loki'nin yanında kalmasına izin verecek misiniz?"

Odin kaşlarını çattı. "Bunu düşünmemiştim."

"Bundan kimseye zarar gelmez," dedim hemen. "Sigyn... iyi niyetli... sanırım. En azından kocasının mağaradan kaçmasını istemediğine eminim."

Tanrılar kendi aralarında mırıldanarak bunu konuşmaya başladılar.

Alex sorgulayıcı bir ifadeyle bana bakıyordu; Loki'nin karısını neden bu kadar önemsediğimi merak ettiğine emindim. Açıkçası ben de bunu neden önemli bulduğumu bilemiyordum. Ama Sigyn'in nedeni ister merhamet ve sadakat, ister başka bir şey olsun, karısı Loki'nin yanında olmak istiyorsa, tanrıların onun için en azından bunu yapabileceğini düşünüyordum. Özellikle de Sigyn'in çocuklarını öldürüp bağırsaklarını babalarının zincirleri olarak kullandıklarını düşünecek olursak.

Loki'nin Ölüm Gemisi'ndeki karşılaşmamızda iyiyle kötü ve tanrılarla devler hakkında söylediklerini hatırladım. Haklı olduğu bir nokta vardı. Ben de burada iyilerle oturduğumu söyleyemezdim. Yalnızca son savaşın taraflarından biriyle oturuyordum.

"Pekâlâ," dedi Odin en sonunda. "Sigyn isterse Loki'yle kalabilir. Loki'nin cezasıyla ilgili başka sorusu olan?"

Loki'nin yeni tutsaklık düzenlemeleri hakkında tatmin olmadığını hissettiğim arkadaşlarımın ayağa fırlayıp, *Evet, SİZ ÇILDIRDINIZ MI?* diye haykıracaklarını sandım. Ama hiçbirinden

ses çıkmadı. Herhangi bir konuda itiraz eden ya da silahlarını çeken bir tanrı da olmadı.

"Bunun," dedi Freya. "Yüzyıllardır yaptığımız en iyi tanrı toplantısı olduğunu söylemeliyim." Bana bakarak gülümsedi. "Genellikle tek bir yerde bu kadar kalabalık olmaktan kaçınırız. Bu sorunlara neden olabiliyor."

"Son seferde Loki'yle dalaşmaya girmiştik," diye homurdandı Thor. "Aegir'in salonunda."

Aegir'in hatırlatılmasından hoşlanmıyordum ama Thor onun adını andığında aklıma Aegir'e verdiğim söz geldi. "Lord Odin, bizi öldürmediği ve gitmemize müsaade ettiği için Aegir'e Kvasir'in Bal Likörü'nden biraz götüreceğime söz vermiştim ama elimdeki bal likörünün tamamını..."

"Hiç korkma, Magnus Chase. Senin adına Aegir'le ben konuşurum. Hatta ona özel rezervimde bulunan Kvasir'in Bal Likörü'nden birkaç damla da verebilirim. Elbette beni kendi tarifi olan, bal kabağı aromalı bal likörü listesine alırsa."

"Beni de!" dedi Thor.

"Bizi de, bizi de!" dedi diğer tanrılar, ellerini kaldırarak.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Lord Odin... elinizde Kvasir'in Bal Likörü'nden mi var?"

"Elbette!" dedi Odin.

Bunu öğrenmek aklıma, Odin kendi rezervinden bana biraz verebilecekken, Ölüm Gemisi'ni ve Loki'yi durdurmak için çok kısıtlı zamanımız olmasına rağmen tanrıların neden bizi Kvasir'in Bal Likörü'nün peşine düşürdüğü gibi birçok soru getirdi. Ama herhalde bu basit çözüm Odin'in aklının ucundan bile geçme-

mişti. Sonuçta kendisi bir liderdi, paylaşımcı değil.

Babamla göz göze geldik. *Sakın sorma, Aesir tuhaftır,* dermiş gibi başını iki yana salladı.

"Pekâlâ!" Odin yumruğunu masaya indirdi. "Freya'ya katılıyorum. Bu toplantı şaşırtıcı ölçüde iyi gitti. Cevizi alacağız. Siz kahramanları da onurunuza verilecek büyük ziyafetin keyfini çıkarmanız için Valhalla'ya geri göndereceğiz. Toplantıyı bitirmeden önce başka bir konuda konuşmak isteyen var mı?"

"Lord Odin," dedi Frey. "Oğlumla arkadaşları bize çok büyük bir hizmette bulundular. Onları ödüllendirmemiz gerekmez mi? Gelenek böyle değil midir?"

"Hmmm." Odin başını salladı. "Sanırım haklısın. Onları Valhalla'da einherji yapabilirim! Ama... çoğu zaten einherji, değil mi?"

"Einherji olmayanlarımız da," diye ekledi Sam. "Bir süre daha bu şekilde kalmak istiyor, Lord Odin, sizin için mahzuru yoksa."

"Tamam işte!" dedi Odin. "O halde ödül olarak, halen hayatta olan kahramanlar hayatta kalmaya devam edecek. Ayrıca hepinize yeni kitabım *Motive Edici Kahramanlık*'ın imzalı beş kopyasını vereceğim. Einherjar'a gelirsek... Kutlama ziyafeti ve imzalı kitaplarınıza ek olarak, her birinize Valhalla Oteli'nin özel Türk hamamı havlularından vereceğim! Ne dersiniz?"

Odin kendinden o kadar memnun görünüyordu ki, aramızdan hiç kimse şikâyet etmeye kalkışmadı. Başımızı sallayıp isteksizce gülümsedik.

"Türk hamamı havlusu," dedi T.J.

"Biz de hayatta kalmaya devam edeceğiz," dedi Blitzen.

Ama imzalı Odin kitaplarından bahseden olmadı.

"Son olarak, Magnus Chase," dedi Odin. "Anladığım kadarıyla Ölüm Gemisi'nde Loki'nin karşısına dikilen ve onun ağır hakaretlerine maruz kalan senmişsin. Tanrılardan özel bir isteğin var mı?"

Yutkundum. Bana özel muamele gösterilmesini adil bulmadığımı bilmeleri için arkadaşlarıma baktım. Loki'yi hep birlikte mağlup etmiştik. Olay buydu. Hatta Loki'yi tuzağa düşüren kendi yeteneklerim değil, ekibimizle ilgili yaptığım konuşmaydı.

Ayrıca arka cebimde gerektiğinde çıkaracağım bir iyilik listesi de taşımıyordum. Ben çok az şeye ihtiyacı olan biriydim. İyilik görmeden de mutlu mesut yaşamaya devam edebilirdim.

Ama o anda aklıma beni Kvasir'in Bal Likörü'ne yönlendirerek hatalarını telafi etmeye çalışan Randolph Amca geldi. Evinin ne kadar üzücü, yalnız bir yere dönüştüğünü; terasında Alex Fierro'yla birlikte ne kadar mutlu ve huzurlu hissettiğimi hatırladım. Ve Andvari'nin hazinesini nehre fırlatmadan önce, büyülü yüzüğünün zihnime fısıldadığı şeyleri düşündüm.

Othala. Aile mirası. Anlaşılması en zor olan run.

"Aslında, Lord Odin," dedim. "Sizden isteyebileceğim bir iyilik var."



KIRK YEDİ

BİR SÜRÜ SÜRPRİZ, HATTA BAZILARI GÜZEL

Bilindik eve dönüş yolculuğuydu.

Golf arabalarıyla rıhtıma döndük, gemimizi nereye bağladığımızı hatırladık, bilinmeyen bir nehrin dehşet verici ağzına girdik, bizi Valhalla'nın altındaki tünellere sürükleyecek akıntıların içine çekildik, hareket halindeki bir gemiden atladık ve zafer, ölüm ve Ragnarok'u erteleme amaçlı görevlere yazgılı bir sonraki maceracı grubunu almaya gittiğine emin olduğumuz *Koca Muz*'un karanlığın içinde kayboluşunu izledik.

Valhalla'da einherjar tarafından kahramanlar gibi karşılandık ve büyük kutlama için ziyafet salonuna götürüldük. Ziyafet salonunda, Odin'den gelen emirle, otel müdürümüz Helgi'nin Samira için özel bir sürprizi olduğunu gördük. Her zamanki masamızda, kafası aşırı ölçüde karıştığı belli olan, üzerinde ZİYARETÇİ VE ÖLÜMLÜDÜR! SAKIN ÖLDÜRMEYİN! yazan bir etiket taşıyan biri oturuyordu.

Bu, Emir Fadlan'dı.

Emir, Samira'yı gördüğünde birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Ben... benim kafam çok karışık. Sen gerçek misin?"

Samira elleriyle yüzünü kapadı. Gözleri dolmuştu. "Gerçeğim, Emir. Şu anda sana sarılmayı o kadar istiyorum ki!"

Alex Fierro ziyafet için salona doluşan einherjar kalabalığını gösterdi. "Yerinde olsam böyle bir şey yapmazdım, Samira. Buradaki herkes senin geniş ailenin bir üyesi olduğundan, gerektiğinde uygunsuz bir duruma müdahele edecek silahlı birkaç bin erkek savaşçı varken bence bu çok akıllıca olmaz."

Alex'in kendini de bu erkek savaşçıların arasında gördüğünü fark ettim. Dönüş yolculuğumuzun bir noktasında erkeğe dönüşmüştü.

"Bu..." Emir şaşkınlık ve hayranlıkla etrafına baktı. "Sam, çalıştığın yer burası mı?"

Sam kahkahayla neşe dolu hıçkırıklar arasında kalan bir ses çıkardı. "Evet, aşkım. Evet, öyle. Bu arada Ramazan Bayramı'na girdik, değil mi?"

Emir başını salladı. "Bu akşam ailelerimiz birlikte yemek yiyecek. Birazdan. Buradan ayrılmaya iznin var mı, bilemiyorum ama..."

"Evet!" Samira bana döndü. "Kusura bakmazsınız, değil mi?"

"Tabii ki hayır!" dedim. "Yani Ramazan bitti mi?"

"Evet!"

Sırıttım. "Bu hafta bir gün seni öğle yemeğine çıkaracağım, tamam mı? Güneşin altında, kahkahalar eşliğinde bir yemek yiyeceğiz."

"Anlaştık!" Kollarını açtı. "Hayali kucaklaşma."

"Hayali kucaklaşma!" dedim.

Alex sırıtarak, "Görünüşe göre yanlarında durmak için ben de onlarla gitmek zorundayım," dedi.

Elbette Alex'in gitmesini istemiyordum ama çok fazla seçeneğim yoktu. Sam, Emir ve Alex, aileleriyle birlikte, bir sürü lezzetli yemeğin olacağına şüphemin olmadığı bayram sofrasına oturmak için salondan ayrıldılar.

Çetenin geri kalanı için gece, sayısız kadeh bal likörü, sırtımıza inen binlerce tebrik yumruğu ve eskilerin kahramanları çok daha kaliteli olsa da, ne kadar harika olduğumuza dair konuşmalarla geçti. Tepemizdeki Laeradr ağacının dallarında her zamanki gibi sincaplar, vombatlar, minik geyikler koşturuyordu. Valkyrie'ler de yemek ve bal likörü servisi yapıyordu.

Ziyafetin sonlarına doğru Thomas Jefferson Jr. bize eski bando şarkıları öğretmeye çalıştı. Yarıkaya Gunderson'la Mallory Keen bazen birbirlerine tabak fırlatıyor, bazen de Vikinglerin tezahüratları ve kahkahaları eşliğinde sarılıp öpüşüyorlardı. Onları yeniden birlikte görmek beni mutlu etmişti... ama aynı zamanda içimde bir boşluk hissetmeme de neden olmuştu.

Müdür Helgi, artık Valhalla Oteli'nin demirbaşı gibi olduklarından Blitzen'le Hearthstone'un onur konuğu olduklarını ilan edip dilledikleri gibi gelip gidebileceklerini söyledi. Elbette kendilerine ait odaları, minibar anahtarları ya da ölümsüzlerin sahip olduğu türden başka imtiyazları olmayacaktı. Yani otele geldiklerinde buna göre davranmaları ve serseri kurşunlardan falan kaçmaları gerekiyordu. Ayrıca ikisine üzerinde FAHRİ EİNHERJİ yazan miğferler de verildi. Gerçi arkadaşlarım bu konuda çok memnun görünmüyorlardı.

Parti biterken Blitzen, gece boyunca yumruklarını geçiren Vikingler yüzünden mosmor olan sırtıma bir şaplak attı. "Biz gidiyoruz, evlat. Biraz uyumamız lazım."

"Emin misiniz? Herkes parti sonrası partiye gidiyor. Bir çikolata göletinin üzerinde halat çekme yarışması yapacağız."

Eğlenceli olacaktır, dedi Hearth. *Ama yarın görüşürüz. Tamam mı?*

Hearthstone'un asıl sorduğu şeyin farkındaydım: Planımı -Odin'den istediğim iyiliği- gerçekleştirme konusunda ciddi miydim?

"Evet," dedim. "Yarın görüşürüz."

Blitz sırıttı. "Sen iyi bir çocuksun, Magnus. Bence bu harika olacak!"

Halat çekme yarışması gerçekten de eğlenceliydi ama kaybettik. Sanırım bunun nedeni bizim ekipteki çikolata düşkünü Hunding'in çikolata göletine düşmek istemesiydi.

Gecenin sonunda, bitkin, mutlu ve çikolataya bulanmış bir halde, sendeleyerek odama döndüm. Alex Fierro'nun kapısının önünden geçerken, bir an durup kulak kabarttım ama hiçbir şey duyamadım. Herhalde halen dışarıda, Sam ve Emir'le Ramazan Bayramı yemeğindeydi. Güzel bir gece geçirdiklerini umdum. Bunu hak etmişlerdi.

En sonunda odama girdiğimde antrede durup bir süre, üzerimden halıya damlayan çikolata sesini dinledim. Neyse ki, Valhalla Oteli'nin büyülü bir temizlik servisi vardı. Longfellow Köprüsü'nden düşüp öldüğüm gün, otele gelip bu odaya ilk kez girdiğim anı hatırladım. Hayranlıkla odamdaki bütün rahatlıklara -mutfağa, kütüphaneye, kanepeye, büyük ekran TV'ye, ağaç dallarının arasından yıldızlı gökyüzünün göründüğü orta alana- bakakalmıştım.

Artık şöminc rafının üzerinde çok daha fazla fotoğraf vardı. Her hafta büyülü bir şekilde bir ya da iki fotoğraf beliriyordu. Bazıları ailemin eski fotoğraflarıydı. Annem, kuzenim Annabeth, hatta mutlu zamanlarında Randolph Amca, karısı ve çocukları. Ama bunların yanında daha yeni fotoğraflar da vardı. On dokuzuncu kattan arkadaşlarımla bir fotoğrafın yanında, evsiz olduğumuz günlerde Blitz ve Hearth'le çektirdiğimiz bir fotoğraf duruyordu. Birinin fotoğraf makinesini ödünç alıp grup *selfie*'si çekmiştik. Valhalla Oteli'nin bu fotoğrafı nasıl bulup buraya getirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de Heimdall bugüne dek çekilen bütün *selfie*'lerin olduğu bir bulut kütüphanesine sahipti.

Otele yerleştiğim günden beri ilk kez odama girdiğimde evime gelmiş gibi hissettiğimi fark ettim. Elbette bu otelde sonsuza dek kalmayacaktım. Hatta, bu öğleden sonra bir gün öleceğim cephede kurulmuş bir çadırda yemek yemiştim. Gene de... burası kılıcımı asıp biraz dinlemek için güzel bir yerdi.

Boynumdaki kolyeyi çıkardım ve Jack'i uyandırmamak için çok dikkatli bir şekilde salondaki sehpanın üzerine koydum. Huzurlu bir uyku uyuyordu. Herhalde rüyasında Percy'nin kılıcı Dalgakıran'ı ve sevdiği diğer bütün silahları görüyordu. Bragi'yi nasıl bulacağımı ve onu Jack hakkında epik bir şiir yazmaya nasıl ikna edeceğimi bilemiyordum. Ama bunu başka bir gün düşünecektim.

Çikolatayla kaplı yapış yapış tişörtümü çıkarırken arkamdan bir ses geldi.

"Soyunmadan önce kapını kapatmak isteyebilirsin."

Arkama döndüm.

Alex Fierro kapı eşiğine yaslanmış, kolsuz yeleğinin üzerinde kollarını kavuşturmuştu. Pembe gözlüğü burnunun üzerine kaymıştı. Gözlerine inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Ne oldu, bir çamur güreşi müsabakasını mı kaybettin?"

"Ah..." Kendime baktım. "Bu çikolata."

"Peki. Sormayacağım."

"Bayram yemeği nasıldı?"

Omuz silkti. "Güzeldi sanırım. Bir sürü mutlu insan. Bir sürü yemek ve müzik. Birbirlerine sarılan akrabalar. Pek benim olayım değil."

"Anladım."

"Samira'yla Emir'i aileleriyle bıraktım. Nasıl görünüyorlardı desem? *Mutlu* kelimesi hallerini anlatmaya yetmez. Çok keyifli? Mest olmuş?"

"Sırılsıklam âşık?"

Alex gözlerimin içine baktı. "Evet, bu olur."

Çikolata parmaklarımın ucundan çok hoş ve çekici bir şekilde yere damlıyordu.

"Her neyse," dedi Alex. "Teklifini düşünüyordum."

Boğazım düğümlendi. Başım dönmeye başladı. Acaba çikolataya bilmediğim bir alerjim olabilir miydi? Belki de yeni ve ilginç bir şekilde ölmek üzereydim.

"Ne teklifi?" diyebildim.

"Malikâneden bahsediyorum. Sen ne sandın?"

"Ha... evet... anladım... malikâneyle ilgili teklif. Kesinlikle."

"Sanırım bana uyar," dedi. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Ah, harika! Yarın evi kontrole gideriz. Ben anahtarları alırım.

Sonra da evrak işlerini halletmeleri için avukatları bekleriz. Bu işler iki hafta kadar sürebilir."

"Tamam. Şimdi gidip duş al, Magnus. İğrençsin. Sabah kahvaltıda görüşürüz."

"Peki."

Gitmek için arkasına döndü. Ama kararsızlıkla durdu. "Bir şey daha var." Bana doğru yaklaşmaya başladı. "Ölümsüz aşkınla ilgili açıklamanı da düşünüyordum."

"Ben... aslında..."

Elleriyle çikolata kaplı yüzümü tutup beni öptü.

Aklımdan geçen ilk düşünce şu oldu: *Eriyip halının üzerindeki çikolata birikintisinin içinde kaybolmam mümkün mü?* Çünkü tam olarak böyle hissediyordum. Bu öpücük sırasında Valhalla Oteli yönetiminin beni birkaç kez dirilttiğine emindim. Aksi takdirde, Alex en sonunda geri çekildiğinde nasıl halen tek parça kalmış olabilirdim?

Kehribar ve kahverengi gözleriyle beni inceledi. Artık çikolatadan bir bıyığı ve keçi sakalı vardı. Yeleğinin önü de çikolatayla kaplanmıştı.

Dürüst olacağım. İçimden bir ses şöyle dedi: *Alex şu anda bir erkek. Az önce beni bir erkek öptü. Bu konuda nasıl hissediyorum?*

Beynim bu sese anında cevabını yapıştırdı: *Az önce beni Alex Fierro öptü ve bu yüzden çok mutluyum.*

O anda tam da benden beklenecek türden, ölümsüz aşk ilanı gibi utanç verici ve aptalca bir şey yapabilirdim ama Alex böyle bir şeye izin vermedi.

Omuz silkti. "Bu konuda düşüneceğim. Sana dönerim. Bu sırada sen de kesinlikle duş almalısın."

Odadan çıktı. Koridorda yürürken ıslıkla çaldığı şarkıyı dinledim. Sanırım otel asansöründe duyduğumuz Frank Sinatra şarkılarından biriydi. *Fly Me To The Moon.*

Emirlere uymakta üstüme yoktur. Hemen duşa girdim.



KIRK SEKİZ

CHASE EVİ GERÇEK OLUYOR

Odin'in avukatları gerçekten çok iyiydi.

Yalnızca iki hafta içinde bütün evrak işleri tamamlandı. Odin'in Boston imar planlamacıları, belediye başkanının ofisi ve birkaç mahalle birliğiyle mücadele etmesi gerekti ama bu engelleri rekor sayılabilecek bir sürede aşmasını bildi. Bunu ancak sınırsız maddi kaynağı ve motive edici konuşmalar konusunda deneyimi olan bir tanrı yapabilirdi.

Randolph Amca'nın vasiyetinde adı geçen Annabeth memnuniyetle belgeleri imzaladı.

"Bence çok güzel bir şey yapıyorsun, Magnus," dedi telefonda, Kaliforniya'daki Annabeth. "Harika! Bu sıralar güzel bir haber almaya gerçekten ihtiyacım vardı."

Annabeth'in sesi neden ağlıyormuş gibi geliyordu?

"Sen iyi misin?"

Uzunca bir süre sustuktan sonra, "İyi olacağım," dedi. "Buraya döndüğümüzde bazı kötü haberler aldık."

Bekledim. Annabeth konunun ne olduğunu söylemedi. Ben de üstelemedim. İsterse bana anlatırdı. Gene de yanında olmayı, ona sarılabilmeyi isterdim. Ama artık ülkenin diğer yakasında olduğundan, onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Hiç Batı Kıyısı'na giden einherji olmuş muydu? Bunu Samira'ya sormalıydım.

"Percy iyi mi?"

"Evet, iyi. Yani... olabildiği kadar."

Arkadan gelen Percy'nin boğuk sesini duydum.

"Percy, yolculuğunuzda sana verdiği tavsiyelerden herhangi birinin işine yarayıp yaramadığını soruyor," dedi Annabeth.

"Kesinlikle. Tıpkı bana söylediği gibi yolculuk boyunca kıçımı sıktım."

Annabeth çatlak sesle güldü.

"Kendinize iyi bakın."

Titrek bir nefes aldı. "Sen de. Yüz yüze görüştüğümüz bir sonraki sefer daha çok konuşuruz."

Bunu duymak bana umut verdi. Demek ki bir sonraki sefer olacaktı. Kuzenimin hayatında neler olduğunu, nasıl kötü haberlerle başa çıkmak zorunda kaldığını bilemiyordum ama en azından arkadaşlarımla birlikte Ragnarok'u engelleyerek ona ve Percy'ye zaman kazandırmıştık. Mutlu olmalarını umut ediyordum.

Vedalaştık. Telefonu kapattım. Ve işime döndüm.

Evrak işleriyle geçen ilk iki haftanın ardından gelen iki haftalık hazırlık sürecinin sonrasında Chase Malikânesi yeniden açıldı.

Ve ilk misafirlerimiz Bağımsızlık Günü olan 4 Temmuz'da malikâneye taşındılar. Onları teklifimizin ciddi olduğuna, işin

içinde bir bit yeniği olmadığına ikna etmemiz Alex'le birkaç günümüzü aldı.

Neler yaşadığınızı biliyoruz, dedi Alex, bu çocuklara. *Biz de evsiz kaldık. Burada istediğiniz kadar uzun ya da kısa bir süre boyunca kalabilirsiniz. Yargılama yok. Beklenti yok. Yalnızca karşılıklı saygı, tamam mı?*

Kocaman açılmış gözler, açlıktan titreyen ellerle eve girdiler ve kaldılar. Mahallede varlığımızın göze batmamasına çalışıyor; yaygara çıksın istemiyorduk. Komşularımızın tedirgin olması işimize gelmezdi. Ama resmi belgelerde malikâne Chase Evi olarak geçiyordu. Evsiz gençler için bir yaşam alanı.

Blitzen'le Hearthstone da eve taşındılar ve çocuklara aşçılık, terzilik ve hayat konusunda danışmanlık yapmaya başladılar. Hearth onlara işaret dilini öğretiyordu. Blitz ise çocuklara sokağın ilerisindeki kendi dükkânı Blitzen'in En İyileri'nde iş veriyordu. Şık cüce arkadaşım bunca maceranın ardından, dükkânını alışverişin arttığı dönemde, tam zamanında yeniden açmayı başarmıştı.

Alex'le birlikte Valhalla'yla malikâne arasında mekik dokuyor; bir yandan malikânedeki işlere yardımcı olurken, bir yandan da yatacak yeri olmayan yeni çocuklar buluyorduk. Bazıları uzun kalıyordu. Bazıları kısa. Bazıları yalnızca sandviç, cep harçlığı ya da gece için kıvrılacak bir yatak istiyordu. Ve ertesi gün kayboluyorlardı. Sorun değildi. Yargılamıyorduk.

Arada sırada yatak odalarından birinin önünden geçerken, Alex'in kolunu yıllardır ilk kez rahat bir şekilde ağlayan, içini açan yeni bir çocuğun omzuna attığını görüyordum. Alex yalnızca çocuğun yanında duruyor, dinliyor ve anlıyordu. Ve ona

bakarken beni yakaladığında, *Bize biraz izin versene, Magnus,* dermiş gibi başıyla gitmemi işaret ediyordu.

Chase Evi'ni açtığımız 4 Temmuz günü terasta ilk misafirlerimiz için bir parti de verdik. Blitzen'le Hearthstone hamburger ve sosisli pişirirken, çocuklar da Boston semalarında patlayan havai fişekleri izlediler. Alçak bulutların içinde patlayan ışıklar Back Bay'in kahverengi kum taşından evlerini kırmızı ve maviye boyuyordu.

Alex'le, haftalar önce Randolph Amca'nın kütüphanesindeki kurdu öldürdükten sonra yaptığımız gibi, yan yana şezlonglara uzandık.

Uzanıp elimi tuttu.

Görünmez olup Ölüm Gemisi'ne yürüdüğümüz andan beri bunu yapmamıştı. Nedenlerini sorgulamadım. Yalnızca keyfini çıkarmaya karar verdim. Alex'le yapmanız gereken buydu. O, değişim demekti. Anlar çok uzun sürmüyordu. Bu yüzden onunla her anın tadını çıkarmak gerekiyordu.

"Bu güzel," dedi.

Chase Evi'nde başardıklarımızdan mı, havai fişeklerden mi, yoksa el ele tutuşmamızdan mı bahsettiğini bilmiyordum. Ama bence de öyleydi.

"Evet."

Bundan sonra ne olacağını düşündüm. Einherjar olarak görevimiz asla sona ermeyecekti. Ragnarok'a kadar halletmemiz gereken görevler, girmemiz gereken savaşlar olacaktı. Ve halen Bragi'yi bulup Jack'in şiirini yazması için onu ikna etmem gerekiyordu.

Othala hakkında, ne olursa olsun aile mirasının insanı asla terk etmediğini anlayacak kadar çok şey öğrenmiştim. Nasıl Hearthstone'un Alfheim'a geri dönmesi gerektiyse, benim de önümde başa çıkmam gereken zorlu şeyler vardı. Bunların içinde en önemlisi, Helheim'a uzanan karanlık yol, ölü akrabalarımın sesleri, annemin bana seslenmesiydi. Hel, bir gün annemi yeniden göreceğime söz vermiş; Loki ise ona yaptıklarımdan dolayı ailemin ruhlarının büyük acılar çekeceğini söylemişti. Bir gün ölümün donmuş topraklarına gidip bunu kendi gözlerimle görmem gerekecekti.

Ama şu an için havai fişeklerimiz vardı. Eski ve yeni arkadaşlarımız vardı. Yanımda elimi tutan Alex Fierro vardı.

Bütün bunlar her an sona erebilirdi. Einherjar olarak bizler ölmeye yazgılı olduğumuzu biliyorduk. Dünya sona erecekti. Büyük resim asla değiştirilemezdi. Ama, bir keresinde Loki'nin de dediği gibi, detayları değiştirmeyi seçebilirdik. Kaderimizi bu şekilde kontrol edebilirdik.

Bazen Loki bile haklı olabiliyordu.

SON

SÖZLÜK

AEGIR: Dalgaların efendisi.

AESIR: Savaş tanrıları, insanlara yakındırlar.

AKŞAM NAMAZI: Müslümanlar tarafından günbatımının ardından kılınan namaz.

ALLAHU EKBER: Allah her şeyden yücedir.

ARGR: İskandinavcada *erkekti olmayan.*

BALDER: Aesir tanrısı. Odin'le Frigg'in oğlu; aralarında Thor'un da olduğu birçok tanrının kardeşi. Öylesine yakışıklı, zarif ve neşe doluydu ki, etrafına ışık saçıyordu.

BERSERKER: Savaşlarda kendilerinden geçen ve asla öldürülemeyecekleri düşünülen efsanevi İskandinav savaşçıları.

BIFROST: Asgard'dan Midgard'a uzanan gökkuşağı köprüsü.

BOLVERK: Odin'in kullandığı bir takma ad.

BRAGI: Şiir tanrısı.

BRUNNMIGI: Kuyuların içine işeyen bir varlık.

CAILLEACH: Galce *cadı* ya da *koca karı.*

DRAUGR: İskandinav zombileri.

EINHERJAR (tekil hali EINHERJI): Yeryüzünde mertçe sava-

şırken ölmüş cesur askerler. Odin'in sonsuz ordusunun askerleri. Dünyanın sonu geldiğinde Odin'in yanında Loki'ye karşı savaşmak üzere Ragnarok için Valhalla'da yetiştirilirler.

EINVIGI: İskandinavcada *tekli döviş.*

ELDHUSFIFL: İskandinavcada *köyün delisi.*

FARBAUTI: Laufey'in kocası ve Loki'nin babası.

FENRIS: Loki'nin dişi bir devden olan yenilmez kurt oğlu. Tükenmeyen gücü tanrıları bile korkuttuğundan bir adada hapsedilmiştir. Kaderinde Ragnarok geldiğinde serbest kalması yazar.

FLYTING: Tarafların prestijlerini, güçlerini ve kendilerine olan güvenlerini göstermeleri gereken hakaret düellosu.

FREY: İlkbaharla yazın, güneşin, yağmurun, hasat zamanının, bolluk ve bereketin, büyümenin ve yaşamın tanrısı. Freya'nın ikiz kardeşidir ve tıpkı kız kardeşi gibi olağanüstü bir güzelliğe sahiptir. Alfheim'ın efendisidir.

FREYA: Aşk tanrıçası, Frey'in ikiz kardeşi ve Folkvanger'in yöneticisi.

FRIGG: Evlilik ve annelik tanrıçası, Odin'in karısı, Asgard'ın kraliçesi, Balder ve Hod'un annesi.

GARM: Hel'in bekçi köpeği.

GINNUNGAGAP: İlkel boşluk, görünümleri bulanıklaştıran sis.

GJALLAR: Heimdall'ın boynuzu.

GLASIR KORUSU: Asgard âleminde Valhalla'nın kapısının dışındaki, altın kırmızı yapraklara sahip ağaçlar. Glasir parıldamak anlamına gelir.

HEIMDALL: Asayişin tanrısı, Asgard'a açılan Bifrost'un bekçisi.

HEL: Mertçe ölmemişlerin tanrıçası. Loki'nin dişi bir devle olan ilişkisinden doğmuştur.

HELHEIM: Hel tarafından yönetilen yeraltı âlemi. Savaş dışında, yaşlılıktan veya hastalıktan ölenlerin gittiği yer.

HRUNGNIR: Kavgacı bir dev.

HUGINN ve MUGINN: Odin'in kuzgunları; adları *düşünce* ve *bellek* anlamına gelir.

HULDER: Evcilleştirilmiş orman perisi.

IDUN: Diğer tanrılarla tanrıçalara ölümsüzlük elmaları dağıtan güzeller güzeli gençlik tanrıçası.

İNŞALLAH: Allah nasip ettiyse.

JORMUNGAND: Dünya Yılanı. Loki'nin dişi bir devle olan ilişkisinden doğmuştur. Bedeni o kadar uzundur ki dünyayı sardığı söylenir.

JOTUN: Dev.

KENAZ: Meşale, yaşam ateşi.

KIRMIZI ALTIN: Asgard ve Valhalla'nın para birimi.

KONUNGSGURTHA: İskandinavcada *kralın avlusu.*

KVASIR: Aesir ve Vanir tanrılarının tükürüklerinden yaratılmış, savaşın ardından bu tanrıların arasındaki barış anlaşmasını temsil eden adam.

KVASIR'İN BAL LİKÖRÜ: Kvasir'in kanı ve baldan yaratılmış, hitabet yeteneği veren bir içki.

LAERADR AĞACI: Valhalla'daki Ölmüşlerin Ziyafet Salonu'nun ortasında yer alan ağaç. İçinde her biri belli bir görev üstlenmiş ölümsüz hayvanlar yaşar.

LAUFEY: Farbauti'nin karısı ve Loki'nin annesi.

LINDWORM: Tır büyüklüğünde ve uzunluğunda ejderhalar. Yalnızca önde iki bacakları vardır ve yarasa kanadını andıran, kösele gibi, kahverengi kanatları etkili bir şekilde uçmalarını sağlayamayacak kadar küçüktür.

LOKI: Hilenin, büyünün ve sahtekârlığın tanrısı. İki devin oğludur. Büyüde ve şekil değiştirmede ustadır. Asgard tanrılarına ve insanlığa karşı hem iyi hem kötüdür. Balder'in ölümünde payı olduğu için Odin tarafından üç devasa kayaya bağlanıp başının üstüne zehirli bir yılan konmuştur. Yılanın zehri zaman zaman Loki'nin yüzüne damlar ve Loki'nin kıvranması yeryüzünde depremlere sebep olur.

MEINFRETR: Osuruğun en fenası.

MIKILLGULR: İskandinavcada *koca sarı.*

MIMIR: Honir ile birlikte, iki tanrı klanının savaşı sonrasında Vanir tanrıları Frey ve Njord ile yer değiştiren Aesir tanrısı. Vanir tanrıları Mimir'in verdiği fikirleri beğenmeyince kafasını kesip Odin'e göndermiştir. Odin kafayı büyülü bir kuyuya yerleştirince yeniden canlanmış ve Dünya Ağacı'nın tüm bilgeliğini içine çekmiştir.

MJÖÐ: İskandinavcada *bal likörü.*

MJOLNIR: Thor'un çekici.

NAGLFAR: Tırnak Gemisi.

NJORD: Vanir deniz tanrısı, Frey ve Freya'nın babası.

NØKK: Nixie olarak da bilinen su perileri.

NORNLAR: Hem tanrıların hem insanların kaderlerini yöneten üç kız kardeş.

ODIN: 'Herkesin Babası' olarak bilinen, tanrıların kralı. Savaşın

ve ölümün tanrısı olmakla birlikte, şiirin ve bilgeliğin de tanrısıdır. Bilgelik Kuyusu'ndan içebilmek için bir gözünü feda etmiş ve benzersiz bir bilgi birikimine sahip olmuştur. Asgard'daki tahtından Dokuz Dünya'yı gözleyebilir. Ayrıca savaşlarda mertçe ölenlerle birlikte Valhalla'da da yaşar.

OTHALA: Aile mirası.

RAGNAROK: Kıyamet, Yargılanma Günü. Ragnarok'ta cesur Valhalla savaşçıları Loki'ye karşı Odin'in yanında yer alacak ve dünyanın sonu geldiğinde devlere karşı savaşacaktır.

RAMAZAN: Oruç, fedakârlık ve ibadetle manevi arınma zamanı; Hicri takvime göre dokuzuncu ay.

RAMAZAN BAYRAMI: Ramazan ayının sonunda Müslümanların kutladığı bayram.

RAN: Deniz tanrıçası, Aegir'in karısı.

SAHUR: Ramazan ayında tan vakti öncesi yenilen yemek.

SIF: Toprak, ekin ve verimlilik tanrıçası, ilk kocasından Uller'in annesi. Thor ikinci kocasıdır. Kutsal ağacı rowan'dır.

SIGYN: Loki'nin karısı.

SKADI: Bir zamanlar Njord'la evli olan buz dişi devi.

SLEIPNIR: Odin'in sekiz bacaklı atı. Sleipnir'i yalnızca Odin çağırabilir. Loki'nin çocuklarından biridir.

SUMARBRANDER: Yaz Kılıcı.

THANE: Valhalla soyluları.

THOR: Şimşek tanrısı, Odin'in oğlu. Thor'un gökyüzünde sürdüğü arabası fırtınalara yol açar, şimşeklerin sebebi de çekici Mjolnir'dir.

THRALL: Esir, hizmetçi ya da tutsak.

THRYM: Devlerin kralı.

THRYMHEIMR: Gök Gürültüsü Evi.

TVEIRVIGI: İkili savaş.

TYR: Cesaretin, hukukun ve düelloyla yargılanmanın tanrısı. Tanrılar kurdu bağlarken bir elini Fenris ısırıp koparmıştır.

UTGARD-LOKI: Jotunheim'ın en güçlü büyücüsü, dağ devlerinin kralı.

VALHALLA: Odin'in hizmetindeki askerlerin cenneti.

VALKYRIE: Odin'in, ölmüş askerleri seçip Valhalla'ya götüren hizmetkârları.

VANIR: Doğa tanrıları, elflere yakındırlar.

VATNAVAETTIR (İrlanda dilinde *each-uisce*): Su atları.

VIGRIDR: Ragnarok'ta tanrılarla Surt'un güçleri arasındaki savaşın gerçekleşeceği cephe.

VILI ve VE: Odin'in küçük kardeşleri. Odin'le birlikte kozmosun şekillendirilmesinde rol sahibi olmuşlardır ve ilk Aesir tanrılarıdır. Odin sürgündeyken, yönetim Frigg'le birlikte, Vili ve Ve'ye geçmiştir.

WERGILD: Kan borcu.

WYRD: Kader.

YMIR: Bütün tanrıların ve devlerin atası.

DOKUZ DÜNYA

ASGARD — Aesir tanrılarının diyarı

VANAHEIM — Vanir tanrılarının diyarı

ALFHEIM — Işık elflerinin dünyası

MIDGARD — İnsanların dünyası

JOTUNHEIM — Devlerin dünyası

NIDAVELLIR — Cücelerin dünyası

NIFLHEIM — Buz, sis ve pus dünyası

MUSPELLHEIM — Ateş devlerinin ve iblislerin dünyası

HELHEIM — Hel'in ve savaş dışında ölmüşlerin diyarı

RUNLAR
(KİTAPTAKİ SIRAYLA)

LAGAZ — su, sıvılaşma



FEHU — Frey'in runu



OTHALA — miras



GEBO — hediye



RAIDHO—yolculuk



KENAZ — meşale



ISA — buz

EHWAZ — at, ulaşım



THURISAZ — Thor'un runu



ÖLÜM GEMİSİ

Eskiden evsiz bir ergen olan Magnus Chase artık Valhalla Oteli'nde kalıyor ve Odin'in seçilmiş savaşçılarından biri.

Yaz ve sağlık tanrısı Frey'in oğlu olduğundan, Magnus'un doğasında savaşmak yok aslında. Ama elf Hearthstone, cüce Blitzen ve savaşçı Samira gibi güçlü ve kararlı arkadaşları var. Onlar hep birlikte Kurt Fenris'i yenip Thor'un çekici Mjolnir'i geri almak için devlerle savaştılar.

Şimdiyse Magnus ve arkadaşları, Jotunheim ve Niflheim sınırlarına doğru yelken açıp Asgard'a musallat olmuş en büyük tehdidin peşine düşmek zorundalar. Tehlikeli yolculuklarını tamamlayabilecekler mi, yoksa uçukta onları Ragnarok mu bekliyor?

Magnus Chase üçüncü serüvenine Ölüm Gemisi ile çıkıyor!

ISBN 978-605-09-4850-9
Sertifika No: 11940
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺ 28
Doğan Egmont